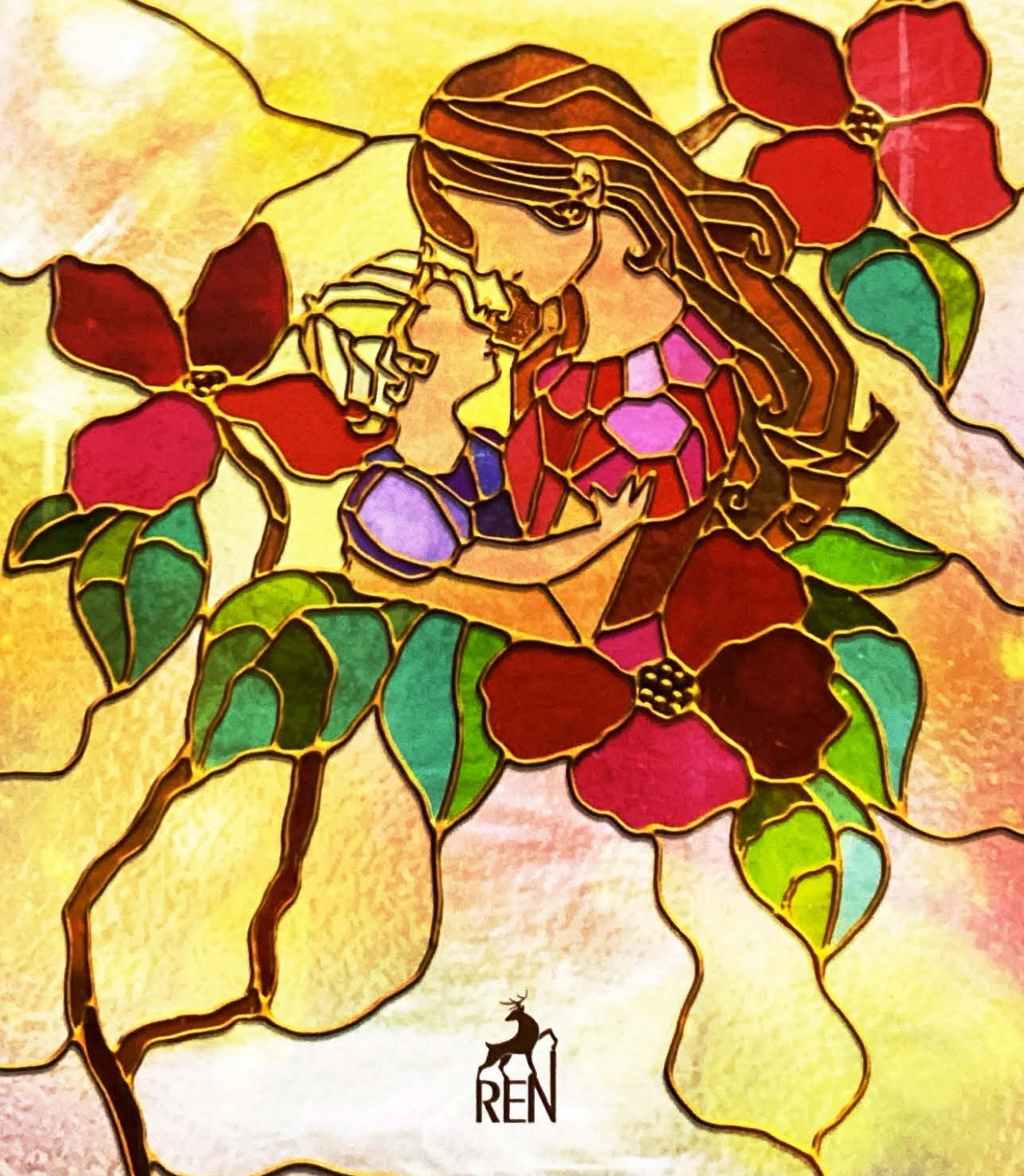

BETÜL GÜÇLÜ

KIRIK DESENLER

BAZEN BİR BÜTÜN OLMAK İÇİN TÜM
KIRIKLARINI TOPLAMAN GEREKİR.

Mercan, zorluklarla örülmüş bir hayattan kendi kurallarıyla çıkmayı başarmış, güvenli bir rutin inşa etmiştir. Ancak bir gün, en yakın dostunun ani kaybıyla bu güvenli dünya paramparça olur. Kucağında bir bebekle, ağır bir sorumluluğun altında ezilirken Mercan'ın ne tutunacak bir dalı ne de seçebileceği bir yolu vardır. Tüm yalnızlığının ve çaresizliğinin ortasında beliren bir yabancıнын beklenmedik teklifi, genç kadının tek umudu olur. Bu anlaşma başlangıçta mantığını zorlasa da zamanla iki yabancı arasında beklenmedik duygular filizlenir.

KIRIK DESENLER,
KAYIPLARIN İÇİNDEN YEŞEREN
DOKUNAKLI BİR HİKÂYE.

Ayısığı Kitaplığı

“İçimdeki tüm kırık
parçalar adını bilmediğim
bir desene doğru akın akın
çekiliyormuş gibi
hissediordum. Sanki
kalbim benim bilmediğim
bir deseni biliyor, o deseni
tamamlamaya çalışıyordu.
Sanki parçaları doğru yere
bir koyabilsem
hayatımdaki tüm yalnızlık,
uyumsuzluk ve aykırılık
birleşerek doğru hissettiren
bir bütün ortaya
çıkardı.”

BETÜL GÜÇLÜ

KIRIK DESENLER

KIRIK DESENLER

Betül Güçlü

Genel Yayın Yönetmeni: Sude İlter Kahramanoğlu

Editör: Kübra Nur Ocak

Son Okuma: Fulya Yıldız

Kapak Çizimi ve Tasarımı: Arife Şeyma Gök

Sayfa Tasarım: Ren Kitap

Baskı Tarihi: Kasım 2025

ISBN: 978-625-5915-85-6

Yayınevi Sertifika No: 30492

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Ren Kitap Yayın Dağ. San. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Ren Kitap

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.

Yılanlı Ayazma Sok. No:8 Kat:2 D:8

Zeytinburnu/İstanbul - Tel: 0212 641 34 76

Baskı:

Vizyon Basımevi

Beylikdüzü Organize Sanayi Bölgesi

Orkide Cad. No: 1/Z

Beylikdüzü-İstanbul

vizyonbasimevi.com.tr Tel: 0212 671 61 51

Sertifika No: 52098

BETÜL GÜÇLÜ

KIRIK DESENLER

10 Yıl Önce

Küçük kız, sanki bunu binlerce kez yapmış gibi odasının alçak penceresinden sessizce dışarı süzüldü. Duvarın dibine saklanıp bir an nefesini tuttu, ardından dikkatlice diğer pencereye doğru koşturdu. Kimsenin onu görmediğinden emin olduktan sonra pencerenin kenarına hafifçe vurdu ve en iyi arkadaşının pencereye çıkmasını bekledi. Perdenin arasından görünen küçük yüz, hafifçe kaşlarını çatsa da camı açtı. Birbirlerini her zaman içeri alırlardı.

“Elif! Niye geldin? Sen de ceza alacaksın.”

“Bir şey olmaz,” dedi Elif, başını pencereye çarpmadan odaya girmeye çalışırken.

Bir etüt odasıydılar. İçeride çalışma masası ve kanepeden başka bir şey yoktu. Ceza aldıklarında genelde bu odaya kapatılırlardı. Burada yalnız olmaları gerekiyordu ama Elif’le Mercan’ın birbirlerini yalnız bıraktığı pek görülmezdi.

Elif kanepeye, Mercan’ın yanına uzanıp cebinden iki tane şeker çıkardı. “Bunları Hasan Abi verdi. Müdür Baba sana kızdığı için üzölmüş. Sonra beraber yememizi söyledi.” Yurdun bekçisinden aldığı şekerini en iyi arkadaşına uzattı. “Ama kızmakta haklı olduklarını da söyledi. Neden hep kavga ediyorsun, Mercan?”

“Onlar da seninle uğraşmasınlar.”

“Ben aldırmıyorum ki.”

“Ben aldırıyorum. Kimse kardeşimle uğraşamaz.”

Mercan’ın öfkesine rağmen Elif’in yüzünde gamzeli, güzel bir gülücük belirdi. Kardeşi olarak seçtiği kıza sıkıca sarıldı.

“Büyüdüğümüzde ben de seni koruyacağım. Şimdi biraz küçük olduğum için yapamıyorum.”

Mercan gülerek kardeşine yaslandı, bir süre hayallere dalıp sessizce durdular. Sonra Elif kaygı dolu sesiyle fısıldadı.

“Büyüyünce de beraber olacağız, değil mi?”

“Tabii ki beraber olacağız. Yaşlandığımızda çocukların ikimize de bakacak.”

“Ya senin çocukların?”

“Benim çocuğum olmaz ki. Asla evlenmem.”

“Neden öyle söylüyorsun? Ben evleneceğim. Bir sürü çocuğum olacak. Hiç yalnız kalmayacağım.”

Mercan bunu biliyordu. Elif, anne olmak için doğmuştu sanki. Bu tatlı kızın nasıl olup da terk edildiğini hiçbir zaman anlamamıştı. O kadar sevgi doluydu ki ailesi onu istemeden bırakmış olmalıydı. Belki ölmüşlerdi, belki de Elif kaybolmuş bir bebektir. Mercan bazen Elif’in kendisine gönderilmiş bir hediye olduğuna inanıyordu.

“Kimse benimle evlenmek istemez,” dedi Mercan. O kadar hırçındı ki söylediği şeye gerçekten inanıyordu. “Kimse beni sevmez.”

Elif, sanki çok komik bir şey söylemiş gibi gülerek ona sarıldı. “Bu doğru değil ki... Ben seni seviyorum.”

“İşte bu yüzden bir sürü çocuk doğurmalısın ki yaşlandığımızda tekrar bu yurtlara düşmeyelim.”

“Düşmeyeceğiz,” dedi Elif onun elini sıkarak. “Bizi seven ailelerimiz olacak. Hep beraber olacağız.”

İki kız el ele tutuşup gece boyu hayal kurmaya devam ettiler. Hayallerindemeslekleri, hayatları, yaşamkoşulları değişiyordu. Değişmeyen tek şey, her zaman yan yana olmalarıydı.

1. BÖLÜM

Koşuyordum. Her adımda ciğerlerim değil, kalbim yanıyordu sanki. Gözlerimi kör eden korkuya rağmen canım pahasına koşarken üzerimde eski bir pijama altıyla Elif'in tişörtü vardı. Son görüştüğümüzde üzerimi kirlettiğim için bana verdiği tişörtü bu. Beni sıkıca kucaklamış, ayrı geçireceğimiz yaz boyunca beni çok özleyeceğini söylemişti. Hayatım boyunca beni özleyen tek insan oydu. Beni seven. Beni koruyan.

Soluk soluğa, kan ter içinde kalmıştım ama durmayı göze alamıyordum. Bir haftadır yememiş, uyumamış, yıkanmamıştım. Elif beni görseydi dehşete düşerdi. Elif burada olsaydı bir hafta boyunca saklanıp kendime acımama asla izin vermezdi.

Ah, Elif... Özür dilerim.

Yurda giden yokuşun önünde durdum. Karşıdan gelen taksiye bakarken yüreğim ağzımda atıyordu. Lütfen, dedim çaresizce. *Lütfen, lütfen, lütfen.*

Taksi önümde durunca dudaklarımdan bir hıçkırık koptu. Yetişmiştim. Buradalardı.

Burak, kucağında minik kızıyla taksiden indi. Diğer elinde bir bavul, sırtında ise bebek çantası vardı. O çantayı hamileliğini öğrendiğimizde Elif'e ben almıştım. Onu uzun yıllar kullanacağını ummuştum. Kalbimdeki ağrı öyle yoğundu ki

acıdan dizlerim bükülüyordu, yere düşecekmişim gibi hissediyordum.

Bütün bunlardan habersiz olan küçük İpek beni görünce neşeli bir ses çıkardı. Kollarını bana doğru uzattı ama Burak onu daha sıkı tutarak geriye çekildi.

“Burak... Yapma.” Kendi sesimden ilk defa bir yakarış duyuyordum. Ben asla yalvarmazdım. İçimizde yumuşak olan kişi Elif’ti. O her şeyin daha tatlı, daha pembe, daha çiçekli yanıydı. Bendeysen dikenlerden ve çalılardan başka bir şey yoktu.

“Böylesi daha iyi,” dedi bir saat önce attığı mesajdaki gibi. “Ben... Ona bakamam. Denedim ama yapamam, Mercan. Şu bir hafta cehennem gibiydi.”

“Sadece bir hafta,” dedim öfkemi bastırarak. Şimdi onunla kavga edemezdim. Kavgalarımızın sonu hiçbir zaman iyi bitmiyordu. “Elif’i tanımadan mı büyüsün? Bir gün gerçeği öğrendiğinde annesinin onu terk ettiğini mi düşünsün? Bizim gibi mi olsun, Burak? Geri dönelim, ne olur! Sana yardım ederim. Her şeyi yaparım.”

Burak’ın gözlerinden yaşlar boşaldı. Ben de ağlıyordum. O kötü biri değildi, yalnızca yaşadığımız bu zor hayata yenilmiş görünüyordu. “Bizim gibi olmasın diye onu vermemiz gerekiyor. O daha bebek. Onları her zaman isterler. Müdür Baba onu iyi bir aileye verir.”

“Elif buna dayanamaz,” derken kalbimden acı bir hıçkırık koptu.

“Elif öldü, Mercan. Öldü.”

Bu cümle aramızda asılı kaldı. Zamanı donduran kara bir büyüye benziyordu. Bir haftadır içimde büyüyen karanlık çukur sonunda taşmış, dört bir yanım zehirli bir suyla dolmuştu.

Gitmesine izin vermeliydim. Ben de kendi bataklığında ölmeyi beklemeliydim. Artık benden kime fayda gelirdi ki? Bir daha hiç gülemeyecektim. Hiç sevmeyecek, hiç sevilmeyecektim. Hayatım boyunca beni yalnızlığımdan kurtaran

biricik dayanağım gitmişti. Beni bir hiç olmaktan kurtaran en iyi arkadaşım, bana bir aile veren kız kardeşim ölmüştü.

İpek tatlı bir mırıltıyla, “Teyze,” diyerek kendini hatırlatınca ağzımdan acınası bir ses çıktı. Gözyaşlarım sicim gibi akıyor, İpek’in varlığı göğsümdeki sancıya bir nebze merhem oluyordu. Karanlığımın içinde minik bir ışık huzmesi parladı.

İpek vardı. Elif gitse de kızı buradaydı. Onu seviyordum. Onun için her şeyi yapardım. Eğer onu bırakıp kendime acıyarak yaşarsam Elif beni asla affetmezdi.

“Onu bana ver. Ona bakarım, büyütürüm, severim. Yapa-cağımı biliyorsun.”

İpek onu istediğimi anlamıştı. Kolları bana uzanıyor, minik ayakları babasının kucağından kurtulmak için çırpınıyordu. Bir süredir uzaktaydım ama onu her gün görüntülü aramıştım. O ve annesi sahip olduğum tek aileydi. Bu tatlı küçük kız beni tanıyordu, beni özlemişti. Bense bir haftadır onu görmeye gitmemiştim. Bana en çok ihtiyacı olduğu günlerde kendi yasımda boğuluyordum. Belki yanlarında olsaydım Burak bu kadar kolay pes etmezdi. Utanç içimi yakıyordu. Elif olsaydı benim kızımı bir an bile yalnız bırakmazdı.

Burak çırpınan bebeğine bakarken kaybolmuş görünüyordu. Ona öyle çok acıyordum ki kızamıyordum bile. Biz kimse-siz çocuklardık. Şans hiçbir zaman bizden yana değildi.

“Yapamam,” dedi sessizce. “Çok borcum var. Aylardır kirayı ödeyemiyorum. O kadar yanlış işlere bulaştım ki kendimi kurtaramıyorum. Ona bakacak durumda değilim. Sen de yapamazsın. Para olmadan hiçbir şey yapamayız.”

“Param var. Üniversiteye başladığımdan beri çalışıyorum, biliyorsun. Para biriktiriyordum. Lütfen, Burak. Denememe izin ver.”

Burak çırpınan kızına bakarken yutkunduydu. Kararsız görünüyordu. Acımı içime atıp güçlü bir sesle konuşmaya çalıştım. “Elif onu yabancılara vermeni istemezdi.”

“Ama o öldü,” dedi tekrar, derin bir acıyla. Burak onu sevmişti, bundan şüphe etmiyordum fakat ona çok zor günler de

yaşatmıştı. İyi bir koca olamamıştı. Şimdi de iyi bir baba olamıyordu. Onda böyle bir yeti olmadığını çok daha önce kabul ettiğim için onu cesaretlendirmeyi denemiyordum bile.

“Sen de her zorlukta kaçmaya devam ediyorsun. Bırak, bari ben onun için savaşıyım.”

“Yapamazsın. Müdür Baba öğrendiğinde onu senden alır.”

“Öğrenmemesini sağlarım. Elif benim kızımı asla bırakmazdı. Ben de onu bırakamam, Burak. Ona bakabilirim, yemin ederim.”

Burak’ın yüzü döküldü. Son zamanlarda Elif’le araları iyi değildi, bunu biliyordum. Şimdi bunu düşündüğüne emindim ama dilimdeki tüm suçlamaları yuttum. Hayatım onun iki dudağı arasındaydı. İpek’in hayatı da öyle. “Eğer yapamazsan... Benim planıma döneceğine söz ver.”

“Söz veriyorum. Ben de onun için en iyisini istiyorum.” Tereddüt etmedim. İpek’i benim kadar kimse sevemezdi. Aramızda asla değişmeyecek kuvvetli bir bağ vardı. Biz ikimiz, Elif’in insanlarıydık. Bunun unutulmasına izin vereceğime ölürdüm daha iyiydi.

Burak sonunda bir adım atarak İpek’i bana uzattı. Küçük kızı elinden öyle hızlı kaptım ki neredeyse saldırgan görünüyordum.

“Bavula önemli görünen her şeyi koydum. Eve gitmeyin, beladan başka bir şey getirmez. Eğer para bulabilirsem sana göndereceğim,” dedi perişan bir hâlde.

Minik İpek’e sımsıkı sarılırken gözyaşlarımı tuttum. “İyi olacağız.”

“Ben... Beni ona kötü anlatma, olur mu? Böyle olmasını istemezdim.”

Burak, İpek’in çıplak ayağını tutarken ağlıyordu. Minik bir okşama, saçlarına kondurduğu minik bir öpücük ve hepsi bu... Gitmişti.

Artık İpek’le tek bağımız Elif’e duyduğumuz sevgi değildi. İkimiz de vazgeçilmiş çocuklardık.

2. BÖLÜM

Burak'ın bindiği taksi çoktan gözden kaybolmuştu ama hâlâ İpek'e sıkıca sarılıyor, boşluğa bakıyordum. Küçük kollar omuzlarımdaydı; dağınık, seyrek saçlar yanağımı ve boyumu gıdıklıyordu. Ne yapacağımı bilmiyordum.

Burak'tan gelen mesajı gördüğümde dehşete kapılmıştım. Bir taksi bulamayınca önce otobüse binmiş, sonra var gücümle koşmuştum. Aklımdaki tek şey, İpek'in yurda gitmesine engel olmaktı ama sonrasını hiç düşünmemiştim. Nereye gidecektim ki? Bir evim yoktu. Hiçbir zaman olmamıştı.

Kaldığım okul yurdu birkaç gün sonra açılacak, kısa süre sonra dönem başlayacaktı fakat artık okula gidemezdim. Eğer çalışırsam İpek'e nasıl bakacaktım? Çalışmazsam ona nasıl bakacaktım?

Panik göğsüme doluyor, nefesimi daraltıyordu. Bütün yaz çalışmış, maaşımı biriktirmiştim ama bir ev tutmaya kalksam tüm birikimimi oraya vermem gerekirdi. *Ah! Ah, Elif!*

İpek kucağımda gerindi. Bana sarılmaktan sıkılıp kocaman, gamzeli bir gülümsemeyle yüzüme baktı. Ağzındaki dört minik dişle dünyanın 'en tatlı kızıydı. Annesinden aldığı

masmavi gözleriyle gözlerimin içine bakıp da neşeyle ve bozuk kelimelerle, “Mama yiyelim,” dediğinde gülmek istedim. Fakat ağzımdan çıkan tek şey, acıklı biri inlemeydi. İpek’in kafası karıştı. Son üç aydır görüntülü konuşmalar haricinde onu görememiştim. Geçen hafta cenazede ise hiçbir şeyi fark edecek durumda değildim. Bir buçuk yaşında biri için üç ayda çok şey değişiyordu, üzüldüğümü anlayacak kadar büyümüştü belki de.

Burnumu çekerek gülümsemeye çalıştım. “Tamam... Mama bulmak bence de iyi bir başlangıç olur. Aferin, tatlı kız. Birlikte iyi olacağız, değil mi?”

Tombul yanaklarını öpüp yerdeki çantayı sırtladım. Büyük bavulu çekerek sokağın aşağısına doğru yürüdüm. Bu seferlik taksiye binecek, her şey için endişelenmeden önce en azından bunu yapacaktım.

Kısa bir süre sonra bir esnaf lokantasındaydık. Bir kâse yayla çorbası istemiştim. İpek’in bunu sevdiğini biliyordum. Çorba gelene dek yemek isteyip durdu. Son bir haftada Burak’ın onunla ne yaptığını bilmemek canımı yakıyordu. Kendimi öyle suçlu hissediyordum ki çorba gelip de İpek neredeyse yüzünü kâseye sokmaya çalıştığında tekrar ağlamaya başladım.

Gözlerimden yaşlar düşerken onu teselli edecek sözler söyleyemedim bile. Tek yapabildiğim bebeği sıkıca tutmak ve çorba soğusun diye umutsuz bir çabayla kâseyi karıştırmaktı.

“Tamam... İşte, al bakalım.”

Masadaki ekmekleri minik parçalara bölerek kâsenin içine doldurmuştum. İpek ona uzanan kaşığı kapıp şapırtılar çıkarak yerken ayaklarını da heyecanla sallıyordu. Her zaman iştahlı bir bebektir ama şimdi bu hâli beni daha fazla ağlatmaktan başka bir şeye yaramıyordu. Kâse büyük olmasına rağmen İpek hepsini yiyip bitirdi. Arada ağzından çıkan, onu güldüren minik gazlarla beni de güldürmeyi başardı üstelik. Onu izlerken kendi açlığım aklıma bile gelmiyordu. Ağzını silip minik burnuna

bir öpücük kondurdum. “İyi olacağız,” diye fısıldadım bir kez daha. O henüz bunu bana söyleyemiyordu. Başka kimsemiz olmadığına göre ben söylemeliydim.

Yardım isteyebileceğim insanlar vardı ama İpek konusunda onlara güvenemezdim. Benim için bir şeyler yapmak isteyen insanlar çoğu sosyal hizmetlerde çalışıyordu. Burak’ı dinlememi isterlerdi. İpek’ten vazgeçmenin en iyisi olduğuna beni ikna etmeye çalışır, ikna olmazsam da yetkilerini kullanırlardı. Bunu benim iyiliğim için yaptıklarını söylerlerdi.

Geçmişte bir gün birileri, benim için de en iyisinin yurda bırakılmam olduğunu düşünmüş olmalıydı. Belki de haklıydılar ama denemek zorundaydım. İpek için her şeyi denediğime emin olmak zorundaydım. Bunu Elif’e borçluydum çünkü bugüne dek ne istediysem gerçekleştirmek için var gücüyle çabalamıştı. Benim gözüm yükseklerdeydi ama o sadece bu hayatta ondan bir parça olsun istemişti. Kendi ailesini her şeyden çok istemişti. Kızını onun kadar seven bir anne daha olduğuna inanamazdım. İpek’in onu bilmeden büyümesini istemiyordum. Tekrar yapayalnız kalmak istemiyordum.

İpek kucağımda ağırlaştı. Başını koynuma yaslayıp uyku hâline büründüğünde onu sıkıca sardım. Gözyaşlarım usul usul dökülmeye devam ediyordu ama kendimi çok sakin hissediyordum. Tek ihtiyacım olan bir plandı. Bir başlangıç, biraz cesaret.

Masama bir kâse daha çorba konunca şaşkınlıkla onu getiren yaşlı adama baktım. “İkramımız, kızım,” dedi sakince. Sesi, yılların ağırlığını taşıyordu ama hâlâ yumuşak bir sestti. Boş tabağı alıp ağır adımlarla uzaklaştı. Önümdeki buharı tüten çorbaya bakarken dudaklarım büküldü, kalbim sanki ince ince kırıldı. Zor zamanda sunulan bir desteğin kıymetini bilirdim, hayatım zor zamanlardan ibaretti.

Bu ince davranış beni çocukluğuma götürmüştü. Bazen gezilere götürülürdük, Çocuk Esirgeme Kurumundan geldiğimizi

duyan insanlar bizim için bir şeyler yapmak isterlerdi. Bize güzel yemekler yedirir, çikolata ve anlık ilgi verirlerdi. Elif buna bayılırdı ama ben hep kendimi acınası hisseder, mahcup olurum. Kimsesizliğim daha da büyür, beni hırçınlaştırırdı. Bu hep böyle sürmüştü ama o gün hayatımda ilk kez istemediğim hâlde gelen bir yardıma itiraz etmedim. Yemeğin parasını ödemeye çalışmadım. Artık bir bebeğim vardı ve onun için her şeyi yapacaktım. Gerekirse gururumu ömrümde ilk kez kenara koyacak, bu bebeği güzelce büyütecektim.

Biraz dolaştıktan sonra lokantanın çevresinde ucuz bir pansiyon buldum. Oda ufak ve karanlıktı ama en azından temiz görünüyordu. Fakat pansiyona girişimi yapan görevli tavırla, bakışlarıyla büsbütün rahatsız edici bir adamdı. Asansör bozuk olmasına rağmen eşyalarımı odaya çıkarma teklifini reddedince başımın çaresine bakmam gerekti. Neyse ki bu işi iyi biliyordum. Bir elimde büyük bavulu, bir elimde İpek'i taşıyarak ikinci kata çıkan merdivenleri tırmanıp odaya girdim. Bavulu bir kenara bırakıp nefes nefese yatağa oturduğumda küçük odada gezinen gözlerim sonunda bavula sabitlendi.

Kendi eşyalarım Hayat Abla'nın evindeydi. Onu düşündüğümde sıkıntıyla iç çektim. Yarın eşyalarımı almalı, sonra da onunla görüşmekten kaçınmalıydım.

Hayat Abla, çocuk evinde çalışan annelerden biriydi. Onu severdik, bize hep iyi davranmıştı ve kurumda kalamayacak yaşa geldiğimizde kendimizi toparlamamız için bize yardım etmişti. Geçen hafta cenazeden sonra beni evine götürmüş, yas tutmam için bana zaman vermişti. Her şeyi anlatsam bana yardım eder mi diye merak ediyordum. Eğer bunu yapacak biri varsa o kişi Hayat Abla'ydı ama onun da kendi ailesi vardı, zor bir işte çalışıyordu. İpek'e bakamazdı ve benim de bunu

yapamayacağımı düşünürdü. Hâl böyleyken İpek’le ikimizi bir arada tutmak öyle imkânsız görünüyordu ki korkudan aklımı yitireceğimi hissediyordum.

Yorgun bir hâlde yatağa oturdum. İpek kucağımdan kurtulup odanın içinde gezinmeye başladı. Öyle minyon bir yapısı vardı ki henüz yaşını doldurmamış bir bebek olduğunu söylesem kimse bunu sorgulamazdı. Minicik boyu, dört dişli gülümsemesi ve bebek sesiyle mırıldanıp dururken onu izledim. Söylediği çoğu şeyi anlamıyordum ama onu dinlemek rahatlatıcıydı.

Doğduğundan beri annesi onunla sürekli konuşurdu. Sanki beraber geçirecekleri vaktin ne kadar az olduğunu biliyormuş gibi bir anının bile sessiz geçmesine izin vermeden sonsuz bir sabırla İpek’e gördüğü her şeyi anlatır, ona kitaplar okur, şarkılar söylerdi. Belki de bu yüzden İpek yaşının üstünde bir kelime haznesine sahipti. Yine de son bir hafta onun için zor geçmiş olmalıydı çünkü karnını doyurup uyuyana dek pek bir şey söylememişti. Şimdi küçük odada mırıldanarak gezdiği için çok mutluydum. Bir an sonra odaya bir koku yayıldı.

“Ah,” dedim gülerek. “Bezini değiştirmeliyiz.”

Bavulda ufak bir bez paketi buldum. Yarın bez almam gerekiyordu. Kim bilir başka neler almalıydım... Bir çocuğu büyütürken ihtiyaç duyulan şeylerin bir sonu olmadığına emindim. Bütün yaz çalışmış olmam pek bir şey ifade etmiyordu. Elimdeki parayla bir ay bile dayanamazdım. İş bulmalıydım. Kalacak yer. Bebeğe bakacak biri. Bakıcıya verecek para... *Allah’ım, bana yardım et.*

Minik bir battaniyeyle bezi alıp doğruldum. Banyoya giderken göğsümü ovalıyordum ama içimden yükselen krizi bastırmayı bir şekilde başardım. Şimdi önümdeki sorunlara değil, çözebileceğim şeylere odaklanmalıydım.

“Gel bakalım, minik fare. Seni temizleyelim.”

Son söylediğimi komik bir şekilde tekrar etti. Banyoda bulduğum peçeteleri alıp İpek’i kucakladım. Elinde

bavuldan çıkan örgü tavşanı vardı. Elif bunu hamileyken yapmıştı. Başka onlarcası vardı ama İpek'in en sevdiği bu küçük tavşandı. Burak bunu bavula koyduğu için minnettar hissediyordum. Oysa bu çantayı onun babası hazırlamıştı. Onun için yapabileceği onlarca şey varken kızının eşyalarını toplayıp onu bırakmayı seçmişti.

Yeğenimin tatlı yanaklarına birer öpücük kondurdum. Neler olduğunu anlayamayacak kadar küçük olsa da benim huzursuzluğumu fark edebilirdi. "Annen bana bunu öğrettiği için şanslıyız, değil mi? Yoksa şimdi ikimiz de çok zor durumda olurduk."

İpek masmavi gözlerini yüzüme çevirdi. "Anne nerede?" dedi dünyanın en masum sesiyle. Kelimeleri doğru söylemiyordu bile fakat bu kadarı beni mahvetmeye yetti. Yine de gözyaşlarım orada değilmiş gibi davranmayı seçtim. İrademin her zerresini kullanarak dikkatini kaldığımız odadaki eşyalara çekip her birinin adını sayarak çocuğu oyaladım. Pijamalarını giydirirken ona bir masal uydurdum. Beni dinliyor, söylediklerime cevap veriyordu ama komodindeki gece lambasını açık bırakıp ona sarılarak yatağa uzandığımda huzursuzlanmaya başladı. Ömrünü annesiz geçirmiş biriydim; karanlığın insana neler fısıldadığını, yatağında uzanırken hasretin göğsünü nasıl da ortadan ikiye ayırdığını iyi bilirdim. İpek bunları anlamayacak kadar küçük olabilirdi ama o bile gecenin daha da yalnız hissettiren boğuk fısıltılarını duyuyor, bundan etkileniyordu sanki.

Benden annesini getirmemi istedi. Güzel gözlerinden yaşlar boşanıyor, kollarımdan kurtulmaya çalışıyordu. Ona sıkıca sarılıp Elif hakkında konuşmaya başladım. Sesim titrese de kendimi perişan hissetsem de bıkmadan usanmadan konuşmaya devam ettim. Bir süre sonra İpek yatışmış görünüyordu. Hatta birkaç saat uyudu bile ama gece yarısı birden uyanıp ağlamaya başladığında ben henüz gözümü bile kırpmamıştım.

Defalarca annesine seslendi. Minik yanakları gözyaşlarından sırılsıklamdı. Öyle çok ağlıyordu ki resepsiyondaki adam kapımıza gelip insanları rahatsız ettiğimizi söyledi. İpek'i kucaklayıp sakinleştirmeye çalışarak minik odada saatlerce dolandım durdum. En sonunda onu yatıştıran şey benim de ağlamaya başlamam oldu. Üstelik bu öyle acıklı bir ağlayıştı ki zavallı çocuk muhtemelen korkudan susmayı seçmişti. Sanki günler süren tek bir gecenin ardından, ağlamaktan yorgun düştük. Oda karanlıkta ağırlaştı, nefeslerimiz yavaşladı ve acımız huzursuz bir uykuya gömüldü...

Uyandığımızda saat on bire geliyordu. Böyle korkunç bir gecenin ardından olabilecek en kötü şey gözlerimi açar açmaz İpek'in bana annesini sormasıydı. İçimde tek bir damla gözyaşı kalmadığını hissediyordum. Üstelik ben buna ilk kez şahit olmuyordum bile.

Yurda gelen her yeni çocuk ilk gecelerini hıçkırıklarla annesini sayıklayarak geçirirdi. Geceler her zaman en kötüsüydü çünkü yatağa girdiğinde günün telaşı geride kalır, her yer sessizleşirdi. Karanlık bütün yalnızlığımızı, hasretimizi, terk edilmişliğimizi ortaya koyan korkunç bir canavardı, bu yüzden çoğumuz ondan çok korkardık. Acının sonu yoktu. Başta teninizi yakan, boğazınızı sıkan yeni bir elbiseye benziyordu ama zamanla buna da alışıyordunuz. Acı geçmese de günün normal bir parçasına dönüşüyordu. Kimsesiz olmak can yaksa da onu kabullenmekten başka bir çareniz kalmıyordu.

İpek'in bunları yaşamasını istemediğim için onu yanımda tutmaya çalışıyordum ama onu hiçbir şeyden koruyamıyor gibiydim. Yine de denemeye devam etmek zorundaydım. İpek'in sırt çantasını yedek kıyafetlerle ve ihtiyaç duyabileceğimizi düşündüğüm eşyalarla doldurup uzun bir otobüs yolculuğuyla

Hayat Abla'nın evine gittim. Dün bir arkadaşım da kalacağı-mı söylemişim. Buna şaşırırsa da cevap alamadığı sorularında ısrarcı olmamıştı. Birkaç gün sonra okulumun başlayacağını bildiğinden eşyalarımı alacağımı söylememi de yadırgamadı. Ne kadar acı çektiğimi biliyordu, son günlerde o kadar az konuşmuştum ki üstüme gelmekten korkuyor olmalıydı.

Bana verdiği anahtarla boş eve girip ilk önce buzdolabını karıştırdım. Kızı birkaç saat daha okuldan dönmeyecekti, eşi de işte olduğu için acelem yoktu. İpek'le karnımızı güzelce doyurduk. Ara sıra bu evde kaldığımdan bu konuda kendimi kötü hissetmiyordum. Çıkardığım dağınıklığı toparladıktan sonra bavulumu alıp tekrar evden ayrıldım. Bunlar yalnızca yazlık giysilerimdi. Kışlık eşyalarım başka bir bavulla kurumun deposundaydı.

İyi bir üniversite kazandığım için herkes benimle öyle gurur duyuyordu ki hayatımı kolaylaştırmak için çok şey yapmışlardı. O yurtlarda başarılı bir öğrenci olmak, hayata sarılmak hiç de kolay değildi. Orada çalışan insanlar öyle çok çocuğun ziyan olduğunu görüyorlar, öyle korkunç hayatlarla yüzleşiyorlardı ki en zalim olanı bile bu hayatta bir yer edinme çabamızı gördüklerinde yumuşarlardı.

Fakat sorun da buydu işte. Biz her şeyi başarmak zorundaydık. Hata yaptığımızda bizimle uğraşacak, buna zamanı ve isteği olacak bize ait biri yoktu. İpek'in benimle kalması için bana yardım edecek hiç kimse yoktu.

Neyse ki ben mücadeleci olandım. Hayat beni sertçe yoğurmuştu ve kolay lokma olmamam için hazırlamıştı. Uyuşturucuyla, tacizle, şiddetle dolu hayatlardan gelen çocuklarla aynı yatakhane de büyüdüğünüzde ya onların hayatına dahil olurdunuz ya da kendinizi korumayı öğrenirdiniz. Elif'le ben bunu başarmıştık. İpek'le de başarabilirdik. İpek şimdiden bizden daha fazlasına sahipti çünkü bizim için mücadele eden kimse olmamıştı. Onun yanında ise ben vardım, onun için her şeyi yapmaya hazırdım.

Pansiyona döndükten sonra yeni bir kararlılıkla, yeni bir güne başladım fakat kucağımda bebekle iş aramak berbat bir deneyimdi. Yapabileceğim nitelikli işlere başvurmamın imkânı yoktu. Öyle ki bir internet kafeye gidip pansiyonun çevresinde verilen temizlikçi ilanlarını taramak zorunda kaldım. Daha çok ev ilanlarına bakıyordum ama bütün aramalarım boşa gitti. Kimse bebekli bir temizlikçi istemiyordu.

Sonraki iki gün de aynı çaresizlikle geçti. Sayısız ilanı aradım; kreşleri, anaokullarını, çocukla kabul edilme ihtimalimin olduğunu düşündüğüm her yeri denedim ama hiçbirinden ses çıkmadı. Yorgunluktan gözlerim yanıyor, uykusuzluk başımı döndürüyordu. Neredeyse hiçbir şey yiyemiyordum. İpek ise annesini özlüyor, zaman zaman hırçınlaşıyordu ama bundan daha kötüsü sessizce durduğu anlardı. O anlarda öyle yürek parçalayan bir ifadesi oluyordu ki kahroluyordum.

Üçüncü gün nihayet bir parça umut doğdu. Bir iş bulmayı başarmıştım. Pansiyonun bulunduğu caddede, 24 saat açık bir marketin gece vardiyasıydı. Çalışma saatleri gece 12'den sabah 6'ya kadardı. Aslında erkek personel arıyorlardı ama hayatımda bir ilke imza atıp telefonda onlara yalvarmıştım. Benimle konuşan adam sonunda hâlime acımış olmalıydı fakat ona İpek'ten bahsetmemiştim.

Çılgın planım işlemezse ne yapacağımı bilmiyordum. Büyük bir spor çantam vardı. Saat onda İpek'i uyutup çantanın içine battaniye serdim. Eski model bir ana kucağına benziyordu. Çocuğu böyle gizleme düşüncesi midemi bulandırmasaydı kendimi buna inandırabilirdim.

Başka çarem olmadığı için bu noktadaydım. Gergin bir şekilde markete gittim. Benden önceki elemanla tanışıp işi öğrenirken elimdeki çantada spor malzemeleri varmış gibi davrandım. Neyse ki daha önce markette çalışmıştım, öğrenecek pek bir şey yoktu ama bir işe başlamaktan ziyade akıl sağlığıma karşı bir mücadeleye giriştiğimi hissederken hiçbir şey kolay görünmüyordu.

On beş dakika sonra market bana emanet edildi. Güvenlik kameralarının soyunma odası hariç her yeri açıkça gördüğü hakkında özenle uyarıldım ve en sonunda yalnız kalabildim. Hislerim bunun tam tersi olsa da her şey yolundaymış gibi davranarak soyunma odasına gidip çantayı ikili koltuğun üstüne dikkatle bıraktım. Fermuarı kapatmamıştım, ince hırkam içi görünmeyecek şekilde çantanın üzerindeydi. Hırkayı çektim, İpek'in iyi olduğundan emin oldum ve odanın sıcak oluşuna şükrederek çalışmaya gittim. Fakat bunda rahatlatan hiçbir şey yoktu. Gece boyu tımaklarımı yiyerek, en ufak bir seste irkilerek saatleri devirdim. Eğer birisi kameralardan beni gözetliyorsa polisi aramak üzere olmalıydı.

Neyse ki kimse polisi aramadı. Neyse ki bir mucize gerçekleşti de İpek hiç uyanmadı. Vardiyamı devralmaya gelen çocuğa kasayı emanet edip girdiğim gibi sakın adımlarla dışarı çıktım. Adımlarımı kontrollü atmaya gayret ediyordum. Sanki yere biraz sert bassam tüm sırlarım ortaya çıkacaktı.

Marketin camları geride kaldığı anda çantayı göğsüme bastırıp koşarak pansiyona gittim. Girişteki adam uyuyordu. Kalan son gücümle hiçbir ses çıkarmadan birinci kattaki odama çıkıp içeriye girdim. İpek'i yatağa yatırdım ve bütün gücüm tükenmiş gibi öylece yere çöktüm. Kalbimin gümbürtüsü kulaklarımda uğulduyordu.

Kalkıp yıkanmaya dermanım yoktu. Kaygı seviyem öyle yüksekti ki uyumayı başaramayacağımı biliyordum. Gözlerimi yerdeki tek bir noktaya kilitleyip içimdeki dehşetin sönmesini bekledim ama hiçbir şey olmadı. İçimde çırpınan korku azalmadı, aksine beni yutacak kadar büyüdü. Sanki bütün dünya ilerlerken ben o anın içine çivilenmiş, çırpındıkça daha derine saplanan biri olmuşum.

Saatler sonra hâlâ aynı yerdeydim ve hiçbir şey geçmiş değildi.

3. BÖLÜM

Bir haftadır İpek’le resmen bir yaşam mücadelesi veriyorduk. Bir hafta önce Burak bana denediğini söylediğinde içten içe onu suçlamıştım. Bu kadar kısa sürede neyi denemiş olabilirdi ki? Sadece kolaya kaçıyordu. Savaşmak zor olacağı için vazgeçiyordu. Zaten hep vazgeçen biriydi.

Düşündüklerim bunlardı fakat korkunç geçen bir haftanın ardından artık yapamayacağımı kabullenmek üzereydim. Dün gece ben çalışırken İpek yabancı bir yerde yalnız başına uyanınca korkmuştu. Öyle çok ağlamıştı ki onu sakinleştirememiştim. Bana yapışmış, kucağımdan inmeyi reddetmişti. Gecenin sessizliğinde kimse uğramıyordu ama sabaha karşı giren müşteriler, ağlamaktan gözleri kıpkırmızı olmuş bir çocuğa sarılı hâlde solgun bir yüzle kasada duran beni görünce şaşkına dönmüşlerdi. Onların bakışları, zaten taşmak üzere olan sabrımı paramparça etmişti. Vardiyam bitmek üzereyken markete patronum gelip bana neler olduğunu sorduğunda sıralayacak yalanlar bulamamıştım bile. Hıçkırıklara boğulup ona doğruları söylemiştim.

Adamcağız bana üzölmüştü ama orada bu şekilde çalışmamıza izin veremezdi. Bana bunun ne kadar tehlikeli olduğunu, gerçekten hiç kimsem yoksa çocuğı devlet yurduna vermeme

söylemişti. Sanki bunu bilmesi mümkünmüş gibi bunun en iyi seçenek olduğunu söyleyerek beni teselli etmeye çalışmıştı.

Yurtta ona bakılırdı, evet. Hastalandığında tedavi edilirdi. Okul ihtiyaçları giderilirdi, üşümezdi, aç kalmazdı ama çok korkardı. Çok yalnız hissedirdi. Hep güçlü olmak zorunda kalırdı. Böyle olmasını istemiyordum.

Hayatım koruyucu ailelerden dönen çocukların psikolojisinin çökmesini izleyerek geçmişti. Ben de birkaç kez koruyucu aileye gönderilmiş ve hüsrana uğramıştım. Bazı insanlar yurtlardaki çocukların gidip alınacak bir ürün olduğunu düşünüyordu sanki. Beğenmezlerse iade edebilecekleri bir ürün gibi. İyi insanlar vardı elbet ama yurttan alınan çoğu çocuğun yaramazlığı bir sorundu. Öfkeli olması, sakar olması, her çocuk gibi gürültücü olması bir sorundu. İşler umdukları gibi gitmediğinde sizi öylece geri verebiliyorlardı. Daha iyi bir çocuk isteyebiliyorlardı. Aile ve çocuğun iyi anlaşması da her zaman yetmiyordu. Bazen sadece sistem onların birleşmesine izin vermeyebilirdi. Bir pürüz çıkabilir, çocuk yurda dönmek zorunda kalabilirdi.

Bu şekilde dönen çocukların çoğu sonrasında kendine gelemiyordu. Onları beladan uzak tutmak çok zordu. Kimi giderek içine kapanıyordu. Kimi de içindeki öfkeyi ve hüsrana dindiremedikçe kendine zarar verecek her şeye bulaşıyor, acı çekiyordu.

İpek'i yurda bırakmaya gönlüm el vermiyordu ama "Ondan iyi bir ailede büyüme şansını alıyor muyum?" sorusu da içimi kemiriyordu. Bencillik mi ediyordum? Yalnız kalmamak için bir bebeği kendi çukuruma mı sürüklüyordum?

Parktaki bir banka oturmuş, çantamdaki para zarfını düşünürken gözyaşlarım akmaya başladı. Son günlerde beni gören kimse öyle kolay kolay ağlamayan biri olduğuma inanmazdı. Oysa bir zamanlar öyleydim, ağlamayı zayıflık olarak görürdüm. O yüzden şimdi daha da acınası hissediyordum. Öyle zayıftım ki bunu saklayamıyordum bile.

Sabah patronum beni kovarken birkaç günlük ödememden çok daha fazlasıyla dolu bir zarf vermişti. Elimdeki tüm parayı sürekli hesaplamaktan, ne kadar daha idare edebileceğimi düşünmekten mideme ağrılar girerken gururuma dokunsa da zarfı kabul etmem gerektiğini biliyordum. İpek de benim tüm korkumu, stresimi, çaresizliğimi bir sünger gibi kendine çekiyordu sanki. O neşeli, sürekli cıvıldaayan tatlı çocuk sadece bana sarılarak oturmak istiyor, annesini sayıklamaktan harap oluyordu.

Üzerimize öğlen güneşi vururken kedi gibi kucağıma yayılmıştı. Başı göğsümde, etraftaki hareketliliği izliyor, süt dolu biberonunu dişliyordu. Yanağımı saçlarına yasladım. Ne kadar küçük, ne kadar güzel bir şeydi. En iyi arkadaşım, kız kardeşimle, elimdeki tek aileyle aramdaki son bağ oydu. Onu kaybetmeye dayanamazdım ama her geçen saniye ellerimden biraz daha kaydığını hissediyordum.

Lütfen Allah'ım. Bize yardım et. Bana ne yapacağımı göster. Üstesinden gelemiyorum.

Duam bir yakarışa dönüştü. İçimden defalarca aynı şeyleri tekrarladım durdum. Zamandan, mekândan soyutlanmış, kendi derdimde kaybolmuşken adımları duymak irkilmeme, hatta biraz korkmama sebep oldu. Sese doğru döndüğümde üniversiteden arkadaşım Hale'yi gördüm, yanıma geliyordu. Göz göze geldiğimizde ağzı hayretle açıldı.

“Mercan? İyi misin? Hortlak gibi görünüyorsun.”

Onu en son aylar önce görmüştüm. Elif'ten başka yakın arkadaşım yoktu. Bu kendi tercihim olduğundan okuldaki kızlara kasten mesafeli davranırdım. Onlarla yalnızca okuldayken gerekli oldukça konuşur, grup arkadaşlıklarından öte yakınlaşmazdım ama Hale o ortamda samimiyet beslediğim birkaç insandan biriydi. Geçen dönem onu rahatsız eden birinden kurtulmasına yardım ettiğimde biraz yakınlaşmıştık. Mesafeyi aşmasına izin verseydim ikimiz iyi arkadaş bile

olabilirdik. Fakat yeni bir arkadaşla ihtiyacım olmadığını düşündüğüm için ona yaklaşmamıştım.

“Ne kadar kibar biri olduğunu unutmuşum,” dedim donuk bir hâlde. Genellikle biraz patavatsız konuşur, kibar olmayı önemsemezdi. Dürüstlüğü bazen rahatsız ediciydi ama böyle olması kendimi yanında rahat hissetmemi sağlıyordu.

“Bırak şimdi kibarlığı. Bu hâlin ne?”

Konuşmaya bile mecalim yoktu. En son ne zaman uyuduğumu hatırlayamıyordum. “Burada ne yapıyorsun ki?”

“Buralarda oturuyorum. Sen ne yapıyorsun asıl? Bu İpek mi?” Onu tanımasına şaşırdım ama sonra telefonumun kilit ekranında her zaman İpek’in resimleri olduğunu hatırladım. Ekranımı görenler onun kim olduğunu sorardı, paylaşmaya hevesli olduğum nadir bir bilgiydi bu. Onun yeğenim olduğunu söyler, keyfim yerindeyse birkaç fotoğrafını gösterirdim. Bana ait bir insan olması öyle harikaydı ki ondan bahsederken hiç olmadığım kadar sıcakkanlı birine dönüşüyordum.

“Ah, evet.”

Hale baykuş bakışlarını üzerime dikmiş, tüm sırlarımı öğrenmeye çalışır gibi bakıyordu. “Saldırıya uğramış bir evsiz gibi görünüyorsun. Ne oldu?”

Ne kadar haklı olduğunu bilemezdi. Böyle tuhaf davranmayı kesmem gerekiyordu ama beni öyle kötü bir anda yakalamıştı ki normal davranmanın nasıl olduğunu unutmuşum. “Ben... Zor zamanlar geçiriyorum. Şu anda konuşabilecek durumda değilim. Gitsen iyi olur.”

“Beni göndermeye çalıştığını görmek isterim,” dedi alaycı bir sesle. “Bana sorunun ne olduğunu söyleyene dek gitmiyorum. Deli gibi davranırken bir çocukla dışarı çıkmaya kim izin verdi? Annesi nerede?”

Günlerdir İpek’in sorularıyla baş etmek yeterince zorken bugün ikinci kez yanımdaki çocuğun annesi hakkında rastgele sorular duymak dayandığım o son bariyeri de yıktı geçti. Tekrar ağlamaya başladım.

Bu Hale’yi dehşete düşürdü sanırım. Bir zamanlar gerçekten de hiç ağlamayan biri olduğum düşünülürse yüzündeki ifade anlaşılabilirdi.

“Annesi öldü,” dedim boğulur gibi. “O öldü ve İpek’in benden başka kimsesi yok. Benim başka hiç kimsem yok. Evsiz gibi görünüyorum çünkü öyleyim. Deli gibi davranıyorum çünkü delirmek üzereyim. Şimdi çekip gidecek misin, yoksa sokaktaki bir bankı bile sahiplenmeme engel mi olacaksın?”

Titrek bir nefes aldım. İpek kafasını kaldırmış, yüzüme bakıyordu. Ona gülümsemeye çalıştım ama belli ki gülümsemenin nasıl bir şey olduğunu da hatırlayamıyordum.

“Çocuğu biraz bana ver,” dedi Hale. Onu almaya yeltenince saldırgan bir tepki vererek kendimi şaşırttım. “Bence onu korkutuyorsun. Sen kendini toparlarken onu biraz tutayım, tamam mı?”

İpek’i tatlı bir gülümsemeyle kucağına aldı. Bir süre onunla konuştu; saçlarından, yanaklarının tatlılığından, gözlerinin güzelliğinden neşeyle bahsedip küçük oyunlar yapıyor, onu hafifçe gıdıklıyordu. İpek’in tatlı kıkırtısını duyunca kendimi korkunç hissettim. Onunla oynayıp güldürmesi gereken kişi ben olmalıydım ama bu sesi en son ne zaman duyduğumu bile bilmiyordum.

Hale bana sorgulayan bir bakış attı. “Sana birkaç mesaj attım ama hiçbirine dönmedin.”

Dönmemiştim çünkü arkadaşlık kuracak vaktim yoktu. Bütün yaz Antalya’da bir otelde garson olarak çalışmıştım. Parası iyiydi ama çalışma saatleri ve temposu korkunçtu. Planladığımdan birkaç gün daha önce, cenaze için dönmem gerekmişti.

“Hadi bana ne olduğunu anlat,” dedi Hale.

Kendimi öyle sıkışmış hissediyordum ki sözcükler daha fazla içimde barınamıyormuş gibi dışarı taşılar. Bilmesini pek önemsemiyordum aslında. Zaten artık okula

gidemezdin. Hakkımda ne düşündüğüyle ilgili endişelenmem gerekmiyordu. Okuldaki herkes nereden geldiğimi öğrenebilirdi, artık umurumda bile değildi. Sadece içimi dökme ihtiyacım vardı ve ben de bir kez olsun ötesini berisini düşünmeden bunu yaptım. Bir noktada onunla konuştuğumu bile unuttum. Geçirdiğim bir hafta içimden akıp giderken Hale sessizce dinledi. Duyduklarıyla şok olmuşa benzemiyordu. Ben de ailesi olan birine hiç benzemediğim için pek şaşırmadığını varsaydım.

“Neden böyle göründüğünü anlıyorum,” dedi nihayet sustuğumda. “Baksana, bu mahallede oturuyorum. Annemler evde değil. Hadi seni bize götürüyim. Sen uyurken İpek’le biraz oynarım.”

“Sağ ol ama pansiyona döneceğim.” Sesim kulağa yorgun, yenilmiş, zavallı geliyordu ama yine de burnumu dik tutmaya çalıştım.

“Bu çocuğa bakabilmek için dinlenmen gerek, Mercan. Yardım kabul etmeyi öğrensen iyi olur. Hadi kalk.”

Doğru söylüyordu. Aslında o kadar yorgundum ki daha fazla itiraz etmek için bir sebep bulamadım. Bir kukla gibi peşine takılıp giderken Hale, İpek’i oyalıyor ve bana kasıtlı bir şekilde kayıtsız davranıyordu. Evi sahiden parka çok yakındı. İçeri girdiğimizde beni hemen odasına götürdü. Bir sis bulutunun içinde hareket ediyor gibiydim. Yatağına uzandığımda parkta konuştuklarımız hayal meyal hatırımdaydı. Sanırım başım yastığa düştüğü an uykuya yenilmiştim.

Aralık camdan sızan ezan sesiyle uyandım. Sesin kuvvetine bakılırsa yakınlarda bir cami olmalıydı. Pansiyonun etrafında cami gördüğümü hatırlamıyorum, diye düşünürken gözlerim açıldı. Hale’nin evindeydim. Loş ışığa bakılırsa

saatlerdir uyuyordum. Böyle bir sorumsuzluğa hiç girişmemişken hayatımın en sorumlu olmam gereken döneminde böyle mi davranacaktım yani? Telaşla ayağa kalkıp odadan sendeleyerek çıktım. Hale'yle İpek hemen karşı odada beraber kanepeye uzanmış, çizgi film izliyorlardı. İpek beni görünce büyük, gamzeli bir gülücükle kanepeden yuvarlanıp koştu. Paytak adımlarıyla üstüme gelirken onu son anda yakalayıp kaldırdım.

“Teyzeciğim!” diye bağıırıp yanağını yanağıma yaslayınca kalbim eridi. Günlerdir sürekli yan yanaydık ama ikimiz de öyle huzursuzduk ki çiçeği giderek solan, toprağı kurumuş bir saksıya dönüşüyorduk. Hale bizi sulamış, güneşin önüne koymuş ve hayata döndürmüştü.

Arkadaşım olarak adlandırabileceğim kıza minnetle baktım. “Teşekkür ederim.”

“Benim için zevkti.”

Hale bana gülümsedi. Onu ilk kez ev ortamında, başörtüsü olmadan görüyordum. Kıvrırcık, gür saçlarını karmaşık bir topuzla toplamış, dışarıdaki tarz sahibi görüntüsünden beklenmeyecek basitlikte bir eşofman altıyla tişört giymişti.

“İpek’le yemek yaptık. Çay da olmak üzeredir. Sofrayı hazırlayalım mı?”

“Aslında biz gitsek... Yeterince zahmet verdik.”

“Saçmalama istersen,” deyip gözlerini devirerek mutfığa gittiğinde mecburen onu takip ettim. Orada olmam çok alışıldık, sıradan bir durummuş gibi sofrayı hazırlamaya başladı. Belki de evi olanlar için bu durumda alışılmadık hiçbir şey yoktu. Ben ne bilirdim ki?

İpek’le oynadıkları oyunlardan bahsediyordu, ben de uzattığı tabakları ve kaşıkları masaya koyuyordum. Tatlı yeğenim yaptıkları keki coşkulu bir beden diliyle öyle heyecanlı anlatıyordu ki beni sık sık güldürdü. Gülmek biraz tuhaf hissettiriyordu. Sanki bu akşamüstü çalınmış bir an

gibiydi, pansiyona geri dönmek zorunda olmak acı veriyordu ama bütün bu düşünceleri zihnimin gerilerine iterek ana ayak uydurdum.

“Başta söylediği hiçbir şeyi anlamıyordum ama konuştuğunda dilini çözdüm. Sesi bu kadar tiz olmasaydı onu anlamak daha kolay olabilirdi.”

Hale haklıydı. İpek her şeyi söylüyordu ama bebek konuşması o kadar bozuktur ki anlamak kolay değildi. Elif onu hep anlardı. Yaz boyunca görüntülü konuşurken bana İpek’in cümlelerini çevirirdi ve çıkan seslerin nasıl o anlama geldiğine ya da Elif’in bunu nasıl anladığına inanamazdım. İpek’e bakarken yüzüme buruk bir gülümseme kondurdu. Onu yakalayıp tatlı yanaklarını öperek geçirdiğimiz zor gün için özür dilercesine sıkıca sarıldım.

Hale bize mantı pişirmişti. Annesinin buzluğa stokladığı mantılardı bunlar. Nefisti ve İpek de benim kadar sevmişse benziyordu. “Annenler nerede?”

“Annem birkaç günlüğüne kuzenine gitti. Abim de işte. Başka kimse yok zaten.” Başımı salladım. Babasının nerede olduğunu sormaya niyetim yoktu ama kendiliğinden söyledi. “Babam birkaç ay önce öldü.”

Şaşırarak yüzüne baktım. Beni ilgilendirmese de yas tutan birine benzemiyordu ve yakın zaman önce bir babayı kaybettiğinizde öyle biri gibi görünmeniz beklenirdi. Hale tatsız bir ifadeyle omuz silkti. “Annemle ayrıldıklarında ben çok küçüktüm... Sonra da pek görüşmedik.”

“Başın sağ olsun,” dedim kuru bir sesle. Görüşmüyor olmaları üzülmeyeceği anlamına gelmezdi. Ya da üzülmüyormuş gibi yapması.

“Sağ ol. Babam, annemi aldattığı için ayrıldılar. Sonra babam başka çocukların babası olmayı seçti. Koca kız oldum ama hâlâ bununla baş edemiyorum.” Kendi kendine güldü ama sesinde neşeden eser yoktu. “Aslında bugün tuhaf bir şey

yapmak üzereydim. O yüzden evden çıkmıştım. Sonra parkta seni gördüm ve düşünüyordum da...” Çatalla ileri geri ittiği yemekten gözlerini ayırıp bana baktı. “Belki birbirimize yardım edebiliriz.”

Hiçbir şey söylemedim çünkü birine yardım edecek durumda olduğumu düşünmüyordum. İpek’e mantı yedirmeye devam ederken Hale bir süre bize baktı. Düşünceli görünüyordu ama konuşması için onu teşvik etmekle ilgilenmiyordum. Sonunda derin bir nefes alıp ağzındaki baklayı çıkardığında söylediği şeye güldüm.

“Abimle evlenmek hakkında ne düşünürsün?”

Ben gülünce İpek kafasını kaldırıp gamzeli, sevimli bir gülücükle bana baktı. “Yeni arkadaşın bizimle kafa buluyor,” dedim ona.

“Bak, sen bana karşı dürüsttün. Bugün anlattığın şeylerin kolay olmadığını biliyorum. Ben de sana karşı dürüst olacağım. Anlatacağım şey, miras meselesi gibi görünüyor ama benim için bundan daha fazlası. O yüzden yargılamadan dinle, tamam mı?” Onaylamamı bekleyerek bakıyordu ama hiçbir şey söylemedim. Yine de devam etti. “Babamın iki evi ve diğer eşinden de iki çocuğu var. Çocuklardan birisi evlendiği kadının ilk eşindendi, yani onunla kan bağıımız bile yok. Ama babam onu nüfusuna almış. Çocuk benimle yaşıt ve büyürken babamın beni bırakıp başka birinin babası olmasıyla baş edemedim. Babam öldü ama ben hâlâ bu öfkeyle yaşıyorum. Üstelik vasiyetinde büyük evi, yani her köşesinde annemin parası, emeği, çabası olduğu hâlde bizden aldığı o evi ilk evlenen çocuğuna vereceğini söylemiş. Şu anda dördümüz de bekârsınız. Onlara diğer evi ikisinin almasını, olması gerektiği gibi kendi evimizi bize bırakmalarını söyledik ama kabul etmiyorlar.”

Dramatik bir konuydu ama beni pek etkilemedi. Yurtta bizim gibi kimsesiz çok az çocuk vardı aslında. Beraber büyüdüğüm çocukların çoğu berbat ailelerin elleriyle bıraktığı

çocuklardı. Ara sıra uğrar, bazen telefon edip çocuklara onları en kısa zamanda alacaklarını söylerlerdi. Çok azı bunu gerçekten yapardı. Hâliyle drama eşiğim epey yüksekti. Hale'yi anlasam da ona üzülecek durumda değildim.

“Niye kabul etmiyorlar? Bu ev daha mı değerli?”

“Hayır, tam tersi. Diğer ev daha iyi bir semtte, küçük ama yeni bir daire. Sadece o kadın, evin bize dönmesini istemiyor.” Hale gözlerini kaçırdı. “Ben her şeyimi elimden almışlar gibi hissettim hep. Evimiz onların oldu, babamız onların oldu. Annemin çalışıp didinerek yaptığı o evi geri almak istiyorum.”

“Dava açamaz mısınız?”

“Yapabiliriz ama bence annesi Mert'i sırf bu yüzden aniden evlendirebilir. Bununla ilgili bir şeyler duydum ve yemin ederim, bugün kabul edeceğini düşündüğüm herhangi birine anlaşmalı evlilik teklif edecektim.”

Ah, sadede geliyordu. Ne demek istediğini anlamıştım fakat iması öyle inanılmazdı ki nasıl tepki vermem gerektiğini bilmiyordum. Sandalyemde geriye yaslanıp gözlerimi yüzüne diktim.

“Ama beni buldun ve abinle evlendirmek için eve mi getirdin?”

Gücenmişe benziyordu ama durumun aynen böyle görüldüğünü fark etmiş olmalıydı.

“O kadar da entrikacı değilim. Sadece biraz dinlenmeni istedim ama sen uyurken bu fikir beni ele geçirdi. Hem bir düşünsene, bu ikimizin de sorununu çözmez mi?”

“Nasıl çözecek ki? Evlilik karşılığında bana para mı vereceksin?” Ne delice bir konuşmaydı bu be?

“Hayır, şöyle düşünmüştüm...” Masadaki tuzlukların yerini değiştirerek kendini oyaladı. “Yani, tabii ki bunun formalite olduğunu kimseye söyleyemeyiz. Özellikle anneme çünkü böyle bir şeye asla izin vermez. Dürüst olmak gerekirse o evi

geri almak için ısrar eden tek kişi benim. O yüzden... Bir süre gerçekten evliymiş gibi görünmelisiniz. Biz senin kalacak yer sorununu çözmüş ve maddi ihtiyaçlarını karşılamış olacağız, sen de bizim sorunumuzu çözmüş olacaksın. Bir kazan-kazan durumu.”

O kadar ciddiymi ki bunun bir şaka olduğundan şüphelene-mezdim bile. Üstelik teklifi gerçekten pek çok sorunu ortadan kaldırıyordu. Gururumla birlikte.

“Bunu bana sorabiliyorsun çünkü açıklama yapmam gereken bir ailem yok ve çaresiz durumdayım. Kabul etmekten başka şansım olmadığını düşünüyorsun, değil mi?”

Hale ciddi yüzüyle gözlerime baktı. “Evet, aslında bu doğru. Ama ben bunu mecbur olduğun için yapmanı istemem, sana gerçekten yardım edebileceğimiz için yapmanı isterim. Bu işi kendim yapmaya zaten hazırdım, Mercan ama sana bu şekilde yardım edebilecekken sessiz kalamazdım.”

“Bana niye yardım etmek isteyesin ki?”

“Hiçbir sebebin olmadığı hâlde bana yardım etmiştin. Senin için önemsiz bir meseleydi, biliyorum ama beni çok korkutan birinin karşısına gözü kara bir şekilde dikildiğini unutmadım. Unutmayacağım da. Keşke karşılığında bir şey istemeden sana yardım teklif etseydim ama bugün karşılaşmamız bir tesadüf olamaz gibi geliyor. Sence de öyle değil mi?”

İç çekerek masaya baktım. Elif için yüzlerce maskaralığa bulaşmıştım. Her sorunu çözmeye kendini adadığı için ilgimiz olmayan saçma sapan meselelere bizi sürükleyip dururdu. Bu tam da onun teklif edeceği bir şeydi. Deli saçmasıydı, inanılmazdı. Gerçek hayatta kimsenin böyle şeyler yapmaması gerekiyordu ama kabul etmekten başka ne seçeneğim vardı ki?

Kapı zili çalınca Hale’nin yüzü kızardı. Pek utangaç birisi olmadığından buna şaşırdım. Son on beş dakikadır bana kapsamlı bir ahlaksız teklif sunumu yaparken hiç kızarmamıştı.

“Şey... Abim geldi. Sen uyurken onu aramıştım. Burada olduğunuzu biliyor, umarım sorun olmaz.”

“Harika,” diye söylendim alayla.

Hale gidip kapıyı açarken İpek’e baktım. Onun için her şeyi yapacağımı söylüyordum. Önümdeki seçenek, diğer her şeyden daha kolay olabilirdi.

Birkaç mırıltı duydum, ardından kapıda uzun bir adam belirdi. Kel ya da göbekli değildi. Genç ve oldukça hoş görünüyordu ki bu da hızla evlenmek için bir anlaşma yapmaya gerçekten ihtiyacı olduğundan şüphe ettiriyordu.

“Merhaba,” diyerek karşımdaki sandalyeye kaskatı bir şekilde oturdu. İpek yüzünün her yanından akan yoğurtlara aldırmadan ona tatlılıkla el sallayarak karşılık verince adamın gözleri yeğenime kaydı. Bu içimde yeni bir endişeyi doğurdu. Onun iyi bir adam olduğunu nasıl bilebilirdim ki?

Gözlerimi adamın yüzüne diktim. Ten rengi benimkinin aksine oldukça açıktı. Kirli sakalını kesse on yaş küçülecekmiş gibi düşündüren yumuşak hatlı bir çehresi vardı. Gözleri yeşildi, İpek’in mavileri gibi çarpıcı bir tonda olmasa da akıldakalabilecek hoş gözlerdi bunlar. Bakışlarım uzayınca elini ensesine götürüp gergin bir şekilde saçlarını karıştırdı. Gözlerini bana bir kez daha çevirdikten sonra hemen omzumun üstüne sabitledi.

“Bu delilik sadece kardeşinin fikri mi, yoksa bunu birlikte mi planladınız?”

“Şey, önce tanışmak istemez misiniz? Abim, Ömer. Bu da arkadaşım, Mercan.” Hale ortamı yatıştırmaya çalışır gibi görünüyordu ama hepimiz gergindik.

“Bu delilik kardeşimin fikri ama kabul edersen yapacağım.” Ömer’in kalın bir sesi, kendinden emin bir konuşma şekli ve iri bir cüssesi vardı. Neden böyle bir şey yapmak istediğini anlamıyordum.

“Neden?”

“Çünkü ben yapmazsam o yapacak ve bunu düşünmek beni hasta ediyor.”

İpek kucacağında kıvranınca kalkıp mutfak lavabosunda yüzünü temizledim. Onu yere indirdiğimde burası kendi eviymiş gibi rahatça gezinmeye koyuldu. Masaya geri dönerken asıl istediğim buradan koşarak uzaklaşmaktı. Gidecek bir yerim olsaydı bir an bile beklemezdim.

“Ben... Formalite bir evlilikten söz ediyoruz, değil mi?” Ömer’i gördükten sonra bunun cevabını kesin olarak duymak zorunda hissediyordum.

“Formalite olmak zorunda değil aslında,” dedi Hale ama çatık kaşlarımla ona döndüğümde omuzları düştü. “Sadece söylüyorum. İkiniz de bekârsınız.”

“Hale.” Abisinin uyarı niteliğindeki seslenişiyle bir özür mırıldandı. Hangisinin daha korkunç olduğundan emin değildim. Yabancı biriyle evlenmek mi, yoksa yabancı biriyle formaliteden evlenmek mi?

“Ailen birden evlenmene ne diyecek?” Hale bakışlarını ellerine düşürüp ortadan kaybolmak ister gibi görününce alaycı bir ses çıkardım. “Ah, benimle aniden evlenmen anlaşılır bir şey olurdu, değil mi?”

Ömer’in kaşları çatıldı, Hale ise sessizliğini sürdürüyordu. Dürüst olmaya karar verdim. Onlara evet diyeceksem bile nedenimi anlamalarına ihtiyacım vardı. Meselenin para ya da konfor arayışı olmadığını bilmek zorundaydılar, aksi hâlde bununla baş edemezdim. “Bunun ne kadar onur kırıcı bir teklif olduğunu biliyor musunuz?”

“Özür dilerim,” dedi Hale hemen. “Gerçekten, şartlar böyle olduğu için çok üzgünüm ama olan oldu ve bu koşulları çıkarlarımız için kullanmak o kadar kötü bir şey mi?”

Ömer boğazını temizledi. Mümkünmüş gibi yerinde daha da dik oturdu. İpek’i kontrol ettim, buzdolabının üzerindeki renkli süslemelere hayranlıkla bakarken sessizdi.

“Ben de evlenmek için iyi bir seçenek değilim aslında,” dedi bunu söylemek kolay değilmiş gibi. “Birkaç yıl önce evlenmek üzereyken bazı sağlık sorunları yaşadım ve nişanım bozuldu. Ayrılmak isteyen ben değildim, ayrılık şekli de nahoştu ve bu yüzden artık kimse bana zavallı adam diye düşünmeden bakamıyor. Bu sana kendini daha iyi hissettirir mi?”

Hale karşımda gözlerini devirdi ama abisi söylediklerinde çok ciddi görünüyordu.

Sağlık sorunu yüzünden bir ayrılık yaşaması bana çok anlamsız gelince vücudunda bir hastalık belirtisi arayarak ona baktım. Anormal bir şey görünmüyordu. “Ölüyor musun?”

“Hayır,” dedi gülüşünü bir öksürükle bastırırken. “Sadece hayatımın iyi bir döneminde değilim. Evlenmek en azından bir süreliğine üstümdeki mahalle baskısını uzaklaştırırdı.”

“Gördünüz mü? Kazan-kazan işte.”

Gerçekten öyle görünüyordu, kabul edeceğimi bilirken uzatıp durmanın bir anlamı yoktu. Kabul edeceğimi düşünmek dahi beni dehşete düşürüyordu. Sanki kendi irademle değil de çaresizliğin soğuk parmaklarıyla boğazımdan tutularak bu karara sürükleniyordum. Zamanım olsaydı bu teklifi kabul etmezdim ancak çare yoktu. Zaman, cebimdeki parayla eş değer olarak azalıyordu. Bugün edindiğim tecrübe de göstermişti ki bebekle çalışmam imkânsıza yakındı. Uzun uzun iç çekerken bu adama nasıl güvenilebileceğimi düşünüyordum.

“Bana adli sicil kaydını göstermen gerekiyor.”

Ömer, duymayı beklediği onca şeyin arasında bu soru yokmuş gibi bir anlığına öyle şaşkın göründü ki bu neredeyse komikti. “Tabii,” dedi hemen.

“Kurallara ve net sınırlara ihtiyacım var.”

“Bunu söylemekten gerçekten hiç hoşlanmıyorum ama evlilik sözleşmesi yapmalısınız. Gerçek anlamda evlenmemekte kararlıysanız yani.” Hale omuzlarını kaldırarak abisine savunmacı bir bakışla döndü.

“Sözleşme sorun değil,” dedim. Eğer yapmak istemeselerdi deli olduklarını düşünürdüm zaten.

“Tamam. Anneme sizi tanıştırdığımı ve evlenmeye karar verdiğinizi söyleyeceğiz.”

“Bu kadar berbat bir insan olman beni endişelendiriyor,” dedi Ömer sıkıntıyla iç çekerek.

“Söylediğim şeyde tek bir yalan var mı, Allah aşkına?” Cevap bekler gibi bana döndü. Berbat bir insan olduğunu desteklemektense sessiz kalmayı tercih ettim. Bunu yaptığımıza göre biz de ondan farklı değildik sonuçta.

“Biraz düşüneyim. Size haber veririm.”

“Ama acele et.” dedi Hâle sabırsız bir tavırla.

Abisi bir kez daha onu uyarırken ayağa kalktım. İpek’in çantasından saçılan eşyaları toparlarken peşimde dolandılar.

“Seni bırakalım.”

“Gerek yok. Biraz yürüyüp... Düşünsem iyi olur.”

İpek’in ayakkabılarını giydirip doğruldum. Hale bana biraz endişeyle bakıyordu. Ömer’in yüzündeki ifadeyi ise neye yoracağımı bilemiyordum.

“Mercan, eğer... Bunu yapmak istemezsen sorun değil. Yine de beni ara. Başka yollar buluruz, tamam mı?”

Yalnızlığın içinde boğulurken bu beklenmedik desteğin ne kadar değerli olduğunu ona söylemedim ama öyle minnettardım ki gözyaşlarım yine ortaya çıkacak diye korkuyordum.

“Bugün İpek’le ilgilendiğin için teşekkür ederim.”

Bir tereddüt anından sonra uzanıp bana sıkıca sarıldı. Beceriksiz bir kucaklamayla karşılık verip Ömer’e hiç bakmadan oradan ayrıldım. Sanırım yakında evli bir kadın olacaktım.

Elif burada olsaydı bu saçmalıklarla kim bilir ne kadar eğlenirdi. Fakat o yoktu ve ben de kızını korumak için her şeyi yapacağıma dair söz vermiştim.

4. BÖLÜM

ÖMER

İzin günümdeydim. Sabahın erken saatlerinde kalkmış, aklımı dağıtır umuduyla çalışmak için bilgisayar başına geçmiştim ama ekrana boş gözlerle bakmaktan başka bir şey yaptığım yoktu. Zihnim sürekli dün akşama, Mercan'ın perişan hâline kayıyordu.

Onu daha önce görmüştüm. Yaz başlamadan hemen önce, kardeşimi okuldan aldığım bir gün ikisi dışarıya beraber çıkmışlardı. Hale'yle yürüyen esmer kız dikkat çekiciydi. Soğuk bir güzelliği vardı. Keskin yüz hatları, her an çatılmaya hazır görünen kaşları ve dimdik duruşuyla sert birine benziyordu. Ufak tefek, biraz da uçarı kız kardeşimin yanında onun gibi birini görmek ilgimi çekmişti. Hale daha sonra bana arkadaşının, dilinden düşürmediği meşhur Mercan olduğunu söyleyince onu daha çok merak etmiştim çünkü kardeşimi rahatsız ettiğini sonradan öğrendiğim bir adamı beklenmedik şekilde korkuttuğunu biliyordum.

Birkaç gün boyunca Mercan hakkında sorular sormaktan kendimi alamamıştım ama hepsi buydu. Hayatımda iyi bir

dönem olmadığını söylerken dürüsttüm. Kendi sıkıntılarım, ailemin nişan atıldıktan sonra bana karşı geliştirdiği gereksiz hassasiyetle birleşip beni sürekli aşağı çekerken ne bir ilişki isteyecek durumdaydım ne de bir kızın peşine düşerdim. Üstelik Mercan kardeşimle aynı yaşıydı, bu da onu benim için çok genç yapıyordu.

Buna rağmen dün akşamki görüntüsü aklımdan çıkmıyordu. Dün konuştuğum kızın daha önce gördüğüm o sarsılmaz duruşlu, sert kızla hiç alakası yoktu. Gözlerinin altı çökmüş, teni solmuş, kapkara saçları dağınıkken güzelliği de görüntüsü gibi kırılgan bir hâle bürünmüştü. Yardıma ihtiyacı olduğu öyle açıktı ki Hale'nin deli saçması fikrine karşı beslediğim tüm itirazlar onu gördüğümde yatışmıştı. Ona yardım etmek istiyordum ama bu plan beni çok rahatsız ediyordu.

Kız kardeşim pijamalarıyla, yataktan yeni kalktığı belli olan cadı saçlarıyla odama fırtına gibi daldığında irkilerek kapıya döndüm. Tam ona kızmaya hazırlanıyordum ki Hale tek solukta konuştu. "Yapacak."

Neden bahsettiğini sormama gerek yoktu. Mercan'ın anlaşmalı evliliğe evet dediği apaçıktı fakat bunda heyecanlanacak bir şey göremiyordum. Dün kara gözlerini yüzüme dikip bunun ne kadar onur kırıcı olduğunu belirttiğinden beri kendimi mahcup hissediyordum. Bir yanım anlaşmayı kabul etmemesini umuyordu. Bizden para ya da yardım kabul eder miydi bilmiyordum ama aldığı yardımı geri ödemeye çalışacak birisi olduğuna nedense emindim. Yaptığımız bu anlaşma onun için daha iyiydi, pek çok sebepten ötürü benim için de öyle. Yine de bütün bunlar beni öyle rahatsız ediyordu ki bunu yaptığım için utanç duyuyordum.

"Tamam," dedim derin bir nefesle. "Anneme ne zaman söyleyeceksin?"

"Hemen. Birlikte söyleyeceğiz tabii."

"Tabii. Harika bir pazar kahvaltısı olacak." Sandalyemden kalkıp çalışırken kullandığım gözlüğü masama bıraktım. Hale

yumruklarını havaya kaldırıp tuhaf bir motivasyon hareketi yaparak odadan çıktığında sıkıntıyla peşine düştüm. Baba sorunlarımız konusunda bu kadar intikamcı hissetmesine üzülüyordum. O ev benim hiç umurumda değildi ama Hale'nin öfkesini iyi bildiğimden ona yardım etmek zorundaydım. O öfkeyle ergenlik yıllarında çok hata yapmıştı. Öyle inatçıydı ki gidip rastgele biriyle evlenmeyeceğine güvenemiyordum.

Kardeşim yapmacık bir neşeyle mutfığa girip bu sabah Sakarya'dan dönen annemize sarıldı. O geldiğinde ayakta olduğumdan biz çoktan selamlaşmıştık.

“Hoş geldin, anne.”

“Biraz daha uyusaydın yavrucuğum, öğle ezanına az kalmıştı. Erken kalkmışsın.”

Hale şeker gibi bir sesle, “Bayılıyorsun abartmaya,” diyerek kahvaltı sofrasına oturdu. Ben de çayları doldurup kendi yerime geçtim. Birkaç dakika sessizce kahvaltımızı yaptık. Annemin gözleri ikimiz arasında gidip geliyordu ama hiç farkında değilmiş gibi davranıyorduk.

Benim sükûnetim pek sorgulanmazdı, bizi ele veren Hale'nin sessizliğiydi. Sonunda annem, “Yine ne var?” diye sorunca Hale daha fazla dayanamıyormuş gibi çatalını gürültüyle bıraktı.

“Abim evleniyor.”

Ben kendi tükürüğümde boğulurken annem de neredeyse içtiği çayı püskürtüyordu. Her insanın ara sıra kardeşine karşı beslediği o kışkırtıcı dürtüyle koca topuzunu tutup çektim. “Öyle mi söylenir? Salak mısınız!”

“Ne yapıyorsun be? Ayı!”

“Ayı olan ben miyim? Kadının yüreğine indirecektin!” Sesimiz yüksekti ama annemin şok içinde bize baktığını hatırlayınca birden sakinleştik.

“Birisi bana açıklama yapacak mı, yoksa terliklerimi mi çıkarayım? Siz on yaşında gibi davrandığınıza göre ben de size terlik fırlatabilirim herhâlde.”

Annemin soğukkanlı olma çabası ikimizi de sindirdi. Çoğu zaman tatlı bir kadındı ama sinirlendiğinde korkunç olabiliyordu. Hale boğazını temizleyerek bir konuşmaya hazırlanırcasına oturuşunu düzeltti.

“Arkadaşım Mercan’ı hatırlıyor musun?” Annem keskin bakışlarıyla başını salladı. “Şey, kız kardeşiyle yetiştirme yurdunda büyümüş.”

Bu bilgi ağzımda acı bir tat bıraktı. Hale bile bunu dün öğrenmişken şimdi bundan bahsederek kızın mahremine ortaya serdiğimizi hissediyordum. Belli ki Mercan bunları anlatarak gezmiyordu ama bu bilgi annemin dikkatini dağıttı. Hemen gözlerine merhametli bir bakış yerleşti. “Ailesi ölmüş mü? Onlara bakacak kimse yok muymuş?”

“Bilmiyorum. Bunları anlatmayı sevmiyor. Yazın hiç konuşmamıştık. Sana söylemiştim ya hani, onunla yakınlaşmak istiyordum ama mesajlarıma cevap vermiyordu. Vermiyormuş çünkü kız kardeşi bir kazada ölmüş.”

Annem keskin bir nefes aldı. Hale dün dâhiyane fikrini söylemek için aradığında bunları bana da anlatmıştı.

“Kardeşinin adı Elif. Yurtta beraber büyüdüğü bir çocukla evlenmiş. Bir kızları olmuş, daha iki yaşında bile değil. Elif kazada birden ölünce... Kocasını bebeği yurda vermek istemiş.” Annem bu kez elini kalbine götürdü. Nasıl hissettiğini biliyordum. “Mercan da bebeğe bakacağını söyleyip yanına almış ama ne evi ne işi var. Okulu bırakacağını söylüyor. Bebekle yapabileceği tek işin evlere temizliğe gitmek olduğunu düşünüyor. Anne, kız bizim bölüme birincilikle girdi. Sınıfın en başarılı öğrencisi. Ayrıca çok iyi bir insan ve perişan hâlde. Ben de onu abimle tanıştırdım çünkü geçen yıl Mercan’ı gördükten sonra bana onu sorup durmuştu. İkisini görüştürdüm. Evlenmeye karar verdiler. İşte böyle.”

Hale son cümlelerini hızlı hızlı söyleyip önümdeki su bardağını kaptı. Bir an mutfaktaki tek ses bardağı tek dikişte içeren çıkardığı yutkunma sesiydi.

Annem duyduklarını sindirmeye çalışır gibi gözlerini masadaki peynir tabağına dikip uzun süre dalgın bakışlarıyla bekledi. Biz de aynı sessizlikte, suç işlemiş çocukların gerginliğiyle onun konuşmasını bekliyorduk. Sonra birden kaşlarını çatarak Hale'ye baktı. "Bunun ev meselesiyle ilgisi var mı?"

Kardeşimin berbat bir insan olduğu belli olsa da yalancılığıyla nam salmış birisi değildi. Ayrıca benim söylediği yalanlara destek olmayacağını biliyordu. "Eh... Mercan kötü bir pansiyonda kalıyor. O yüzden hızlıca evlenseler iyi olur. Ev meselesi de kendiliğinden çözülüyor bu durumda."

Annemin gözleri bana döndü. Bakışlarında öyle açık bir kınama vardı ki ona bakamıyordum. "Yani siz ikiniz zavallı bir kızı çıkarlarınız için yangından mal kaçıran gibi evlenmeye ikna ettiniz, öyle mi?"

"Ne alakası var ya! Karşılıklı anlaştılar işte. Görücü usulü evlilikler de böyle oluyor. Abimi o buluşmalara gitmeye ikna etmek için uğraşırken hiç sorun yoktu." Annem ayağındaki terliğe uzanıp Hale'nin kafasına atınca şok içinde yana kaydım. Bu manzarayı görmeyeli yıllar olmuştu. "Bana niye vuruyorsun Allah aşkına? Evlenen abim be!"

"Kafasında planlar kuran sensin ama!" Annem bana dönüp parmağını sallamaya başladı. "Bana bak, Ömer. Eğer sırf ev için o kızcağızla evleniyorsan, bir evliliğin sorumluluğunu alamayacaksan hiç bulaşma bu işe. Geçen seferki gibi kaçıp gideceksen uzak dur zavallı kızdan."

Annem haksızlık ediyordu, öfkeyle konuştuğunu bilsem de böyle söylemesine içerledim ama bir şey diyemeden Hale korumacı bir tavırla araya girdi. İkimiz çok kavga etsek de her zaman birbirimizi korurduk. "Bel altı vuruyorsun, anne."

Biten ilişkim için mücadele etmediğim doğrudur. Nişanı ben bozmamıştım ama bunun tek sebebi o konuşmayı yapmaktan kaçınıyor oluşumdu. Anneme göre Burcu'nun işleri bu kadar kötü bitirmesinin, bu kadar öfkeli olmasının sebebi benim çaba göstermeyişiimdi ama ben böyle düşünmüyordum.

“Seviyor musun bu kızı?” dedi annem gözlerini yüzüme dikerek.

Elimi kalbime götürüp içimdeki sıkıntıyı bastırmaya çalışarak mırıldandım. “Sanırım panik atak geçiriyorum.”

“Kalp krizidir o.” Hale kayıtsız ifadesiyle bir bardak su doldurup önüme koydu. Annem hâlâ bir cevap bekliyordu.

“Ne yaptığımın farkındayım, anne. Sorumluluk alacağım, endişelenmene gerek yok.”

“Yoksa kıza acıdığın için mi böyle bir şey yapıyorsun?”

“Anne.” Sesim bir uyarı taşıyordu. Annem kaşlarını çatarak arkasına yaslandı. Sorgulayan, ölçüp biçen bakışlarının karşısında dik durmak için elimden geleni yapıyordum.

“Çocuğu gördün mü?” diye sorduğunda başımı salladım. Küçük, sarı, tatlı bir bebektir. Ne Mercan’a ne bana benziyordu ama bir çocuk büyütmek için benzerlik gerekmiyordu ya. Annem bir süre daha sessizliğe büründü. Gözlerine bakamadım çünkü orada göreceğim şeyden hoşlanmayacağıma emindim.

“İyi... Mercan’ı akşam yemeğine getir. Hatta söyle, eşyalarını alıp gelsin. Evleneceğin kız pansiyon köşelerinde kalırken nasıl karşımda oturuyorsun, hiç bilmiyorum.”

Annem sofradan kalkıp tabakları hırçın bir tavırla toplamaya başladı. Daha kimse bir şey yememişti ama bunu söyleyecek cesaretimiz yoktu. Sinirlendiğinde annemden biraz korkardık.

Pek çok endişem, tereddüdüm vardı ama sözlerimde samimiydim. Bu gerçek bir evlilik olmasa da sorumluluk konusunda öyle davranacaktım. Zihnime bu gerçek bir evlilik olsa düşüncesi sızarken bununla hiçbir sorunum olmayacağını fark etmek göğsümdeki telaşı körükledi. Belki de gerçekten kalp krizi geçiriyordum.

5. BÖLÜM

İpek'in saçlarını başının üstünde iki minik tutam hâlinde toplamış, üzerine ince bir bahçıvan tulum giydirmiştim. Öyle sevimli görünüyordu ki ona bakarken gülümsemekten kendimi alamıyordum. Odamızdaki kahve bardaklarıyla bir tür evcilik oyunu oynuyorduk. İpek çoğunu anlamadığım cümlelerle gevezelik ediyor, ben de akşam yemeğinin ne kadar yaklaştığının farkında değilmiş gibi davranıyordum.

“Teyze, iç,” diyerek uzattığı bir milyonuncu fincanı, içinde çok lezzetli bir içecek varmış gibi içtim.

“Hımm, nefis olmuş.”

Beni tekrarlamaya çalışarak fincanı tekrar elimden alıp tavşanına da içecek içirmek için döndü. Telefonum çalınca panikle yatağın ucuna uzanıp aldım. Hale'nin aradığını düşünüyordum ama arayan Hayat Abla'ydı. Bu hafta beni birkaç kez aramıştı, her seferinde onu daha sonra arayacağıma dair mesajlar atmıştı. Hayatımın büyük bir kısmında kaldığım kurumun müdürü İhsan Hoca da iki gün önce bana ulaşmaya çalışmıştı. Aradığını görünce çok korkmuştum. Sanki ne yaptığımı biliyormuş gibi gelmişti. İpek'i hemen ona vermemi söyleyecekmiş gibi kaçıp saklanma arzusuyla dolmuştum

ama bilmiyordu elbette. Elif'ten sonraki hâlimi merak ediyor olmalıydılar. Burak'la İpek'i de. Onlarla konuşmalıydım ama henüz bunu yapabileceğimi sanmıyordum. Bu evliliği kabul etmemin başlıca sebebi İpek'i koruyabilmektir. Maddi desteğin çok ötesinde, bir aile kurduğum için ona bakabilirdim. Kimse onu benden zorla alamazdı. Burak'tan başka. Onun da böyle bir şey yapacağını sanmıyordum. Hiç aramadığına göre kızını gerçekten arkasında bırakmış olmalıydı.

Telefonu bırakıp İpek'i kucağıma çektim. Kıkırtılarla elimden kurtulmaya çalışıyordu ama onu sıkıca kavrayıp tatlı yanaklarına, bebek yumuşaklığındaki gıdısına gürültülü öpücükler kondurdum. Muzip çılgınlıkları beni de güldürüyordu.

“Sen de teyzeyi öp bakalım.” Yanaklarımı uzatıp ıslak öpücüklerini memnuniyetle kabul ettim. Geri çekilip yüzüne baktığımda gamzeli gülücüğüyle cilveli bir bakış attı. Dün Hale sayesinde dinlenebildiğimiz için bugün ikimiz de daha iyiydik. Aslında bu evlilik meselesi üstümdeki baskıyı bir parça kaldırdığı için biraz da rahatlamıştım. İpek'in annesinden aldığı masmavi gözlerine bakarken gülümsedim. “Seni çok seviyorum, İpek.”

Duygulanmıştım ama minik yeğenim dudaklarını büzerek sözlerimi kendi komik konuşmasıyla tekrar edince dudaklarımdan küçük bir kahkaha koptu. Ancak sertçe tıklanan kapıya bakılırsa birazcık neşeli hissetmeye bile hakkım yoktu. Bu kapıya sadece bir kişi geliyordu ve her seferinde canımı sıkmaktan başka yaptığı iş yoktu. Önce açmamayı düşündüm fakat ısrarla kapıya vurmaya devam ediyordu.

“Sesiniz tüm pansiyonu inletirken odada yokmuş gibi davranamazsın,” dedi aksi bir ses. Oflayarak kalkıp kapıya gittim. Açmayacaktım çünkü girişteki kaba saba adamı kapımda görmekten hoşlanmıyordum.

“Ne var?”

“Çok gürültü yapıyorsun. Müşteriler şikâyet ediyor.”

“İyi, sessiz oluruz.”

Uzaklaştığını duymak için kulak kabarttım ama bir kez daha tıkladı. “Kapıyı açabilirsin, Mercan. Seni yemem, korkma.”

Sesi öyle yakından geliyordu ki birkaç adım geri gittim. Göğsümde uyanan korkudan hoşlanmıyordum ama böyle adamları yenebileceğimi düşünecek kadar da pervasız değildim. Ona cevap vermedim. Bir süre sonra uzaklaştığını belli eden adım sesleri duyuldu. On gündür buradaydık ve çıkardığımız en ufak seste adam kapımıza dayanıyordu. Çaresiz olduğum için buna katlanmak zorundaydım.

Pansiyon, bulabileceğim en ucuz yer olsa da bir bebekle geçen on günden sonra banka hesabımdaki para korkunç şekilde azalmıştı. Kendime iyi bir bilgisayar almayı umarak üç ay boyunca çalışıp her masraftan kaçınarak biriktirdiğim paranın ömrünün bu kadar kısa olmasını beklemiyordum. Marketten kazandığım parayı da İpek’in ihtiyaçları için harcamam gerekmişti. Eğer bu evlilik işi olmasaydı sayılı gün sonra tüm param bitmiş olurdu. Aslında param her türlü günler sonra bitecekti ama en azından kalabileceğimiz sıcak bir ev olacaktı artık. Meseleye bu yönden bakınca geriye düşünüp tartacak pek bir şey kalmıyordu.

İpek’i güzelce hazırlamıştım, çok tatlı görünüyordu ama kendim için yapabileceğim pek bir şey yoktu. Ben hiç elbise giymezdim. Nadiren bir yere giderken süslü bir kıyafete ihtiyacım olursa da Elif’in giysilerinden alırdım. Cenazeden sonra onun kıyafetlerini toplamışlardı. Ben bakmaya dayanamayınca Hayat Abla ilgileneceğini söylemişti. Elif’in evindeki fotoğraflarımızı, onun çok kıymet verdiği birkaç şeyi o gün aldığıma seviniyordum. Yoksa tüm hatıraları kaybedebilirdik.

Bavulumun yanına yığdığım kirli kıyafetlere umutsuz bir bakış attım. Belli ki kokuşmamıza da çok az kalmıştı. Bu

korkunç yerde ne çamaşır yıkayabiliyor ne de ütü bulabilirdim. Bir ütü olsaydı en azından gömlek giyebilirdim ama o adamdan bir şey istemek seçenek bile olmadığından en basit pantolon ve tişörtümü giymekten başka şansım yoktu.

“Umarım Ömer’in annesi yargılayıcı, kötü, korkunç birisi değildir,” diye söylendim. “Ama filmlerde genelde hepsi öyle oluyor, o yüzden gardımızı alsak iyi olur, İpek. Ben sevimli olamam, bütün iş sana kalıyor. Anladın mı?”

Kafa salladığını görünce gülerek elini tuttum. Odadan çıkıp kapıyı kilitledik. Hızlı bir şekilde pansiyondan çıkmayı düşünüyordum ama aşağı indiğimizde görevli bizi durdurdu.

“Bugünden itibaren oda ücretleri arttı.”

“Ne?”

Hızlı dönüşümün onu eğlendirdiğini düşündüren bir sırıtmayla bakıyordu bana. “Öyle.”

“O odaya zaten ederinden fazla alıyorsunuz.”

“Ödeyemeyeceksen odayı boşalt. Ya da benden yardım isteyebilirsin, ne yapabileceğime bakarım.”

Bakışları öyle ahlaksızdı ki ne söylemek istediğine dair şüphem yoktu. Kaşlarımı çatarak İpek’i kucaklayıp daracık lobiden çıktım. Pis bakışlarının beni izlediğini hissedebiliyordum. Ellerim titriyor, göğsüm korkuyla çırpınıyordu. En başında zaten bulabildiğim en ucuz yere geldiğimden başka bir yere geçmeyi şimdiye dek gündemime almamıştım. Hale’nin ondan yardım isteyebileceğimi söylerken içten olduğunu düşünüyordum ama hayatımın bu yönünü yabancı insanlara açmanın düşüncesi bile gururumu incitiyordu. Zaten bildiklerinden daha da fazla zavallı görünmeye ihtiyacım yoktu. Bu evlilik işi gerçekten olacaksa hızlı bir şekilde gerçekleşeceğini düşünüyordum, bu da çaresizce işlerin yolunda gitmesini istememe yol açıyordu.

Yolda gördüğümüz her kuşa, kediye, çiçeğe, renkli her şeye bakarak yürüdüğümüz için Hale’nin evine varmamız

uzun sürdü. Kapıya geldiğimizde kendimi sakinleştirmek için biraz bekleyip zile bastım.

Yalnızca birkaç saniye sonra Ömer kapıyı açtı. Birbirimize şaşkınca baktığımız anı birisi görse komik bulurdu herhâlde. Kimse birkaç gün sonra evleneceği kişiye böyle bakmazdı ama Ömer'in de benim kadar rahatsız görünüyor olması iyi hissettiriyordu.

"Hoş geldiniz," dedi geçmemiz için yana kayarken. İpek başını elime yaslayıp tatlı sesiyle Ömer'i tekrar ettiğinde genç adamın gergin yüzü hoş bir gülümsemeyle gevşedi.

Sanki bakmamam gereken bir şey görmüş gibi bakışlarımı kaçırdım. "Hoş bulduk."

İçeriye girip ayakkabılarımızı çıkarırken Hale yanımıza geldi. "Hoş geldiniz, iyi ki geldiniz," deyip kollarını açarak yaklaştığında İpek ona koştu. Dün iyi vakit geçirdiklerinden şüphe ettirmeyen bir coşkuyla birbirlerine sarıldılar. Annelerinin nerede olduğunu merak ederken mutfaktan çıkan kadını gördüm. Benim boylarımda, zayıf bir kadındı. Beni baştan ayağa süzdüğünü görünce kılık kıyafetimden biraz utandım. Daha önce böyle bir utanç hissettiğimi hatırlamıyordum ama zaten daha önce kendimi hiç bu kadar acınası da hissetmemiştim.

Ortamda garip bir sessizlik oluşunca Ömer hafifçe boğazını temizleyip öne çıktı. "Annem, Nermin." Bana bakıp ne diyeceğini bilemiyormuş gibi tereddüt ettikten sonra sadece adımı söyledi.

"Hoş geldin, kızım." Nermin Hanım hafif bir gülümsemeyle beni kucaklayınca kaskatı durmamak için elimden geleni yaptım. Neyse ki benimle çok oyalanmadı. İpek'e dönünce yüzündeki temkinli ifade değişip sevecen bir hâle büründü. "Meşhur İpek kız sen misin? Gel bakalım neneye."

"Nene mi?" Hale gülerken Nermin Hanım, İpek'i kucaklamıştı. Yabancılamayı bilmeyen yeğenim sevgiyi tanıyordu.

Kucağına gittiği kadına elindeki tavşanı gösterip bir şeyler anlatmaya başladı.

“Nene tabii, koca karıyım ben artık, teyze falan olamam. Değil mi, bal kız? Ay, ne güzelmiş tavşanın.”

Hep beraber içeriye girdik. Salondaki yemek masası çoktan hazırlanmıştı. Masada o kadar çok şey vardı ki şaşkınlıkla bakmaktan kendimi alamadım.

Nermin Hanım tekli koltuklardan birine geçip İpek’i de dizine oturtunca hemen yemeğe oturmayacağımız anlaşıldı. Stresimi yatıştırmak için elimden geleni yaparak karşısına oturdum. Ömer de diğer kanepeye oturacak gibi görünüyordu ama Hale daha hızlı davranıp oraya geçti. Abisi bir anlığına tereddüt etse de aramızda temkinli bir mesafe bırakarak yanıma oturdu.

“Nasılsın, Mercan?”

Nermin Hanım tüm dikkatiyle beni izliyor, belki de nereden çıktığımı düşünüyordu. Beni sorguya çekmesine hazırdım, başka türlüünü beklemenin saflık olacağının da farkındaydım. Buna rağmen nasılsın sorusu beni gafil avladı. İçinde bulunduğum onca zorluğun arasında cevap vermekten kaçındığım yegâne soruydu bu.

Fakat şans ne zaman benden yanaydı ki? Konuştuğumda sesim çatlayınca hafifçe öksürerek toparlandım. “İyiyim, teşekkürler. Siz nasılsınız?”

“Ben biraz şaşkıyım tabii. Oğlum öyle birden evlenmeye karar verecek birisi değildir ama seni görünce şüphelerim biraz dindi. Çok güzelsin, maşallah.”

Şaşkın olduğunu mu söylüyordu? Şaşkınlığın ne olduğunu yüzümde görebildiğine emindim. Ne söyleyeceğimi bilemediğimden aramıza bir sessizlik girdi ama neyse ki Hale’nin patavatsızlığı beni bir şey söylemekten kurtardı.

“Sen onu bir de iyi günlerinde gör. Şu an pek kendisine benzemiyor.”

Gözümün ucuyla Ömer'in de Nermin Hanım'ın da sertçe Hale'ye baktığını gördüm. Bu kadar diken üstünde olmasam kahkahalara boğulurdum çünkü Hale bir konuda haklıydı. Kendime hiç benzemiyordum, hiçbir açıdan.

"Kaç yaşındasın kızım?"

"21 yaşındayım."

Kadının yüzüne tanıdık bir ifade oturunca çok yakında 22 olacağımı söylemek istedim ama bu kulağa çocukça gelirdi. Elif her insanın bize acımadığını, bazen bizim adımıza üzgün olduklarında da o bakışı takınabileceklerini söylerdi ama ne olursa olsun birinin acıklı ifadesinin muhatabı olmak çok zordu. Buna maruz kalmak beni her zaman öfkelenendirir ve hırçınlaştırırdı. Ancak bugün tek yapabildiğim içimdeki o acıklı hissiyatı büyütmekti. Hırçınlaşamayacak kadar yorgun, utanç duyamayacak kadar perişan hissediyordum.

"Hale Çocuk Esirgeme Kurumunda büyüdüğünü söyledi."

"Anne."

Ömer'in sesi uyarır gibi araya girmişti ama buna gerek yoktu. Başka bir şey söylemeye fırsat kalmadan cevap verdim.

"Evet, öyle. Ailemin akıbetini, kimliğini bilmiyorum, tanıdığım bir akrabam da yok."

Niyetim o sormadan sorularına cevap vermektir ama bir kardeşim olduğunu söyleyeceğim sırada sesim birden kayboldu. Elif'le kan bağıımız olmayışı hiçbir zaman bilinmesi gereken bir şey olmamıştı. Biz birbirimizin kardeşiydik. Bazen annesi, bazen babasıydık. Birbirimizin her şeyi olmak zorunda kalmıştık ve her zaman birbirimizi kardeş olarak tanıtmıştık. Gibi değil, gerçek kardeşlerdik.

Nermin Hanım'ın bakışları söyleyemediğim şeyleri yüzümde görmüş gibi yumuşadı. Gözleri acımayla ya da belki de sadece merhametle doldu.

"Kardeşin için çok üzüldüm, yavrum. Başın sağ olsun. Allah sabır versin."

Böyle bir şey duymayı beklemiyordum, hâliyle gözyaşlarımı bastırmakta zorlandım. Zorlukla yutkunup kafa sallamayı bir şekilde başardığım için kendimle gurur duyuyordum. Bana ailemi, hayatımı, herkesin en sevdiği o “Hiç mi kimsen yok?” sorularını sormasını bekliyordum ama bunu yapmak yerine, “Hadi,” diyerek yerinden kalktı. “Yemeğe oturalım.”

Uyuşmuş adımlarla onları takip edip masaya oturdum. İpek, “Teyze, bak,” diyerek masadaki her şeyi gösteriyordu ama yanımda değildi. Nermin Hanım onu dizlerine oturtmuş, tabağını işaret ettiği yemeklerle dolduruyordu.

“Önce çorba içeceğiz kızım. Çorba seviyor musun, sarı civciv? Evet, sarı civcivsin sen.”

Onlara bakarken bir evin, bir ailenin böyle görünmesi gerektiğini düşündüm. İpek’i mahrum ettiğim şeyin bu olduğu öyle açıktı ki suçluluk duygusu bir kez daha kendini hatırlattı. Onun evlatlık verilmesine engel olduğum için suçlu hissetmeyi bırakacağım iyi bir hayatım olmasını istiyordum.

“İyi misin?”

Ömer’in sessiz sorusunu neden üstüme alındığımı bilmiyordum bile ama ona baktığımda gözlerimiz birleşti. Bana öyle samimi bir ilgiyle bakıyordu ki gözlerine birkaç saniyeden fazla bakamadım. Rol yeteneği karşısında afallamış bir hâlde kafamı salladım. Hale çorba servisi yapıyor, Nermin Hanım da İpek’le ilgilenir gibi yapsa da bizi gözlüyordu.

“Demek evlenmeye karar verdiniz.”

Ömer’e kaçamak bir bakış attım. Bu kez dikkatle baktığı yer masaydı. Hale konuşmaya başlamasa ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

“Evet ve buna ben vesile oldum. Harika bir görünce olacağımı düşünüyorum çünkü zaten müthiş bir insanım.”

Şımarık tavırlarla konuşsa da itici görünmüyordu. Beni rahatlatmaya çalıştığını düşünerek ona hafifçe gülümsedim.

“Hayırlısı olsun. Ne diyelim, bize soran olmadı sonuçta.”

“Anne.”

Ömer’in uyarısı annesinin umurunda olmadı. İpek’e çorba içirirken rahatça omuz silkti.

“Ne var? Anneyim ben, istediğimi söylerim. Burada mı yaşayacaksınız evlenince?”

Hale’ye dönüşüm öyle anıydı ki Nermin Hanım İpek’le ilgileniyor olmasaydı yüzümdeki paniği görmemesi imkânsız olurdu. Hale beni yatıştırmak ister gibi kolumu sıvazlarken Ömer konuştu.

“Eski eve taşınmamız lazım. Vasiyette taşındıktan sonra en az bir yıl oturma şartı var. Evi satmamamız için böyle yapmış herhâlde.”

“Yani vasiyet meselesini biliyorsun, öyle mi, Mercan?”

Nermin Hanım’ın bunu neden sorduğunu anlamadım ama sonra kadıncağızın bu evliliği gerçek sandığını hatırladım.

“Ee, evet.”

“O evde oturmak zorunda değilsin. Size bir daire tutabiliriz. Eğer isterseniz burada da kalabilirsiniz. Sen okula gittiğinde İpek benimle kalır. Okulun bitene kadar Hale’yle yardımcı oluruz sana. Açıkçası ben bu ev meselesi yüzünden bir şeylere mecbur olmanızı istemem. Belli ki yeterince zor zamanlar geçiriyorsun. Vasiyet şartları yüzünden birden evlenmen gerektiğini düşünmene gerek yok.”

İpek’e bir kaşık çorba uzatırken durdu, hepimiz öyle sessizdik ki yeğenimin çorba içerken çıkardığı höpürtü sesleri olması gerekenden çok daha yüksek duyuluyordu. Biraz komikti de aslında ama kimse gülmeye cesaret edemiyor gibiydi.

“Ömer kardeşlerin içinde en büyüğü. Biz babasıyla ayrıldıktan sonra pek görüşmediler, o çocuklarla araları da hiçbir zaman iyi olmadı. Herhâlde babası evi ona vermek, bu şekilde vicdanını rahatlatmak istedi. Bunu da kimseyi incitmeden yapmaya çalışıyordu. O yüzden böyle bir şart koyduğunu tahmin ediyorum ama siz bunu uygulamak zorunda değilsiniz.”

Kadının sözleri beni öyle şaşırttı ki boş bakışlarımla karşısında donakaldım. Yeşilçam filmlerindeki o kötü kadın olmasını beklerken karşıma geçmiş, duygularımı incitecekse her şeyin sebebi olan evi boş vermemizi söylüyordu.

“Ben...” Beni kurtarması için Ömer’e baktım. Bana evi pek umursamadığını, bunu Hale için yaptığını söylemişti. Aneleri miras kavgası uğruna bir evlilik yapmalarına izin vermeyeceği için aramızdaki anlaşmayı gizliyorduk. Yani aslında kadının söylediklerine şaşırmamam gerektiğini fark ettim. “Şey, zaten evleneceğiz. Ömer’le Hale için önemliyse o evde oturmak benim için sorun olmaz.”

Kekelemeden bunları söyleyebildiğim için tebrik ediliydim. Kısa süre önce kekeleyecek kadar şaşkın, sarsılmış, korku içinde olduğumu hayal dahi edemezdim ama son iki haftayı öyle feci bir hâlde geçirmiştım ki artık başka bir insana dönüşmüş gibi hissediyordum. Kendimin daha korkak, çaresiz ve öz güvensiz bir versiyonuydu bu.

“Yine de bir düşünün. Okul konusunda ciddiylim.”

“Bırakmanı ben de istemem,” dedi Ömer. Bu destek biraz gerçek dışı görünüyordu. Neden böyle bir şey yapmak istediklerini anlayamıyordum. O kadar da istemediği bir ev için ne diye bir bebekle benim yükümü omuzlanacak, bana destek olmak için fedakârlık edecekti ki? Bunları kibarlığından söylüyor olmalıydı. Belki de annesinin şüphelenmemesi için yapıyordu.

“Bu yılı zaten gözden çıkardım. Ben de bırakmak istemiyorum ama bir yıl ara vermem İpek için de benim için de en iyisi olur. Biz... Zor zamanlar geçiriyoruz. Birlikte olmaya ihtiyacımız var.”

Nermin Hanım’ın bakışları yumuşadı. İpek’in saçlarına bir öpücük kondururken duygulanmışa benziyordu. Ben de duygusal hissediyordum. Bu yemek hiç de beklediğim gibi gitmiyordu.

“Nerede kalıyorsunuz?”

“Yakınlarda bir pansiyonda.”

“Kız kardeşinin evine ne oldu?”

Şimdiye dek çorbamı içiyormuş gibi davranmaya çalışıyordum ama bu soru elimdeki kaşığı bırakmama sebep oldu.

“Şey, o...” Yutkunmaya çalıştım, olmadı. Derin bir nefes alıp tekrar denedim. “Cenazeden sonra İpek’in babası evi kapatıp şehirden ayrıldı.”

“Nereye gitmiş? Nasıl baba bu böyle?”

“Bunları konuşmanın kimseye faydası yok sanki, ha anne?” Hale’nin imalı bakışları annesini pek etkilemedi. Ben se aldırmamaya çalışıyordum. Buraya gelmeden önce kendimi her türlü nahoş şeye hazırlamıştım.

“Sahiden yardım isteyebileceğin hiç kimse yok mu yoksa böyle olmasını sen mi istedin?”

“Anne!”

Ömer’le Hale’nin uyarı dolu sesleri Nermin Hanım’ı kızdırdı.

“Anne deyip durmayın. Birdenbire evlenmek istiyorsunuz. Tabii ki sorularım olacak. Yaşadığın şeyler için çok üzgünüm, Mercan ama seni tanımıyorum. Nasıl bir hayatın var, çocuğun babası nasıl biri, ortaya çıkacak mı, başınızı belaya sokacak mı? Kaçtığın bir şey, biri var mı? Bunları aranızda konuştunuz mu siz?”

Ömer’in keskin bir solukla konuşmaya yeltendiğini fark edince masaya bakmayı kesip doğruldum.

“Haklısınız. Bir anne olarak endişelenmek hakkınız.” Gerçekten öyleydi, sözlerine gücenmiyordum. Aksine bana şimdiye dek nazik davrandığı için dürüstçe cevap verecektim. “Belaya bulaşmış falan değilim. Çocuk Esirgeme Kurumundan üniversiteye giderken çıktığım için yurtlarda kalmaya devam ettim. O yüzden bir evim ya da yerleşik bir düzenim yok.

Okulumu bitirmeyi, kendime iyi bir hayat kurmayı umuyordum ama işler umduğum gibi gitmedi. İyi bir ortamda büyümedim, Nermin Hanım ama hep iyi bir şeylere sahip olmaya çalıştım. Hâlâ böyle yaşıyorum. Bu yüzden Ömer'in evlenme teklifini kabul ettim. Bence bu, ikimiz için de sevgiden çok mantıkla alınmış bir karar ama ben zaten aşk evliliklerinin içinde harap olan, sonunda terk edilmiş çocukların olduğu bir yerde büyüdüm. Birine güvenmenin diğer her şeyden daha önemli olduğuna inanıyorum. Ben... Size başka ne söyleyebileceğimi bilmiyorum.”

Söylediklerim Ömer'i kızdırır mı bilmiyordum. İçinde bulunduğum şartların el verdiği kadar dürüst olmak istemiş, buna göre konuşmuştum ancak belki de benden beklenen tamamen rol yapmamdı. Belki de sadece aşktan bahsedip süslü cümleler sıralamalıydım. Sessizlik sürdükçe endişem artıyordu.

“Ya sen?” dedi Nermin Hanım oğluna. “Senin için de bu mantık evliliği mi bakalım?”

Ömer cevap vermedi. En azından sesli bir şekilde ama annesiyle uzun bir bakışma yaşadılar. Ömer'in yüzünü göremesem de Nermin Hanım'ın oğluna baktığını açıkça görebiliyordum. Ömer gözleriyle her ne söylediyse kadın sonunda gürültüyle iç çekip bana döndü.

“Peki, madem. Yemekten sonra Ömer'le eşyalarınızı alırsınız. Burada kalırsın artık. Hale'nin odasını sana verimiz.”

“Tabii, sorun olmaz,” dedi Hale hemen. Sesinde bir parça şaşkınlık vardı. “Ben annemin odasına geçerim bir süre.”

“Nermin Hanım, buna hiç gerek yok.”

“Oğlum nişanlısını pansiyonlarda bırakacak birisi değil. Ben de gelinimi bırakamam öyle yerlerde. Kaldı ki sadece Hale'nin arkadaşı olsan da bu çocukla öyle bir yerde kalmanı istemezdim.” Nermin Hanım bu rahatsız edici, gergin sohbeti bitirecek bir zeytin dalı uzattı. “Ayrıca bana anne demeni isterim. Sen de istersen tabii.”

Anne kelimesi kendi kendine oyalanan İpek'in ilgisini çekti. Merakla kucağında oturduğu kadının yüzüne, sonra bana baktı ama hep yaptığı gibi annesinin nerede olduğunu sormadı. Bu, beni o kadar üzdü ki gözyaşlarına boğulmamak için yumruklarımı dizlerime bastırdım.

“Olur, Nermin Anne,” dedim pek farkında olmadan. Bu hızlı kabulleniş Ömer'i şaşırttı sanırım. Yanımda kıpırdandığını fark ettim ama bundan hoşlanmadıysa bile olan olmuştu artık. Anne demek benim için mesele değildi. Kurumda bizimle ilgilenen bakım sorumlularına da anne derdik. Genelde birkaç anne olur, 24 saatlik vardiyalarla bizimle kalırlardı. Nöbetlerini takip eder, daha çok sevdiğimiz annelerin günlerini sabırsızlıkla beklerdik. Hayat Abla da o annelerden biriydi ama işe başladığında o çok genç, biz de çoktan büyümüş olduğumuz için ablamız olmuştu.

Nermin Anne mühim meseleleri hallettiğine karar vermiş olmalı ki süreçten bahsetmeye başladı. Muhafazakâr bir aile oldukları belliydi, hâliyle kalacak yerim olmadığı için nikâhı uzatmamak gerektiği de ortadaydı. Ama o konuşurken düşündüğüm gibi bir belediye binasında Ömer'le atılacak bir imzadan daha fazlasını yapacağımız ortaya çıktı.

“Anne, düğün istemiyoruz biz,” dedi Ömer ciddiyetle.

“Tamam, düğün olmasın ama en azından düzgün bir nikah yapacağız tabii ki. Öyle kimsesiz gibi,” derken birden durdu. Gözleri mahcubiyetle dolarken bana baktı. “Sen de benim kızımsın artık. Öyle kimsesiz gibi evlenmene müsaade edemem, değilsin çünkü. Her şeyin en güzelini yapacağız. İmkânımız el verdiğince tabii.”

Zoraki bir gülümsemeyle ona baktım. İyi niyetli olduğunu biliyordum, sözleri için minnettardım da aslında ama yine de pek iyi hissetmiyordum. Birdenbire takip edemediğim şeyleri Hale'yle planlamaya başladılar. Eşya, giysi alışverişlerinden bahsediyorlardı. Bir yandan da İpek'i şımartıyorlardı. Sanki

her şey sahnelenmiş bir oyundu ve ben de seyirciydim. Kendimi bu andan kopuk hissediyordum.

Masayı toplamak için kalktığımızda bir şeyler alıp mutfağa götürdüm. Ömer de peşimden geldi. Getirdiği tabakları mutfak masasına bırakırken arkasında kimsenin olmadığını fark ettim.

“İyi misin?”

Bana sorduğu tek şeyin bu olmasına gülsem mi, kızsam mı bilemiyordum.

“Sadece ikimizin olduğu bir nikâh kıyılır diye düşünmüştüm.”

Ömer sıkıntılı bir nefes verip ensesini ovuşturdu. Bu gece gerçeklikle aramdaki tek bağ Ömer’in gerginliğiydi.

“O kadarını yapamayız ama basit olacağına söz veriyorum. Sadece yakın akrabalar davet edilir.”

“Gelinlik giymem gerekecek mi?” diye sordum korkuyla. Bunu yapmayı hiç istemiyordum.

“İstemiyorsan zorunda değilsin.”

“Ama bu tuhaf olur, değil mi?”

“Evet... Biraz. Ama yine de mecbur değilsin,” diyerek beni rahatlatmaya çalıştı. Geldiğimden beri onu inceliyordum. Şimdiye dek hakkında edindiğim bilgiler fena değildi. Kız kardeşini korumaya çalışıyordu. Yalan söylemekten hiç hoşlanmıyordu, hatta bu yüzden strese girmiş gibi bir hâli vardı. Ben ne istersem öyle davranacakmış gibi konuşuyordu. Üstelik İpek’e bakarken yumuşayan ifadesinden çocukları sevdiği sonucunu çıkarmıştım. İyi bir adama benziyordu.

“Annene söylediklerim uygun muydu?”

“Evet. Yalan söylemeyi ben de istemiyorum, Mercan. Yapabildiğimiz kadar dürüst olalım.”

Bana kızmıyor oluşu iyi miydi yoksa bu tuhaf bir şey miydi, emin değildim. Aklımdaki başka milyonlarca sorudan birini seçtim.

“Bana sabıka kaydını gösterecek misin?”

Ömer hafifçe gülerek telefonunu çıkarıp sistemden indirdiği belgeyi gösterdi. Orada bir şey göreceğimi sanmıyordum ama bakmamak aptallık olurdu. Başımı sallayarak geri çekildim.

“Kusura bakma, sormak zorundaydım.”

“Sorun değil. Umarım Hale de evleneceği adamın sabıkasını sorgulamayı akıl eder. O etmese de ben kesinlikle edeceğim.”

Birbirimize attığımız ufak gülümsemeler hızla tuhaf bir hâl aldı. Bu akşam birkaç kez gözlerini üzerimde yakalamıştım ama her defasında o kadar hızlı kaçırılmıştı ki ne düşündüğünü anlayamamıştım.

Sofranın kalanını toplamak için odaya döndüğümüzde Hale’yle annesinin meraklı bakışlarını hemen fark ettim. Bizi yalnız bırakmak için peşimizden gelmedikleri o kadar belliydi ki gizleme çabaları komik görünüyordu.

Nermin Anne bütün akşam bizi besledi. Artık patlayacağımı düşündüğüm sırada gitmemiz gerektiğini söyleyerek ayaklandım. İpek’in de uykusu gelmiş, mızırdanmaya başlamıştı ama ev sahibi bizi göndermek istemiyordu.

“İpek burada kalsın. Siz eşyalarını alıp gelin.”

“Ben... Böyle kendimi rahat hissedeceğimi sanmıyorum.”

“Ömer burada diye mi? Tamam, gönderelim onu teyzesine.”

“Yok, ondan değil.”

“Burada mı kalmak istemiyorsun? Sen teyzeye git o zaman.”

“Hayır ama ben böyle...”

Yardım ister gibi Ömer’e baktım.

“Anne, Mercan bugün biraz düşünsün. Yarın tekrar konuşuruz, olur mu?”

Olur, diyecek gibi görünmüyordu ama yine de sessiz kaldı. İpek’i de beni de sıkıca kucaklayıp yarın görüşeceğimizi

söyleyerek uğurladılar. Ben çıkana dek Ömer arabasını kapıya getirmişti. Yürümeyi tercih ederdim ama İpek'in başı çoktan omzuma düşmüşken onunla gitmemek için bir bahane bulamıyordum. Zaten ne anlamı vardı ki?

Ömer'e yolu tarif ettim. Birkaç dakika içinde pansiyonun önündeydik. İpek kucağıma yayılmış, uyuyordu.

"Bıraktığın için teşekkürler."

"Seninle geleyim."

Arka koltuktaki çantamı alıp indi, benimle binaya yürürken gördüğü yerden hoşlanmamışa benziyordu.

"Teşekkür ederim. Burada ayrılabiliriz," dedim ama girişteki kaba saba adam Ömer'in ilgisini çekmişti. Çünkü hadsiz bir alaycılıkla bize bakıyordu.

"Ödeme için başkalarından mı yardım istedin, Mercan?" dedi inanmadığım bir laubalilikle. "Beni üzüyorsun."

"Ne demek bu?"

Ömer'in duruşu sertleşmişti. Bunun ne kadar kötü görünüşünün farkındaydım, hakkımda peşin hükümlü olacağını varsaydım. İnsanlar genelde benim gibi kızlar için en kötüsünü düşünürlerdi.

"Bir şey yok. Bugün oda ücretlerinin arttığını söylemişti. Ödeyemeyeceğimi düşünüyor."

"Hadi, yukarı çıkıp eşyalarını toplayalım."

"Ne? Ömer, şimdiden evinize gelemem."

Ona ilk kez adıyla sesleniyordum. Biraz tuhaf hissettirmişti ama görevliye dik dik bakmayı kesip bana dönmesine sebep oldu. Bana bakarken bakışlarının yumuşadığına yemin edebilirdim. Mantıklı bulduğum tek sebep bana sahiden acıyor oluşuydu. Böyle duygular bazen insanların korumacılığını tetiklerdi. Zararsız olduklarını düşündükleri davranışlarının ne kadar incitici olabileceğinin hiç farkında değillerdi. Bu yüzden yardım almak benim için çok zordu, bu yüzden hayatıma birini almaktan hep kaçınmıştım.

“Yukarıda konuşalım.”

Adamın önünde tartışmak istemediğim için merdivenlere döndüm. Birinci kattaki odamın önünde durduk. Koridorun dekoru çok çirkin, görünen her şey çok eskiydi.

“Mercan, burası berbat bir yer.”

“Burası karşılayabildiğim bir yer.”

Karşılama için verdiğim mücadeleleri küçümsemesini bekleyerek yüzüne sertçe bakıyordum. Ben bir kavgaya hazırlanırken İpek kucağımda hafif bir horultuyla uyuyordu.

“Seni burada bırakamam. Birkaç güne evleneceğiz, bizimle kalmanda ne sorun var ki?”

İşe yarar bir cevap arıyordum ama tek sorun gururumdu. Bunu söyleyemiyordum çünkü birkaç gün sonra evlenecekken gurur yapmanın ne anlamı olduğunu bilmiyordum. Bunların hiçbir anlamı olmamalıydı, bu işe çıkarlarımı gözeterek yaklaşmalıydım ama yapamıyordum işte. İnsanlara bu kadar çaresiz görünmeye dayanamıyordum.

“Bana biraz güvenilebilir misin?” dedi sesini alçaltarak. “Lütfen?”

“Bunu niye yapayım ki?”

Bu anın içinde kırılgan bir şeyler vardı sanki. Ömer’in ona neden güvenmemi istediğini bilmiyordum. Çaresiz olduğumu bildiği hâlde neden ondan bu kadar utandığımı da anlayamıyordum.

“Bir evlilik için birine güvenmenin her şeyden önemli olduğunu söylemiyor muydun? Aynı evde yaşayacağız, Mercan. Bunu birbirimizle hiç konuşmadan yapmak zorunda değiliz. Arkadaş olabiliriz, iyi geçinebiliriz. Bana güvenilebilirsin. Sana zarar verecek bir şey yapmam. Evleneceğim kızı böyle bir yerde bırakamam.”

“Bu gerçek bir evlilik değil ki,” diye fısıldadım sessizce.

“Yine de bir evlilik. Birbirimize karşı sorumluluklarımız olacak. Bu genelde sevgiyle oluşan sorumluluklardır,

biliyorum ama bizim için bir anlaşmayla oluştu. Ne fark eder ki?”

Söyledikleri kulağa mantıklı geliyordu. Ayrıca aşağıdaki adamın her gün artan cesareti beni korkutmaya başlamıştı. Hiçbir şey benden yana değilken onunla gitmemenin aptallık olacağını biliyordum.

“Tamam... Toparlanayım.”

Omuzlarım çöktü. Gözlerim yanıyor, boğazım sızlıyordu. Bu duygular öyle yüksekti ki saklayamıyordum bile. Yine de Ömer, görmemiş gibi davranma nezaketini gösterdi.

“Sen içeri gir, birazdan geleceğim.”

Nereye gittiğini sormadan merdivenlere döndü. Aşağı indiğini, biriyle konuştuğunu duydum ama boğuk mırıltıları anlayamıyordum. Bir yanım o adamı iyice benzetmesini istese de diğer yanım bunu yapmak için bir sebebi olmadığını düşünüyordu. Odaya girip her yana saçılan eşyalarımızı topladım. On dakika sonra hazırdım. Durup düşünmeye kalkarsam cesaretimi kaybedeceğimden korkarak İpek’i tekrar kucakladığımda minik elleri boynuma sarıldı. Hiçbir şeyi düzeltemediğim bu kara günlerde bana güç veren biricik şey, bu küçük kızın varlığıydı. O güce tutunarak başımı kaldırıp derin bir nefes aldım, kapıyı açtım. Aşağı inip Ömer’i bulmam gerektiğini düşünüyordum ama kapıda beni bekliyordu.

“Hazır mısınız?” Dilimin ucuna biriken soruları yutup kafa salladım. “Hadi o zaman. Ben çantalarını alayım.”

Önden ben yürüyordum. Aşağı inince resepsiyona yöneldim ama Ömer beni durdurdu.

“Son iki günü ödemem gerekiyor.”

“Hallettim.”

“Ama...”

“Hadi, Mercan. İpek uyanacak.” Beni buradan çıkarmak için sabırsızlanıyor gibi bir hâli vardı. Ne hissedeceğimi bilemeden onu takip ettim. Arabasına oturmuş, bana bir şeyler

söylemesini bekliyordum ama eve gelene dek konuşmadı.

“Bu biraz tuhaf olmadı mı?” diye sordum zile bastığımızda.

“Neden?”

“Ailene burada kalamayacağımı söylemiştim.”

“Tuhaf olan orada kalandı,” dedi omuz silkerek. Kapı açıldığında aksi bir cevap vermek üzereydim. Nermin Anne yüzümdeki ifadeyi yakaladı. Kaşlarını kaldırarak baksa da hemen sonra gülümsedi.

“Hoş geldiniz.”

“Sadece ben geldim,” deyiverdim. “Ömer, teyzesine gidiyor.”

Son zamanlarda sürekli bastırdığım inatçılığım fırsatını yakalayınca hemen başkaldırıyordu anlaşılan. Fakat bu kez onu bastırmayacaktım. Ömer’le daha yeni tanışıyorduk ve sınırlarımı bilmesini önemsiyordum. Benim adıma kararlar veremezdi, benim rahatım için olsa da. Bana sormadan istediğini yapamazdı. Zaten şu hayatta üstesinden gelebileceğim bir avuç şey kalmışken pansiyonumun parasını öylece ödeyemezdi. Bütün bunları sessizce kabul edemezdim.

Nermin Anne oğlunun şaşkınlığını görmüştü. Çatık kaşlarımın da farkındaydı. Tartıştığımızı düşünüyor olmalıydı ve nedense buna pek bir memnun olmuş görünüyordu.

“Gitsin tabii, ne işi var bunca kadının arasında, değil mi? Hadi bakalım oğlum, anca gidersin.”

İçeriye girip Ömer’e dik dik baktım. Bakışları annesiyle aramda gezindikten sonra Ömer iç çekti.

“İyi bakalım, öyle olsun. Bari bilgisayarımı verin. Yarın işe gideceğim.”

Nermin Anne, Hale’ye seslendi; ben de içeriye geçtim. Kısa süre sonra Hale’nin odası bizim için hazırlanmıştı. İpek yatakta uyuyordu, ben de pencere önünde gökyüzünü izliyordum. Şimdiye dek hep bir planım olmuştu. Çocukluğumdan

beri kendime iyi bir hayat kurmak için koyduğum hedeflere odaklanmış, öyle yaşamıştım. Kimseye bel bağlamak istemiyor, kimsenin koruması altına girmeyeceğimi söylüyordum. Birkaç insan dışında kimseyle yakınlaşmıyor, kimseye güvenmiyordum.

Şimdiyse bütün bunlar yerle bir olmuştu. Yapmayacağımı söylediğim her şeyi yapıyordum. Bu yabancıların içinde ne işim olduğunu sorgulasam da onlarla karşılaştığım için ne kadar minnettar olduğumu inkâr edemiyordum. Her şey bu kadar değişmişken bir yenilik daha yapıp onlara güvenmeyi denerdim belki. Belki birine güvenmek o kadar da kötü bir şey olmazdı.

6. BÖLÜM

Bazen en büyük kaçış, aslında kayboluştur. Uyandığımda ilk düşüncem daha önce bir yerlerde okuduğum bu cümle olmuştu. Ben de hayatın keşmekeşine yenilip kaybolmuştum fakat bir şekilde rahatlamış hissediyordum. Öyle çok sorunum, korkum, endişem vardı ki bunların içinde kaybolmak zihnime bir nefeslik alan açmış gibiydi. Kaldığım odanın kapalı kapısından sızan sessizlik çabasının gayet farkındaydım aslında ama umursamıyordum. Filmlerde izlesem aptallık olarak yorumlayacağım, katlanamayacağım bu kurgu planının içinde kaybolmaya karar vermiştim çünkü. İpek yanımda uyuyordu. Birkaç dakika önce mırıldanarak dönmüş, kendini üzerime atıp göğsüme serilerek uykusuna devam etmişti. Sığındığım bu kayboluşun içinde gerçeklikle aramdaki bağ bu andı işte. İpek'i yanımda ve güvende tutabildiğim sürece kalan her şeye dayanmaya çalışırken hayallerimden, mantığımdan kaçabilir, bu sırada bütünüyle kaybolmamak için bu minik kıza tutunabilirdim.

Evdeki fısıltılı hareketlilik her dakika artıyordu. Bu odadan çıkıp önümdeki süreçle yüzleşmeyi hiç mi hiç istemiyordum. Fakat hayatta çok daha büyük mecburiyetleri göğüslemiştim.

Bu deliliğe katlanmak, yaşadıklarımın arasında en hafif olanıydı belki de. İpek'i uyandırmamaya gayret ederek yavaşça yataktan kalktım. Hale'nin aynasındaki yansımam öyle yorgun, öyle zayıftı ki kendime bakmak istemiyordum bile. Yorgun olmaya, gözlerimin altındaki koyu halkalara alıştım aslında. Ödevlerimin ve sınavlarımın yanı sıra çalıştığım yarı zamanlı işler yüzünden fiziksel olarak sık sık tükenme noktasına gelirdim. Ancak o zamanlarda bir amacım, bir yolum vardı ve hedefe doğru giderken yorulmanın bile insanı tazeleyen bir yanı oluyordu. Hem o zamanlar Elif'e sahiptim. Bitap düştüğümde tek yapmam gereken onu aramaktı. Yanına gidene dek bana en sevdiğim yemekleri hazırlar, güzelce yiyip uyuduğumdan emin olana kadar evinden çıkmama izin vermezdi. Bir daha o şekilde rahatlayabilecek miyim diye merak ediyordum. O kendinden emin, tuttuğunu koparan Mercan'ın Elif'le birlikte kaybolduğunu hissetsem de bu düşünceye esir olmamak için elimden geleni yapıyordum.

Gözlerimi kapatıp üçe kadar saydıktan sonra hâlâ cesur biri olduğum sanrısına tutunarak odadan çıktım. Koridordan geçerken salonun kutularla dolu olduğunu gördüm. Hale'yle annesinin sesi karşıdaki odadan geliyordu. Kapısı açık odanın önünde durduğumda yatak odasının da birçok kutu ve hurçla dolu olduğunu gördüm. Hale beni görünce elindeki havluyu kaldırdı.

“Günaydın! Gel de çeyizine bak.”

Annesi, elindeki oyali yazmayı ondan sıkılmış gibi Hale'nin omzuna attı. “Hayırlı sabahlar, kızım, iyi uyudun mu?”

“Evet, teşekkürler. Ne yapıyorsunuz?”

“Söyledim ya. Çeyizini hazırlıyoruz.”

Hale'nin saçma neşesi bana çok alaycı görüldüğünden kaşlarım çatıldı. “Ömer'in çeyizi demek istiyorsun.”

“Canım, kocanın her şeyi senindir. Ayrıca annem benimkileri de sana veriyor. Kendini gelin görünce kavgasına hazırlasan iyi edersin.”

Hale kendi kendine gülüp önündeki bohçadan başka bir havluyu sergiler gibi çıkardı.

“Zevzekliği kesmezsen annem beni dövdü kavgasını yaşayacaksın, kızım. Çok ciddiylim.”

“Herkes neden bu kadar gergin hiç bilmiyorum. Evliliğin daha neşeli bir şey olması gerekmiyor mu?”

Ben bu evlilikte neşeli hiçbir şey göremediğim için Hale’ye dik dik bakıyordum fakat annesinin ne düşündüğünden emin değildim. Dün duruma karşı olduğunu gösteren hiçbir tavır sergilememişken neden bu kadar gergin görüldüğünü bilmiyordum. Hale düşüncelerimi duymuş gibi cevap verdi.

“Annem stresle pek başa çıkamaz, Mercancığım, üstüne alınma lütfen. Kısacık bir sürede size bir ev ve nikâh hazırlaması gerekiyor. Annemi bugünlerdeki davranışlarına göre yargılama, olur mu?” Konuşurken abartılı bir imayla annesine bakıyordu. Nermin Anne kızacak gibi olduysa da kabullenir gibi iç çekerek bana baktı.

“Doğru söylüyor. Her şeyi nasıl yetiştireceğimizi bilemediğim için gerginim. Ömer de garip garip konuşuyor. Sakın evlilik tarihini bir aydan önceye almayın, tamam mı? Hatta bana kalırsa en azından üç ay sonraya alın.”

“Tabii tabii, bu sırada o deli kadın da Mert’i biriyle evlendirir, eve konar. Altın tabakta sunalım evimizi ona böyle, tabii.”

Nermin Anne terliğini çıkarıp Hale’ye atarken öyle hızlıydı ki kızcağız kaçamadı bile. Koşup arkama saklanarak beni kalkan olarak kullandı.

“Koyun can derdinde, şunun söylediklerine bak!”

“Ne var ya? Zaten evleniyorlar. Ayrıca sen sordun mu bu kıza üç ay beklemek istiyor mu? Abime sordun mu acaba?”

Nermin Anne diğer terliğini de çıkarıp sallarken Hale’ye kızmaya devam ediyordu. Yaşanan bu an öyle tanıdık, öyle alışkın olduğum bir durumdu ki gülmek istiyordum.

Hayatımda kim bilir kaç kez kızgın bir ev annesiyle bir arkadaşımın arasına girmiştım. Kim bilir kaç kez terlik yemiş, diğer çocukları terliklerden kurtarmaya çalışmışım.

“Beni gelinime rezil ediyorsun!” dedi aralarında sessizce durduğumu fark edince. “Getir şu terliğimi. Getir çabuk!”

Hale istemeye istemeye annesine terliğini verdi. Kadıncağız terliği giyerken gözleriyle kızını azarlamaya devam ediyordu. “Rezil, kepaze!”

“Şimdi kim bizi rezil ediyor?”

“Sus artık,” diye mırıldandım arkamda saklanan Hale’ye. Annesini öfkeden delirtmek hiç de umurunda görünmüyordu. Nermin Hanım gerçekten korkulacak bir insan olsaydı kızının böyle davranamayacağını bilecek kadar zalim ebeveyn görmüşüm.

“Sonunda sağduyulu bir evladım oldu. Allah’ım sana şükürler olsun!”

Kadının benden bahsettiğini biraz geç anladım. Yerimde kıpırdanıp Hale’ye doğru telaşlı bir bakış attığımda bana göz kırptı. Onun çılgın olduğunu fark etmişim ama sanırım biraz da deli bir kızdı.

“Rahat edebildiniz mi, yavrum?” dedi Hale’yi ciddiye almamamı söyledikten sonra.

“Evet, teşekkürler.”

“İpek geceleri çok uyanıyor mu?”

Uyanıyordu ve annesini istiyordu. Bazen o kadar çok ağlıyordu ki çaresizlikten ben de gözyaşlarına boğuluyordum. Ama bunları söylemek istemedim. Kimsenin düzeltebileceği bir durum değilken mahremiyetimizi bu kadar açmak uygun-suz geldi.

“Bazen uyanıyor, biraz huysuzlanıyor ama genelde uslu bir çocuk.”

“Maşallah. İki yaşında mı?”

“Dört ay sonra iki yaşına girecek.”

“Bahtı güzel olsun inşallah.”

Nermin Anne’nin güzel dileği içimi burktu. Bunu ben de çok istiyordum. Bahtının, ömrünün güzel olmasını, iyi bir ortamda mutlulukla büyümesini istiyordum. Bunun için her şeyi yapmaya hazır olmak, yanlış şeyler yapma korkumu körüklüyordu ama bana rehber olacak kimse yokken başımın çaresine bakmak zorundaydım.

“Bak, eviniz için bir şeyler hazırladım. Yatak örtüleri, havlular falan. Yıllardır hazırladığım çeyizler bunlar. Sever misin bilmiyorum tabii ama.”

“Zahmet etmeseydiniz, böyle şeylere hiç gerek yok.”

Bana yaklaşıp kolunu omzuma dolarken gülümsüyordu. Dokunuşundan kaçmak isteyen içgüdülerimi bastırdım.

“Olur mu, her şeyinizi elimden geldiğince yapacağım elbet. Anneyim ben. Sevmezsen alışverişe gideriz ama bunları da yine kullanırsın, tamam mı? Şimdi her şeye ihtiyaç olacak, baştan biraz idare edersen zamanla her şeyi istediğin gibi tamamlarsın.”

“Severim,” dedim cılız bir sesle. Esasında ne nasıl gördükleri umurumdaydı ne de böyle şeyleri önemsiyordum. Zaten bütün bu çeyizleri bana vermesinden suçluluk duyuyordum. Fakat aklım anne olduğunu söylediği anda kalmıştı. Onun gibi annelere pek rastlamamıştım, belki yalnızca Elif öyle konuşan bir anne olurdu ama maalesef onun da zamanı olmamıştı.

Buğulanan gözlerimi, duruşumdaki kırıklığı fark etmiş olmalıydı ama beni utandırmamak için elinden geleni yaptı. Havluları, özenle yapılmış oyalı başörtüleri, yıllar içinde indirimde gördükçe aldığı kullanılmamış çarşaf takımlarını gösterdi. Bir süre sonra İpek uyandı. Sesini duyan Hale benden önce yerinden fırlayıp yeğenimin yanına koşturdu. Son haftaları İpek’le yapışık ikiz gibi geçirdiğimizden uyandığında ona koşanın Hale olması karşısında ne hissedeceğimi bileme-

dim. Fakat İpek onun kucağından kurtulup da bana geldiğinde göğsüm sevgiyle kabardı. Uyku mahmurluğunu üstünden atana dek bana sarılıp ortalıktaki renkli kalabalığı izledi. Sonra da benden çok daha büyük bir coşkuyla bütün çeyizlere tek tek bakıp hepsini aynı özenle odadaki herkese sergiledi.

Sabahın ilk ışıklarıyla güne başladığımız için onca seremoniye rağmen saat hâlâ erkendi. Annesi çeyizleri istediği gibi ayırırken ben de Hale'yle kahvaltıyı hazırladım. Sonra zil çaldı. Hale'nin açacağını düşünerek tepki vermedim ama kimse oralı olmuyordu.

“Ömer gelmiştir, açsana kızım,” dedi Nermin Anne odadan seslenerek. Hale hain bir gülüşle bana söylediğini işaret ederken elimdeki bardağı ona fırlatmamak için bütün irademi kullandım. Annesine karşı davranışlarıma dikkat etmem gerekmeseydi Hale'yle günlerce inatlaşabilir, yine de o kapıyı açmazdım ancak birimizin sorumlu davranması gerekiyordu. İpek'i kucağıma alıp kapıyı açmaya gittim.

“Kim o diyecek misin?”

İpek minik dişleriyle dolu dolu gülümseyerek, “Tilo!” dediğinde beni de güldürdü.

“Bağırarak söyle ama.”

“Tiloooooooooooo!”

Kapıyı açtığımda Ömer gülümsüyordu. Elindeki simit poşetini kaldırıp, “Simitçi,” dedi sevecen bir tavırla. İpek sözlerini tekrarlamaya çalıştı ama ağzından anlamlı bir şey çıktığını söyleyemezdim.

“O simitçi değil, Ömer.”

Dudaklarıma bakıp kelimeyi çıkarmaya çalıştı. Bir kez daha söyledim ama başaramadık. Ömer ayakkabılarını çıkarırken geçmesi için yana kaydım. İçeri girip de bana bakınca bir anlığına bocalamış göründü. Bir şey söylemediğimiz, insana kendini çok toy hissettiren garip birkaç saniyenin ardından “Hoş geldin,” demeyi akıl edebildim.

“Hoş bulduk. Nasılsın? Annem seni rahat bırakıyor mu?”

“İyiyim. Annenin evlilik hakkındaki düşüncelerinin bizimkinden çok farklı olduğunu fark ettin mi?”

“Bırakalım istediğini yapsın,” dedi sessizce. “Durdurmaya çalışırsak garip olur.”

“Hadi kahvaltıya!”

Hale’nin alaycı sesi gözlerimizi devirmemize neden olunca birbirimize güldük. Annesi ortaya çıkmak için tam da o an seçmiş, bize inanılmaz bir keyifle bakıyordu.

“Şu civcivi verin bakayım bana. Gel neneye, kuzum.”

İpek beni şaşırtarak kollarını ona uzatıp arkasına bile bakmadan mutfağa gidince dargın bakışlarımı da göremedi.

“Hadi, geçelim biz de.”

Başımı sallayıp mutfağa geçtim, Ömer de hemen arkamdaydı. Masaya oturduk, çaylar konuldu, zararsız bir hoşbeş edilir diye umarken Hale lafa girdi.

“Teyzemi nasıl tuttun?”

“Tutabildiğimi sanmıyorum, o yüzden kahvaltıyı hızlıca yapıp çıkmamız lazım.”

“Ne yapacaksınız?”

“Nikâh işlemlerini hallederiz.”

Ömer’in planlarını anlattığını sanıyordum, planlarının benimle olduğu ortaya çıkınca gözlerimi tabağımdan ayırıp ona baktım ama o tabağını doldururken büyük bir iş yapıyor gibi dikkat kesilmişti. Bunun kasıtlı bir kayıtsızlık olduğunu düşünüyordum, onun da bir şeylerle baş etmesi gerektiğini görmek beni biraz olsun yatıştırıyordu.

“Avukatla da görüşecek misin? Ev için?”

Nermin Anne sabır diler gibi iç çektiğinde Hale ona aksi bir bakış attı. Tekrar tartışmaya başlayacaklarını düşünüyordum ama Ömer bir bakışıyla onları durdurup konuyu kapattı. Çayımızı çabucak içip sofradan kalktık. Karnımı ağrıtan şeyler konuşulduğu için acele ettiğimize seviniyordum ama

Nermin Anne, İpek'e bakacağını söyleyince gitme hevesim söndü.

“Size zahmet vermeyelim. Hem İpek seviyor dışarı çıkmayı.”

“Ben parka götürürüm onu, canım. Oradan oraya sürüklenmez ufacık çocuk.”

Haftalardır nerelere sürüklendiğimizi bilmediği için böyle konuşuyordu. “Sorun olmaz, İpek alışkın. Ben gidersem korkar belki.”

“Tamam, ağlarsa ararım hemen gelirsiniz. Olur mu?”

Olmazdı. Endişelerim giderek yükseliyordu. İyi insanlara benzeseler de, bana yardım etmeye çalıştıklarını bilsem de onlar hâlâ yabancıydı. İpek'i onlara verip uzaklaşamazdım. Ayrıca her şey bir yana, Ömer'le yalnız kalmak da istemiyordum.

“Hale de bizimle gelsin, biz meşgulken İpek'i oyalar.” Ömer'in tavsiyesine bir çocuk gibi hızla kafa salladım ama annesi gücenmiş görünüyordu.

“Siz bilirsiniz ama benimle kalabilir. Gözüm gibi bakarım ben ona.”

Güvenmediğim insanlarla kalmam, oğullarıyla evlenmek üzere olmam tuhaftı. Nermin Anne'nin gücenmesi de bu yüzdendi belki. Bize gerçekten iyi davranıyordu, ona minnettardım ve bana darılmasını istemiyordum.

“Tabii bakarsınız, ben öyle demek istemedim. Sadece bazen... Bazen annesini istiyor, çok ağlıyor.”

Konuşurken sesim çatladı, bu basit gerçeğin öyle hazin bir yanı vardı ki ilan etmek kolay değildi. Söyler söylemez de pişman olmuşum esasen. İpek'i de, kendimi de bu kadar ortaya sermek berbat hissetmeme neden oluyordu.

Eğer Nermin Anne benden daha çok üzülmüş gibi görünmeseydi bu andan çok utanırdım. Ama kadıncağzı birden beni yatıştırmaya, birbirimize alışmamızın iyi olacağına dair

güvence vermeye başlayınca başka söyleyecek bir şey bulamadım. İpek huzursuzlanırsa beni hemen arayacaklarına söz verdiler. Ömer de aynı şekilde hemen eve döneceğimize söz verdi. Hale on dakikada bir fotoğraf atacağını söylerken bana öyle sıkı sarıldı ki şaşkına döndüm. Arabaya bindiğimizde nasıl davranacağını bilemeyen, kendini tanıyamayan bir kızdım artık.

“Orada şımarıklık mı ettim?”

Ömer, sessizce sorduğum soruyu şaşkınlıkla karşıladı.

“Hayır. Yaşadığın şeylerin kolay olmadığını biliyorlar. Hassas olmaya hakkın var.”

“Aslında hiç böyle biri değilimdir,” dedim mahcubiyetle. Kendimi açıklamaya neden ihtiyaç duyduğumu bilmiyordum. Ondan neden utandığımı, bütün bunları neden umursadığımı da öyle. Ya da belki de biliyordum, hepsinin sebebi bu kadar aciz olmamdı. Aslında Ömer’den değil, acizliğimden utanıyordum. “Değildim yani.”

“Kayıplar insanı değiştirir. Sence daha önce nasıl biriydin?”

“Ben... Duygusal olarak bu kadar zayıf değildim. Her şey bir anda tepetaklak oldu, ne yapacağımı bilmiyorum. Her zaman zor bir hayatım var sanıyordum ama o günlerde en azından zırhım varmış. Şimdi onu bile kaybetmiş gibi hissediyorum.”

Başımı koltuğun gerisine yaslamış, camdan dışarıya baktıkça akıp giden gündelik hayatı izliyor, o hayatta bir yerimin olamayışına üzülmüyordum. Bazen en büyük kaçış, kayboluştu ama sorunlarım öyle büyüktü ki kaybolmak bile beni kurtaramıyordu.

“Zırhımızdaki çatlaklar bizi zayıf değil, gerçek kılar. Bakış açını değiştir, Mercan. Kimse kusursuz, kimse yenilmez değil. Hiçbir yenilgi de bir son değil. Yeniden başlayabilirsin.”

Başımı çevirip ona baktım. Söyledikleri bana birini hatırlatıyordu ama kim olduğunu çıkaracak mecalim yoktu. “Yenilgiler hakkında ne biliyorsun ki?”

“İstediğimden çok daha fazlasını biliyorum, inan.”

Onu merak etmeye dermanım olsaydı, ederdim. Ama tek yaptığım iç çekerek yolu izlemeye devam etmek oldu. Aklım İpek’le, kalbim girdiğim yolun korkusuyla doluyken başka birine ayıracak tek bir parçam yoktu.

Ömer’le önce sağlık raporu için gerekenleri tamamladık, sonra da nikâh için ihtiyacımız olan evrakı topladık. Hale söz verdiği gibi fotoğraf ve video atıp duruyordu. İpek’in bensiz de iyi olduğunu görmenin getirdiği karmaşık hislerin üzerinde durmamaya çalışıyordum.

Kan tahlillerinin çıkması için birkaç saat beklememiz gerekiyordu. Ömer bu sırada avukatın yanına gitmeyi teklif etti. Avukat dediği kişi, babasının yakın bir arkadaşıydı. Adam evi Ömer’in almasına o kadar sevinmişti ki coşkusuyla bizi bunalıtmıştı.

Gerekli şeyler dışında pek konuşmadan bütün işleri hallettik. Ev meselesi halloldu, tahliller çıktı, belediyeye gidip başvurumuzu da yaptık. Yıldırım nikahı olduğu için prosedürler vardı ama belediyedeki adam Ömer’i tanıdığı için sorun çıkmayacağını, cuma günü, öğle vaktine bize randevu ayarlayacağını söyledi. Bugün pazartesiydi.

Eve dönüp de haberi verdiğimizde Nermin Anne dondu kaldı. İpek’in bana söylediği anlaşılmaz kelimeleri müthiş bir dikkatle dinliyor gibi davransam da karşımdaki kadının şokunun gayet farkındaydım.

“Ne dedin?” dedi Ömer’e, dehşet içinde görünüyordu.

“Cuma günü saat beşte nikâhımız var, dedim.”

Kadıncağız yığılır gibi arkasına yaslanınca Hale bir kolonya getirip bileklerini ovmaya başladı.

“Oğlum, ne bu acele?” Sonra bana baktı. “Yangından mal mı kaçırıyoruz?”

Konunun benimle hiçbir ilgisi yoktu, o yüzden cevap vermedim.

“Ne yapalım? Nikâhsız mı oturalım bu evde?” dedi Ömer. Annesi ne diyeceğini bilemiyor gibi bakıyordu.

“Yavrum, yani... Öyle değil tabii de. Gönderdik işte seni bu evden. Tamam, anlıyorum sizi ama düğün evi kurmak kolay mı? Yapılması gerekenler var. Çağırılacak insanlar, planlanacak işler. Yahu, evinizi kuracağız. Nasıl olacak böyle?”

“Olur, olur,” dedi Ömer. Annesi kulaklarına inanamıyor gibiydi. “Canını sıkma, her şey hallolur.”

Hale bu kez elindeki dergiyi yelpaze gibi kullanarak annesine destek olmaya çalışıyordu.

“Bilmediğim bir şey mi var?” diye sordu Nermin Anne. “Niye böyle yapıyorsunuz?”

“Anneciğim, bildiklerin yetmiyor mu durumu anlamaya? İlla bu tatsız şeyleri mi konuşalım?” Ömer bana özür diler gibi baktı ama sorun etmiyordum. Aslında ona biraz üzülüyordum da.

“İyi de olur mu böyle şey? Cuma diyorsun. Allah’ım, yardım et bana. Hale, bırak şunu, şimdi döveceğim seni! Teyzenizi arayın, dayınlar da gelsin. Çabuk! Kalk oradan, delirtme beni!”

O hararetli ayaklanışın ardından tatlı Nermin Hanım bir anda ortadan kayboldu. Oradan oraya koşturur, telefon eder, ara sıra ağlayarak beni dehşete düşürürken tek yapabildiğim İpek’le bu kargaşanın ortasında durup olanları hayretle izlemektir.

7. BÖLÜM

Dünyanın en kötü, en klişe planının sessiz sakın gelip geçceğini düşünmek benim saflığımdı. Pazartesi akşamı Ömer'in tüm yakın akrabaları büyük bir şaşkınlıkla, nereden çıktığını anlamaya çalışır gibi benimle tanışmaya gelmişlerdi.

Nermin Anne o kadar telaşlıydı ki kimsenin oturmasına izin vermiyor, herkesin eline bir iş tutuşturuyordu. Bu sırada ben de çoğunlukla Hale'nin odasında saklanıyordum. İnsanların hakkımda konuşacağına emindim ama ne yaparsam yapayım konuşulacaktı zaten.

Salı günü bir mutfak alışverişine sürüklendim. Nermin Anne, kardeşi Gülümser Teyze ve Ömer'in dayısının eşi olan Meral Yenge'nin bana gösterdiği kap kacak, tencere, bardak takımları gibi bir sürü şeye bakarken peşlerinde şaşkın bir ördek gibi gezinmekten başka bir şey yapamadım. Bana sordukları hiçbir şeyin cevabını bilmiyordum. Onlar da her şeye siz bilirsiniz dediğim için benimle ne yapacaklarını bilemiyor gibi görünüyordu. Bir noktada gösterdiklerinin içinden en uygun fiyatlı olanları seçmeye başladım ama onu da hemen fark ettiler. Neyi gerçekten beğendiğimi anlamaya kendilerini öyle adadılar ki çok daha kısa sürede bitebilecek olan alışveriş uzun saatler sürdü.

Sonra kıyafet alışverişine çıkmak istediler. Onu bir şekilde atlatsam da evde ihtiyacım olacak battaniye, yastık, hatta banyo paspası gibi bir sürü şeyi almamız gerektiği ortaya çıktı. Her şeyi mütevazı ve basit tutmamıza rağmen yapılan masraf beni şoka sokuyordu. Anlaşmalı bir evlilik için böyle bir zahmete girilmesini anlayamıyordum, bu yüzden o evi Ömer için hazırladığımıza kendimi inandırdım. Bu durumun, bu eşyaların benimle hiçbir ilgisi yoktu.

Bir sonraki gün mobilya alışverişine gittik. Her şeyin sebebi olan eve taşınmaya yasal olarak hiçbir engel olmadığı avukatla yaptığımız görüşmede kesinleştiği için hemen teslim edilecek hazır eşyalardan alacaktık.

Bu aşamada karar verici bir rolüm olmaması gerektiğini düşündüğümünden her şeyi onlara bırakmak istemiştim. Ömer'e eşyaları onun seçmesi gerektiğini söyledim. Ben dahil olmu-yorsam kendisi de olmayacağını söyleyince içimden öfkeli bir kavga çağrısı yükseldi ama ne yazık ki kavga edecek durumda değildim. Kısa bir tartışmanın sonucunda en azından mobilyaları beraber seçeceğimize dair anlaştık. Telefondaki gerginliğe uzaktan şahit olan anne takımının gözünde giderek daha gerçek bir çift olduğumuzu düşünüyordum.

Gündüz başka bir milyon tane iş halledildi, Ömer'in iş çıkış saatine doğru da mobilya alışverişine gidildi. Yatak odası alışverişinde anneler beni o kadar sıkıştırdılar ki çığlıklarla kaçmak üzereydim. Ömer mağazadan içeri tam o anda girdi. Yüzüme bakınca kaşları şaşkınlıkla havalandı, ardından teyzesine dönüp tatlı sert bir takılmayla, "Kıza ne yaptınız böyle?" diye sordu.

"Üç günde evlenmenin kolay olacağı belli ki senin fikrindi, oğlum," dedi Gülümser Teyze. "Hiçbir kadın böyle bir şey yapmaz çünkü. Bak ceremesini de bu kızcağız çekiyor, sense lay lay lom."

Ömer, ondan beklemeyeceğim çocuksu bir mimikle teyzesine baktıktan sonra biraz nefeslenmem için beni

mağazadan çıkardı. Akrabalarıyla çok yakın olduğu her hâlimden belliydi. Kadınlar Ömer'in mutluluğu için seferber olmuşken bunun karşılıklı olduğu da ortadaydı.

“Kusura bakma, ekibim yeni bir anlaşma yaptı. Proje teslim tarihimiz çok yakın. İzin almak çok zor oluyor.”

Bana bir açıklama yapmasına gerek yoktu ama bunu söyleyemeyecek kadar suçlulukla doluydum.

“Korkunç insanlar mıyız?”

“Ne? Niye?”

“Böyle olacağını düşünmemiştim, Ömer. Sadece bir imza atacağımızı sanmıştım. Herkes sözde evliliğimiz için seferber oluyor. Evde kuzenlerin, burada annenler bana iyi hissettirmek için her şeyi yapıyorlar. Bu hikâyenin kötü karakteriyim.”

Nermin Anne'nin coşkulu heyecanı yüzünden kendimi evlat edinilmiş gibi hissediyordum. Küçükken aileler bizleri görmeye kuruma geldiğinde personel bunu ne kadar saklamaya çalışsa da her zaman haberimiz olurdu. Hepimiz heyecanla kendimizi ailelere beğendirmeye çalışırdık. Bunu inkâr edenler bile beklenti içinde olurdu. Elif'le ben kurumdaki iyi çocuklardık. Her zaman ailelere tavsiye edilen ilk çocuklar bizdik ama şansımız yaver gitmemişti. Birkaç kez koruyucu aileye gitmiştim ama bir yanlış, bir hata ya da bazen Elif'i özlemenin verdiği dayanılmaz hasret beni öfkeye sürüklediğinde yaptıklarım yüzünden her zaman geri gönderilmiştim.

Şimdi kendimi tekrar o ailelerden birine gitmiş gibi hissediyordum. O ilk günlerdeki gibi bana her şeyi almak istiyorlardı. Sanki bana hiç kızmayacakmış, hata yapsam da sorun etmeyeceklermiş gibi görünüyordu ama bunun bir yalan olduğunu biliyordum. Üstelik bu kez hatayı en baştan, bile isteye yapıyordum.

“Birisi kötü karakter olacaksa bu Hale'dir. Sonra da ben olurum. Sıra sana gelene dek başka suçlular var. Kendine yüklenme.”

“Dalga mı geçiyorsun?” diye sordum aksi bir sesle. Ömer parmaklarıyla burun kemerini sıkıp anlaşılmaz bir şey söyledi.

“Aslında çok ciddiym ama biraz sinirlerim bozuk.”

“Son iki günümü nasıl geçirdiğimi bilseydin bunu söylemeye cüret etmezdin,” dedim dudaklarımı çekiştiren gizli bir gülümsemeyle. Belli ki benim de sinirlerim bozuktuk.

“Doğru, şimdi içeri girip tüm baskıyı üstüme çekeceğim. Sen de bu sırada bir yerlerde saklanabilirsin.”

“Yapamam. Beni bulurlar, Ömer. Çok iyi bir takımlar, hiçbir şey gözlerinden kaçmıyor.”

Ömer ne kadar çabalasa da gülmeden edemedi. İşin kötüsü o alaycı, histerik gülüşün aynısı bende de vardı. Bu şekilde mağazaya döndüğümüzde anne takımının yüzündeki bilmiş ifadeleri görmezden geldim. Ömer’in burada oluşu pek çok şeyi kolaylaştırırsa da her şeyi tamamen üstüne yıkamadım. Neyse ki Ömer sade, hoşuma gidebilecek modeller gösteriyordu da onu desteklerken daha istekli görünüyordum. İş yatak odasına gelince fikir belirtmemi o kadar ısrarla istediler ki gözüme iyi görünen uygun fiyatlı modellerden birini seçmek zorunda kaldım. Nermin Anne ne yaptığımı anlıyordu, sanırım bu beni daha çok sevmesini sağlıyordu. Ya da bana daha çok acıyordu, pek emin değildim.

“Eveet, İpek’in odası kaldı sadece.”

Gülümser Teyze çocuk mobilyalarının olduğu tarafa dönerken hayretle ona seslendim. “İpek’e oda yapmamıza gerek yok.”

Kadın bana dönüp, “Olur mu öyle şey?” dedi hemen. Çabalarını takdir ediyordum, bana gösterdikleri ilgiye de minnettardım ama İpek’e oda aldırarak kaldırabileceğimden fazlasıydı.

“Gerçekten. Hiç gerek yok. Zaten benimle yatıyor İpek.”

Sözlerimde yanlış olan neydi bilmiyordum ancak ağzımdan çıkanlar mağazada bir tür şok etkisi bıraktı. Nermin

Anne, Gülümser Teyze ve Meral Yenge, yanlarında bize yardımcı olmak için bekleyen görevli kızlar, hepsi ilgilendikleri şeyi bırakıp aniden bana dönünce ne olduğunu hiç anlamadım. Fakat sessizlik sürdü, soru dolu bakışlar da öyle. Ömer’e dönüp de başı yerde, ensesini ovuşturduğunu görünce içimde bir farkındalık uyandı. *Ah...*

Yeni evli bir çiftin evdeki çocuğa yatak almaya ihtiyaç duymadığını söylemesi sanırım kabul standartlarına pek de uymuyordu. *Ah, ah...*

“Yani... Demek istediğim...” Ömer’e baktım ama araya gireceğine, bir yerden atlamaya hazırmış gibi görünüyordu. “Yani küçük bir yatak alsak yeterli. Hasta olduğunda yanıma alabileceğim bir beşik... Yatak... Öyle bir şey.”

“Ha, tabii!” dedi Nermin Anne birden. “Öyle yapalım, doğru söylüyorsun.”

“Odayı da daha sonra alırız, biraz masraflarımız azalınca,” derken yüzümde dünyanın en sahte gülümsemesi vardı. Esmer olduğuma şükrediyordum yoksa içimdeki utanç ateşini gizlememin imkânı olmazdı. Şimdi bile yanaklarımdaki alevi gördüklerine emindim.

Beşik olarak ne aldıklarını hatırlayacak durumda bile değildim. Mağazadan çıktığımızda Meral Yenge’nin evine uğramaları gerektiğini söyleyen anne takımı bizden ayrıldı. Ömer’in arabasında sessiz, çok sessiz ve fazlasıyla sarsılmış görünerek yeğenimin yanına dönüyordum.

“İyi misin?”

“Bana bir şey sorma.”

Hafifçe güldüğünü bir öksürükle gizlemeye çalıştı ama onu duymuştum. İşin kötüsü onu suçlayamıyordum bile.

“Kusura bakma, seni bunalttıklarının farkındayım.”

“Yarın gelinlik almaya gideceğimizi söylüyorlar.” Bu dünden beri düşünmeyi reddettiğim bir şeydi. Ama kaçınılmaz olan çok yaklaşıyordu. “Ayrıca boş ev temizlenecekmiş.

Kuzenlerin yapacak sanırım. Onlardan kaçıp durduğum için benim deli bir gelin olacağımı düşünüyorlar bence.”

“Kaçıp durduğun için asıl delinin onlar olduğunu fark etmedin tabii. Daha önce de söylediğim gibi gelinlik giymek istemiyorsan annemle konuşurum.”

Buna nasıl cevap vermem gerektiğinden emin değildim. Her şekilde o gün kendimi çok garip hissedecektim zaten. En azından üzerimdeki bakışların tuhaf olmaması yardımcı olurdu.

“Sade bir nikâh elbisesini kaldırabilirim. Sen ne yapacaksın?”

“Takım elbise giyerim herhâlde. Evleneceğimi söylemediğim için izin almakta sıkıntı yaşıyorum. Cuma iznini telafi etmek için hafta sonu çalışmam gerekecek, alışverişe katılmam imkânsız görünüyor. Ama bana ihtiyacın olursa aramaktan çekinme.”

“Ararsam imkânsız görünen izni alıp gelir misin yani?”

“Tabii ki. Birbirimizi kollayalım, Mercan, yoksa bu işten sağ çıkamayız.”

Benim de onu kollamam gerektiğini söylemesi hoştu. Bunun tek taraflı olmadığını, onun da bana ihtiyacı olduğunu bilmek. Yanında kendimi rahat hissetmeme şaşırsam da bunu dürüst olabildiğim iki kişiden biri olmasına bağlıyordum.

Eve geldiğimizde İpek koşarak kucağıma atladı. Hale, İpek yokluğumu fark etmesin diye elinden geleni yapıyordu ama bu konuda beni avutacak birisi yoktu. Tatlı yeğenimle özlem dolu kucaklaşmamız evdeki insanları güldürmüştü ama bununla hiç ilgilenmedim. Bunun yerine herkesten müsaade isteyip Hale’nin yatağına uzanarak yeğenimle oynadım. Günün yorgunluğunu alıp giden, göğsümdeki stresi yatıştıran tatlı kahkahaları her şeyi daha iyi hâle getiriyordu.

Hem rüzgâr gibi geçen hem de hiç bitmeyecekmiş gibi hissettiren o deli günlerin ardından nihayet nikâh vakti geldi. Gelinlik alışverişi beklenmedik bir şekilde bütün bu deliliğin en kolay yanı olmuştu. Girdiğimiz ilk mağazada, Nermin Anne süslü gelinliklere bakarken görevli kadına nikâhta giyebileceğim sade bir modelleri olup olmadığını sormuştum çünkü bu konuda seçimi teyzelere bırakırsam bana kim bilir ne giydirirlerdi. Mağazadaki kızlar bana sade ama kumaşı ve duruşuyla pekâlâ gelinlik olabilecek bir nikâh elbisesi gösterdiler. Beni korkutan süslemeleri ve kabarık etekleri de yoktu. Eğer gerçekten bir evliliğe hazırlanıyor olsaydım heyecanla seçeceğim türden bir gelinlikti. İpek beni böyle gördüğünde dudaklarını büzerek kendi üzerindikileri göstermiş, elbise istediğini anlatmak için elinden geleni yapmıştı. Bu tatlı manzarayı gören Nermin Anne ona da bir gelinlik aldı. Kabarık, tüllü bir model seçip bana hüzünlü bakışlar atmasını komik bulmuştum ama tek bir şey söylemedim. En azından İpek'i giydirirken gönlü olsun istemiştım ki bu da beni sıkıntıya sokan bir minnettarlık duygusuydu.

Kendimi suçlu hissetsem de üzerimde gelinlikle evlerindeydim. Saçımı ve makyajımı Hale yapıyordu. Evde hazırlanacak, sonra nikâh salonuna gidecektik. İçten içe çıldırıyordum. Tüm bu olanlar ödümlü koparıyor, kaçıp gitmek istememe sebep oluyordu ama İpek'e bakıp sakinleşmeye çalışıyordum. Şu bir haftada ne kimseyle ilişki kurmuştum ne de olayları takip edebilmişim. Bunları yapabileceğim anlarda odaya çekildiğim için hepsinin arkamdan konuştuğunu düşünüyordum. Ömer'e gidip böyle tuhaf biriyle evlenmemesini söylemiş bile olabilirlerdi.

“Abim geldi sanırım,” dedi Hale saçlarımı son bir kez düzeltirken. “Off, seni böyle görünce bayılmasa bari.” Ona ters ters baktığımda sırtıttı. “Kızma ya, sen de ona bayılırsın belki. Abim diye demiyorum ama yakışıklı adamdır.”

“Beyin sarsıntısı mı geçirdin? Bunu neden yaptığımızı bilmiyor musun?”

“Şöyle düşün, zaten evleniyorsunuz. Bir denemekten ne çıkar ki? Baktınız olmuyor, anlaşılmaya uyup seneye ayrılırsınız. Ama ya olursa?”

“Seni acile götürmemiz gerekiyor.”

“Dâhiler her zaman dışlanan insanlardı zaten.”

Hale, İpek’i kucaklayıp yanaklarına öpücükler kondurarak onu güldürdü. Ben de odadaki boy aynasından yansımama bakıyor, göğsümdeki ağırlıkla mücadele ediyordum. Sabah-tan beri kapı zili durmuyordu. Odaya birileri girip çıkıyor, Ömer’in akrabaları olduğunu söyleyerek bana mutluluklar diliyordu. Herkes şaşkındı elbette, merakla nasıl tanıştığımızı, nasıl birden evlenmeye karar verdiğimizizi soruyorlardı ama tuhaf bir şekilde kimsenin bununla bir derdi yok gibiydi. Hikâyemi bildikleri için mi öyle olduğunu merak ediyordum. Öyle apaçık bir şekilde ortada kalmıştım ki Ömer’in beni kurtarmak istemesi herkes için anlaşılır bir durumdu sanki.

Üzerimde bir gelinlik olduğu gerçeğini idrak etmek zordu. Bir gün evleneceğimi düşünmüyordum ama eğer evlenirsem bu kadar yalnız olacağımı da hiç düşünmemiştim. Evet, akrabalarım yoktu ama bu hayatta beni seven insanlar vardı. Liseyi en iyi notlarla bitirdiğimde kurumdaki tüm öğretmenler ve yardımcı personel mezuniyetime gelmişti. İyi bir üniversite kazandığımda benim için bir kutlama hazırlamışlardı. Eğer bu normal bir evlilik olsaydı bugün de yanımda olurlardı. Elif evlenirken oradaydılar. Kurumdaki bütün çocuklar nikâha gelmişti. Ben hep onun bir adımlık mesafesinde durmuştum. Şimdi onun burada olmayışı beni öyle yaralıyordu ki her geçen saniye daha da hassaslaşıyordum.

Kapı tıklanınca yutkunarak boğazımdaki sızıyı bastırmaya çalıştım. Ömer gelmişti, annesi de yanındaydı. Kadının bana sevgiyle baktığını görünce ağlamaktan korktum.

“Güzel gelinim, maşallah sana.” Yanıma gelip yanaklarımı öptü. Ömer’e bakamıyordum, bu hâlde ona bakmak beni utandırıyordu. “Herkes içeride. Hadi gelip oturun biraz. Sonra da çıkarız.”

Normal insanların kendi evi olduğu için böyle bir seremoni gerçekleşmiyordu sanırım. Fakat ben şu an başka birinin evinde, başkalarının himayesinde biçare bir kızdım. Kendimi küçük düşmüş hissediyordum, oysa bunların hiçbiri gerçek değildi. Benim hakkımda ne düşündüklerini önemsemem gerekmiyordu. Hayatım boyunca hiçbir zaman insanların bana bakışına takılmamış, kendimi bununla değerlendirmemiştim. Ama şimdi bir gelinlikle burada dururken... Yapamıyordum işte.

“Ben... Arkadaşlarım gelirdi ama her şey böyle aniden olunca...”

Kendimi açıklamak için girdiğim zavallı çabayla sesim çatladı. Ağlamamak için tırnaklarımı avuçlarıma bastırıyordum. Nermin Anne oğluna öyle keskin, kötü bir bakışla döndü ki kafam karıştı. Sonra bana bakıp, “Zamanla gelirler, yavrucuğum,” dedi tatlı bir sesle. “Evinde ağırlarsın onları, bize de getirirsin. Sakın üzülme, biz buradayız bak.”

“Üzülmüyorum,” dedim ama yüzümdeki yarım gülümsemenin pek içten görünmediğine emindim. Göz ucuyla Ömer’in bana baktığının farkında olmak her şeyi daha beter yapıyordu. Yüzüne baksam ne göreceğimi bilmiyordum. Kendimi öyle acınası hissediyordum ki insanların gözünde de bunun yansımasını görürsem dağılacağıma emindim.

Neyse ki İpek tüllü ve parlak gelinliğiyle odaya dönünce tüm dikkati üzerine çekti. Elbisesi için o kadar heyecanlıydı ki düz duramıyor, sürekli zıplıyordu. Ömer’in karşısına geçip, “Ümel!” dedi heyecanla. Hale ona sürekli Ömer’in adını öğretmeye çalışıyordu ama yeğenim ilk kez anlaşılır bir şekilde bu ismi çıkarmayı başarmıştı. “Ben prenses!” Kelimeyi doğru

söylemese de hepimiz onu anladık. Ömer geniş bir gülümsemeyle eğilip İpek'i kucakladı. Ufaklık onun kucağındayken olduğundan daha da küçük görünüyordu.

“Çok güzel olmuşsun, minik civciv.”

“Teyze de prenses.”

Ömer'in bakışları bana döndü. Gözleri üzerimde kalırken duruşundaki rahatlık değişti. Ne yapacağını bilemez gibi görünüyordu. Ben de aynen öyle görünüyor olmalıydım.

“Evet,” dedi İpek'in minicik buklelerini düzeltirken. “Hiç böyle güzel prensesler görmemiştim.”

Yeğenim öyle nazlı bir edayla kıkırdadı ki odadaki tuhaf hava birden ısınıp gevşedi. Hale içeriye girene dek bir anlığına rahatlamıştım.

“Dayım sizi çağırıyor. Dini nikâhınızı o kıyacakmış.”

Duyduklarımız karşısında Ömer neredeyse İpek'i düşürüyordu. Ben de şok içindeydim. Nermin Anne eteğimdeki bir şeyi düzeltmek için eğilmiş olmasaydı bu hâlimiz karşısında ne düşünürdü hayal bile edemiyordum.

“Nasıl?” dedi Ömer.

“Niye?” diyen bendim.

Nermin Anne doğrulup bu kez sırtımdaki bir şeyleri kontrol etti. Hiçbir şeyin farkında değildi. “Abim imamdır, ailede nikâhları o kıyar hep. Resmi nikâh geç saatte zaten, sonraya bırakınca zor olur. Yapılsın şimdi vakit de müsaitken.”

O içeride oturacağımız yeri ayarlamak için çıkınca Ömer'le birbirimize baktık. “Ne yapacağız?”

“Zaten evleniyorsunuz, arkadaşlar,” dedi Hale sıkılmış bir hâlde. “Bunu kabullenseniz iyi olmaz mı artık? Dini nikâh farklı bir şey değil.”

“Değil mi?”

“Herhâlde yani. Bu sadece bir dua. Bir de mehir için ne istediğini soracaklar. O kadar.”

“Mehir mi?”

Aptal gibi davranıyordum. Hale'nin göz devirmelerine bakılırsa o da aynı şeyi düşünüyordu ama aptal değildim. Bu olanlara inanamıyordum, hepsi buydu.

“Mehirin ne olduğunu bilmiyor musun? Tamam, sana sorulunca ağırlığınca altın iste.”

Kendi kendine kıs kıs güldü. Mehirin ne olduğunu tabii ki biliyordum fakat böyle bir tören yapacağımızı hiç düşünmemiştim. Gerçi belli ki ben hiçbir şeyi düşünmüyordum. *Şu hâlime bir hak, Elif, hayatım inanılmaz bir şekilde kontrolümden çıktı.*

Nermin Anne kapıdan başını uzatıp, “Hadi,” deyince Hale, İpek'i de alarak çıktı. Ömer'le kapıya doğru birer robot gibi döndük.

“Senin için sorun değil mi?” diye sordum sessizce.

“Hayır... Senin için?”

“Düşüp bayılsam ne olur sence?”

“Yapma, bir kalp krizine yeterince yakınım.”

“Ömer... Böyle planlamamıştık.” Kapı aralığından dışarıdaki kalabalığa göz attım. Kalbim güm güm çarpıyordu.

“Biliyorum,” diye fısıldadı nişanlım. Ona sahte demeye bile dilim varmıyordu. Sahte işler böyle mi yürürdü ki? Kapıyı kapatıp dışarıdaki uğultuyu bastırdı. Yan yana dururken birbirimize dönünce ne kadar yakın olduğumuzu fark ettim. Tanıştığımızdan beri ilk kez böyle yakın, göz göze duruyorduk. Ben bir gelinlik giyiyordum, onun üstünde de damatlık vardı. Gülsem mi ağlasam mı karar veremediğim bir hâldeydim. Ömer de en az benim kadar gergin görünüyordu ama yine de beni rahatlatmaya çalıştı. “Bak, benim de endişelerim var ama bu işe girdik bir kere. Bugünden sonra curcuna bitecek, idare etmek çok daha kolay olacak. Birbirimize güvenelim, olur mu?”

Bana güvenmeye ihtiyacı olduğunu bilmek bir can simidi gibiydi. Bir anlaşma yapıyorduk, onun da bana ihtiyacı vardı.

Bunu sürekli unuttuğum için hatırlamak her seferinde ilk kez duymuşum gibi rahatlatıyordu beni. Yorgun bir gülümsemeye başımı salladım.

“Bu arada sen... Çok güzel görünüyorsun,” dedi Ömer benden başka her yere bakarak. Bunu söylemesi gerektiğini mi düşünmüştü yoksa söylemek isteyip utandığı için mi böyle davranıyordu bilmiyordum ama yine de gülümsedim.

“Teşekkürler. Sen de öyle.”

Ömer’in bakışları bana döndü. Gözleri yeşilin açık bir tonuydu, bu yüzden çoğu zaman kahverengi gibi görünürdü ama pencereden vuran ışığın altında kumral kirpiklerinin çevrelediği gözleri her zamankinden farklı görünüyordu. Yeşil, sıcak, güvenilir.

Bu yüzden, “Hadi gidip evlenelim,” dediğinde korkmadım. Onunla içeriye girip herkesle yüzleşirken Ömer hep bir adım yanımda durup varlığıyla beni rahatlatı.

İpek herkesle tanışmış, tatlı gamzeleriyle herkesin kalbini çoktan kazanmıştı. Bacaklarıma dolanıp evdeki insanların ona verdiği harçlıkları, şekerleri karmaşık kelimelerle anlatmaya çalışırken herkesi güldürdü. Birkaç dakika sonra küçük oturma odasına geçtik. Ömer’in kuzenleri bizimle alay ettiği için duayı sabote etmesinler diye buraya geçmeye karar verilmişti. Nermin Anne bana çeyiz sandığından çıkardığı iğne oyalı, büyük bir namaz örtüsü verdi. Annesinden yadigâr bu örtüyü başıma özenle takarken duygulanmıştı. İçeride ondan ve Hale’den başka Hamza Dayı ve Meral Yenge vardı. Dayısı bize bazı sorular sordu, tatlı sert cevaplarla bize takıldı. Ardından bana mehir olarak ne istediğim soruldu.

“Bir şey istemiyorum.”

Odadan abartılı bir “Aaaaaaa!” nidası yükselirken Ömer’in başını eğmiş, yüzünü sıvazladığını gördüm. Ona dikkatle baktığımda güldüğünü fark ettim.

“İstiyor, istiyor,” dedi Nermin Anne.

“Yok, gerçekten istemiyorum.”

“İstemeden olmaz, hakkın o senin,” diyen Meral Yenge araya gelince bunalmış bir hâlde iç çektim.

“Tamam, ne istediğimi de söyleyin o zaman.”

“Yaz, hoca efendi,” dedi eşine. “Kırk bir cumhuriyet altını istiyoruz.”

Gözlerim yuvalarından çıkacak gibi oldu. Ben ömrümde tek bir cumhuriyet altını görmüş müydüm acaba?

“Yok! Beş tane yazın.”

Bir iki taneyi kabul etmeyecekleri ortada olduğundan beş tane demek uygun görünmüştü ama bir kez daha o abartılı itiraz seslerini çıkardılar. Bunu yapanın damadın annesiyle yengesi olması komikti ama gülecek hâlim yoktu. Hale köşeye kıvrılmış, benim yerime yuvarlanarak gülüyordu zaten.

“Kırk bir,” dedi yenge bastırarak. “Damat hepsini birden ödemek zorunda değil. Her sene kızıma bir cumhuriyet altını verirse kırk bir yılda tamamlanır borcu. Evlilikleri de kırk bir yıllık hatırla, muhabbetle sürüp gider inşallah.”

Kadınlar karar çoktan verilmiş gibi bir alkış tutturdular. Hoca onları susturup evlilik sorularını sordu ve mutlu, sevgi dolu bir yuva için dua etti.

Sonra teyzeler bize sevgiyle sarılıp öptüler. Eller öpüldü, güzel dilekler kabul edildi ve sonra birden odada yalnız kaldık. Ömer’e baktığımda, o da bana bakıyordu. Söyleyecek bir şey arayıp dudaklarımı birbirine bastırdığımda aynısını yaptı. Sonra birden gülmeye başladık. Sesim çıkmasın diye ellerimi yüzüme götürdüm ama gülmeyi kesemiyordum.

“Sinirlerim çok bozuldu,” dedim durmaya çalışırken.

“Bir de bana sor,” dedi Ömer.

“Altınları istemiyorum, korkmana gerek yok.”

“Ne kadar yüce gönüllüsün,” deyip ellerini saçlarının arasından geçirdi. Gür, kumral saçlarını dağıtıp çekiştirdikten sonra yüzünü buruşturarak tekrar düzeltti. Hale’den bıktığına

dair bir şeyler geveliyordu. Deli kardeşinin nasıl ısrarcı biri olduğuna yakından şahit olduğum için onu anlıyordum.

“Hadi gidip şu işi bitirelim.”

Bana elini uzatıyordu. Buradan nikâh salonuna gidecek, bir seremoniye daha katlanacak ve sonra nihayet bütün bu curcunadan kurtulacaktık. İnsan içinde evli bir çift gibi görünmemiz gerekiyordu elbette, yoksa dedikodu malzemesi olmamız sürpriz olmazdı. Hem birbirimize güvenmemizi istemişti. Ben de ona güvenmeye başlıyordum ve ilk adım için iyi bir anda olduğumuzu düşündüm.

Elimi uzattım. Büyük eli benimkini sarıp sıkı bir tutuşla döndü. Ömer bizi odadan çıkarırken göğsümde ağırlı, garip bir baskı oluştu. Birine güvenmek böyle bir his miydi?

8. BÖLÜM

Tuhaflıklar silsilesinin son adımı nikâh gecesi Nermin Anne'nin İpek'e bakmak istemesiydi. Bunu zaten olması gereken oymuş gibi rahatça söylemişti, ben de böyle bir şeyin olması mümkün değilmiş gibi cevap vermiştim. Herkes birbirine garip bir şekilde bakmış ve sanırım herkes bir parça utanmıştı.

Sonuç olarak utansak da delirsek de İpek yanımızdaydı. Sessiz apartmanda, evin önündeydik. Ömer kapıyı açarak geçmem için bekledi. Rahatsız ayakkabılarımı çıkardım, uyurken koala gibi bana sarılmış yeğenimle eve girdim.

“Evine hoş geldin,” dedi Ömer arkamdan gelip. Ona dönmeyen önce yutkunarak boğazımdaki yumruyu gidermeye çalıştım. Böyle söylemesi ne kadar da hoştu. Tanıştığımızdan beri endişelerim yüzünden onu tanımakla ilgilenememiştim. Bunun gerekli olduğunu da sanmıyordum zaten. Mecbur kalmadıkça onunla konuşmuyor, ailesinin ve akrabalarının onun hakkında söylediği güzel şeylere odaklanmaktan başka bir şey yapmıyordum. İyi bir adam olduğunu söylüyorlardı, iyi bir adam gibi davranıyordu. Belki de öyle olmadığını düşünmekten korktuğum için şimdiye kadar hep mesafeyi korumuştum. Ama artık aynı evdeyken ne yapmam gerektiğinden pek emin değildim. Ev...

Küçük bir gülümsemeyle konuştum. “Teşekkürler ama burası senin evin.”

“Burada kaldığın sürece senin de evin. Aksini düşünmen beni üzer.”

“Şey... Teşekkürler,” dedim sessizce. Böyle düşünmüyor, böyle hissetmekten ise çok korkuyordum ama bunları içimde tuttum. Dar koridorun bir ucunda salon, diğer ucunda yatak odası vardı. Ne yöne gideceğimi bilemeyerek sağa sola baktım.

“Ben odadan çarşafı alayım, salona geçerim.”

Yatak odasına girince gözlerimi hızla yataktan kaçırđım. Bunun aptalca olduğunu biliyordum ama kaç insan formaliteden evlilik yaptığı gece sahte eşıyle bir yatağın etrafında olmak isterdi ki?

İpek’i uyandırmamak için dikkatle hareket ediyordum. Evi yerleştirmeye geldiğimizde Ömer’in yakınları her şeyi halletmişti. Bana sadece kendi giysilerini yerleştirmek kalmıştı. İpek de yanımızda olduğundan kimse benden iş yapmamı beklememişti ama elbette elimden geleni yapmıştım. Nermin Anne yıllar sonra buraya dönmenin verdiği bir duygusallıkla sık sık eski anılardan bahsetmişti. Konuşurken duygulanıyor, gözleri bir köşeye dalıp gidiyordu. Hale kasıtlı olduğunu düşündüğüm bir kayıtsızlıkla kendini işlere vermiş olsa da burada olmaktan etkilendiğini düşünüyordum. Ömer de o akşam bizi almaya geldiğinde evde sessizce gezinmişti, kimse bunu neden yaptığını sormamıştı.

Anneleri evi istemediğini söyleyip dursa da Hale’nin neden bu kadar inat ettiğini anlıyordum. Bu ev onlar için değerliydi. Kaybettikleri pek çok şeyi hatırlatıyor olabilirdi fakat burada geçirdikleri mutlu günler de azımsanamayacak kadar çoktu. Belki de Nermin Anne’nin gözlerindeki acının sebebi de mutlu anılardı.

Şimdi tekrar burada yaşayacak olmak Ömer’e ne hissettiriyor bilemiyordum ama benim için de kolay olmadığı

ortadaydı. Dolap kapaklarını açıp özenle yerleştirilmiş raflardan çarşaf takımı çıkardım. Her şeyden bir iki tane vardı ama benim hiçbir şeyim olmadığını düşününce oldukça fazla sayılırdı.

“Annen kıyafetlerini yerleştirmiş,” dedim iki yastık çıkarıp. Ömer hemen uzanıp yastıkları aldı. Bana yardım etmek için aldığını sanmıştım ama birini yatağın üstüne bıraktı. Dolabı karıştırıp pijamalarını bulmasını izledim.

“Şu çarşafı da alayım. Tamam, dur. Yarın işe giderken giyeceklerimi de almam lazım.”

Rafları karıştırırken kendi kendine konuşur gibiydi. Yarın giyeceği kıyafetleri neden aldığını anlayamamıştım.

“Ne yapıyorsun?”

“Salonda ben yatacağım.” İtiraz etmek için ağzımı açtım ama keskin bir bakışla beni durdurdu. “Bu tartışmaya açık değil.”

“Ama sabahları hazırlanıp çıkması gereken sensin. Sürekli dolaptan eşya mı taşıyacaksın?”

“Bunun nesi zor, hiç anlamadım.” Arkasını dönüp gittiğini görünce İpek’i yatağa yatırıp peşinden gittim.

“Ömer! Lütfen, ben böyle rahat edemem.”

“İpeksiz yatmayacağını ikimiz de biliyoruz. Çocuğu kendinle kanepeye sıkıştırmanı istemiyorum. Bunun seninle ilgisi bile yok.”

Ceketini çıkarıp koltuğun kenarına astı. Gömleğinin manşetlerini açmaya koyulunca ne yapacağımı bilemeyerek ona bakakaldım. Ne çok zayıf ne de kiloluydu. Öyle kaslı adamlardan olduğunu söyleyemezdim ama güçlü görünüyordu. Benim boyum ortalamaya göre uzun sayılırdı. Ömer ise benden bir baş kadar uzundu, tanıştığımızda kirli sakalı vardı ama bugün tıraş olmuştu. Bu hâliyle tahmin ettiğim gibi daha genç görünüyordu. Ona baktığımı anlayınca başını kaldırdı. Göz göze geldiğimizde neyi tartıştığımızı unuttum. Vücudumdaki

tüm ısı yanaklarıma toplanırken iki adım geriye kaçıp odanın eşiğinde durdum.

“Ee... Tamam o zaman. Ben... Ben yatıyorum.” Arkamı döndüm ama birkaç adım sonra tekrar durdum. “Sabah evde olacak mısın?”

“Sekizde çıkarım. Banyoyu kullanacak mısın?”

“Hayır, geçebilirsin.”

“İyi geceler, Mercan.”

“İyi geceler, Ömer.”

Bu kez doğrudan odama gitmeyi başardım. Kapıyı kapatıp kilide kararsızlıkla bakarak anahtarı çevirdim. Sonra kendimi kötü hissedip kilidi tekrar açtım ama bu şekilde diken üstünde kalacağımı biliyordum. En sonunda kilidi tekrar döndürdüm. İçten içe Ömer’in bunu yaptığını fark etmemesini diliyordum. Üzerimde gittikçe ağırlaşan gelinliği çıkarıp dolabın yanındaki bavuldan pijamalarımı aldım. Yorgunluktan ölüyordum, pijamalarımı giymek öyle zordu ki sonunda yatağa düzgünce yatamadım bile. Öylece yığılıp bir süre tavana baktıktan sonra yan dönerek yeğenimi kendime çektim. Yüzümü saçlarına gömerken dudaklarımdan sesli bir soluk süzüldü. Sanki yıllarca süren bir karmaşa bir anlığına dinmiş gibi minnettar olduğum bir sakinlik tüm zihnimi kapladı.

“Bu gece endişelenmeye bir mola verebilir miyim, İpek? Her şeyi düşünmeye, her şeyden korkmaya ufak bir mola verebilir miyim?” diye fısıldadım hafifçe. “Evet, bir yıl o kadar da uzun bir süre değil. Bir yıl sonra hâlâ aynı yerde olmamak için ne yapacağımı da bilmiyorum. Ama bu gecelik bütün bu sorunları görmezden gelebilir miyim? Bu beni kötü bir teyze yapar mı?”

Gözlerim doluyordu ama öyle yorgundum ki ağlayacak dermanım yoktu. Farkına varmadan gözlerim kapandı ve bir an sonra, sanki dünya sessizce silinmiş gibi uykunun huzurlu kucağına düştüm.

Sabah olduğuunda İpek'in mırıltılarıyla uyandım. Yanımda yatmış, kendi kendine konuşuyor ve minik ellerini havaya kaldırmış, onlar arkadaşlarıymış gibi davranıyordu. Kısa bir süre için ses çıkarmadan onu izledim. Öyle komik konuşuyordu ki dinlerken gülmemek çok zordu. Onu yakalayıp, gıdıklayarak kucakladım ve yüzünü öpücüklere boğdum.

“Günaydın, İpek'im,” dedim kelimeleri uzatarak.

Bana aynı tavırla, koca bir gülümsemeyle cevap verdi. “Miyadın, tizicim,” diyerek beni güldürdüğünde her yanımda sevgiyle dolup taştı.

“Sen ne kadar komik bir kızsın böyle? Şu tatlı yanağı da öpeyim, şu gıdıyı da seveyim.”

Nihayet iyi bir uyku çektikten sonra sorun olmasından korkmadan kalabileceğim bir çatının altında uyanmak beni tazelemişti. Gerçek dünyaya dönmeden önce bu keyifli anın tadını çıkarmak için İpek'i ilgiye boğdum. Eminim Elif onu her an bu şekilde seviyordu. Annesinin yerini asla dolduramazdım, bunu düşünemezdim bile ama belki onun yarısı kadar olabilirdim. Ne de olsa birini içtenlikle, coşkuyla sevmeyi bana öğreten Elif'ti.

“İpek acıktı,” dedi minik parmağıyla kendini işaret ederek. Kendi ismini düzgün söylemiyordu. Ağzından Tipte gibi bir ses çıkıyordu ve yanlış söylediğini fark ediyormuş gibi her seferinde parmağıyla göğsünü dürtüyor, anlamamı bekliyordu. Kendine has diline artık epey hâkimdim, söylediklerini çoğunlukla anlayabiliyordum ve bu, aramızda gizli bir dil varmış gibi hissettiriyordu.

“Hadi mutfakta ne varmış bakalım.”

Yataktan kalkarken gözlerim parmağımdaki tektaş yüzüğe değdiğinde bir anlığına şaşırdım. Parmaklarımı oynatıp yüzüğün elimdeki duruşuna dalgınca bakarken içimi tuhaf bir his kapladı. Yüzüğü çıkarmayı düşündüm ama bu anlaşmamız için uygun bir hareket olmazdı. Ömer'i de kendimi de

istenmeyen sorulara maruz bırakmamak için yüzüğü kabullenip hayatıma devam edecektim.

Saçlarımı toplayıp komodindeki telefonuma uzandım. Saatin erken olmadığını anlamıştım ama on biri geçtiğini görünce inanamadım. Ömer işe giderken uyanık olacağımı düşünmüştüm. O günün ilk yarısını bitirirken biz bu saate kadar uyumuştuk demek.

“Hadi ben tükenmişlikten böyleyim, sen nasıl uyudun öyle, sabah kuşu?”

İpek hep erkenden uyanırdı ama belki de bir sabahlığına bana müsaade etmeye karar vermişti. Ona gülümsediğimde çıplak ayaklarıyla yataktan atlayıp yanıma geldi. Minik elini tutup önce yüzümüzü yıkamak için banyoya girdim, sonra mutfığa geçtik. Kimse mutfak alışverişinden bahsetmediği için içeride ne bulacağımı bilmiyordum ama tezgâhın üstünde dolu market poşetleri vardı. Poşetlerin yanında bir not, bir de kredi kartı duruyordu. Ömer Karayel yazan kartı kenara koyup altındaki nota baktım.

Kahvaltı için bir şeyler aldım. Başka bir şeye ihtiyacın olursa kartı kullan. Akşam görüşürüz.

Kaşlarımı çattığımı fark ettiğimde elimdeki nota bir süredir bakıyordum. Ömer’in kartını bırakması incelikli bir davranış mıydı, emin değildim. Bu, beni rahatsız ediyordu. Bana bir ilişki, bir maddi destek sözü vermemişti. Ben de istememiştim zaten. Öyleyse onun parasını neden kullanacaktım? Bundan sonra benimle ve İpek’le ilgilenmesi gerektiğini mi düşünüyordu? Nasıl olacaktı ki? Sabah ve akşam birbirimizle iki kelime konuşacağımızı, ayrı odalarda oturup birbirimizi rahatsız etmemek için diken üstünde olacağımızı varsaymıştım.

Onun parasını öylece harcayamazdım. Harcamak da istemiyordum. Hayatım boyunca bir şekilde başımın çaresine bakmışken bu kadar muhtaç olmak zoruma gidiyordu.

“İpek acıktı.”

İpek’in ağlamaklı sesini duyunca aşağı baktım. Kocaman mavi gözleriyle bana bakıyor, dünyanın en tatlı minik insanı gibi görünüyordu.

“Teyze şimdi sana yumurta yapacak, tamam mı?”

“Ama sarı,” dedi minicik parmağını kaldırarak. Hissettiğim sıkıntıya rağmen gülümsedim.

“Tamam. Sarı.”

Onu tezgâha oturtup dolaptan bir tava buldum. Fazla eşya olmadığı için bir şeyleri bulmak kolaydı. Nermin Anne her şeyi birden alamadığı için üzülüyordu. Ona defalarca kez zamanla alacağımızı söylemiştik ama esasında buradaki eşyalar bu evde yaşayanlar için fazlasıyla yeterdi. İpek’le birlikte Ömer’in neler aldığına baktık. Markette ne gördüyse sepete atmış gibi bir alışveriş yapmıştı. Benim için poşetlerden çıkan en iyi şey kahveydi. Daha da iyi olansa bir mokapotum olmasıydı.

Üniversite yurdundaki odama elektrikli küçücük bir ocak almıştım. Üstünde yemek pişirecek kadar güçlü bir ateşi yoktu ama bir şeyler ısıtmaya, kahve yapmaya yetiyordu. Kahveye düşkün olduğum için kendime minik bir mokapot almış, yaz boyunca onu valizimde taşımıştım. Otelde çalışırken moka-pota ihtiyacım olmamıştı tabii, orada her zaman sıcak kahve oluyordu ama basit hayatımda değer verdiğim o kadar az eşyaya sahiptim ki çantama koymuştum işte.

“Hiçbir şeyi olmayan bir kızın bavulunda kahve demliğiyle gezmesi hakkında ne düşünmeliyiz?” diye sordum İpek’e. Kahvaltı hazırlanana dek dayanamadığı için biberonuyla süt içiyordu. Ben yatak odasına giderken peşimden geldi. Bavulumu açıp en alttan mokapotu çıkardım. İpek bakmak isteyince de tek ev eşyamız olan unutulmuş çeyizimizi gururla havaya kaldırdım.

“Bunun adı mokapot.”

Tekrar etmeye çalıştı ama ağzından *Futa luk* gibi bir şey çıktı.

“Aynen öyle. Gel de sana nasıl kahve yapıldığını öğreteyim. Birkaç yıl sonra bana kahve yapacak kadar büyür müsün sence?”

“Ben büyüdüm.”

Minik kaşlarını çatarak büyüdüğünü söylerken bit kadar görünüyordu ama gururu incinmesin diye bu fikrimi kendime sakladım. Mutfağa döndüğümüzde iki parçalı cezvenin altına su koydum.

“Bak buraya su koyduk, bu aparatı üstüne koyup içini kahveyle dolduracağız, sonra su kaynayınca yavaş yavaş bu borudan çıkacak ve kahvemiz hazır olacak. Teyzenin en sevdiği şeylerden biri kahvedir. Bunu öğren, tamam mı?”

Heyecanlı konuşmamı ilgiyle takip ediyor, “Hımmm, aaa!” gibi sesler çıkarıyordu. Sahip olduğumuz tek çeyizimize hak ettiği ilgiyi gösterdiğimizi düşünüyordum.

Kahve hazırlanınca yumurtayı da pişirdim. Salondaki kanepenin üzerinde Ömer’in kullandığı her şey güzelce katlanmış şekilde duruyordu. En üstte bir seccade ile tespih vardı. Onları televizyon ünitesinin çekmesine koyup nevresim takımını yatak odasına götürdüm. Ömer’i iyi tanıımıyordum ama arkasında bıraktığı küçük işaretler, hakkında güzel bir izlenim uyandırıyor. Sakin, basit bir adama benziyordu. Ben onun yanında sırlarla dolu bir cadıya benziyor olmalıydım.

Ortalığı topladıktan sonra yemek masasında İpek’in cıvıltıları eşliğinde kahvaltımızı yaptık. Kahveyi sanki yıllardır görmemiş gibi bir özlemle, yavaş yavaş içiyordum.

Ne kadar basit bir andı. Kendim için hayal ettiğim geleceğe ne kadar benziyordu. Hayallerimde okulumu bitirecek, iyi bir şirkette işe başlayacaktım. Para sıkıntısı çekmeyecektim, kendi evim olacaktı ama öyle iki göz odayla yetinmeyecektim. Hep büyük bir ev istemiştim. Hiç kendime ait bir yatak

odam olmamıştı, o yüzden ferah bir yatak odası istiyordum. İçinde on kişinin uyumadığı, sessiz bir yere sahip olmak için can atıyordum. Kendi çalışma odam olacaktı, evdeyken ofis olarak kullanabileceğim bir alan. Misafir odam da olacaktı elbette. İzin günlerimde kurumdan çocukları getireceğim için en çok misafir odasına ihtiyacım vardı. Salonumdaki tüm koltuklar açılabilir olmalıydı. İstedikimde misafir ağırlayabilmeliydim. Yurtta kimsenin aramadığı çocukları bazen evime getirip büyük ekranlı televizyonumda onlarla güzel filmler izleyebilmeliydim.

O kadar uzun zamandır hayalim böyle bir hayatken şimdi savrulup durduğum bu keşmekeşin içinde kim olduğumu bilmiyordum. Artık daha çok ağlayan, daha endişeli biriydim. Geçmişteki katı, gururlu, başarılı Mercan'ı ve onun hayallerini arkamda bırakmıştım çünkü ben geride bırakılmış bir çocuktum. İpek'in de bunu yaşamasını istemiyordum. Eğer en başa dönseydim, eğer ailem beni her ne sebeple bıraktıysa bana anlatıp fikrimi sorsalardı onlarla kalmak isterdim çünkü insanın köklerini öğrenme arzusu hiç geçmeyen bir kaşıntı gibiydi. İpek'in bu çirkin hissin esiri olmasını istemiyordum. Sahip olduğumuz zamanı güzel anılar biriktirerek geçirmek istiyordum.

Bu evin banyosunda küvet vardı. Güzel anılara başlangıç için elimizdeki en iyi seçenektir bu. Tatlı İpek'imın pek oyuncu-çağı yoktu ama yaptığımız uzun banyoda küveti doldurup onu eğlendirmek için elimden geleni yaptım. Bebek kahkahaları banyoda uzun süre çınladı. Sudan çıktığımızda öyle yorulmuştu ki ben saçını kuruturken yastıklara doğru hafifçe düşüp bir anda uyudu.

Aniden kendimle baş başa kalınca tuhaf hissettim. Yalnız olunca ne yapıldığını unutmuş gibi evde amaçsızca birkaç kez turladım. Hiçbir şeyin bana ait olmadığı bir evde yalnız kalmak hakkında ne hissedeceğimi bilemiyordum.

Telefonumdan iş arama sitelerini dolaşabilirdim ama o endişe kuyusuna girmeye hiç hazır değildim. Bugünü gerçekten rahat geçirmek istiyordum. Ben de yemek yapmaya karar verdim. Ömer bize alışveriş yaptığına göre ben de akşam yemeği hazırlayabilirdim. Belki bu sayede kendimi borçlu hissetmeden o buzdolabındakileri yiyebilirdim.

Yemek yapmayı biliyordum. On yaşına kadar yatakhane-yemekhane sistemiyle çalışan bir yurtta kalmıştım ama zamanla o tarz yerler değiştirilmiş, çocuk evleri kurulmuştu. Sonra Hatay'dan İstanbul'a, evlerden oluşan bir kuruma gönderilmiştim. Elif'le orada tanışmıştık. İkimiz de o yaşıma kadar başka şehirlerdeki başka kurumlara gönderildikten sonra sonunda yerleşik bir düzene geçtiğimizden habersizdik. Onunla arkadaş olmaktan, onu çok sevmekten korkmuştum çünkü kime alışıp sevsem hep ayrılmak zorunda kalıyordum. Hayattaki en büyük şansım o kurumda Elif'le birlikte büyüye-bilmektir. Kaldığımız yer bir tür siteye benziyordu. İçinde on tane iki katlı ev vardı. Biri idare binasıydı, diğerlerinde de yaş gruplarına göre çocuklar kalıyordu. Orada geçirdiğimiz tek değişim büyüdüğçe yan eve geçmekten ibaretti. Her evin pencerelerinden farklı sesler taşardı. Ağlayan bebekler, şakalaşan çocuklar, ergenlerin gizli fısıltıları, büyük kavgaları bahçede gezinirken duyabileceğiniz sıradan seslerdi. Evlerin toplamında genelde yüz çocuk kalıyordu. Bazen daha az, bazen daha çok. Bazıları kısa bir süreliğine gelip ailelerine dönerdi, bazıları uzun yıllar orada kalırdı. Benim gibi bir kısmı ise tüm hayatını böyle bir yerde, hiçbir ziyaretçisi olmadan geçirirdi.

Bir evde yaşayınca o evin ihtiyaçlarıyla da ilgilenmemiz bekleniyordu. Nöbet sistemiyle temizlik ve mutfak günlerimiz olurdu. Yemek yapmayı bu şekilde öğrenmiştim. Hiç kendi evim olmamıştı ama bir evin düzenini korumayı iyi biliyordum.

Bilmediğim şey ise bir evi özgürce dağıtabilmenin rahatlığıydı. Azarlanmaktan korkmadan ya da hesap vermem

gerekmeden tembellik etmeyi, her an çocuklar arasında kontrollsüz bir kavga patlayabilir diye beklemeden yaşamayı da bilmiyordum. Buranın bunları öğrenebileceğim bir yer olmadığı belliydi. O yüzden yapılan yardıma karşılık vermek için kolları sıvayıp mutfağa girdim.

Ömer sadece raf ürünleri almıştı. Sebze ve yeşillik namına bir şey yoktu, o yüzden ne yapacağımı bulmakta epey zorlandım. Neyse ki birkaç baharat almıştı. Risksiz, herkesin seveceğini düşündüğüm bir şeyler pişirmeye karar verdim. Mercimek çorbası, köfte ve pilav en iyi seçenekler gibi görünüyordu.

Tezgâhın altındaki dolaplardan birinde ev yapımı konserve buldum. Aynı yerde bir miktar kuru gıda da depolanmıştı. Bunları ya Nermin Anne yapmış olmalıydı ya da son bir haftadır hep etrafta olan Ömer'in teyzesi ve yengesi. Birbirlerini seven bir aile oldukları her hâllerinden belliydi. Beni de sevmeye hazır görünüyorlardı, bu yüzden yanlarında hiç rahat hissetmiyordum. Onlarla bir ilişki kuramazdım, neden kurmadığımı da açıklayamazdım. Hâliyle yanlarında stresli hissediyordum. Artık onlardan kaçmanın daha kolay olacağını umuyordum.

Bulduğum her şeyi gözden geçirdikten sonra köz patlıcan konservesiyle bir meze hazırladım. Yemekleri de ocağa koyduğum sırada İpek uyandı. Son günlerde uyanıp da anne diye seslendiğinde benim çıkıp gelmem artık onu korkutmuyordu. Bu kez de aynısı oldu. Uyku mahmuru sıcaklığıyla göğsüme sokulup bana sarıldı.

Beraber salona geçip bir süre sarılarak oturduk. İpek hep uysal bir bebektir. Annesi gibi yumuşak başlı, iyi huylu bir kız olacağına inanıyordum. Onun gibi sarılmayı, sevgi göstermeyi seviyordu. Onu ilk gördüğüm andan beri seviyordum şüphesiz ama son haftalarda sahip olduğumu bilmediğim bir sevgiyle ona bağlıydım. Birinin onu benden almasından öyle

korkuyordum ki onu sürekli kollarımda tutma ihtiyacı hissediyordum. Muhtemelen bu pek de sağlıklı bir dürtü değildi fakat bu kadar belirsiz bir hayat sürerken korkularımın normal olduğunu umuyordum.

Bir süre İpek’le oyun oynadım. Bu sırada yemeklerimiz de pişmişti. Ömer’i rahatsız etmemek için o eve gelmeden önce yemeğimizi yemek istemiştim ancak düşündüğümünden erken geldiğinde masayı hazırlarken yakalandım. İpek kapıya koşmak istedi ama dün eve girdiğimizde uyuduğu için dış kapının yerini bulamadı. Şapşalca kapılara bakmasını izlerken gülerek elini tuttum.

“Gel, kapı burada. Kim o demek ister misin?”

Tüm kuvvetiyle arka arkaya, “Tilooo?” diye bağırdı. Kelimeleri o kadar uzattı ki karşıdan ses geldiyse bile duyamazdık. İpek’i durduramayınca onu kucaklayıp kapıyı açtım. Yeğenim artık tanıdık olan bir yüz görmenin heyecanı ile hareketlendi.

“Ümel!”

Apartman boşluğunda yankılanan tiz ses beni endişelendirince parmağımı İpek’in minik dudaklarına bastırdım.

“N’aber, sarı civciv?”

Ayakkabılarını çıkarıp içeri geçerken tam önümde durdu. Cebinden çıkan sürpriz yumurtayı İpek’e uzattığında çocuğun gözlerinden kalpler saçıldığına yemin edebilirdim. Ömer bana dönünce, “Hoş geldin,” demeyi düşündüm ama nedense bu fazla samimi hissettiriyordu. Bu yüzden “Selam,” diye mırıldandım.

“Aleykümselam. Nasılsın?”

“İyiyim. Sen?”

“İyi, sağ ol.” Sonra gülerek, bıcırdayıp duran İpek’e baktı. “Ne diyor böyle?”

“Teşekkür ediyor.”

Bunu o kadar tuhaf bir ses yığınıyla yapıyordu ki yanında biraz vakit geçirmedikçe anlamak mümkün değildi.

“Rica ederim. Açmana yardım edeyim mi?”

İpek kucağımdan kıvrılarak inip salona koşturdu, dönüp gelmesini söyler gibi Ömer’e bakınca o da arkasından gitti. Yumurtayı açtılar. İçinden çıkan minicik oyuncağın ne olduğunu anlamaya çalıştılar. İpek heyecanlı, yarım yamalak kelimelerle bir şeyler söyleyip duruyordu. Benim ise kafam karışmıştı. Yabancı insanlar değil miydik? Nasıl bu kadar rahat davranıyordu?

Ömer kapıda durduğumu fark edince soran gözlerle bana döndü. Keşke bazı cevaplara sahip olsaydım, o zaman daha doğal davranabilirdim. O böyle yapmakta sıkıntı çekmiyor gibiydi.

“Gününüz nasıl geçti?”

Ben zihnimde kendimi anbean daha derin bir karmaşaya boğarken Ömer ne derdim olduğunu soruyor sandım ama neyse ki ağzımı açmadan önce soruyu kavrayabildim.

“Ah! Şey, iyi. Pek bir şey yapmadık aslında. Yemek haricinde. Yemek yer misin? Yeni pişti.”

Telaşla ortalığa saçtığım kelimeleri yadırgadıysa bile bunu belli etmeyecek kadar nazik bir adamdı.

“Olur, çok acıkmıştım.”

Reddetmesini bekliyor gibi şaşırdım. Nasıl davrandığımın gayet farkındaydım ve bundan hoşlanmıyordum. Bir sürü çocukla birlikte büyümüşüm, her zaman parmakla gösterilirken akıllı olan diye anılırdım. Kendimi bu kadar aptal hissetmek yabancı olduğum bir şeydi. Fakat ne yapabilirdim ki? Karşımdaki yabancı adam kâğıt üstünde kocamdı. Dostane tavırlar sergiliyor, sanki her şey çok normalmiş gibi davranıyordu. Ondan şüphelenmem gerekiyormuş gibi hissediyordum ancak sadece iyi bir adam olmasına öyle ihtiyacım vardı ki şüphelenmeyi kaldıramazdım.

“Köfteyle pilav yaptık. Mercimek çorbası da var. Sever misin bilmiyorum, evde olan şeyleri kullandım.”

“Ben yemek seçmem, eline sağlık.”

“Yemekleri koyayım o zaman.”

“Yarın mahalle pazarı var. Alışverişe çıkabilirsin istersen. Markete de gidersiniz, notumu gördün, değil mi?”

Bundan bahsetmesine memnun oldum çünkü o söylemeye-
seydi bile ben konuyu açacaktım.

“Evet ama kartını kullanmayacağım, Ömer. Bardakların olduğu dolapta duruyor. Geri alırsan sevinirim.”

İpek’i kucağından indirip ayağa kalktı. Bana yaklaştığını görünce iki adım geriye gittim. Bu yalnızca reflekti ama Ömer hemen durdu. Biraz da rahatsız göründü ki böyle olması tuhaf bir şekilde beni rahatlatmıştı.

“Neden?”

“Kartını kullanmam için hiçbir sebep yok.”

“İpek’in ihtiyaçları olabilir.”

“Bu seni ilgilendirmiyor.”

İçten içe sesimi yumuşatmam gerektiğini düşündüm fakat kendimi biraz fevri hissediyordum. Ömer’in kaşları çatıldı. Söyleyecek çok şeyi var gibi görünse de karşımda neredeyse somut bir şekilde tüm sözlerini içine attı.

“Yine de orada dursun. Acil bir durum olursa diye.”

“Olmaz,” dedim inatla. Yardım etmeye çalıştığını biliyordum ama yaptığı şey gururuma dokunuyordu. Bunu ona söylemek yaramı deşeceği için sessiz kalıyordum.

“Öyle olsun. Yine de orada duracak. Hadi masayı hazırlayalım. Çok acıktım.”

Yanımdan geçip mutfığa gitti. Dolaplardan üçer tabak, çatal çıkardığını görünce yemeği birlikte yiyeceğimizi düşündüğünü fark ettim. Ben öyle düşünmüyordum ama ikinci kez ona çıkışmak konusunda endişeliydim. Bu evde düşman gibi yaşamamıza gerek yoktu fakat bu kadar arkadaş canlısı olmanın amacı neydi?

O tabakları alıp masaya yönelince ben de bir kepçeyle çorba tenceresini aldım. İpek yumurtadan çıkan oyuncakla

ilgilenirken uyum içinde masayı kurduk. Bir an sonra bir de baktım ki Ömer’le karşılıklı oturuyor, akşam yemeğini paylaşıyordum.

“Çok güzel olmuş, eline sağlık.”

“Afiyet olsun.” İpek gamzeli gülümsemesiyle sözlerimi tekrarlayarak Ömer’i güldürdü. “Aslında birlikte yiyelim diye yemek yapmamıştım. Öyle hissetmene gerek yok yani.”

Çorbasını ağır ağır, birkaç kez karıştırarak biraz bekledi. Konuştuğunda gözleri hâlâ tabağındaydı.

“Yemeği yalnız yemeyi sevmem. Ayrıca sen benim her şeyimi reddedersen, ben de yaptığın yemekleri yiyemem, Mercan.”

“Ben... Öyle yapmıyorum.”

Gözlerini kaldırıp bana baktığında yüzündeki ifadeye bir anlam veremedim. İçtenlik gibi hissettiriyordu fakat bu, hayatta pek de karşılaştığım bir şey değildi. “Lütfen yapma.”

Endişeli soluklarımı bastırmaya çalışıyordum. İpek’e çorbasını yedirirken patlamaya hazır bir balondan farkım yoktu. Telaşım öyle büyüktü ki odağımı koruyamıyordum. Bir anda parçalara ayrılısam bu hiç şaşırtıcı olmazdı sanki. Lisede zaman zaman böyle hissederdim. Nerede yaşadığımı bilen insanların düşüncelerine, yorumlarına karşı demirden bir zırhım vardı ama bazı günler o zırhı taşıyacak kadar güçlü hissetmezdim. O günlerde sık sık parçalandığımı sanırdım fakat her seferinde kendimi birleştirip yoluma devam etmiştim. Eğer o gün devam edemeyeceğimi hissediyorsam da rol yapmıştım. Ömer’in yanında da bunu yapabilirdim. Kendimi daha iyi hissetmek, endişelerimi gizleyebilmek için çaba göstermeye karar verdim.

“Senin günün nasıldı?”

“İyi, yoğun bir gündü. Öğle yemeği bile yiyemedim.”

Onun da yazılım mühendisi olduğunu biliyordum. Hale abisinin izinden gidiyordu ve yollarımız bir bakıma böyle

kesişmişti. Nerede çalıştığını merak ediyordum, ona iş hayatına dair soracağım tonlarca şey vardı ama okuluma devam edip edemeyeceğimi bilememek beni durduruyordu.

İyi bir mesleğe, iyi bir işe sahip olmayı çok istemiştim fakat altmış yaşına dek kurguladığım ve her zaman planlara bağlı kalacağımı düşündüğüm hayatım yerle yeksan olmuşken bunu yapmak kolay değildi. Konuşacak bir şeyler aramaktan yorulup aklıma geleni söyleyiverdim.

“Arkadaşların dün ne yaptığını biliyor mu?”

Ömer’in ağzının köşesine küçük bir gülücük kondu. Bunu kaçamak bir bakışla görmüştüm.

“Hayır. Seninkiler?”

“Hayır.”

“Bilmelerini istemiyorsan okulda konuşmaması için Hale’yi uyarmalısın. Kardeşim iyidir ama bazen üstüne vazife olmayan şeyler yapar.”

“Neden öyle söylüyorsun? Bir yabancıya karşı her zaman kardeşinin tarafında olmalısın. Elif’le ben öyleydik. Haksız olsak bile birbirimizi kollardık.” Gözlerim İpek’in tatlı yüzündeyken buruk bir gülümsemeyle ona bir kaşık daha uzattım. “Kardeş olmanın böyle bir şey olduğunu düşünürdük.”

Bir sessizlik oldu ama bu kez rahatsız edici değildi. En azından benim için fakat Ömer’in sesi çekimser geliyordu. “Elif’le çok yakındınız, değil mi?”

“Evet. Birbirimizi her zaman kardeş olarak tanıttık. Kimsenin aramızda kan bağı olmadığını bilmesi gerekmedi. Sanırım annelere de söylemedim... Bilerek yaptığım bir şey değil. Elif benim kız kardeşim. Hep öyle olacak.”

“Tabii ki öyle. Babam kendi kanından olan çocuklarının yerine başkasının çocuğunu büyütmeyi tercih etti. Kan bağı bazen doğal olarak aile olmayı gerektirir belki ama her zaman değil.”

Kendi babamı düşündüm. Bazen ailemin neye benzediğini merak eder, geçmişte beni bırakmalarına sebep olan bir

mecburiyet var mı öğrenmek isterdim. Ama onları bulmak için hiçbir şey yapmamıştım. Ne bulacağını bilmezken umutlu bir arayışta olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Yurtlar böyle hikâyelerle doluyken ebeveynimi bulma fikri onların yokluğundan daha korkutucu geliyordu. Acaba bir babanın hiç olmaması, kötü biri olmasından daha mı iyiydi? Tanıyıp güvendiğin baban tarafından hayal kırıklığına uğramaktansa en baştan terk edildiğini bilerek yaşamak daha mı az acıtırdı?

Ömer'e sormak istedim ama böyle şeyleri başkalarıyla konuşmazdım. Kendi hikâyemi, geçmişimi, hayallerimi ve acılarımı paylaştığım çok az insan vardı. "Haklısın," dedim yalnızca. Kısa bir sessizlik oldu, ta ki İpek bundan sıkılıp konuşmaya karar verene dek. Ömer onun söylediği her şeye içtenlikle gülüyor, yarım kelimelerini anlamadığı zaman yardımcı olmam için bana bakıyordu. Onun bize karşı bu kadar iyi olması öyle imkânsız geliyordu ki gözlerimi üzerine dikip duruyordum. Bana baktığı her seferde yakalanmış gibi hissedişim de bundandı.

Yemeklerimiz bittiğinde sofrayı beraber kaldırdık. Ömer'in tepesinde gevezelik ederken İpek'in keyfi yerinde görünüyordu ama bu adamın tüm akşamını bir bebekle geçirmek isteyeceğini sanmıyordum. Bu yüzden yeğenimi oyun vaatleriyle kandırıp yatak odasına geçtim. Ömer'i daha fazla rahatsız etmek ya da gürültümüzle bunaltmak istemiyordum. Hayatımızı öyle kolaylaştırmıştı ki onun hayatını zorlaştıran kişi olmaktan korkuyordum. Sürekli diken üstünde olmak çok yorucuydu ama evsizken katlandığım şeyler kadar değildi. İpek'i yanımda tutamamaktan korktuğum zaman olduğu kadar hiç değildi. Bu yüzden, ne olursa olsun, ne hissedersen hissedeyim kararımdan pişman değildim. Yapabileceğim tek şeyi yapmıştım. Bundan sonra ya bir yol bulacaktım ya da bir yol yapacaktım. Ne olursa olsun bir daha yenilmeyecektim.

9. BÖLÜM

Ömer pazar günü de çalıştı, eve oldukça geç geldi. Öyle ki onu pek görmedim bile. Geçtiğimiz hafta izin yaptığı günleri telafi etmesi gerektiğini söylemişti. Bana hiçbir açıklama yapmasa da olurdu fakat ona yeterince kabalık ettiğimden bu düşüncemi kendime saklıyordum. Bu sırada ben de kendi yolumu çizmek için neler yapacağımı düşünüyordum. Aklıma gelen tüm işleri tekrar gözden geçirdikten sonra bir kez daha İpek yanımdayken tek seçeneğimin evlere temizliğe gitmek olduğuna ikna olmuştum. Çalışmaktan asla utanmazdım, hâliyle bu durumu kabullenmem gerekmiyordu. İpek'i, yaşanabilecek her şeyi göze alarak yanıma almıştım zaten. Durup hâlime üzülmeyle vakit kaybedemezdim, bir an önce harekete geçip darmaduman hayatımı toplamak zorundaydım. Tam da bu yüzden pazartesi sabahı kahvaltıdan sonra İpek'le internet kafeye gittik. Saat henüz erken olduğundan kafe boştu. Tatlı yeğenime izleyebileceği, bol şarkılı bir çizgi film açıp yan masadaki yerimden iş ilanlarını taradım. Yanımda bebek varken ajanslarla çalışamayacağımı için bireysel ilanlara bakıyordum. Birkaç başvuru yapıp çağırılırsam adreslere rahatça bakmak için kendime bir liste yaptım. Listeyi çıktı

aldıktan sonra çizgi filmi hayretle izleyen yeğenime döndüm. Elif kızını ekrana maruz bıraktığımı görse bana kim bilir ne yapardı ama şartlar göz önüne alındığında elimden gelenin en iyisini yaptığımı söyleyerek kendimi savunabilirdim.

Kafeden çıktıktan sonra İpek'i parka götürdüm. Birlikte biraz gezindik. Para harcamamak için mahalleden uzaklaşmıyorduk. Aslında buna ihtiyaç duymuyorduk bile. Burası güzel bir mahalleydi. Dik yokuşları olsa da sokakta çocuklar oynuyor, komşuluklar hâlâ sürüyordu. Bunu beraber camiye giden amcalardan, pencerelerden birbirine seslenen teyzelerden, kapılarında gruplar hâlinde oturup sohbet eden esnaftan anlayabilirdiniz. Güzel, renkli bir mahalleydi. İpek de benim gibi etrafı inceliyor, gördüğü her kediye el sallamak için duruyordu.

Telefonum titrediğinde elim çantama gitti. Bebek eşyalarıyla dolu büyük çantada telefonu zar zor buldum. Ekrandaki yazıyı görünce birden durdum. Keskin bir nefes alırken İpek'in elini daha sıkı kavradım. Sarı civciv kafasını kaldırıp merakla bana baktı, bir tepki vermediğimde ise bana seslendi. Onun küçük sesinden teyze değişimini duymak bir anda her şeyi daha da zorlaştırdı. Yine de tüm bu duyguları içime atıp kendimi yürümeye zorladım.

"İhsan Hoca arıyor," dedim İpek'e. Yürümekten yorulduğu, karınca adımlarının daha da yavaşlamasından belliydi, bu yüzden onu kucakladım. "Daha önce de aramıştı. Nereye kaybolduğumuzu merak ediyordur herhâlde." Küçük kızı sıkı sıkı tutuyor, göğsüme basıtırıyordum. "Biliyor musun, küçükken onu hiç sevmezdim. Kaşları hep çatık olurdu, yurttaki her şeyi bilirdi. Ne kadar güzel notlar alsam da, ne kadar uslu olsam da ondan bir gülümseme alamazdım. Hep sert olurdu, hep korkutucu görünürdü. Bütün müdürler biraz öyledir aslında. Umarım sen bunu hiçbir zaman bilmek zorunda kalmazsın, İpek. Annen, Müdür Baba'nın sürekli kızmadığı tek

öğrenciydi. Zaten Elif'i azarlamak için tek sebep, başkalarını korumaya çalışırken kendini belaya bulaştırması oluyordu. O yüzden herkes onu severdi ama ben hırçındım. İhsan Hoca'dan sürekli azar yer, bu yüzden benden nefret ettiğini düşünürdüm ama biraz büyüdüğümde bizi hizada tutmak için öyle davranmak zorunda olduğunu anlamaya başladım. Orası gerçekten de sadece şefkatle ayakta tutabileceğin bir yer değil. Çocuklar senden biraz korkmazsa onlarla asla baş edemiyorsun. Hem hepimiz İhsan Hoca'yı kızdırmaktan korkardık ama sadece azarlanacağımız için değil. Onu hayal kırıklığına uğratmak, azarlanmaktan daha kötüydü çünkü aslında hepimiz onun zalim biri olmadığını bilirdik..." Yanağımı onun tatlı, bebek tenine yaslariken göğsümde ağır bir his vardı. "Daha önce onu hiç hayal kırıklığına uğratmamıştım, İpek. Bu yüzden artık telefonlarını açamıyorum. Çünkü onunla yüzleşmekten çok korkuyorum."

Söylediklerim yeğenimin umurunda değildi. Evlere, insanlara bakıyor, sokağı izliyordu. Bu kadar uzun bir konuşmayı takip etmesinin de, bu duyguları anlamasının da imkânı yoktu. Yine de sustuğumu fark edip bana baktığında, tatlı bir gülümsemeyle minik elini yüzüme kondurduğunda derdimi paylaşmış gibi hissettirdi.

Telefonum bir kez daha çalınca hafifçe sıçradım ama bu kez arayan Hale'ydi. Aramayı reddetmek istiyordum. Aslında onunla hiç görüşmesek, konuşmasak daha memnun olurum ama mevcut durumumda onu görmezden gelmeye içim el vermiyordu. İç çekerek aramaya cevap verdim.

"Mercan! Bir an açmayacaksın sandım," dedi gülerek. "Nasılsın, nasıl gidiyor?"

"İyi, iyiyim. Sen?"

"Sizi merak ediyorum. Evdeyseniz uğrayayım mı?"

"Evde değiliz."

"Aa? Neredesiniz?" Hem İpek'i tutmak, hem telefonla konuşmak, hem de hesap vermek pek de istediğim bir şey

değildi. Gözlerimi devirken ters bir cevap vermemek için birkaç saniye bekledim. “İpek’le parka çıktık.”

“Hangi park? Ben de geleyim.”

“Neden ki? Bir şey mi oldu?”

Israrla görüşmek istiyorsa söyleyecek önemli bir şeyleri olmalıydı ama hattın ucundaki tuhaf sessizlik yanılmış olabileceğimi düşündürüyordu.

“Hayır. Görüşmek istedim sadece.”

“Ah, ben... Şey, biraz işim vardı.”

“Anladım.”

Sesindeki değişimi fark etmemek için aptal olmam gerekirdi. Her ne kadar son zamanlarda biraz aptallaşsam da hâlâ nezaket kurallarını hatırlıyordum. Bana yardım eden insanlara böyle davranmamam gerektiğini de öyle. Bu minnet duygusu hiç hoşuma gitmiyordu, bu yüzden onlarla görüşmek istemiyordum ama kendimi telefonu kapatmak üzere olan Hale’ye seslenirken buldum.

“Yarın görüşebiliriz, olur mu?”

“Müsait misin ki?”

Sesinde bir parça ima ya da belki dargınlık duyuluyordu. Bunu önemsemek beni rahatsız ediyordu ama vicdanım ona kötü davranmama engel olurken bu konuda bir şey yapamıyordum.

“Evet. Eve gelebilirsin. Kahve yaparım.”

“Tamam,” dedi Hale. Sesi tekrar yumuşamıştı. “Ben de tatlı getiririm o zaman. Görüşürüz. İpek’i benim için öp.”

“Tamam. Görüşürüz.”

Telefonu kapatıp omuzlarımı düşürerek yürümeye devam ettim. Eve geldiğimizde dünden kalan çorbayı ısıtıp yedik. Biraz pilav da vardı, başka bir şey pişirmeli miyim diye düşünürken Ömer’in bir süre önce mesaj attığını fark ettim. Mesaiye kalması gerektiğini, onu beklemememizi yazıyordu. Bütün hafta sonu çalıştıktan sonra hâlâ mesaiye kalması

gerekiyorsa düşündüğümde daha mı önemli bir iş yapıyor diye merak ettim ama ona sormadım. Aslında nerede çalıştığını, ne yaptığını, meslek hayatını o kadar merak ediyordum ki bu konuda saatlerce konuşabilirdim. Fakat kendi meslek hayatım başlayamadan bitmiş gibi görünürken böyle bir sohbet bana yalnızca acı verirdi.

Akşam oldu, saatler geçti. Ömer eve gelmediği için İpek'le salonda rahatça oturduk. Saatlerce oyun oynadık. Çocuklara karşı hep sabırlıydım, İpek de beni zorlayan bir çocuk değildi fakat zaman zaman bunalıyordum. Son iki yılı büyük ölçüde kendimle baş başa kalarak, bir amaç peşinde ya işte mesaili olarak ya da kütüphanede ders çalışarak geçirmişken şimdi tüm zamanımı bu tatlı kızla geçirmek biraz zorlayıcıydı. Ara sıra durup dinlenmek istiyordum ama İpek'in ne oynacağı ne de arkadaşı olduğu için her şeyi benimle yapmak istiyordu. Elif bir kez bile bunaldığını ima etmemişti. Hiçbir zaman öyle görünmemişti bile. Bunu nasıl başardığını bilmiyordum ama onun doğası böyleydi zaten. Biz küçükken hep kurumdaki bebeklerle oynar, bir gün kendi bebeğini büyüteceğini söylerdi. İyi bir anne olmak ister, kendi göremediği anne sevgisini bebeğine sınırsızca göstereceği günleri hayal ederdi.

Bense hiçbir zaman anne olacağımı düşünmemiştim. Annesi olmayan birinin nasıl anne olabileceğini bilmiyordum. İpek'in de annesi olamazdım. Olamıyordum da zaten. Ona bakamıyor, Elif'in yaptığı gibi yüzündeki ifadede, sesinin tınısından ne istediğini anlayamıyordum. Böyle anlarda umutsuzluğa kapılmak kolaydı. Suçluluğun içinde boğulmak, her şeyden vazgeçmek çok kolaydı. Fakat bu düşünce beni her seferinde sindiriyordu. İpek'ten vazgeçecek gücüm yoktu. O giderse hiç olmadığım kadar kimsesiz kalırdım. O giderse Elif'i sonsuza dek kaybederdim.

Yine de tüm bu karanlık düşünceler İpek'le tekli koltuğa oturup ona biberonunu verdiğimde derinlere gömüldü.

Masmavi gözleriyle yüzümü izleyerek sütünü içerken içinde yavru kediler olan bir masal uydurdum. Alçak sesle, İpek'in ilgisini çekecek şekilde anlatıyordum. Elimin altındaki pamuk saçlarını okşuyor, göğsüme yasladığı başının ve uykuya geçiş anındaki o tatlı sersemliğinin tadını çıkarıyordum. Böyle anlarda, o kadar da zor gelmiyordu. Böyle anlarda ona bakmak, onu sevmek, hayatımı onu büyüterek geçirmek beni hiç korkutmuyordu.

Yeğenim kucağında tüm sevimliliğiyle uyuyakaldığında bu tatlı anın tadını çıkarmak için yanağımı saçlarına yaslayıp gözlerimi kapadım. Kendimde kalkacak takati bulduğumda yatağa gidecektim, bunları düşünürken bir anlığına içim geçmiş olmalıydı. Hemen sonra omzumda bir baskı hissettim. Ardından belli belirsiz boğuk bir ses zihnime sızdı. Ömer önümde dikiliyordu. Gözlerimi birkaç kez kırıp şaşkın bir hâlde ona baktım. Sonra omzunun arkasındaki saati fark ettim, neredeyse gece yarısı olmuştu.

“Uyuyakalmışım.”

İpek'in kucağında su içinde kaldığını fark edince doğruldum. Dizlerimin altına kıvırdığım uyuşmuş bacaklarım hareketimle acıyınca yüzüm buruştu. Yalnızca bir saniyeliğine dalmış gibi hissediyordum ama görünüşe göre bir saattir buradaydım.

“Yavaş,” dedi Ömer sendelediğimi görünce. “İyi misin?”

“Evet. Sen yeni mi geldin?”

Kanepenin üzerinde eşyalarıyla yarın giymek için olduğunu tahmin ettiğim giysiler vardı.

“Evet. Şirkette yoğun bir dönemdeyiz. Bir süre uzun mesailere kalabilirim.”

“Ah! Tamam. Çıkayım da dinlen. İyi geceler.”

“İyi geceler, Mercan.”

Birbirimize bir şeyler söyleyecekmiş ya da gereken buymuş gibi birbirimize baktık fakat kimse konuşmadı. Sersem

bir hâlde yanından geçip İpek'i yatırmaya, odaya geçtim. Karanlık odada, yatağa uzanmışken kapımın hemen yanındaki banyodan su sesi gelince zihnime bir kurt düştü. Gerçekten bu saate dek çalışıyor muydu yoksa ben evdeyim diye mi gelmemişti? Çünkü rahat değildim ve bunu pek de saklamaya çalışmamıştım. Buna hakkım olduğunu bile sanmıyordum üstelik.

Belki de ona bir şeyler söylemeli, en azından aç olup olmadığını sormalıydım. Böylece eve gelmekten kaçınmaya gerek duymazdı. Yaptığı şey buysa tabii.

Banyodan çıkmasını bekleyip onunla konuşmaya niyetliydim ama iyi geceler diledikten sonra tekrar yanına gitmeye, ona düşündüğüm şeyi söylemeye çekindim. Başka birinin evinde yaşamanın kolay olacağını hiç düşünmemiştim ama beni böylesi ikileme sürükleyen düşüncelerle boğuşacağımı da tahmin etmiyordum. Tanımadığın biriyle böyle bir ilişki kurmak zorunda olmanın en kötü yanı buydu işte. Onu tanımadığım için davranışlarını yorumlayamıyor, onu anlamak için yapacağım her şey istenmeyen bir samimiyet kurmamıza sebep olur korkusuyla ne yapacağımı bilemiyordum.

Geç saatlere kadar zihnimde boğulduktan sonra İpek beni uyandırana dek birkaç saat uyuma şansım oldu.

Hale geldiğinde yeğenimle kahvaltımızı yapmış, yıkanmış, salonda tembellik ediyorduk. Zihnimin gerilerinde bu şekilde yaşayamayacağımı düşüncesi isyanla yükselip duruyordu. Çalışmalı, kendi yolumu çizmeliydim. Bu belirsizliğin içinde boğulmaktan ancak bu şekilde kurtulabileceğime inanıyordum fakat henüz başvurularımdan hiçbirine dönüş olmamıştı. Ben kahveleri hazırlarken Hale'yle İpek oyun oynuyordu. Salondan gürültülü öpücükler, tatlı kıkırtılar yükseliyordu. Ocaktaki suyun kaynamasını beklerken boş gözlerle ocağı izliyor, hissiz bir hâlde sesleri dinliyordum.

“Dünyada mısın?”

İrkilerek sese döndüğümde mokapotun tıkırdadığını fark edip hemen ocağı kapattım.

“Dalmışım.”

“Dalmaktan ziyade çökmüş gibi görünüyorsun. Sorun ne?”

Gerçekten de çökmüş olmalıydım çünkü bir anlığına çılgın bir kahkaha seline yakalanacağımı sandım. Ancak neyse ki hâlâ biraz sağduyum vardı.

“Sorun mu ne?” Alaycı sesim karşısında Hale’nin kaşları çatıldı. Arkadaşım olmaya çalıştığını biliyordum, üstelik onun sayesinde en büyük dertlerimden bir süreliğine kurtulmuştum. Bu yüzden öfkemi bastırarak derin bir nefes alıp kahveyi fincanlara döktüm. “Kusura bakma. Stresimi yönetemiyorum sanırım.”

“Sorunlarının büyük kısmının bu evlilikle çözüleceğini düşünüyordum. Seni hâlâ strese sokan ne?”

Ona karşı nazik olmaya çalışıyordum ama pervasızlığı beni alaycılığa itiyordu. “Hımm, ne olabilir? Bunun gerçek bir evlilik olmaması, belli bir süre sonra bitecek olması, nasıl yaşayacağımı bilmemem, bir çocuğu büyütmek için yeterli olmadığımı düşünmem, hayatımın tepetaklak olması... Sana hangisi uyarsa artık.”

“Zor şeyler yaşadığını biliyorum, Mercan.” Bu konuşmayı yapmak istemiyordum. Hale’nin getirdiği tatlıyı alıp tepsiyle salona geçtim ama peşimden gelirken devam etti. “Biraz akışına bırakamaz mısın? Şu an endişelenmen gerekmiyor, kendine verecek zamanın var. Anlaşmanız yarın bitmeyecek ya.”

“İpek, bak Hale neler getirmiş.”

İpek tavşan bebeği bırakıp minik ayaklarını pat pat yere vurarak yanıma koştu. Renkli kekleri görünce heyecan dolu bir çığlık atıp tabaktan almaya çalıştı ama Hale onu kucağına çekip keklerden uzaklaştırdı.

“Gel bakalım, ellerine bulaştırmadan yiyelim.”

Çikolatalı kekten bir lokma alan İpek beğendiğini belli eden bir ses çıkararak sallanmaya başladı. Hale onunla

ilgilileniyor gibi görünüyordu ama gözleri sürekli bana kayıyordu. Farkında olduğumu belli etmedim, o da sadece bir dakika dayanabildi zaten.

“Senin için ne yapabilirim?”

“Yapabileceğinden fazlasını yaptın zaten, Hale. Bundan sonrasını tek başıma halletmeliyim.”

“Nasıl tek başına olacaksın? İki sokak ötede yaşıyoruz. Annemin gözü kapıda, gelmenizi bekliyor. Yeni evlendiniz diye ağırdan alıyor ama seni bağına basmasını engelleyebileceğini sanıyorsan sana kolay gelsin.”

“Ömer hiçbir şeye mecbur olmadığımı söyledi,” dedim kaşlarımı çatarak.

“Evet, yalnız olmaya mecbur olmadığın gibi.”

Dik dik yüzüme bakıyor, sanki bana meydan okuyordu. Onun inatçı bir kız olduğunu biliyordum. Korkusuz gibi davranıyordu ama aslında hâlâ annesinin dizinin dibinde büyüyen narin bir kızdı. Geçen yıl okulda onu rahatsız eden çocuğa karşı çok cesur davranmış, karşısındayken korktuğunu belli etmemişti ama yaptığı tatsız konuşmayı uzaktan izledikten sonra Hale’yi tuvalette ağlarken bulmuştum. O muhtemelen hayatında hiç gerçek bir kavga görmemişti ama ben kavgaların içinde büyümüştüm. Zorba insanlarla baş etmeyi bilirdim, bu yüzden Hale’ye yardım etmiştim. Kim olsa ederdim esasında ama sonrasında ona ne yaparsam yapayım, ne kadar kabalaşsam da bir türlü benimle arkadaş olma çabasından vazgeçmemişti. Ona dair pek çok sorunlu özellik sayabilirdim ama inkâr edemeyeceğim bir gerçek vardı. Hale iyi bir insandı. En ufak bir iyiliği unutmuyor, sadakat gösteriyordu. Bu yüzden neden bu kadar çabaladığını sormuyordum. Onu kimseye söyleyemediği bir beladan kurtarmıştım, yardıma ne kadar ihtiyacım olduğu ortadayken bana neden yardım ettiğini sorgulamıyordum.

“Biz arkadaş olamayız, biliyorsun,” dedim bir parça mahcubiyetle. “O kadar yanlış başladık ki aile hiç olamayız artık.”

“Nereden biliyorsun ki? Arkadaşın yok, ailen yok. Elindeki tek şey inadin. Her şeyi görmüş geçirmiş biri olduğunu sanıyorsun herhâlde ama hiçbir şeyden haberin yok. Ben senin hayatını bilmiyor olabilirim ama sen de benimkini bilmiyorsun. Öğrenmeye çalışmıyorsun bile.”

Sıcak kupayı kavrayıp arkama yaslandım. Dizlerimi karnıma çekmiş, kendime sarılmak ister gibi kollarımı öne uzatmıştım. Birinin bana sarılması fikrine bu kadar muhtaç oluşum beni utandırıyordu. Hale’nin çatık kaşlarına, bana duyduğu öfkeye rağmen İpek’e kek yedirişine bakarken dudağımın kenarına belli belirsiz bir gülümseme kondu. Arkadaşım olmadığı doğrudu, normal bir aile nedir onu da pek bilmiyordum. Bunları söylemekten çekinmemesi biraz komikti aslında. Düşüncelerini böyle çekinmeden dile getirdiği için bana acımadığını, yakınlık gösterirken içten olduğunu biliyordum. İçimde Hale’ye karşı beklenmedik bir samimiyet uyanıyordu.

“Sana hiç ağzının ayarının olmadığını söyleyen oldu mu?”

Hale gözlerini yüzüme dikti, yumuşadığımı fark ettiğinde tavırlı görünmeye çalışarak çenesini kaldırdı ama rol yaptığının farkındaydım. Dudaklarında bastırılmış bir gülümseme vardı. “Hayır çünkü benim de arkadaşım yok.”

“O niye?” dedim gülerek. Gördüğüm kadarıyla sosyal bir kızdı. Okulda onu hep grupların içinde görürdüm.

“Ağzımın ayarı yok diye herhâlde.”

Ben gülünce İpek de güldü. Başını geriye atıp sahte kahkaha sesleri çıkardığında Hale kahkahalara boğuldu. Birkaç dakika önce arkadaş olamayacağımızı söylediğim bu kızın arkadaşım olduğunu hissettiğim ilk andı bu.

10. BÖLÜM

ÖMER

Şirketin en yoğun zamanlarında evlenmenin akıl kârı olmadığını öğrendiğim bir hafta geçiriyordum. İki gündür Mercan'la karşılaşmıyorduk ki bu istediğim ya da beni rahatlatan bir durum değildi. Aslında bunu özellikle yaptığımı düşünmesinden endişe ediyordum. Öyle düşünmesini istemezdim. Zaten yanımdayken sürekli diken üstündeydi, bir de bana rahatsızlık verdiğini düşünürse onunla iletişim kurmam hepten zorlaşırdı.

Aynı evde yaşarken onunla konuşmamak beni rahatsız ediyordu. Şu haftayı sürekli çalışarak geçirmeliydim fakat evde ne yaptıklarını merak edip duruyordum. Dikkatim dağılıyordu, kendimi onu aramak ya da mesaj atmak için bahaneler sıralarken buluyordum. Her gün mesaiye kalacağımı söylemek için mesaj attığımda bana bir şey sormasını umuyordum ama sormuyordu.

İhtiyaçları olabilir diye mutfğa bıraktığım paraya hiç dokunmamıştı. Kartımı kullanmıyordu. Benimle hiçbir ilgisi olmasını istemiyormuş gibi davranıyordu. Buna hakkı da vardı aslında ama bu fikri bir türlü kabul edemiyordum.

Sessiz evime gelip de kanepeye özenle serilmiş yatağımı gördüğümde yine canım sıkıldı. İki gündür geldiğimde odayı böyle buluyordum. Yatağın üzerine pijama bırakıyor, odadan almam gereken bir şey varsa onu uyandırmamı söyleyen bir notu üzerine ilıstiriyordu.

Bu sabah erkenden kalkıp sorusunu yinelediğinde odadaki dolaptan bir şeyler almıştım. Birkaç gündür yaptığımız kısa iyi geceler konuşmalarının dışında ilk sohbetimiz yine yatak odasında kimin kalacağına dair yaptığımız tartışma olmuştu.

Kendime itiraf etmek istemediğim bir yanımlı hüsrana uğradığımı biliyordu ama bu duyguyu bastırmakta kararlıyım. Işığı açıp salondaki tekli koltuğa serildim. Ayaklarımı ortadaki sehpaye uzatıp başımı koltuğun arkalığına yaslarırken dudaklarımdan sıkıntılı bir soluk çıktı. Kendimi neyin içine soktuğumu sorgulamam gerekirken Mercan'ın benden kaçıyor olmasını dert etmem ciddi bir sorundu. Böyle giderse bir yıl sonra o arkasına bakmadan gidecekti. Bana ne olacağı ise meçhuldü.

Bir süre ne yapmam ve nasıl davranmam gerektiğini düşünüp hiçbir sonuca varamadıktan sonra yatmaya karar verdim. Zihnimi bir türlü kapatamadığım için uykumun sık sık bölündüğü yorucu bir gecenin ardından günün ilk ışıklarıyla uyan-dım. Banyoyu kullanıp ardından mutfağa girdiğimde evdeki küçük tıkırtı koridora dönmeme sebep oldu. Mercan saçlarını gelişigüzel bir şekilde toplamış, pijamasının üzerine ince bir hırka giymişti. Kirpikleri öyle sık, öyle koyuydu ki ona ne zaman baksam ilk dikkatimi çeken kıvrımlı, upuzun kirpikleri oluyordu. Ardından güzelliğı beni çarpıyor, bakışlarım yüzünde asılı kalmak için yalvarıyordu. Fakat onu rahatsız etmekten korktuğum için kendime asla izin vermiyordum.

“Günaydın, erkencisin.”

“Günaydın, kahvaltı mı yapacaksın?”

“Sen yapacak mısın?”

“Önce İpek’i uyandıracağım ama sana bir şeyler hazırlayabilirim.”

“Zahmet etme. Şirkette yerim.”

“Zahmet olmazdı.” Elimi sallayarak onu durdurdum. Mutfaka sadece su içmek için gelmiştim. “Odaya girmen gerekiyor mu?”

“Aslında iyi olur.”

“Sana söylüyorum, odayı kullanan sen olmalısın.”

“Bir yere varmayan tartışmaları sürdürmenin manası yok,” deyip odaya döndüğümde arkamdan geldi. İpek’i uyandırmak için sessizce konuşuyordu.

“Bir yere varmıyor çünkü mantıksız davranıyorsun.”

Peşimde dolanıp beni azarlamasından keyif almama bakılırsa gerçekten mantıksız davranıyordum. Mercan nikâhtan sonra yanımda o kadar gerilmişti ki birbirimize söylediğimiz her şey çekimser, eğreti duran bir hâl almıştı. Yoğun iş dönemim yüzünden bu gerginliği kırmak için elimden bir şey gelmemişti fakat aramızın böyle garip olmasını istemiyordum. Böyle giderse ikimiz de hep diken üstünde olacaktık, bunu düşünmek bile beni yoruyordu.

Yatak odasına girdiğimde İpek’in yatağın tam ortasında uyuduğunu gördüm. Yüzükoyun yattığı için tombul yanağı yastığına gömülmüş, dudakları öne uzanmıştı. Öyle sevimli görünüyordu ki ona bakarken gülümsememek elde değildi. Bu manzara karşısında içimdeki bastırılmış hisler âdeta körukleniyordu. Onlarla vakit geçirmek istiyordum. Mercan’ın biraz rahatlamasını, bu kadar endişeli görünmeyi bırakıp yanımda her adımını hesaplamaktan vazgeçmesini umuyordum. Belki bu sayede onları sürekli merak etmeyi bırakabilirdim.

Eşyalarımı alıp döndüğümde Mercan’la neredeyse çarpışıyorduk. Telaşla geriye çekilirken bir özür mırıldandı. Bense buna hakkım olmadığını düşünmeme rağmen biraz bozulmuştum. Benimle konuşmaktan kaçındığında, aramıza

mesafe koymaya bu kadar kararlı görüldüğünde ve bana yaklaştığı için özür dilediğinde hayal kırıklığına uğramaktan kendimi alamıyordum.

Kız kardeşim sanki ona kendi ağzıyla söylemişim gibi Mercan'dan hoşlandığıma emindi. Öyle ki bana sürekli tavsiyeler vermeye kalkıyor, bu evlilikle ilgili bir şeylerin değişmesinin ihtimalinden bahsedip duruyordu. Beni bu şekilde etkilediği, aklıma tüm bunları soktuğu için iyi bir dayaağı hak ediyordu.

Mercan'dan hoşlandığımı biliyordum elbette. Aylar önce onu ilk gördüğümde güzelliğinden, tavrından etkilenmiştim. Fakat evlendiğim kız o gün okulda gördüğüm kıza pek benzermiyordu. Artık o kadar dik durmuyor, yüzünde bir kayıtsızlık ifadesi taşımıyordu. Çok zayıftı, evimde ilk kez konuştuğumuz günden bile daha zayıf. Bazen o kadar bıçare görünüyordu ki ona bakarken kendimi kötü hissediyordum. Tüm bunları yaşamak zorunda kaldığı için gerçekten üzgündüm fakat bunu söylemeye kalksam ona acıdığımı inanacağını biliyordum. Gururlu bir kızdı, tam da bu yüzden benimle yaptığı evlilik gururunu kırıyor olmalıydı.

“Bir şey mi söyleyeceksin?” dedi sessizce.

“Ben...”

Ona öylece baktığımı fark edince telaşlandım. Belki de Mercan'ın korumaya çalıştığı mesafeye izin vermeliydim. Onun istediği gibi yaşamak kendimi korumak için yapılacak en iyi şeydi çünkü Allah yardımcım olsun ki bu kıza duyduğum beğenin de, merakın da ucu bucağı yok gibiydi. Bu duyguları körüklememeliydim, biliyordum. İkimiz olabilecek en yanlış şekilde başlamıştık. Üstelik Mercan imkânı olsa bir dakika bile burada durmayacakken kendimi korumam gerektiği ortadaydı. Fakat hiçbir zaman canının kıymeti olan insanlardan olamamıştım işte.

“Bu akşam mesaiye kalmayacağım. Mahalle pazarı birkaç sokak aşağıda kuruluyor. Hem hâlâ markete gitmediğini fark ettim. Akşam alışverişe gitmek ister misin?”

“Ah... Kaçta?”

“Altı gibi gelmiş olurum.”

“Şey, bugün müsait değilim aslında. Sanırım altıya kadar işimi bitiremem.”

“Bir yere mi gidiyorsun?”

“Evet.”

Nereye gittiğini sormak istiyordum ama bunu nasıl karşılayacağından emin değildim. Belki cevap bile vermezdi. Böylesi çok tuhaf olurdu, aramızdaki kırılğan iletişimi boza-bileceği için sessiz kaldım.

“Tamam.”

Odadan çıktığımda arkamdan gelmediğini fark ettim. Dönüp bakınca bana iyi çalışmalar dileyip kapısını kapattı. Yüzüme kapanan bir kapıya uzun uzun bakmak kendimi zavallı gibi hissettiriyordu. Üstelik bu hisse öyle aşındı ki mücadele edemiyordum bile. Bunu değiştirmeye çalışmak içimden gelmiyordu. Üzerimi değiştirip işe giderken ve yapmam gereken tonlarca işin arasında başımı kaşıyacak vaktim yokken kendime aynı şeyi söyleyip durdum. Beni ilgilendirmiyordu.

Mercan'ın planları, arkadaşları, ihtiyaçları... Benden yardım istemediği sürece bir şey yapmam gerekmezdi. Bana anlatmadığı sürece dâhil olmamalıydım. Hepsini biliyordum. Biliyordum ama umursamayı bırakamıyordum işte.

Öğlene doğru zihnimdeki merak sonunda beni delirtti. Asla yapılmaması gereken bir şeyi yapmam da bu yüzdendi. Artık yakamı bırakmayacağını bilmeme rağmen kız kardeşimi aradım. Genelde ona ulaşmak için uzun uzun çaldırmam gerekirdi çünkü telefonunu her zaman bir yerlere fırlatır, zil sesini hiç üstüne alınmazdı. Fakat bu kez sanki daha çalmadan cevap verdi. “Abi?”

“Telefon elinde miydi?” dedim şaşırarak.

“Evet. Seni arayacaktım.”

“Niye?”

Karşıda bir sessizlik oldu. Hale’nin tereddüt etmesi de pek alışıldık değildi. O kadar pervasız bir kızdı ki önünü arkasını düşünmeden her zaman ağzına geleni söylerdi.

“Sen niye aradın?”

“Hiç, ne yapıyorsunuz diye.”

“Yalan söyleme be,” derken gözlerini devirdiğine emindim. O tavır, sesine bile yansımıştı. Ben sakın bir adamdım. Kolayca sinirlenmez, kavga etmezdim. Fakat Hale koca bir istisnaydı; içimdeki tüm huysuzluğu, hırçınlığı uyandırmayı her zaman başarıyor ve onu pataklamak istememe sebep oluyordu.

“Abinle doğru konuş.”

“Peki, abiciğim. Bu sabah okula gittim. Annem de teyzemlere kahvaltıya gitmiş. Memnun oldun mu?”

Hayır. Memnun olmanın yakınından bile geçmiyordum. “Mercan’la hiç konuşuyor musun?”

Hale bir kez daha tereddüt etti. Sinirlerimi bozmaya başlıyordu.

“Dün eve uğradım. Okul açılacağı için kötü hissedebileceğini düşünüyordum. Ona okula devam ederse yardım edeceğimizi bir kez daha söyledim ama kabul etmedi.”

Cadaloz kardeşimin bu kadar düşünceli olması beni şaşırtmıştı. Mercan’ın hislerini bilmesem de onun kadar başarılı bir öğrenci için okulu bırakmanın kolay olmadığı aşikârdı. Üzü-lüyor mu bilmiyordum, ona soramamak canımı sıkıyordu.

“Peki, bu konuda nasıl hissediyormuş?”

“Gidip kendin sorsana.”

“İyi fikir, akşamları çay eşliğinde yaptığımız uzun sohbetlerde ona sorarım,” dedim aksi sesimle. Hale bir süre sessiz kaldı ki bu da nadiren görülürdü.

“Hiç konuşmuyor musunuz?”

“Kapatıyorum.”

“Abi!” Telefonu kulağımdan çekmek üzereyken durdum. Bana sıralayacağı işlevsiz nasihatlere hiç ihtiyacım olmadığını söyleyecektim ama sıkıntıyla oflayan sesi ne düşündüğümü unutturdu. “Bunu sana söylememeliyim.”

“Neyi?”

“Dün İpek’le oynarken Mercan’ın telefonu çaldı. Mutfığa gidip konuştu ama onu duydum.”

Kaşlarım çatıldı. Bana ne söyleyebileceğine dair zihnimde bir liste sıralandı ki hiçbiri duymaktan zerre memnun olacağım seçenekler değildi.

“Ee?”

“Sanırım birkaç yere iş başvurusu yapmış, salonda çıktılarını görmüştüm. Dün bir dönüş aldı. Bugün işe gidecekti. Sana söylemedi, değil mi?”

“Hayır. Ne işi bu?”

“Bana da söylemedi ama mutfakla salon bitişik. Duydum yani, ne yapayım? Kulağımı da tıkayamadım.”

“Ne duydu Hale? Söyle artık, sinirleniyorum.”

“Mercan’la zar zor arkadaş oldum. Onu kızdırmak istemiyorum.”

“Beni kızdırırsan ne olacağını bilmek istemezsin.”

Sesim gerçekten tehditkâr çıkıyordu. Hale her zamanki didişmelerimizin aksine karşılık vermedi, bu da onun gerçekten endişelendiğini gösteriyordu. Göğsüm daralmaya başladı. Mercan’ın ne tür bir işe başlayacağına dair tek bir fikrim yoktu.

“İpek’le yapabileceği tek şeyin evlere temizliğe gitmek olduğunu düşünüyordu ya, bu fikrinden vazgeçmemiş. Bir kadının evine yardımcı olarak girdi sanırım. İpek’i de götürecektir. Bize söylemediğine göre bilmemizi istemiyor olmalı ama bir şeyler yapmalıyız. Başka seçeneğinin olmadığını düşünmesi

beni çok üzüyor. Okula birincilikle girdi, kardeşi ölmeseydi aynı şekilde mezun olacağına eminim.” Hale’nin sesi giderek azalıyordu. “Onunla konuşamıyorum çünkü ona acıdığımızı düşünüyor. Bir şeyler yapamaz mısın?”

“Kapat, düşünceğim.”

Telefonu kapatıp ellerimi masanın üzerine koydum. Hissettiğim şey üzüntü mü, hayal kırıklığı mı yoksa endişe mi emin değildim. İçimde büyük bir huzursuzluk vardı, saçma olduğunu bilsem de biraz da incinmiş hissediyordum. Mercan bu evliliğin gerçek olmadığını düşünüyor, benimle bir şey paylaşmak istemiyordu, bunu anlıyordum.

Fakat her şeye rağmen, Mercan’la sadece ev için evlenmemiştim. Tek niyetim Hale’yi korumak da değildi. Onunla evlenmiştim çünkü umursamayı bırakamamıştım. Bu evlilikte hiçbir sorumluluğum olmadığını kabul edemiyordum. Eşimin küçük bir bebekle ev temizliğine gitmesini de öyle. Bunda utanılacak bir yan olduğu için değil elbette fakat zaten onca zorlukla boğuşurken tek seçeneğinin bu olduğunu düşünmesi içime dokunuyordu. Ona nasıl davranacağımı bilememek kenara koyabileceğim bir endişe değildi. İpek’le birlikte çalışırken dayanması gereken zorlukları düşündükçe daha da daraldım.

Yardımlımı istemiyordu, içimden bir ses yardım teklifime tepki göstereceğini söylüyordu üstelik. Fakat burada öylece oturamazdım.

O öğleden sonrayı yapmam gereken onca işe rağmen bir plan yapmakla geçirdim. Mercan ne yaptığını bilmemi istemiyorsa öyle olsun, bildiğimi yüzüne vurmayacaktım. Fakat kendini böyle zorlamasını da oturup izleyemezdim. Birkaç telefon görüşmesi yapmam gerekiyordu.

II. BÖLÜM

Saat akşamın sekiziydi, son iki saattir eve ulaşmaya çalışıyordum. Gittiğim yer uzak bir semtteydi, yolu da sapaydı. İş trafiğine kalınca yol bir türlü bitmek bilmemişti. Öyle zor bir gündü ki otobüs durağında inip yürürken eve varmayı başaramayacağımı düşünmeye başladım. Hissettiğim yorgunluk sadece fiziksel değildi, içimde gün boyunca maruz kaldığım aşağılanmanın ağırlığı vardı.

Birinin evine temizliğe gitmenin kolay olmayacağını biliyordum fakat İpek'le çalışmama müsaade ettiğine göre iyi huylu bir insan olacağını umut etmiştim. Kadın altmışlarında, tanıştığım en aksi insanlardan biriydi ki ben hayatta pek çok aksi, huysuz, hatta zalim insanla karşılaşmışım. Fakat bu kadın sadece aksi ya da huysuz değil, aynı zamanda delinin tekiydi. O kadar talepkârdı ki bir saniye bile boş kalmama izin vermemiş, iş yaparken sürekli izleyip eleştirmiş, İpek susadığında bile bitmek bilmeyen söylenmeleriyle sinirlerimi yıpratmıştı.

Neden İpek'le geleceğimi söylememe rağmen beni çağırdığını tahmin edebiliyordum. Kimse onunla çalışmak istemiyor olmalıydı. Evine bir giden bir daha gitmediği için çocukla

gelmemi kabul ettiğine neredeyse emindim. İmkânım olsa ben de bir daha asla oraya gitmezdim fakat uyguladığı psikolojik şiddete rağmen iyi para vermişti. Yardımcıya çok ihtiyacı olduğu bana yaptığı korkunç muameleden sonra tekrar gelmemi istemesinden belliydi. Gitmek zorundaydım fakat bu öyle gücüne gidiyordu ki o evden çıktığımdan beri yutkunmakta zorlanıyordum.

Tatlı yeğenim tüm gün ağlamıştı. Bacaklarıma dolanıp durmuş, ev sahibinin söylenmelerinden korkarak onu kucaklamamı istemişti. Hem onu hem işverenimi sakinleştirmek için o kadar çok çabalamıştım ki bir adım daha atacak gücü nasıl bulduğumu bilmiyordum. Üstelik İpek yol boyunca bana yapışmış, devamlı ağlamış, annesini sayıklamıştı.

İnsanlar sürekli bize baktığı için otobüsten erken inmiştim. Uzun zaman yürüdükten sonra artık takatimin kalmadığını hissediyordum. Eve çok az kalmıştı, birazcık soluklanmak için can atıyordum ama durursam tekrar hareket edemeyeceğimden korkuyordum. İpek bir süre önce kucağımda uyuyakalmıştı. Tüm gün dışarıda olacağımız için hazırladığım ağır sırt çantasıyla beraber onu da bütün yol boyunca taşımıştım. Eve nasıl vardığımı hiç bilmiyordum. Merdivenleri çıkarken, anahtarı kapıya sokmaya çalışırken lime lime olmuş sabrımın da gücümün de son kırıntılarıyla hareket ediyordum. Belki de bu yüzden, kapı diğer taraftan açılınca tökezledim. Düşmek üzereyken Ömer beni yakaladı. Başımı kaldırıp yüzüne baktığımda gözlerinin irileştiğini gördüm.

“Mercan! Ne oldu?”

Kollarımı sıkıca tutup içeri girmeme yardım ettikten sonra İpek’i kucağımdan aldı. İtiraz edecek ya da iyi numarası yapacak dermanım yoktu. Çantayı bir kenara atıp kapanan kapıya yaslandım. “Çok yürüdüm,” dedim nefes nefese. Hava bugün öyle sıcaktı ki terden sıırılsıklam olmuşum.

“Nereden geliyorsun?” Mutfaktan büyük bir bardak su getirdi. “Arasaydın seni almaya gelirdim.”

Suyu alıp bir dikişte içtikten sonra elimin tersiyle yüzümü sildim. Onu aramak aklımın ucundan bile geçmemişti fakat geçseydi de bunu yapmazdım.

“Ah! Evde olduğunu bilmiyordum.”

“Erken geleceğimi söylemiştim.”

“Doğru.” Son bir güçle doğrulup İpek’i almak için uzandım ama müsaade etmedi.

“Yatağına yatırırım.”

“Tamam. Sağ ol.”

İpek’i yatak odasına götürüp yatağın ortasına yatırırken ayaklarımı sürüyerek arkasından gittim. Düşmesin diye yanına bir yastık koymasını boş gözlerle izledim. O kadar zor bir gün geçirmiştim ki bu düşünceli davranış bana gerçek dışı görünüyor, şüpheli hissetmeme neden oluyordu ancak bu duyguların farkında olacak mecalim bile yoktu. Ömer çıktıktan sonra banyoyu kullandım. Bir yere yaslansam uyuyup kalacakmış gibi hissediyordum ama son gücümle soğuk bir duş almayı başardım. Bu sırada biraz olsun kendime de gelebilmişim ama hâlâ dizlerimin hafifçe titrediğini hissediyordum. Ömer’in beni böyle görmesine izin verdiğim için kendime kızıyordum ancak o anda hiçbir şeyi kontrol edebilecek durumda değildim. Fiziksel olarak da duygusal olarak da bitmiş hissederken rol yapamamıştım. Günlerdir gece yarısı eve gelen adamın bugün erken gelmiş olması da benim harika şansındandı herhâlde. Şimdi ona bir açıklama yapmam gerekiyordu. Eve normal bir şekilde girebilseydim açıklama yapma ihtiyacı duymazdım ama sadece bana yardım etmeye çalışan birine karşı o kadar da katı olamıyordum.

Giyinip ıslak saçlarımı toplayarak salona girdim. Ömer yemek masasında, önünde bilgisayarla oturuyordu ama çalışıyor gibi değildi. Gözleri ekranın üzerinde boş bakışlarla

duruyordu. İçeri girdiğimi görünce bilgisayarın ekranını indirip, “Daha iyi misin?” diye sordu.

Salondaki koltuğa yaslanmadan oturdum. İyi olmanın yakınından bile geçmiyordum ancak bunu söyleyecek değildim.

“Evet. İpek otobüste çok ağlayınca erken indim. Kucağımdan bir türlü inmedi, onu taşıyarak yürüyünce sıcaktan tansiyonum düştü sanırım. Mühim bir şey değil.”

Ömer iç çekerek masadan kalktı, karşıma otururken söyleyecek çok şeyi var gibi görünüyordu. “Böyle zamanlarda beni arayabilirsin. Arabam var. Hatta ehliyetin varsa ihtiyacın olduğunda arabayı alabilirsin de. Daha önce söylemek aklıma gelmedi.”

Yüzüne dik dik bakmaktan kendimi alamadım. Ağzından çıkan hiçbir şey mantıklı değildi. Gidip hayatını yaşaması gerekirken benimle ne diye uğraştığını hiç anlamıyordum. Öyle kötü bir ruh hâlindeydim ki herkese ve her şeye karşı içimde bir öfke büyüyordu.

“Bunları yapmana gerek yok, Ömer. Senden böyle beklentilerim yok. Senin de benden olmamalı. Sadece bir yıllığına beraberiz. Birbirimizin hayatına dahil olmak zorunda değiliz.” Eğer olursak bir yılın sonunda işlerin karmaşılaşacağını düşünüyordum ama bunu da söylemedim.

“Birbirimize yokmuş gibi davranmamız çok zorlama değil mi? Her gün bu eve gelip sen yokmuşsun gibi davranmakla uğraşmak istemiyorum. Bence asıl zahmetli olan bu.”

Böyle davranmanın ayrıca çaba gerektirdiği doğrudu. İnsanı strese soktuğu da öyle ama diğer seçenek benim için daha zor, daha korkunçtu. Ellerimi gözüme bastırdım, ona söyleyeceğim her şey beni duygusuz, kalpsiz biri gibi gösterecekti. Sahip olduğum son mantık kırıntılarını çenemi kapamak için kullanıyordum.

“Biraz dinleneyim, sonra konuşuruz.”

Cevabını beklemeden ayağa kalkacaktım fakat daha doğrulamadan gözlerim karardı. Sendeleyerek oturduğum yere

geri düştüğümde Ömer'in hemen yanımda olduğunu gördüm. Oysa hareket ettiğini görmemiştim bile.

"Başın mı dönüyor?" Hafifçe titreyen elimi tuttu. Elleri ateş gibiydi ya da benimkiler çok soğuk olmalıydı. Alnının endişeyle kırıştığını fark ettim. "Burada bekle," deyip mutfağa gittiğinde sözünü dinledim çünkü başka bir şey yapacak durumda değildim.

Birkaç tıkırtının ardından elinde beyaz sıvı dolu bir bardakla geri döndü. "Bunu iç," dedi bardağı uzatırken.

"Süt mü?"

"Tuzlu ayran. Tansiyonuna iyi gelir."

Şaşkınlıkla, hâlsiz bir şekilde güldüm çünkü bunu hiç beklemiyordum.

"Bunu yaşlılara yapmazlar mı? Ben iyiyim, biraz uzansam daha iyi olurum."

"Saçmalamayı sürdürdüğüne göre iyi olmadığın ortada. Yavaşça, yudum yudum iç."

Yanıma oturup bardağı dudaklarıma uzattı. Elinden almaya çalıştım ama müsaade etmedi. Bir yudum almak için çene mi eğdim. Ayran çok tuzluydu, bu da yüzümü buruşturmama sebep oldu. Ömer'in gözleri bir an bile yüzümden ayrılmıyor, dikkatle beni izliyordu. Bir yudum daha içmem için bardağı uzatırken hareketleri öyle özenliydi ki şaşkına dönüyordum. Bunun hakkında ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Benimle böyle ilgilenilmesine alışık değildim. Gözlerimi kaçırarak yarısını içtiğim bardağı ittim.

"Daha fazla içemem, Ömer. Tadı kötü bunun."

"En azından rengin yerine geldi," dedi bardağı indirirken. Dizlerimiz birbirine değecek kadar yakın oturuyorduk. Yutkunarak evin duvarlarına baktım, bu tuhaf andan çıkmaya çalışıyordum.

"Şey, ben biraz yatacağım."

"Sana bir şey söyleyecektim," dedi ben ayaklanırken. Omuzlarım biraz daha çökse de dönüp konuşmasını bekler

gibi baktım. “Arkadaşımın çalıştığı şirket, proje bazlı veri analizi yapacak eleman arıyor. Genelde öğrencileri işe alıyorlar. Seni önermemi ister misin? Belli bir mesai saati yok. Evden çalışabilirsin, sana verilen tarihlerde işi tamamlaman yeterli. Başta çok kazandırmaz ama zamanla başka projeler de alırsan iyi kazanabilirsin.”

Önce sadece konuşmasını bitirmesini bekliyordum, sonra sözleri boğuklaştı. Zihnimde onu ağır çekimde duyuyor gibiydim. Ne söylediğini anlamam öyle uzun sürdü ki bir süre aptalca yüzüne baktım. Sonunda bana iş teklif ettiğini, koşullarının lehime olduğu düzgün bir işten bahsettiğini anladığımda zihnimdeki tüm uğultu birden kesildi. Bütün gün uğradığım aşağılanma, küçük yeğenim annesini sayıklayarak ağlarken hissettiğim çaresizlik, artık hayatımın bu olduğuna dair duyduğum korku ve bütün bunların içimde büyüttüğü korkunç fırtına bir anda kesildi. Sanki upuzun bir yoldan sonra nihayet eve varmışım gibi sıcak bir his tarafından kucaklanıyordum. Oysa ben bu hissin nasıl olduğunu bilmiyordum ki. Daha önce hiç evim olmamıştı.

“Ben...”

Sesim öyle kısık, öyle güçsüz çıktı ki buna inanamadım. Kendi sesimden böyle bir çaresizlik duyacağımı hiç düşünmezdim. Son günlerde beni sürekli arayan Müdür Baba, Hayat Abla ve büyürken bana destek olan ama şimdi kaçmak zorunda olduğum, bu hayatta beni düşünen ve gerçekten tanıyan bir avuç insan beni bu hâlde görse inanamazlardı.

Kimseyi aramıyor, kimseden yardım isteyemiyorken bu adamın en zor anlarımda ortaya çıkıp bana ihtiyacım olanı vermesini anlayamıyordum. Aslında beni biraz korkutuyordu. Hayatta hiç kucağıma konan fırsatlar, imkânlar olmamışken şimdi çaba göstermeden ulaştığım bu imkâna inanmak güçtü. Bunun altında bir çapanoğlu aramamak, öylece kabul etmek çok güçtü. Ama öyle zayıftım, öyle güçsüz düşmüştüm ki tek yapabildiğim minnettar olmaktı.

“Biraz düşün istersen,” dedi Ömer. “Çok yorgun görünüyorsun, önce biraz uyu.”

“Hayır, ben... Daha önce böyle bir iş yapmadım. Seni arkadaşına mahcup etmek istemem.”

“Yapamayacağın bir şey değil. Öğrenciyken ben de bu tarz işler yaptım, sana öğretirim.”

“Bilgisayarım bile yok.”

Ömer hafif, hoş bir gülümsemeyle masayı işaret etti. “Benimkini kullanabilirsin.”

Belli belirsiz kafamı salladım. Ona teşekkür edip odama gitmek, kapıyı kapatana dek dayanmak istiyordum ama görüşüm çoktan bulanıklaşmıştı. Öyle minnettar hissediyordum ki gözlerim yaşlarla doluyordu. Sanki o, baktıkça insanı rahatlatan yemyeşil bir ormandı ama ben içimde sadece hüznün mevsimi taşıyordum.

Dudaklarımı ısıtıyor, dayanmaya çalışıyordum ama sonunda gözyaşlarına daha fazla direnemedim. Yanaklarım hızla ıslanırken Ömer’in durgun bakışları yerini telaşa bıraktı. Bana doğru bir adım atıp, “Mercan!” dediğinde boğazıma kadar dayanan yalnızlığım öyle dayanılmaz bir hâl aldı ki kendimi ona uzanırken buldum.

Yüzümü göğsüne gömerken omuzlarım hıçkırıklarımla sarsılıyordu. Bunun ne kadar utanç verici olduğunu daha sonra düşünürdüm, bu davranışımın daha sonra pişman olurdu. Şimdi sadece ağlamak istiyordum. Ağlarken biri beni avutsun istiyordum. Tek istediğim buydu.

Bir tereddüt anından sonra o da bana sarıldı. Bir kolu omzuma dolanırken diğeri beni yatıştırmaya çalışır gibi usul usul saçlarımda gezindi. Hiçbir şey söylemedi, sadece güçlü bir kucaklamayla beni sıkı sıkı tuttu ve yatışmamı bekledi.

Biraz olsun sakinleşip olanların farkına vardığımda titrek bir nefesle geriye çekildim. “Özür dilerim. Ben... Bana ne olduğunu bilmiyorum.”

“Belki sadece yastasındır,” dedi alçak sesiyle. Geriye çekilmiştim ama Ömer’in elleri hâlâ kollarımda geziniyor, bana dikkatle, belki biraz da şefkatle bakıyordu.

“Bu, yas mı?”

Bunu hiç düşünmemiştim. Elif’in cenazesinin ardından bir hafta boyunca saklandıktan sonra artık yas tutmaya hakkım olmadığını düşünüyordum. Tek yaptığım İpek’le hayata tutunmanın bir yolunu aramaktı.

“Benim de babam öldü. Babam olmayı bırakalı uzun zaman olmuştu ama yine de kolay olmadı. Bazen çalışırken birdenbire artık kızacak bir babam olmadığı aklıma geliyor. Gözlerim boşluğa düşüyor ve kimseye söylemek istemediğim, derin bir acıya gömülüyorum. Herkesin hikâyesi de, acısı da, yas tutma şekli de farklıdır. Ağladığın için utanmamalısın, Mercan. Ben de böyle ağlayabilmek isterdim.”

Sesindeki anlayış bana o güne dek kimsenin veremediği bir teselli veriyordu. Aramıza biraz mesafeye koyarak geriye çekildim. Elimin tersiyle yüzümü silerken omuzlarımı biraz olsun doğrultabiliyordum artık.

“Teşekkür ederim, Ömer. Her şey için sana öyle minnettarım ki...”

“Hiçbir şeyi karşılıksız yapmadım,” dedi sakın sesiyle.

“Karşılıksızmış gibi hissettiriyor.”

Ömer başını iki yana salladı. Bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyordu ama vazgeçtiği anı yüzünde gördüm.

“Hadi, gidip biraz uyu. Yarın akşam iş hakkında konuşuruz.”

“Tamam. Teşekkür ederim.”

“İyi geceler, Mercan.”

“İyi geceler, Ömer.”

Gülümsemeye çalıştım ama başarabildim mi bilmiyordum. Yatak odasına dönüp İpek’in yanına girdiğimde hemen uyurum sanıyordum ama içim öyle doluydu ki uyuyabilecek kadar rahatlamak için biraz daha ağlamam gerektiği ortaya çıktı. Fakat bu kez gözyaşlarım, acıyla dolu değildi.

12. BÖLÜM

Çok erken uyuduğumuz için uyanışımız da şafakla birlikte oldu. Erken kalkmayı severdim ama o gün akşama dek bütün o saatleri nasıl geçireceğimi hiç bilemediğim bir gündü. Ömer daha uyanmamıştı muhtemelen. İpek'i sessiz tutmaya çalışıyor, o gidene dek bizim uyandığımız ortaya çıkmasını istiyordum. Henüz her şeyi sindirecek vaktim olmamıştı, yüzüne nasıl bakacağımı akşama dek bulmam gerekiyordu. Ondan utanmamam için her şeyi yapmıştı, buna minnettardım fakat utanmayı nasıl durduracağımı bilmiyordum.

Sabahın ilk saatlerinde bütün dikkatimi İpek'e verdim. Uzun süre yatakta kaldık. Sabahları uyandığında tembellik etmeyi seviyor, güneşte uyuklayan bir kedi gibi oraya buraya kıvrılarak geriniyordu. Böyle zamanlarda sarılmak, konuşmak en sevdiği şeylerden biriydi. Ben de elimden geleni yapıyordum. Ona sarılıp masallar anlatıyor, bazen de annesiyle çocukluk anılarımızdan bahsediyordum. O anıları anlayamıyordu muhtemelen ama o tembellik saatinde ne söylersem söyleyeyim dinleyecekmiş gibi davranıyordu.

Ömer'in gittiğini duyunca kahvaltı yapmak için kalktık. Yeğenimin eline oyalanması için bir salatalık verdim. O ön dişleriyle salatalığını bir tavşan gibi yerken ben de ikimize

pankek yaptım. D n benim yüzümden öyle çok ağlamıştı ki kendimi suçlu hissediyordum. Bugün tek amacım ona sevdiği şeyleri pişirmek, onu parka götürmek, mutlu olduğundan emin olmaktı. Dışarı çıkıncaya dek o günün cumartesi olduğunun farkında değildim. Sıcak havaların sonlarına geldiğimizi bilen herkes dışarı çıkmış olmalıydı.  n nden geçtiğimiz tüm mağazalar ve kafeler insanlarla doluyken mahalle parkı da bu kalabalıktan nasibini almıştı.

 pek'le biraz salıncak sırası bekledik. Parkta sadece sallanmakla ilgilendiğinden diğer oyuncaklara bakmıyordu bile. Tatlı yeğenimin şansı en azından salıncak sırasında yaver gitmişti. Kısa bir süre sonra onu sallamaya başladım. Çok hızlı sallanmaktan korkuyordu. Ellerini havaya kaldırıp gökyüzüne bakarken usul usul sallanmayı seviyordu. Bir kuş görürse heyecanla ellerini çırpıyor, bana seslenip kuşları gösteriyordu. Hayatta hep kuşları görünce alkış tutacak kadar mutlu olmasını istiyordum.

Kendimizi bir kozanın içine almışız gibi hissettiğim tatlı bir öğleden sonra geçiriyorduk ama sonra telefonum çaldı. Hayat Abla arıyordu. Her aradığında ona mesaj atıyordum ancak bana verdiği cevaplar giderek daha endişeli bir hâl alıyordu. Sık sık arar olmuştu, ben a madık a mesajlarında beni azarlamaya, hatta neredeyse yalvarmaya başlamıştı. Onu endişelendirmek istemiyordum. Aramalarına dönüp beş dakika konuşsam onu rahatlatabilirdim ancak bunu bir türlü yapamıyordum. Bana iyi olup olmadığımı sorduğunda sesim titremeden cevap verebileceğimden emin değildim. Müdür Baba da birkaç günde bir arıyordu. Birine ulaşamamaktan hiç hoşlanmadığını iyi bilirdim. Aynı şekilde Burak'ı da arıyor mu, onunla hiç konuştu mu merak ediyordum ama  pek'in benimle olduğunu bilmediğine emindim. Bilseydi bundan haberim olurdu. Bilseydi beni mutlaka bulurdu.

Burak hiç aramamıştı. Ben de onu aramayı denememiştim bile.  pek'le ayrı düşmekten korkmak için onlarca sebebim

vardı ama en büyüğü Burak'tı. Bir gün, bir şekilde hayatımı yoluna koymayı başardığımda Burak'ın ortaya çıkıp İpek'i benden koparacağından çok korkuyordum.

Telefonum bir kez daha çaldı. İç çekerek telefonu kapamak için cebimden çıkardım fakat bu kez arayan Hayat Abla değildi. Bir açıdan daha kötüsüydü, Ömer'in annesi arıyordu.

Nikâhtan sonra beni aramadıkları için çok rahatlamıştım. Hale birkaç kez annesinin ziyaretimizi beklediğini söylemişti fakat Ömer'in benden böyle bir beklentisi yok gibiydi. Nermin Anne'nin de beni rahat bırakacağını varsaymıştım. Açıp açmamak konusunda kararsızdım ama telefonum çalmaya devam ederken kadıncağızın bana karşı iyiliğini, nezaketini hatırlayıp kendimi kötü hissetmeye başladım.

Anlık bir dürtüyle cevapla tuşuna bastım ama daha telefonu kulağıma götürmeden pişman olmuşum bile.

"Alo?"

"Selamunaleyküm kızım, nasılsın?"

"Aleykümselam. İyiyim, sen nasılsın?"

"Eh, biraz dertliyim. Hiç aramıyorsunuz, gelmiyorsunuz. Yeni evlileri rahatsız etmeyeyim dedim ama elimi öpmeye gelmeye niyetiniz yok mu yoksa, diye düşünüyorum artık."

Bir de burada durmuş sakın bir öğleden sonra geçireceğimi düşünüyordum. Hayatımda huzurlu bir anın olması ne mümkündü ki?

"Ah, şey... Ömer çok çalışıyor."

"Bu akşam bize yemeğe gelin, olur mu?"

Olmazdı ama bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum. "Aslında bu akşam bir planımız vardı," dedim salıncağın zincirlerine bakarken. Böyle söylemek nedense beni utandırmıştı. Fakat Ömer erken geleceğini, iş hakkında konuşacağımızı söylediğine göre sahiden de planımız vardı.

"Öyle mi? Ne güzel, ne yapacaksınız?"

"Hiç," deyişimi utanıyor olmama yormuş olmalı ki bir şey demedi. Yarın bizi mutlaka beklediğini söyleyip kapattığını-

da alçak sesle inledim. İpek başını arkaya atıp beni görmeye çalışınca salıncağın önüne geçtim ama telefona bakıyordum. Ömer'e mesaj atıp annesinin söylediklerini ilettim. Benden oraya gitmemi ister mi, isterse gider miyim bilmiyordum.

Gitmemek Ömer'i zor duruma sokardı. Bize o kadar iyi davranıyordu ki onu zorlayacak şeyler yapmak istemezdim. Bana iş bulduğuna hâlâ inanamıyordum. Beni neyin içinden çekip aldığının farkında bile değildi üstelik.

Ömer bana cevap olarak bir saat içinde evde olacağını yazınca saate baktım. Henüz öğlen iki bile değildi. Akşama dek ondan kaçabileceğimi ummak da buraya kadardı demek.

“Gel bakalım, minik kuş,” dedim İpek'i kaldırırken. “Eve gitmemiz gerekiyor.”

İpek kollarını bana uzatırken, “Ev,” dedi ve bu küçük kelime içimi sızlattı. İkimizin gerçekten bir evi olacağı o güne kavuşacaktık, bunu biliyordum. Yalnızca biraz dayanmamız gerekiyordu. Dayanmak ait olmadığımız bir hayatta rol yapmaksı öyle olsun, ne gerekirse yapacaktım.

İpek eve kadar şikâyet etmeden yürüdü ama onun karınca adımlarıyla eve varmamız epey uzun sürdü. Yolda gördüğümüz her kediye, kuşu selamlayıp hâl hatır sormak mecburi bir kuraldı âdeta. Hâl böyleyken kapıda Ömer'le karşılaşmamız şaşırtıcı değildi.

İpek karşısında tanıdık bir yüz görünce avazı çıktığı kadar bağırıp öyle coşkuyla el salladı ki gören de deniz kıyısında durmuş, karşıdaki adaya sesini duyurmaya çalışıyor sanırdı.

Bu heyecanı Ömer'i güldürdü. Yüzünde gördüğüm en geniş, en içten gülüşle ona doğru koşuran yeğenimi yakalayıp kucakladı. Bu sahne hakkında ne yapmam gerektiğini bilemeyecek öylece durup onlara baktım.

“Ümel!” diyordu İpek incecik sesiyle. “Salıncağa bindik, kedi gördük, teyze kuşlara cik cik dedi.”

Ömer, İpek'in çıkardığı tiz sesler yığından hiçbir şeyi anlamıyor gibi görünüyordu. Esasında yanımda sürekli bu şekilde konuşuyor olmasa ben de anlamazdım.

Buna rağmen kafasını abartıyla sallıyor, "İnanamıyorum, gerçekten mi?" gibi şeyler söylüyordu. Geride durduğumu fark edince birkaç adım yaklaşıp aramızdaki mesafeyi azalttı. Sanki azalan bu mesafe sadece aramızdaki adımlardan ibaret değilmiş gibi hissediyor, içten içe büyük bir korkuya kapılıyordum.

"Parkta mıydınız?"

"Demek birkaç kelime yakaladın," dedim eğreti bir gülümseyişle. "Evet, İpek salıncağı çok seviyor. Bu hafta her fırsatta parka gittik."

"Her zaman kuşlara cikler misin peki?"

"Evet, herkes öyle yapmaz mı?"

"Senin yapacağını düşünmezdim," dedi gülerek. "Hazır dışarıdayken markete gidelim mi?"

Geçen gün de benzer bir teklifte bulunduğu için geri çevirmek istemedim. Zaten mutfakta da pek bir şey kalmamıştı. "Olur."

Ömer kabul etmemi beklemiyormuş gibi şaşırdı. Boştaki eliyle ceplerini yoklayışında komik bir telaş vardı.

"Tamam. Arabayla gidelim o zaman. Büyük bir markete gider, manav alışverişi yaparız."

Omuz silkerek ona bıraktığımı ilan edince arabasına bindik. Ben İpek'le arkaya oturdum. Mahalledeki bir markete gittiğimiz için konuşacak fırsatımız olmadan hemen indik. Rafların arasında gezerken her şeye dokunmaması için İpek'i kucaklamıştım ama Ömer bir market arabası çekip öndeki sepetine İpek'e oturtmayı teklif edince yeğenim, annesinin onu böyle gezdirdiği günleri hatırlıyormuş gibi neşeyle ona uzandı.

Birdenbire tamamen boşlukta kaldım. Market arabasını Ömer sürüyordu, ben de yanında durmuş kendimi bu ana bir türlü yerleştiremediğimi hissediyordum.

“Mutfakta ne eksikse alalım, olur mu? Ben henüz evde pek vakit geçiremediğim için senin öncülük etmen gerekiyor.”

“Tamam. Sebze alsak iyi olur.”

Manav reyonuna dönerken ellerimi pantolonuma sildim. Alışverişin yarısını ödemek istiyordum ama acınası banka hesabım bunu teklif etmeme mani oluyordu.

“Çalışmaya başlayınca mutfak alışverişini ben üstleneceğim,” dedim kendimi rahatlatan bir çözüm bulduğumu düşünerek.

“Böyle şeyleri dert etme.”

“Ederim.”

“İyi, sen bilirsin ama beni beslemek kolay değildir, haberin olsun.”

Sesindeki takılma beni güldürdü. “Doğru düzgün yemek yediğini görmedim.”

“Çünkü beni strese sokuyorsun. Stresliyken yemek yiyemem.”

Meyve reyonunun önünde durup hayretle ona baktım.

“Ben mi seni strese sokuyorum?”

“Evet. Sürekli bir şeylerin hesabını yapıyorsun. Yanında gergin hissediyorum. Lütfen bana biraz acı.”

Bir poşet alıp elma doldurmaya başladı. Bana takılıyor gibi görünüyordu ama yüzüme bakmaktan itinayla kaçındığını fark ettim. Şakalaşıyor muydu yoksa gerçek düşüncelerini şakalarının ardına mı gizliyordu, emin değildim. Fakat ona sürekli işine bakmasını, benimle ilgilenmemesini söyleyip durmuşken gerçekten öyle hissediyor olabilirdi.

Bir şey söylemek yerine biraz muz almaya karar verdim. Bu benim uzlaşma yöntemimdi. Alışverişine dahil olarak stresini azaltmayı umuyordum. İpek ellerini ayaklarını sallayarak

muza ulaşmak için komik bir çabaya girişince Ömer poşeti tarttırıp muzlardan birini yemesi için soydu. Arabayı hafifçe sallıyor, İpek'i güldürecek manevralar yapıyordu.

"Çocuklarla iyi anlaşıyorsun," dedim yeni bir poşete havuç doldururken.

"Evet. Sen?" Bir an durduktan sonra İpek'e bakıp kaşlarını hafifçe çattı. "Tuhaf bir soru mu oldu?"

"Hayır. Benden beklenmediğini biliyorum ama çocuklarla aram iyidir."

"Neden beklenmesin ki?"

Uzattığım poşeti alıp arabaya koydu. Bu sırada İpek âdeta kendinden geçerek büyük bir aşkla muzunu yiyordu.

"Soğuk bir insanım. Beni ilgilendirmeyen işlere pek karışmam, o yüzden bencil olduğumu söylerler. Kimse böyle birinin çocukları sevmesini beklemiyor sanırım."

"Tuhaf," dedi Ömer sıradan bir sesle. "Senin hakkında söyleyeceğim şeylerin hiçbirisi bunlar olmazdı."

"Benim hakkımda daha tuhaf şeyler söyledin. Hayatımın en iyi döneminde karşılaşmadık."

"Belki karşılaşmışsızdır. Seni daha önce görmüştüm." Poşetlere sebze meyve doldururken sıradan bir sohbet yürütüyorduk. Bu anı buzlu bir camın ardından izliyor gibiydim çünkü Ömer'le aramızda hiçbir şeyin sıradan olmadığını düşünüyordum. Söylediği şey o camın ardından çıkmamı sağladı, hayretle ona baktım.

"Nasıl?"

"Hale'yi almaya geldiğim bir gündü. Beraber okuldan çıktınız, sonra kardeşim eve gelene dek senden bahsedip durdu. Seni gerçekten seviyor."

Ah... O günler öyle uzak görünüyordu ki okula gittiğim zamanları hatırlamakta zorlanıyordum

"Ona kimseyi bu kadar kolay sevmemesini söyle."

"Sanki beni dinler de..." dedi Ömer gülümseyerek. Başka bir şey almamız gerekiyor mu diye reyona bakındıktan

sonra ürünleri tarttırmak için İpek'le beraber yanımdan ayrıldı. Arkasından bakarken kendimi boşlukta asılı kalmış gibi hissettim. Neden böyle olduğunu bilmiyordum. Neden onun gibi rahatça anı yaşayamıyor, kendimi hep olmaması gereken bir yerde, konuşmaması gereken birisiyleymiş gibi hissettiğimi bilmiyordum.

Orada dururken Ömer gibi olabilmeyi diledim ama benim hayatım hiçbir zaman korkmadan birine bağlanabileceğim türden bir hayat olmamıştı. Ben her zaman gidenlerin ardında kalan, yalnız bir kız olmuştum. Bu sefer de öyle olmak zorundaydı, bunu bilirken nasıl doğal bir şekilde bu aileye karışabilirdim ki?

İpek'in tiz çılgılığıyla başımı kaldırıncaya meyveler tartılırken cihazdan çıkan etiketler için heyecanlandığını gördüm. Tepkisi market görevlisiyle Ömer'i güldürüyor, onlar güldükçe İpek daha abartılı sesler çıkarıyordu. Bu manzara canımı sıkıyordu. Görünüşe göre araya karışamayan, anı yaşayamayan tek kişi bendim. Derin bir nefes alıp daha fazla çaba göstermeye karar verdim çünkü böyle olmak tuhaf biri gibi görünmeme yol açıyordu. Sadece normal biri olmak, sıradan bir hayat yaşamak istiyordum. Büyük dertlerin, çözülmez karmaşaların olmadığı basit bir hayat tek dileğimdi artık.

Hayatımın en uzun market alışverişini yapmış olmalıydım. Eve geldiğimizde öyle çok poşet vardı ki taşıyabilmek için birkaç kez inip çıkmak zorunda kaldık. Ömer markette tam bir çocuğa dönüşmüştü. Üstelik İpek'in tesadüfen işaret ettiği şeyleri bile almaya çalıştığı için onu sürekli uyarmak zorunda kalmıştım.

"Kahve ister misin?" diye sordum o poşetleri açıp her şeyi tezgâhın üstüne sıralarken.

"Çok iyi olur."

"Sade mi?"

"Evet, teşekkürler."

Başımı sallayıp ocağın üstündeki rafları mokapotu aldım. Ömer daha önce marketten aldığı kahve paketini inceledi, kokladığını görünce merakla ona baktım.

“Bunu rastgele almıştım, pek iyi değildir muhtemelen. Hep aldığım bir kahve var, ondan sipariş vereyim. Başka bir tercihin yoksa yani?”

“Yok. Kahve seviyorum ama öyle özel tercihler geliştirecek kadar imkânım olmadı hiç. Yurtta, geceleri çalışırken kahve içebilmek için bunu almıştım.”

“O zaman sana yeni iş hediyesi olarak iyi bir kahve alacağım.”

Ocağın altını yakıp Ömer’e döndüm. Tezgâhın üstüne yığıldığı şeyleri dolaba dizmeye başlamıştı.

“Direkt işe başlayabilecek miyim, öncesinde bir görüşme olmayacak mı?”

“Tanışıp projeler hakkında konuşmak için gitmen gerekir, beraber gidebiliriz. Sonrasında hemen başlayacaksın. Kahvemizi içerken neler yapman gerektiğini anlatırım. Kullanacağın bazı programlar olacak, onları öğrendikten sonra zorlanmazsın.”

“Senin bilgisayarını kullanabileceğimden emin misin? Sana lazım olursa ne olacak?”

“Bir bilgisayarım daha var, ayrıca şirket bilgisayarım da var, Mercan. Bütün işim bilgisayarlarla, unuttun mu? Gerçi hiç sormadığın için unutmuş olamazsın.”

Uğraştığı şeylerin arasından bir anlığına başını kaldırıp bana muzip bir bakış attı. Daha önce bana şakalaşan biri gibi görünmemişti. İçine kapanık biri olmasını bekliyordum, ağırbaşlı ve ciddi bir izlenim edinmiştim ama pek de öyle olmadığı ortaya çıkmıştı. Şu market alışverişi bile onun mizah anlayışı olan, biraz muzip biri olduğunu görmeme yetmişti ki bu beni şaşırtıyordu.

“Nerede çalışıyorsun?”

Bilinen bir oyun geliştirme şirketinden bahsetti. Orada on yıldır çalıştığını söyleyince onu süzmekten kendimi alamadım.

“Kaç yaşındasın ki?”

“Böyle sorular sormak için biraz gecikmedin mi sence de?”

“Yaşlı olduğun için mi böyle söylüyorsun?”

Kaç yaşında olduğunu tahminen biliyordum, sadece Hale’yle yaptığımız o ilk konuşmada odağım bambaşka şeyler olduğundan emin değildim.

“Yirmi dokuz yaşıdayım. Nisanda otuz olacağım, o zaman bana yaşlı diyebilirsin. ”

“Ben de yirmi bir yaşıdayım ama elli yaşında gibi hissediyorum.”

“Abartıyorsun,” dedi ama söylediklerimde ciddi dim. Hiçbir zaman yaşımın gerektirdiği tatlı, uçarı bir kız olamamıştım. Yurtta, üniversitede pek çok teklif almama rağmen hiçbir zaman sevgilim olmamıştı çünkü kendi yaşımdaki erkeklere ayak uyduramıyordum. Kendimi onların yanında hep çok endişeli, planlı, heyecansız hissederdim. Ömer ise gözüme dürüst, nerede ne yapacağını bilen, sağlam bir adam gibi görünüyordu. Bir kariyeri vardı, sorumluluk duygusu gelişmiş biriydi. Bütün bunlar ona saygı duymama sebep oluyordu.

Ocağın altını kapatıp kahve için iki bardak almıştım ki evdeki sessizliği fark edince bir an panikleyip salona koşturdum. İpek halının ortasına yatmış, Ömer’in ona az önce aldığı küçük bebeğe sarılarak uyumuştı.

Geç kalktığı günlerde öğlen uykusu dengesini şaşıp beni zorluyordu ama market heyecanından sonra onu bu hâlde bulunca uyku düzenini dert edemedim. Ömer’in de arkamda olduğunu hafifçe gülene dek fark etmemiştim. İpek’i yerden kaldırıp odaya götürürken yanağına minik öpücükler sıraladım. Almak zorunda kaldığımız beşiği de vardı ama onu hiç

kullanmıyordum. Beşik küçük odadaydı, alışveriş yaparken aileye orayı zamanla bir çocuk odasına dönüştüreceğimizi söylediğimiz için içeride birkaç koli ve beşikten başka bir şey yoktu. İpek'i orada yatırmayı hiç istemiyordum, buna gerek de yoktu zaten.

Salona dönerken Ömer de kahvelerle mutfaktan çıkıyordu. Kanepenin önüne bir sehpa çekip bir uca oturdum. O da diğer tarafa yerleşti.

“Yarın ne yapacağız? Bir şey söylemedin.”

Neyse ki annesinden bahsettiğimi hemen anladı da oraya gidip gitmeyeceğimizi sormak zorunda kalmadım.

“İstemiyorsan gelmek zorunda değilsin.”

“Yalnız mı gideceksin?”

Omuz silkerek kahvesine uzandı. Bana bir şey söylemiyordu ama oraya yalnız giderse benim adıma bin türlü bahane sıralaması gerekecekti. Bunu yapmak zorunda kalmasını istemiyordum, hele de bana bunca yardımı dokunmuşken.

“Benim için sorun değil,” dediğimde şaşırarak bana baktı. Başlangıçta onu sürekli terslemiş olmasaydım o bakışa alınabilirdim bile.

“Gerçekten mi?”

“Evet. Gidebiliriz.”

“Tamam.”

Rahatsız edici bir dakika boyunca kahvelerimizi içtikten sonra aynı anda birbirimize döndük. Ömer söyleyeceği şeyden vazgeçip gülümsedi.

“Ne diyecektin?”

“Bahsettiğin iş konusunda...”

Böylece derin bir sohbeta daldık. Ömer bilgisayarını alıp bana hızlandırılmış bir kurs vermek için elinden geleni yaptı. Karmaşık bir yanı yoktu, söylediği programları kolayca çözebilirdim. Ödevlerim için bundan daha zor programlarla uğraşmıştım. Şirketin üzerinde çalıştığı projelerle ilgili veri

analizi yapacak, bunu istatistiklere döküp ayrıntılı sunum hazırlayacaktım. Ömer'i dinlerken öyle heyecanlanıyordum ki yerimde sakince oturmak zorlaşıyordu. Evde İpek'le olabileceğim, kariyer hayallerime dair umut olarak göreceğim bir işi hayal etmeye cüret bile edemezken Ömer bunu bana öylece sunuyordu. Belki de sonunda şans biraz olsun yüzüme gülme-ye başlamıştı.

13. BÖLÜM

Pazar günü akşamüzerine dek Ömer'den iş öğrenmeye devam ettim. Onunla evde olmak tuhaftı ama bir meşguliyetimiz olduğu için oturup bunu düşünecek vaktim yoktu. Annesine gidecek oluşumuzu da pek düşünmemiştim, bu yüzden saat dört olduğunda bu gerçeğe yüzleşmem gerekti. Hazırlanırken Nermin Anne'nin nişan bohçası yapamadığına üzüldüğü için ısrarla bana aldığı birkaç elbiseden birini giydim. Bu elbiseler daha çok Elif'in tarzıydı, ben hiç böyle giyinmezdim ama kendimi kötü hissettiğimde üzerimde kardeşimi hatırlatan bir şeyler olması fikri beni yatıştırıyordu.

Kendime verdiğim özenin çok daha fazlasını İpek'e verdim. İki yandan topladığım minicik saçları tokenin içinden çıkıp bir palmiye gibi açılıyordu. Üzerine pembe bir pantolonla en sevdiği tavşanlı tişörtü giydirdiğimde aynanın önüne geçip tişörtündeki tavşana uzun uzun baktı. Bir yandan onunla konuşuyor, bir yandan sık sık dönüp "Bak!" diyerek tavşanı gösteriyordu. Son günlerde ona giydirdiklerimi daha çok fark ediyordu sanki. Dolaptan bir şeyler çıkardığımda pembe olana uzanıyor, onu giymeye çalışıyordu. Başta bunun üzerinde düşünmemiştim, esasında bunu fark edecek bir durumda da değildim ama o aynadaki yansımasına bakıp neşeyle anlamadığım şeyler söylerken fark ettim ki büyüyordu.

O kadar küçüktü ki birkaç hafta onun hayatında çok önemliydi. Ben ise bu haftaları oradan oraya savrularak, yeğenimin her gün büyüdüğünü gözden kaçırarak geçiriyordum. Böyle olması içime dokunuyordu fakat elimden ne gelirdi ki? Onu izlerken kendime ona daha çok dikkat edeceğime ve güzel elbiselerle şımartacağıma söz verdim.

“Hadi gel,” dedim ama hiç oralı olmadı. “İpek, hadi.”

Aynada poposunu sallayarak kendine bakmaya devam ediyordu. Sevimliliğine direnmenin imkânı yoktu, telefonumu alıp uzun zaman sonra ilk kez bir video çektim.

Elif bana her zaman İpek’in videolarını gönderirdi. Her şeyi kaydetmek için özenle yazdığı defterleri, videoları saklamak için kullandığı anı uygulamaları vardı. Telefonu bendeydi ama hiç açmamıştım. Kazada ekranı kırılan o telefona bakmaya bile dayanamıyordum. Bir gün içindeki anıları almak için açmam gerekecekti ama bunu yakında yapabileceğimi sanmıyordum. Bu, düşünmeyi sürekli ertelediğim, üstünü örtüp durduğum bir meseleydi.

“Hadi ama İpek, gezmeye gideceğiz. Ömer de ne giydiğini görsün, gel.”

İşe yaramayan dil dökmelerim bu teklif karşısında hemen karşılık buldu. O ayaklarını pat pat yere vurarak salona koştururken arkasından gittim. Ömer üzerine koyu renkli, spor bir gömlek giymişti. Sabah çalışırken taktığı gözlüğünü çıkarmıştı ama gözüme farklı gelmesinin sebebi bu değildi. Biraz dikkat edince tıraş olduğunu fark ettim. Sanırım sakalını ve biraz da saçlarını kısaltmıştı. Oldukça hoş görünüyordu esasında ama bu düşüncüyü kendime sakladım.

Salonun ortasında telefonuna bakarak bizi bekliyordu. İpek tam karşısına geçip, “Ümel, bak!” diye cıvıldadığında başını kaldırıp büyük bir gülümsemeyle İpek’e döndü, bense yakalanmış gibi hissederek bakışlarımı hemen kaçırdım.

“Bak! Tavşan!” Ba! Davşav!

“Kim tavşan, sen mi?”

Ömer onu kucaklayıp tişörtüne gereken ilgiyi gösterirken İpek kıkır kıkır gülüyordu. Aralarında oluşan bu zahmetsiz arkadaşlığı etkileyici buluyordum. İpek benden çok daha girişken, arkadaş canlısı, sevimli olduğu için sosyalleşmekte hiç sorun yaşamıyordu ama Ömer de ona gerçekten içtenlikle yaklaşıyor gibi görünüyordu. Benim ise tek yapabildiğim dışarıda durup onları izlemektir.

Ömer eşikte öylece durduğumu görünce bana baktı. Bakışları yeşilin birkaç tonundan oluşan elbiseye değince kendimi gergin hissederek açık bıraktığım gür saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdım. “Şey, gidebiliriz,” diye mırıldanırken sesim ya da tavrım hoşuma gitmediği için kaşlarım çatıldı. Ansızın paniğe kapıldım çünkü kendimi birilerine güzel gösterme, beğendirme düşüncesi bulunduğum duruma öyle ters düşüyordu ki bu elbiseyi giymek koca bir hata, hatta aptallık gibi görünmeye başladı. Panik beni hızla dayanılmaz bir utanca sürüklüyordu. Bunun sebebi Ömer’in elbiseyi fark etmesine rağmen bir şey söylememesi mi diye kendimi yokladığımda cevabımdan hoşlanmayacağımı fark ettim. Oraya gitmek istemezsem sorun olmayacağını söylemişti, yine de gidiyordum. Süslenmek gibi bir gayem yoktu, sahip olduğum kıyafetler basit pantolon ve tişörtlerden ibaret olduğu için toy bir kız gibi görünmek yerine rolüme uygun olacak şekilde genç bir kadın gibi görünmemin bekleneceğini düşünmüştüm. Fakat Ömer bunu bilmiyordu, belki de benim onu etkilemeye çalıştığımı düşünüyordu. Düşünmüyorsa bile bu fikir aklıma girdikten sonra telaşımı bastırmanın bir yolu yoktu artık.

“Ee... Aslında üstümü değiştirsem olur mu? İki dakikaya dönerim.”

Arkamı dönecekken Ömer nedenini sordu. Yanaklarımdaki sıcaklık hızla yükseliyordu. “Ah, şey... Bana biraz dar geliyor, rahat edemeyeceğim böyle.”

“Emin misin? Çok güzel görünüyorsun.” Gözlerim iltifatıyla birlikte hafifçe irileşti, Ömer bunu görür görmez bakışlarını omzumun üstünde bir yere odakladı. Garip, tereddüt dolu birkaç saniyenin ardından boğazını temizleyerek konuştu. “Nasıl istersen tabii ama dar görünmüyor. Zaten çok zayıfsın, annem seni görünce beni azarlayacak diye korkuyorum. Hem geç de oldu...”

Ne yapacağımı bilemediğim için hazırladığım bebek çantasına uzandım.

“Tamam. Gidelim o zaman.”

Arabaya bindiğimizde sessizdik. Son iki gündür biraz konuşmaya başlasak da yakınlaştığımızı söyleyemezdim. Fakat artık ona o kadar da yabancı hissetmiyordum. Bunun karşılıklı olduğuna emindim ancak ikimiz de diğerinden ölesiye çekindiğimiz için bu yakınlaşmayı yönetmeyi beceremiyorduk. Birimizin daha akıllı olması gerekirdi ama içinde bulunduğumuz şartlar öz güvenli olmaya pek de elverişli değildi. Nermin Anne’nin kapısında zile basmak için hiçbir şey yapmadan durana dek hiç konuşmadık. Zil benim tarafımda olduğundan Ömer bana döndü.

“Neyi bekliyoruz?”

“Ben... Ne yapmam gerekiyor? Rol mü yapacağım? Yapmam gereken bir şey var mı?”

Fısıltılı sorularım hiç hoşuna gitmedi. Karşımda açıkça bozulmuşa benziyordu ama nedenini hiç bilmiyordum.

“Hayır, Mercan. Normal bir şekilde yemek yiyeceğiz. Biz evliyiz, değil mi? İlişkimizin detayları hakkında başka bir şey açıklamamız gerekmiyor.”

Evli olduğumuzu bu kadar rahat, sanki her şey normalmiş gibi söylemesi neredeyse irkilmeme sebep oluyordu. “Tamam...” dedim ama yine de zile basamadım. Ömer bu işi kendi üstlenerek kolunu uzatınca İpek dudaklarını büzerek zil sesini taklit etti. Maskaralığıyla bizi güldürdüğü için ona

minnettardım çünkü Nermin Anne kapıyı açıp bizi gülerken görünce gözlerindeki keyifli bakışlar beni sorgulayacağına dair endişelerimi götürdü.

“Kimler gelmiş, nihayet!” İpek’i kucağımdan almak için uzanınca yeğenim kendini onun kollarına atıp tişörtündeki tavşanı gösterdi. “Aman da bu neymiş!”

Onların içten kucaklaşmasını izlerken bu aile tablosunun gerçek olmadığını bilmek kalbimi kırıyordu. İpek için mi yoksa kendi adıma mı üzüldüğümden emin değildim. Nermin Anne bana dönüp yanaklarımı öptü.

“Hoş geldin, kızım, geçin hadi.”

“Anne, ben de geldim.”

“Geri git,” diye seslendi Nermin Anne beni salona geçirirken. “Git kendine başka anne bul, ben Mercan’ın annesiyim artık.”

Burun kıvrarak konuşuyor, sitemkâr bakışlar atıyordu. Aralarında bir şey geçtiğini düşündüm ama Ömer sadece gülererek ayakkabılarını çıkarıyordu. Biz salona girerken arkadan Hale’nin sesini duydum. İçeri önce Ömer, sonra da dışarıdan koşarak gelmiş gibi görünen Hale girdi.

“İpek balım geldi mi?”

İpek onu görünce Nermin Anne’nin kucağından bir kedi gibi kıvrılarak kayıp Hale’ye koşturdu. İkisinin coşkulu kucaklaşmasını kısık gözlerle izleyen Ömer, kardeşinin kıyafetlerine şöyle bir bakıp nereden geldiğini sordu.

“Sana ne be? Sen artık bu evde yaşamıyorsun, oğlum, karışamazsın bana.”

Abisi Hale’yi omuzundan iterek sözlerine dikkat etmesi için ona sataşınca o kadar şaşırdım ki Nermin Anne bunu fark etti.

“Bu ikisi hep böyledir,” dedi elini sallayarak. “Hep didişirler, boş ver sen.”

Ömer, İpek’i kucağına çekmeye çalışıyor, Hale de ona bağıırıyordu. Yeğenim ikisinin arasında çekiştirilmekten o

kadar mutluydu ki kıkırtıları fark edilince bu komik çekiştirme hızla bir oyuna dönüştü. Hale'yle Ömer heyecanlı sesler çıkararak İpek'i kucaktan kucağa atmaya başladılar.

Ömer'le ilişkimiz tuhaf, gergin ve endişeyle bezeli olduğundan birbirimizin yanındayken ikimiz de en ağırbaşlı hâllerimizi takınıyorduk. Bu benim normalimden pek farklı değildi ama Ömer'in asıl kişiliğinin ne kadar muzip olduğunu artık görmeye başlıyordum.

“Nasılsın bakalım?”

Gözlerimi önümdeki oyundan ayırıp Nermin Anne'ye döndüm. Elim tutup kucağına almış, yüzünde samimi bir tebessümle bana bakıyordu.

“İyiyim, sağ ol. Sen nasılsın? Dinlenebildin mi?”

Nikâh hazırlıkları sırasında o kadar koşturmuştu ki bir yerde bayılmasından endişelenir olmuştum. Sürekli telaşlı, gergin ve nefes nefese görüldüğü hâli geride kalmıştı anlaşılan. Yine tanıştığımız günkü o tatlı kadın gibi görünüyordu. Stresle baş edemediği konusunda beni uyardığından o hâline karşı bir ön yargı beslememiştım. Zaten benim için durumun tek zorluğu kendi yalanlarımla baş etmektı.

“Birkaç gün kıpırdamadan yattım ama şimdi iyiyim. Yeni evlileri rahatsız etmemek için aramadım, siz ararsınız diye bekledim ama...” Cümlesi hafif bir sitemle bitince gözlerimi yere düşürdüm. Onu arayıp soran bir gelin olabileceğimi sanmıyordum. “Neyse canım, buluştuk işte.”

İpek birden kucağıma doğru koşturunca onu son anda yakalayıp gülerek tuttum. Gamzeli yanakları kızarmış, küçük ağzının çevresi kahkahalarının ardından tükürüklerle dolmuştu. Hale de mutlu bir yüzle yere çöküp dirseğini kanepenın koltuğuna dayadı.

“N'aber, Mercan?”

“İyi, sağ ol. Sen?”

“İyi. Kuzenlerleydim. Herkes seni sordu, bir dahakine gelmek ister misin?”

Gelmek istemeyeceğimi bildiğine emin olduğum hâlde annesinin yanında bunu sorduğu için içimdeki kindar yan öfkeli bir başkaldırıyla kulaklarını dikti. Bazen gerçekten katlanılmaz bir kız oluyordu. “Olabilir,” dedim geçiştirmek için. Ömer de diğer koltuğa oturmuş, telefonuna bakıyordu. Beklediğimin aksine mercek altına alınmış gibi hissetmiyordum. Evde normal bir gün geçiriyor gibiydiler. Sanki ben de her zaman buradaymışım gibi davranıyorlardı. Hale bütün akşam İpek’le oynadı. Ben de mutfakta Nermin Anne’ye yardım ettim. Bana geçmişiyse, ailesiyle ilgili rastgele anılar anlatıyor, bazı akrabalarından bahsediyordu. Ömer, işten bir telefon geldiği için Hale’nin bilgisayarından bir şeyleri kontrol edeceğini söyleyerek bir süre önce eski odasına gitmişti. Yemekler hazırlanıp sofra kurulduğunda onu çağırmak bana düştü. Kapısını tıklayıp cevabını bekledikten sonra hafifçe araladım.

“Yemek hazır. Sofraya gelebilecek misin?”

“Geliyorum,” deyip birkaç tuşa bastıktan sonra ekranındaki pencereleri kapadı. Geri dönmeden önce gözlerimi odasında şöyle bir gezdirdim. Mütevazı bir odaydı. Yatağı, masası ve dolabından başka pencerenin yanında küçük bir kitaplık duruyordu. Kitaplığın önünde çerçeveler olduğunu görünce gözlerim birkaç saniye oraya takıldı.

“Bakmak ister misin?”

Ömer sandalyesinden kalkmıştı. Fotoğraflarda çok genç görünüyordu, bu yüzden merakıma yenik düşüp odaya girdim. Eğer içimi dökebileceğim bir arkadaşım olsaydı ona bunun yeni olduğunu, daha önce birinin özel hayatına dair merak beslemediğimi söylerdim. Benden beklenen şey Ömer’e “Hayır,” deyip geri dönmek olurdu ama kendimi birden kitaplığın önünde buldum.

Fotoğrafların birinde lise formalı dört arkadaş bir laboratuvarında deney gözlükleri ve baret takmış bir iskeletle düşünceli suratlar yaparak poz vermişti. Diğer bir çerçevede ise bir

standın önünde katıldıkları teknoloji yarışmasının ceketleriyle, kollarını göğsüne bağlamış poz veren bir takım vardı.

“Kazanabildiniz mi?” diye sordum o fotoğrafa işaret ederek.

“Finalde elendik. Ama orada aldığım staj teklifi sayesinde iyi bir şirkete girdim, on yıldır hâlâ aynı yerde çalışıyorum.”

Başımı sallayıp en üstteki son fotoğrafı gösterdim. Bunun için ne açıklaması olduğunu merak ediyordum. Ömer’in yüzünde hain bir sırıtış belirdi.

“Hale’yi kızdırmak için bastırmıştım bunu. Defalarca fotoğrafı çaldı, her seferinde yeniden bastırdım. Fotoğrafın kopyasını tüm aileye dağıtmakla tehdit edince durmak zorunda kaldı.”

Çerçeveadaki Hale belli ki hastaydı. Ciddi bir grip geçiriyor olmalıydı çünkü burnunun çevresi kıpkırmızı, gözlerinin altı halka halka görünüyordu. Saçları elektrik verilmiş gibi kabarmış, ağzı kocaman açıktı. O kadar garip görünüyordu ki fotoğrafa irkilmeden bakmak zordu.

“İntikam almadı mı?” dedim gülerek. Kızcağız fotoğrafta taş çatlasın on beş yaşındaydı, bu fotoğrafın yayılması o yaşlarda birine hayatının biteceğini düşündürmüştü olmalıydı.

“Alamazdı çünkü bana yanlış yaptığı için onu tehdit ediyordum. Asıl intikam alan bendim yani.”

“Ne fenaymışsın.”

“Ben çok iyi bir abiyimdir,” dedi abartılı bir adanmışlıkla ama sonra kendini tutamamış gibi güldü. Gözlerimi özenli bir çabayla yüzünden uzak tutup kitaplarında gezdirdim. Mesleğiyle ilgili, bazılarını benim de okuduğum kitapların yanı sıra birkaç klasik ve bir sürü polisiye vardı. Tanıdığım bir yazarın yan yana dizilmiş birkaç kitabından birini raftan çıkardım.

“Ben de polisiye roman severim.”

“Öyle mi? Bunları eve götürebiliriz. Beğendiklerini arabaya koyalım, gelip gittikçe azar azar taşırız. Hepsini birden götürmek zor olur.”

Bu eve gelip gitme fikri tuhaf geliyordu. Gelmemem gerektiğini düşünüyordum fakat davet edildiğimde reddedebileceğimden emin değildim. Bu insanlara karşı sert olmak kendimi suçlu hissettiriyordu çünkü.

“Şimdilik bunu alacağım,” dedim elimdeki kitabı göstererek. “Ben çok acıktım, yemeğe gidiyorum.”

“Tamam. Hadi.”

İkimiz de dönünce kollarımız birbirine çarptı. Bu beni öyle telaşlandırdı, odadan o kadar hızlı ayrıldım ki muhtemelen Ömer’e ayıp ediyordum. Böyle davranmak istemiyordum fakat onunla bazı sınırları aşmak konusunda büyük endişelerim varken bir tür kaçma refleksim oluşuyordu sanki.

Beraber sıradan bir yemek yedik. Ben aralarına yeni girdiğim için bahsettikleri her konuya dair bana bir açıklama yapıyorlardı. Hiç tanımadığım komşular, akrabalar hakkında öyle rastgele bilgiler ediniyordum ki bunları hatırlayacağımdan şüpheliydim. İpek gördüğü ilgiden deliye dönmüştü. Sürekli heyecanla konuşuyor, aslında konuştuğunu sanıyordu. Çoğu zaman onu anlardım ama bu gece söylediği çoğu şeyi bozuk kelimelerinden değil, işaret ettiklerinden çıkarmaya çalışıyordum.

Sürekli oradan oraya zıplayıp, heyecanla bir şeyler anlatmaya çalıştıktan sonra erkenden esnemeye başladı. Bu, hızla toparlanıp evden çıkmamıza vesile olduğu için memnundum. Sosyalleşme kotamı da rol yapma sınırlarımı da çoktan zorladığımı düşünüyordum. Bütün bunların içinde asıl endişe verici olan rol yaptığımdan emin olamayışımdı. Onlara alışmaktan o kadar korkuyordum ki bağıra çağıra kaçasım geliyordu. Fakat çaresizlik denizinde boş yere kulaç atmaktan öteye gidemiyordum.

14. BÖLÜM

Pazartesi günüydü, işi resmî olarak almadan önce Ömer'in arkadaşıyla tanışacaktım. Hale, İpek'e bakmayı teklif ettiği için öyle minnettardım ki önceki gece ona karşı beslediğim minik kindarlık tuzla buz olmuştu. Ömer'le onun öğle molasında buluşacaktık. Beni almaya gelebileceğini söylese de otobüsle gittim. Şirket merkezi bir yerde olduğundan ulaşımı kolaydı. Öğle arasında onunla arkadaşının şirketinde buluşacaktık.

Ömer şirketin önünde, randevuma yalnızca iki dakika kala yanıma geldiğinde geç kalma ihtimalinin verdiği gerginlikten perişan olmuştum. O özür dileyerek toplantısının uzadığını söylerken asansöre yönelmiştik bile. Her şey çok hızlı gelişti. Dünyanın en meşgul adamı gibi görünen Kenan Bey ile tanıştım. Bana işi bilip bilmediğimi sorduğunda bildiğimi söyledim çünkü Ömer hafta sonu boyunca bana yapacağım işi öğretirken bunu defalarca kez tembihlemişti. Kenan Bey bana vereceği reklam projesinin amaçlarından ve beklentilerinden bahsedip bir teslim tarihi verdikten sonra çok mühim bir görüşmeye yetişeceğini söyleyip yanımızdan aniden ayrıldı.

Küçük çaplı da olsa bir şirkette, bir toplantı odasında iş görüşmesi yapmanın böyle bir şey olmasını beklemiyordum. Ne

yaşadığımı anlayamadan öylece kapanan kapıya bakakalmıştım ki Ömer, “Ne oluyor?” dedi. Dönüp ona bakarken kapıyı işaret ediyordum.

“Beni sahiden işe aldı.”

Dudakları hafifçe kıvrıldı. Nezaketinden gülmemeye çalışıyordu. Aslında gülerken oldukça hoş görüldüğü düşüncesi zihnime birden sızınca bu fikri nereye koyacağımı bilemedim.

“Evet, bu konuda bir endişen mi vardı?”

“Eh, herhâlde yani. Şansıyla ünlü biri değilim sonuçta.”

“O zaman artık şansının döndüğünü düşünmeye başlarsın.”

Buna karşı o kadar alaycı bir ses çıkardım ki Ömer’in yüzü düştü. Böyle zamanlarda Elif’i çok özliyordum. Sanki onunla birlikte bazı filtrelerimi de kaybettiğim hissi dört bir yanıma sarıyordu. Ben her zaman biraz huysuz, çoğu zaman zor biriydim. İnsanlara uygunsuz şeyler söylediğimde Elif hemen araya girip durumu düzeltmek için orada olurdu, eğer orada değilse de onu arayıp yaptığım yanlışları nasıl düzelteceğimi sorabilirdim. Şimdi tek başıma, hele de içinde bulunduğum durumda bir şeyleri düzeltmek çok zordu.

“Son günlerde sürekli benimle uğraşıyorsun. Öğle molanı da çaldım zaten. Sana yemek ısmarlayayım. Olur mu?”

Sebebini anlamadığım tuhaf bir iç çekişle bana döndükten sonra gülümsedi.

“Ne ısmarlayacaksın?”

“Ne seversin?”

Onu bir restorana götürmemi isterse karşılayamayacağımı söylemek gururumu kıracakken bunu sormak büyük bir hataydı ama sormuştum bir kere. Geri alamazdım. Ömer ayağa kalkınca ben de hemen yerimden kalktım.

“Seni en sevdiğim yerlerden birine götüreyim o zaman.”

Şirketin bulunduğu ana caddeye çıkıp sağa doğru yürümeye başladık. Etrafa bakınıyor, bu jestin bana kaç mal olacağını

hesaplamaya çalışıyordum. Şık kafelerin, büyük restoranların önünden geçerken Ömer beni ara sokaklardan birine soktu. Aramızdaki sessizlik tuhaf bir hâl almasın diye söyleyecek bir şeyler aradım.

“Burası evinize yakın. Kenan Bey mahalleden mi arkadaşın?”

“Evet ama çok yakın olduğumuzu söyleyemem. Lisede aynı sınıftaydık, birinin başı sıkışsa yardım isteyebiliriz ama öyle durduk yere görüşüp dertleşmeyiz. Hadi gel, şurası.”

Beni bir pilavcıya sokmasını hiç beklemiyordum. İçinde yalnızca birkaç masa olan ufak bir dükkândı burası. Ömer, pilav tezgâhının arkasındaki adama “Usta,” diye seslenince gömleğinin düğmeleri göbeği yüzünden zar zor kapanan, kırmızı suratlı bir adam bize döndü.

“Ömer’im, hoş geldin!” Adamın sesi de en az göbeği kadar büyüktü. Bana dönünce yüzüne neşeli bir ifade yerleşti. “Sen de hoş geldin, hanım kızım.”

“Hoş bulduk,” dedim ama Ömer’e meraklı bakışlar atmadan duramıyordum.

“Bize iki tavuk pilav, ustam.”

Yeni nesil pilavcılardan değildi burası. Tezgâhta sadece nohut pilavla didiklenmiş tavuk görüyordum.

“Gel, kendin al bakalım. Sanayiye paket hazırlıyorum ben.”

Ömer hiç yabancılık çekmeden tezgâhın arkasına girerken bana oturmamı söyledi. Bir sandalyeye geçip onun köpük kaplara seri hareketlerle tavuk pilav koymasını izledim. Ustayla birbirlerine bir şeyler söyleyip gülustüler, sonra yanıma geldi.

“Bu, buralarda yiyebileceğin en iyi pilavdır. Ayran içersin, değil mi?”

Dolaptan ayran çıkarıp karşıma otururken yememi işaret etti. Kaşığıma uzanıp önümdeki dolu tabaktan bir lokma aldım. Yavaşça çiğnerken yüzüme bir gülümseme yayıldı.

“Neye gülüyorsun öyle?”

“Tavuk pilav yiyoruz,” dedim sanki bu çok mantıklı bir cevapmış gibi.

“Yani?”

“Bilmem. Komik geldi. Böyle bir yere gelmeyi beklemiyordum. Benden iyi bir yemek istersin sanmıştım.”

“Maaşını alınca isterim belki,” dedi ama istemeyeceğini biliyordum. Onun düşünceli, iyi bir insan olduğuna çoktan ikna olmuşum.

“Lisedeyken bir pilavcıda çalışmıştım, biliyor musun?”

Ömer kısık, hoş bir kahkahayla güldü. “Ben de. İki yaz boyunca burada çalıştım.”

Demek o yüzden pilavcı, onu tezgâhın arkasına sokmakta bu kadar rahattı.

“Neden çalışıyordun? Paraya ihtiyacın olduğu için mi?”

Buna pek ihtimal vermemiştim çünkü mütevazı hayatları benim standartlarıma göre oldukça rahat koşullar sağlıyordu.

“Annemler boşandığında liseye yeni geçmiştim. Babam oturduğumuz evi satıp gelirini annemle paylaşacağını söyleyerek bizi kiraya göndermişti. Sonra o eve yeni ailesini yerleştirdi. Her anlamda zor zamanlardı. Annem tekstil atölyesinde işe girdi, ben de elimden geleni yapmam gerektiğini düşündüm. Yazın burada, okul döneminde de hafta sonları kafelerde garsonluk yapardım. Babam bizimle görüşmek istese de onunla görüşmeyi reddetmem de bu yüzdendi. Hayatımızı tepetaklak ettikten sonra hâlâ görüşmek istemesi beni çok kızdırıyordu.”

“Kötüymüş,” deyip koca bir kaşık pilavı ağzıma tıktırdım. İş konusunda stres yaptığım için bu saate dek hiçbir şey yiyememişim ve bu pilav sahiden lezzetliydi. Ömer’in sessizliği ona bir bakış atmamı sağladı. Yüzünde yarım bir gülümsemeyle bana bakıyordu.

“Ne?” dedim şişkin yanaklarımla. Hiç de kibar görünmediğimi fark edince utanarak yutkundum.

“Sana hayatımın dramını anlatıyorum, tek yapacağın omuz silkmek mi?”

“Sen dram nedir bilmiyorsun,” deyip güldüm ama sonra onun da kendi hayatında zorluklar olduğunu, bizi bir araya getirenin de bunlar olduğunu hatırladım. “Affedersin, öyle söylememeliydim. Sadece... Ben ilgilenecek bir ebeveyni olmayan, talihsiz çocuklarla dolu bir yerde büyüdüm. İlgisiz bir baba oralarda seni şanslı biri yapardı. Evlerinden ayrılmış, ilgisini şiddetle, tacizle gösteren anne babaların elinden alınmış çocuklarla aynı odada yataydık. Hayatının dramı beni etkilemediyse kusura bakma, her türlü kötü hikâyenin etrafında yaşadım. Kolay kolay etkilenmem. Üniversiteye başladığımda bu yüzden arkadaş edinemedim. Herkes umursamaz, taş kalpli biri olduğumu düşünüyordu.”

“Kendin hakkında asla doğru olamayacak şeyler söyleyip duruyorsun. Hale senden her zaman övgüyle bahsederdi. Eğer umursamaz olduğunu düşünseydi seninle arkadaş olmak için o kadar çaba göstermezdi.”

“O kadar çabaladı çünkü başta hakkımda kötü düşündüğü için ona yardım ettiğimde kendini suçlu hissetti.” Ömer kaşlarını çatınca omuz silktim. “Bunu dert etmiyorum. Ben de aksini düşünmeleri için hiçbir şey yapmadım.”

“Keşke ben de başkalarını dert etmemeyi öğrenebilseydim,” dedi tabağıyla oynayarak. “Artık bu konuda daha iyiyim ama nişan bozulduktan sonra insanların düşünceleri hakkında endişelenerek zor zamanlar geçirdim.” Bir şeyler söylemek ister gibi baktı ama gerisi gelmedi. Ben de sormadım.

“Artık daha iyi misin?”

Gözleri dikkatle yüzümde gezindi. Onunla böyle rahatça sohbet etmek, onu tanıdığımı düşünmek garip geliyordu. Biraz endişeleniyordum da. Ona, ailesine alışmaktan, onları sevmekten ve ayrıldığımızda üzülmekten çok korkuyordum.

“Evet. Çok daha iyiyim.”

Yüzüm samimi bir tebessümle gevşedi. “Buna sevindim.”

Konuyu değiştirmek için ona işle ilgili bir şeyler sordum. Biraz sohbet ettik. Yemeklerimiz bittiğinde parayı ödemeye çalıştı ama istediğimde gerçekten korkutucu biri olabiliyordum. Buna rağmen en sert bakışlarımı üzerine dikip önüne geçerken korkmuşa benzemiyordu. Hatta gizli gizli güldüğünden şüpheleniyordum ama yine de kasanın önünden çekilip ödememe müsaade etti.

“Seni eve bırakayım.”

“Hayır, lütfen. Yeterince zamanını çaldım. Sen işine dön, zaten ev yakın.”

Ona el sallayıp karşıya, otobüs durağına geçtim. Cevap vermesini bile beklememiştım, buna içerleyeceğini de düşünmemiştim ama yolun karşısına geçtiğimde düşünceli bir ifadeyle bana bakıyordu. Başımı yana eğerek ona soran bir yüzle baktığımda dudaklarını birbirine bastırdı. Ardından başını hafifçe eğip kendi yoluna döndü.

Kendimi biraz kötü hissetmişim aslında ama üstünde durmamaya karar verdim. Saati kontrol etmek için telefonumu cebimden çıkardığımda ekranım arama bildirimleriyle doluydu. Hayat Abla beni defalarca aramış, bir o kadar da mesaj atmıştı. Kalbimde bir korkuyla mesajlara tıkladım.

Mercan? Aç artık şu telefonu. Seni merak ediyorum.

Yarın gelecek misin?

Eğer gelmezsen polise gideceğim. Neredesin? Ne oluyor?

Gözlerim mesajları takip ederken neden bu kadar kızgın olduğunu anlamaya çalıştım. Evet, telefonlarına uzun zamandır çıkmıyordum, bana kızmaya hakkı vardı ama neden yarından bahsedip durduğunu anlamamıştım. Gözlerim ekranın üstünde yazan tarihe takıldı. Sonra dünya yavaşça silikleşti.

Nerede, ne yaptığımı unuttum. Derken yeni bir mesaj daha geldi.

Yarın Elif'in kırkı için Kur'an okutacağız. Bütün çocuklarla, personelle beraber. Geleceksin, değil mi?

Kalabalık caddenin ortasında kalbimdeki ince bir damar gürültüyle koptu ama kimse bunu fark etmedi. Saç diplerimden parmak uçlarıma dek uzanan derin kederin gürültüsü insanların günlük telaşının arasında öylece solup gitti. Bir hüznün perdesinin ardından okuduğum o mesaja bakmaya devam ettim.

Ara sıra ölen çocuklar olurdu. Özellikle de büyüdükten sonra. Uyuşturucu yüzünden, yurttan ayrıldıktan sonra yanlış yollara gitmeleri yüzünden, yalnızlığın ve kimsesizliğin bize biçtiğine inandığımız kaderin ağırlığı yüzünden. Onlar için okutulan mevlitleri hatırlıyordum. Bazen üzgün, bazen kızgın olduğumu. Anlayamayacak kadar küçük olduğum zamanlarda o mevlitlerde dağıtılacak tatlı ve yemek için heyecanlandığımı hatırlıyordum. O yemeklerden birinin Elif için hazırlanacağını hiç düşünmemiştim. Elif'in ölümünün kırkıncı günü gelmişti.

Telefon elimde tekrar çalmaya başladığında gözlerimi kırptırdım. Birkaç iri damla ekrana düşerken bana çarpan biri yüzünden sendeledim. Durağa bir otobüs yaklaşmıştı. İnsanlar tam ortada durduğum için bana kızılıyordu. Ne yaptığının pek de farkında olmadan telefonu açıp duraktan uzaklaştım.

“Alo?”

“Mercan!” Sanki beni arayan o değilmiş gibi şaşkın bir sesle bağırmıştı. “Çok şükür! Neredesin sen! Neden açmıyorsun telefonlarımızı? Seni ne kadar merak ettiğimizi biliyor musun?”

“Biliyorum, özür dilerim.” dedim boğuk bir sesle. Mesajlarına hep cevap vermiştim ama şimdi o endişeli sesi

duyduğumda içimde hıçkırıklar birikiyordu. Merak edilmenin kıymetini biliyordum.

“Ne kadar endişelendim,” dedi o da boğuklaşan sesiyle. “Korkudan öldüm be kızım!”

“Ben... Yalnız kalmaya ihtiyacım vardı.”

Mesajlarımda da sürekli bunu söylemiştim, bu yüzden şimdiye dek elinden geldiğince beni rahat bırakmıştı ama sesi artık sabrı kalmamış gibi geliyordu. Onu öyle iyi tanıyordum ki sesinin tonundan, bakışlarından onu ne zaman kandırabileceğimi çok iyi bilirdim. Yetimhane çocukları etraftaki vicdanlı yetişkinleri kandırmanın yolunu her zaman bulurdu.

“Bir alo demek çok mu zor?” Derin bir nefes aldı. Ne kadar zorlandığımı biliyor olmalıydı. Elif’in yokluğuyla başa çıkamadığımı düşündüğünden kabuğuma çekilmeme izin vermişti, buna emindim. “Neredesin? Burak’la hiç konuştun mu?”

“Hayır. Sen?”

“O da açmıyor telefonunu. Evi boşaltıp kimseye bir şey demeden gitmiş. Senin bildiğini düşünüyorduk. İpek’i de götürdüğü için senin...” Devamını getiremedi. “Sen iyi misin?”

Boğazıma öyle acı, öyle ağırlı bir yumru oturdu ki konuşacak gücü bulmam zaman aldı. Ağlamaya başladım, o da ağlıyordu. Bizi gerçekten sevdiğini düşündüğüm belki de tek insandı. Çocukların trajik hayatlarıyla baş edemediği için ziyan olup gittiği o evlerde hayata sıkı sıkı tutunup başarılı olduğumuz için bizimle gurur duyardı.

“Neredesin, güzelim?” dedi şefkatle. Uzun süredir ilk kez şefkatli bir ses kendimi acınası hissettirmiyordu. “Hadi bu akşam bana gel. Yarın beraber yurda geçeriz. Herkes seni merak ediyor. Çocuklar sürekli seni soruyor.”

“Oraya gelemem,” dedim burnumu çekerek. “Yapamam, Hayat Abla. Biraz daha zamana ihtiyacım var.”

“Ama bu Elif için... Dur, dur tamam, neredeyse ben yanına geleyim. Okulun yurdunda mısın?”

“Hayır. Bir arkadaşımda kalıyorum.”

“Ne arkadaşı?”

Yanında kalacak kadar yakın olduğum tek bir arkadaşım olduğunu biliyordu. Onu kaybetmenin beni perişan ettiğini biliyordu.

“Özür dilerim. Seni sonra ararım, tamam mı? Lütfen beni arayıp durma.”

Telefonu yüzüne kapatırken kendi kendime bir kez daha özür diledim. Onu endişelendirmek istemesem de karşısına henüz çıkamazdım. İpek’in benimle kalması için onlara evli olduğumu söylemem gerekirdi. Ben... Bunu yapabileceğimi sanmıyordum. Hepsinin yüzündeki hayal kırıklığıyla baş edebilecek gücüm yoktu.

Bir süre o durakta umarsızca dikildikten sonra bir otobüse binip eve gittim. Merdivenleri çıkarken küçük yeğenimi birine emanet ettiğim gerçeğini hatırladım. Bu, beni biraz olsun kendime getirdi. Elif’in yokluğunun acısını gönlümce yaşama lüksüm yoktu. İpek varken kendi hislerimle uğraşamazdım. Her şeyi onun için yapmalıydım, onu herkesten korumalıydım.

Zile bastığımda Hale kucağında yeğenimle kapıyı açtı. İpek beni görünce sevgiyle cıvıladı, kendini kucığıma atıp minik kollarını boynuma doladığında onu uzun uzun kokladım.

Hale üzerine rahat eşofmanlar giymiş, kendi saçlarını ve İpek’inkileri örmüştü. Yeğenimin kafasındakinin örgü olduğu yalnızca bir tahmindi elbette. O minik saçların şekil alması pek de mümkün değildi.

“Kusura bakma, geciktim.”

Hale bana gözlerini devirerek kapıyı kapadı. “Saçmalama. Bebeğimle harika vakit geçirdik. Kız çocuklarına bayılıyorum. Kendime bir tane yapmak için ölüyorum ama etrafta düzgün tek bir adam yok.” Peşimden salona girip yanıma oturdu. “Sence abim düzgün bir adam mı?”

İpek'i kucağıma oturtup anlamsız cıvıltılarını dinlerken kafa salladım. "Öyle görünüyor."

"Hımm." Ayaklarını altına toplayarak bana yaklaşıp koluma girmesi yaptığım hatayı fark ettirdi. "Öyle mi diyorsun?"

Başımı koltuğun arkasına yaslarken ofladım. "Ne diyeyim? Kötü, korkunç biri olduğunu mu? Beni rahat bırak."

"Aman ya, seninle de hiç sohbet edilmiyor. Nasıl gittiğini soracağım ama korkuyorum. Neden böyle üzgünsün? İşi alamadın mı?"

"Aldım."

İpek arkamda kalan pencereden dışarıya bakmak için omzuma çıkmaya çalışıyordu. Onu dışarıyı görebileceği şekilde çevirip boynuma sarılan kollarına yaslandım. Bu minik kızın varlığı, beni bir çukura düşmekten alıkoyan tek şeydi.

"Ne o zaman?"

İç çektim. Hale'nin samimi endişesi, ısrarcı bakışlarına olan kızgınlığımı yatıştırıyordu:

"Yarın Elif gideli kırk gün olacak. Ben... Bunu unutmuşum. Utanıyor muyum yoksa suçluluk mu hissediyorum, emin değilim."

Herhâlde beklediği cevap bu değildi. Bir an bocaladıktan sonra kolunu omzuma dolayıp başını benimkine yasladı. "Bin tane şeyle uğraşıyordun, Mercan. Farkında olmadığın şey Elif'in yokluğu değil, sadece günler. Ne kadar acı çektiğini herkes görebilir."

"Ama o benimle ilgili hiçbir şeyi asla unutmazdı."

"Belki haklısındır ama ölen sen olsaydın Elif sadece yasını tutardı. Bebeği için endişelenmesi gerekmezdi, yardım isteyebileceği insanlardan kaçmak zorunda kalmazdı. Kalacak bir yer bulamadığı için tanımadığı biriyle evlenmeye razı olmazdı. Kimse senin verdiğin kararları kolay kolay veremez, Mercan. Ben veremezdim. Kendine bu kadar yüklenme, ne olur."

Dudaklarım bir çocuk gibi bükülüyor, ağlamamaya çalışırken çenem titriyordu. “Sana çok kötü davranıyorum. Yine de beni teselli ediyorsun,” dedim burnumu çekerek. “Teşekkür ederim, Hale.”

Hale sadece güldü. Kolu omzumu biraz daha sıkı sararken bana İpek’le neler yaptıklarından, abisiyle küçükken oynadıkları benzer oyundan bahsetti. Neden anlattığını bilmediğim konularda bir sürü hikâyeye gevezelik ettikten sonra gitmek için ayaklandığında ona öyle minnettardım ki bana sarılmasına bile izin verdim.

O gidince bütün dikkatimi İpek’e çevirdim. Zorlama bir neşeye onunla ilgilenirken zaman akıp gitti. Birlikte oyun oynadık, yemek yaptık, ben evi toparlarken o da dizdiğim tüm yastıkları özenle dağıtıp durdu. Şaşırtıcı bir hızla Ömer’in eve dönüş saati gelmişti. İpek’i uyuttuktan sonra çalışmaya başlayacaktım. Zihnimi buna odaklayıp kalbimdeki ağrıyı görmezden gelmeye devam ediyordum çünkü başka türlü davranırsam kedere teslim olmaktan korkuyordum. Sorumluluklarımı unutmaktan, devam edemeyecek kadar acı çekmekten, sonunda uğruna her şeyden vazgeçtiğim bu küçük kızı kaybetmekten çok korkuyordum.

Kapı çaldığında İpek koşarak oraya gitti. Son günlerde kapı zilini duyunca heyecanlanıyor, kapıyı açtığında daha kimin geldiğini görmeden Ömer’in adını haykırıyordu. Geçen gün Ömer’e gelen bir kargo eve bu saatlerde gelince İpek kapıda başka birinin olmasına öyle şaşırmıştı ki kapıdan dönüp kucağıma koşarken yaşadığı panik beni kahkahalarla güldürmüştü.

Neyse ki bugün böyle bir şaşırtmacayla karşılaşmadı. Ömer her gün yaptığı gibi bir sürpriz yumurtayla gelmişti. Bu yumurtaların içinden bir sakız, bir oyuncak, bir de çıkartma çıkıyordu. Sakızın yiyebileceği bir şey olduğunu henüz keşfetmediği için üstündeki resimlere bakıp kenara koyduktan

sonra oyuncağa odaklanıyordu, bu yüzden yumurta hediyelerine itiraz etmek için gerçekçi bir sebep bulamıyordum.

“Onu çoktan alıştırdın,” dedim ikisinin kucaklaşmasını izlerken onaylamayan bir tonla. Ömer, İpek’e karşı hep bir parça mesafeyle yaklaşıyor gibiydi ama bunu benden çekindiği için yaptığını düşünüyordum. Çünkü her geçen gün kucaklaşmaları daha samimi bir hâl alıyor, Ömer’in İpek’i gördüğünde takındığı ifade daha içten bir şekle bürünüyordu.

“Asıl o beni alıştırdı,” dedi içeriye geçerken. “Bu karşılaşmaları hediye uğruna alıyorum. Artık vazgeçemem.”

Bunun doğru olduğunu sanmıyordum. Son günlerde Ömer evde daha fazla zaman geçiriyordu. Bana iş öğrettiği için tüm dikkatim öğrenmem gereken programlar üzerindeydi ama İpek için durum başkaydı. Ömer’in evdeki varlığına alışmış, hatta sanırım onu sevmeye başlamıştı. Hediyeler ve aldığı samimi ilgiye bakılırsa bu çok normaldi ama üstünde düşünürsem aklımı kaçırmama sebep oluyordu.

Onlar sürpriz yumurtadan çıkan oyuncağın ne olduğunu anlamaya çalışırken telefonum çaldı. Kimin aradığını görünce ekranı Ömer’e çevirdim. Annesiydi.

Beni ne zaman arasa olduğu gibi biraz tedirgin hissederek cevap verdim. “Alo?”

“Mercan, nasılsın kızım?”

“İyiyim, sen?”

“Sağ ol, yavrum. Hale’yle konuşuyorduk da yarın Elif için mevlüt okutalım diyoruz. Bir işin yok, değil mi?”

Ne söylediğini anlamam biraz zaman alınca cevap vermem de uzun sürdü. Ömer’in bana baktığını görünce boğazımı temizledim.

“Ah! Bilmem ki. Nerede?”

“Nerede olacak canım, bizim evde tabii ki. Komşuları çağırırım, ikramlık hazırlarız. Duamızı eder, kardeşinin adına yemek vermiş oluruz. Bizimkiler sarma sarmaya gelecek

birazdan. Buzlukta su böreğim var. Yarın da tavuklu pilavla helva yaparım diye düşündüm. Senin istediğin bir şey var mı?”

“Ben...” Terleyen avuçlarımı pantolonuma sildim. Ne diyeceğimi bilemiyordum. “Bunu yapmak zorunda değilsin.”

“Zorunda olmak neymiş, aşk olsun,” derken sesi sahiden alınmış gibiydi. “Sen bizim kızımızsın artık, böyle günlerde beraber olmalıyız. Tamam, değil mi? Yarın sabahtan gelirsin bize, olur mu?”

“Olur,” derken sesim öyle boğuk çıktı ki Ömer telaşlanarak ayağa kalktı. “Teşekkür ederim, Nermin Anne.”

“Böyle şeyler söyleyip üzme beni, hadi hayırlı akşamlar size. Yarın görüşürüz.”

Sanırım o da duygulanmıştı çünkü aceleyle veda edip kapamak hiç ona göre değildi. Ömer ne olduğunu sorunca birkaç kez yutkunup duygularımı dizginlemeye çalıştım.

“Annen yarın Elif için mevlit okutalım diyor.”

“Evet, önce beni aramıştı. Sana sorabileceğini söyledim ama...” Tereddütle durunca kızmış olmamdan endişelendiğini fark ettim. Oysa kızmamın imkânı yoktu. Bu öyle düşünce-li, öyle şefkatli bir destektir ki yalnızca minnettar olabilirdim. Parmaklarımı gözlerime bastırıp yüzümü gizlemeye çalıştım. Ağladığımı görmesini istemiyordum ama kaçacak hiçbir yerim de yoktu.

Karşımda durup kollarımı nazikçe tuttu. Her nedense bu küçük dokunuş beni daha da duygusallaştırdı. Gözyaşlarım dur durak bilmiyordu. Ömer’in elleri kollarımda aşağı yukarı gezinmeye başladı. “Bize kızdın mı?” diye sorduğunda başımı olumsuz anlamında salladım. “Tamam, senin için ne yapabilirim?”

Biraz geriye çekildiğimde temasımız koptu. Burnumu çekerek, biraz da utanarak yüzümü sildim. “Zaten her şeyi yapıyorsun.”

İpek’in bir adım önümde durmuş, ne olduğunu anlamaya çalışır gibi baktığını görünce ağlamaklı hâlimden hemen

kurtulmaya çalıştım. Yüzüme büyük bir gülümseme yerleştirip onu kucaklarken sesim hâlâ kırık olsa da İpek'in dikkatini dağıtacak şeyler söylemeye başladım.

“Yarın Hale’yi görmeye gidelim mi? Yine evcilik oynayacak mısınız? Evet, kuşlara da bakarız...”

Biraz oyalandıktan sonra endişeli görünen Ömer’e bir sorun olmadığına dair güvence verip salata hazırlığına giriştim. Üçümüz beraber sofrayı kurarken Ömer, İpek’e söylediğim her cümleye kendini dahil edip durdu. Mutfakla salon arasında peş peşe gidip gelmemiz İpek’i çok eğlendirmişti. Tatlı kahkahalarla bunu bir oyuna çevirmişti. Bu oyun yemek boyunca sürdü. Daha sonra İpek uyuduğunda Ömer’in bilgisayarıyla çalışmaya başladım. Başlarda ona birkaç soru sorsam da sonrasında her şeyi kendim halledebildim. Mutfaktaki ufak masada gecenin geç saatlerine kadar çalıştıktan sonra kendimi biraz daha iyi hissediyordum.

Nihayet ileriye doğru bir adım atabildiğimi hissetmek öyle güzeldi ki duygu geçişleriyle dolu bu yorucu günün sonunda üzerimdeki yükün ağırlığı bir nebze azalmıştı sanki.

15. BÖLÜM

O gece uyumak kolay olmadı. Kız kardeşimin olmadığı bir dünyaya, koynumda onun yavrusuyla uyanmak ise daha da zordu. Göğsümde yer eden o ağırlık artık bir parçam hâline gelmiş olmalıydı ki onu hiç yadırgamıyordum. Sanki asıl mesele o ağırlığın, o koyu kederin benden uzaklaşması olacaktı.

Sabah biraz geç kalkmama rağmen Ömer henüz gitmemişti. Odadan çıktığımda salondaki yatağını çoktan toplamış, hazırlanmıştı ama kanepede oturuyordu. Kalktığımı görünce ayaklanmış, nasıl olduğumu sormuş ve akşam erken gelmeye çalışacağını söyleyerek evden çıkmıştı.

O gideli bir saat oluyordu ama aklım o anda kalmıştı. İşe gitmeden önce beni görmek istemişti, bu barizdi fakat bununla ne yapacağımı bilmiyordum. Ömer'in içtenliğine ikna olduğumu söylüyordum ama yaşadıklarımın sonrasındaki içimde doğan öz güvensizlik yakamdan düşmüyordu. Sık sık onun bana acıdığı fikrine kapılıyor, bu yüzden kızgın hissediyordum. Neyse ki ben Elif gibi değildim. Duygularımı bastırmakta öyle iyiydim ki bazen kendimi bile kandırabiliyordum.

Sabahın anısını zihnimde öteleyip tüm dikkatimi İpek'e verdim. Burak hazırladığı bavula kızının sahip olduğu tüm giysileri doldurmuş olmalıydı çünkü büyük bavulun içinde

İpek'e çok küçük gelen giysiler de vardı, ona olmayacak kadar büyük olanlar da. Bunların bazılarının hediye olduğunu biliyordum. Yetiştirme yurdunda büyüdüğümüz için çevremizdeki herkesin bizim gibi büyüme çağındaki bir çocuğa büyük kıyafetler alma eğilimi vardı. Bu yüzden İpek'in birkaç beden büyük kıyafetleri de vardı ki buna minnettardım. Burak bavula kızı için hiç oyuncak koymamıştı ama en azından giysiler için sıkıntı yaşamıyordum. Fakat havalar soğumaya devam ederse İpek'in daha kalın kıyafetlere ihtiyacı olacaktı.

İpek, daha önce giydirmek istediğim ama üzerinde çok şapşal duran çiçekli bir elbiseyi çekmecedan çekip giymek istediğini arsız çıgıllıklarla ilan edince elbiseyi tekrar denedik. Bu kez elbisenin kolları düşmemiş, tam üzerine göre olmuştu ki buna inanmıyordum.

"Sadece bir ay oldu," dedim üzerini düzeltirken. "Bu kadar hızlı mı büyüyeceksin?"

Öyle duygulanmışım ki İpek bile bunu fark edip meraklı bakışlarını üzerime dikti. Titreyen dudaklarıma rağmen gözyaşlarımı bastırıp çocuğa hak ettiği gülümsemeyi verdim.

"Çok güzel oldun, İpek böceği."

Minik dişleriyle, dünyalar tatlısı bir kıkırtıyla cevap verip aynaya dönüşünü izledim. Son günlerde biraz kilo almıştı, Elif'in kaybından sonra beraber çırpınışlarımız arasında ne kadar zayıf olduğunun ancak şimdi farkına varıyordum. Artık gamzeli yanakları daha tombuldu. Zaten minicik bir şey olduğundan birkaç kilo alınca fark hemen anlaşılır olmuştu.

İpek'in tokalarını kaldırıp kendi dolabıma döndüm. Gözlerim az sayıdaki giysilerimin arasında gezinirken iç çektim. Giyebileceğim siyah bir pantolon ile gömlek vardı ama Nermin Anne'nin aldığı elbiselerden birini giymek daha uygun olacağı benziyordu. Hale'nin beğeneceğimi düşünerek seçtiğini söylediği lacivert elbiseye uzandım. Uzun kollu, çok

sade bir elbiseydi ama duruşuyla, belindeki ince kemerle şık görünüyordu.

Daha önce sahip olmadığım kadar kaliteli bir kumaşı vardı, bu yüzden onu giyinmek biraz rahatsız hissettiriyordu. Yine de başka çare olmadığından elbiseyi üzerime geçirdim. Saçımı atkuyruğu yapıp aynada kendime şöyle bir baktıktan sonra elbiseme hiç uymayan ağır bebek çantası ve yıpranmış spor ayakkabılarımla beraber aceleyle çıktım. Ömer'in ailesinin evi yürüyerek on dakikalık mesafedeydi ama daha önce oraya yürümediğimden yanlış bir sokağa girerek yolu biraz uzatmış oldum.

Erken gelmemi söyledikleri için bu gecikme beni endişelendirmeliydi ama bugünden biraz korkuyordum sanırım. Belki de yurda gitmeliydim. Burak'la görüştüğümü, İpek'i bugün için getirdiğimi söyleyebilirdim ama bu kadar çok yalana mecalim yoktu. Üstelik ailem gibi gördüğüm insanlara yalan söylemek, yabancılara yalan söylemekten çok daha zordu. Böylece adımlarım yine o eve çıktı. Kendimi onları sevmemeye zorladığım ama bana içtenlikli bir sevgi veren insanların evine.

Kapıyı Hale açtı. Üzerinde eşofmanları vardı, elinde de bir toz bezi tutuyordu. İpek'i görünce tiz bir sesle, "Ayyyyyy!" diye bağırdı. "Bu ne güzellik, İpek kız."

Minik yeğenimin başı omzuna düşerken onu hayretle izledim. Nazlı bir gülüşle başını eğmiş, sağa sola sallanıyordu. Hale onun bu tavrı karşısına aşktan delirmiş olmalıydı ki çocuğu kapıp öpücüklere boğarken bana hiç bakmadan içeri girdi. Ona hak veriyordum doğrusu. Ben de içeri geçtim. Salonunda Hale'nin kuzenleri olduğunu bildiğim birkaç kız vardı. Temizlik yapıyorlardı sanırım fakat o an tüm ilgileri İpek'in üzerindeydi. Bu sahneyi izlemek bana zor geldiği için çantamı bırakmaya, Hale'nin odasına girdim. Eşyalarımı ortada bırakmaktansa buraya koymayı düşünmüştüm. Girmeden önce

müsaade almanın aklıma gelmediğinin ancak çantamı çalışma masasının altına koyarken farkına vardım. İnanılır gibi değildi. İnsanların özelinden, kişisel alanından itina ile uzak duran biriyken Hale'ye ya da bu eve ne ara böyle alıştığımı, burada nasıl böyle rahatladığımı bilmiyordum. Bunları düşünürsem korkuya kapılacağımdan aceleyle çıkıp sesleri takip ederek mutfağa gittim. Ev alışverişi yaparken beni oradan oraya sürükleyen anne takımı buradaydı. Ömer'in teyzesi ve yengesi beni yanaklarımdan öpüp işlerine geri dönerken hâl hatır sordular. Ocaktan ve fırından nefis kokular yükseliyor, kadınlar bir telaşla hazırlık yapıyordu.

Ben de dört duvarı, bir mutfağı, bir oturma odası olan bir evde büyümüştüm. O evde biz de heyecanlı günler yaşamış, bazen özel yemekler hazırlamıştık ama hiçbir zaman ortam böyle görünmemişti. Bizim karmaşamız hep bir parça saldırgan olurdu. Terk edilmiş çocuklar olduğumuzu bilmek bizim için yapılan her şeyin kıymetini eksiltiyor gibiydi. Böyle çocuklar olduğumuz için mutlu edilmek istenirdik, böyle çocuklar olduğumuz için azarlanırdık. Her şeyi yetimliğimize, kimsesizliğimize bağlar, doğru olmasa dahi bu hislerin esiri olup her mutlu ana bir gölge bulaştırmayı başarırdık. Bu yüzden kendimizi hiçbir zaman evde hissetmezdik. Bir evin dört duvardan ibaret olmadığını en iyi ben bilirdim.

Bugün de öyle hissetmeliydim ama bu gürültülü ailenin içinde kimsenin umurunda değildim sanki. Sık sık büyük misafirler ağırladıkları belliydi, herkes bu ortama alışkın görünüyordu. Benim için çok yeni, ender bir şeydi bu. Ne zaman hiç evlenmeyeceğimi, çocuk doğurmayacağımı söylesem Elif tatlı bir gülüşle bana burun kıvrır, "Tabii, tabii," derdi. "Gör bak, sen öyle kalabalık bir ailenin oğluyla evleneceksin ki her yanın akraba dolacak. O kadar yardım edecek insan olunca kesin dört beş çocuk doğurursun sen. Hiç öyle istemem, sevmiyorum deme. İnandırıcı olmuyor."

Bunu ne zaman söylese aslında kendi hayalinden bahsettiğini düşünürdüm. O, aynı kovuktan çıktığımız bir çocuğa gönlünü verince bu hayalden vazgeçmişti. Düşlediği geniş aileye sahip olmanın bir diğer yolu o aileyi benim için istemektir belki de.

Eğer bu ailede gerçek bir rolüm olsaydı bunun Elif'in hediyesi olduğunu düşünmeye cüret ederdim. Fakat şimdi yalnızca kalbimde bir sızıyla, buruk bir hâlde mutfağın ortasında duruyordum.

Nermin Anne beni fark edince elini beline attı. "Gel bakalım, gelin hanım, yok öyle dikilmek. Şu makineyi boşaltıver."

Sesinden sadece samimiyet akıyordu, bu yüzden gülümseyerek yaklaştım. Bulaşık makinesini boşaltıp etrafın toparlanmasına yardım ettim ama üzerini giyinmiş tek kişi olduğum için kirli işlere beni hiç yaklaştırmadılar. Gençler tarafından birkaç kez davet edilsem de mutfakta kalmaya devam ettim. Ailedeki gençlerle yakınlaşmak bir seviye daha karmaşaya boğulmak olur gibi geliyordu, bu yüzden onları geçiştirip durdum.

Misafirler gelmeye başladığında da benim için işler pek kolay olmadı. Tüm komşular, akrabalar beni görmek istiyor, sıkı kucaklamalar ve öpücüklerle bu hızlı evliliğin sebebine dair soru yağmuruna tutuyorlardı. Bir ara Hale kolunu omzuma atıp kulağıma yaklaştı.

"Nasıl gidiyor?"

"Çok kötü," dedim ifadesiz bir yüzle. Dudak bükerek, teselli eder gibi omzumu sıvazladı.

"İnan bana, bunlar zararsız ve tatlı olanlar. Yılan dilli komşular gelseydi seni çiğ çiğ yerlerdi. Gelmemeleri için stratejik çalışmalar yürüttüm."

Alaycı bir gülüşle ondan uzaklaştım. "Sen olmasan ne yapardım."

"Bir gün bana bunu samimiyetle söyleyeceksin, gelin hanım."

Bana laf sokmuyordu, biliyordum ama bunu kinayeyle söylemeye de hakkı vardı. Bu yüzden kendimi biraz kötü hissettim.

“Bana bir başörtüsü verir misin? Okuma başlamadan takayım.”

“Tamam, gel de odamdan elbisene uygun bir şal bakalım.”

Arkasından giderken İpek’i kontrol ettim. İlkokul çağındaki komşu kızları onu oynatıyordu. Ağzının koca bir esnemeyle açıldığını gördüm ama şimdi onu uyutmayı denersem bir ağlama kriziyle evi ayağa kaldıracasına emindim. Böyle zamanlarda bir yerde sızmasını beklemem gerektiğini zor yoldan öğrenmiştim.

Hale elbiseme uyan lacivert, desenli bir şal verip takmama yardım etti. Odadan birlikte çıkıyorduk ama salondaki kalabalığı görünce tekrar içeriye kaçtım. Koltuklar dolmuş, yemek masasının ve mutfaktaki küçük masanın tüm sandalyeleri salonun boş olan her yerine dizilmişti. Oraya gidersem herkes parmakla beni gösterecekmiş gibi geldiğinden bir türlü dışarı çıkamıyordum. Kendimi yüreklendirmeye çalışırken birden Nermin Anne içeri girdi. Kapının tam önünde durduğum için irkilerek geriye çekildim.

“Ay, sen burada mıydın? Cüzleri buraya koymuştum da almaya geldim.”

Masanın üzerindeki birkaç Yasin cüzünü işaret ediyordu. Burada saklanırken yakalandığım için utanmıştım ama belli etmemeye çalışarak cüzleri uzattım. İçinden bir tanesini bana geri verdi.

“Al, bu senin olsun.”

“Ah, şey... Ben okumayı bilmiyorum. Küçükken biraz öğrenmiştim ama yıllardır okumadım.”

Bunu söylerken mahcup hissettim. Bana yargılayıcı bakışlar atmasını beklerdim ama gülümsemesi hiç değişmedi.

“Olsun, ben sana öğretirim. Cuma günleri buluşur, Elif’in ruhuna rahmet olsun diye Kur’an okuruz, dua ederiz beraber. İster misin?”

Hâlâ cüzü uzatıyordu. Bense almak yerine parmaklarımla oynuyordum. “Öyle olur mu? Yani Elif için iyi olur mu?”

Nermin Anne bir iç çekişle elini geri çekti. İçeriye doğru birkaç adım atıp kapıyı kapattığında dudaklarımı ısırdım. Evdeki kalabalıktan bir uğultu yükseliyordu. Onların ne için burada olduğunu düşündükçe kalbim kederle yanıyor, boğazıma acıyla dolan hasret dayanılmaz bir hâl alıyordu.

“Gel bakalım, otur yanıma.”

Hale’nin yatağına oturduk. Nermin Anne elimi sıkı sıkı tuttu. Tutuşundaki merhamet beni daha da duygulandırıyor. Dudaklarım titriyor, kendime ağlamayacağıma dair verdiğim sözler benimle alay ediyordu.

“Bu hayatta yaptığımız her şeyin ahirette bir yankısı olacağına inanırız, değil mi? İyiliğin de kötülüğün de. Yaşarken ne yaptıysak onu götüreceğiz. Öldükten sonra da bize ulaşacak tek şey dualardır. Dua hem gidenin ruhuna rahmet olur hem de kalanın kalbine şifa. Bir gün yeniden buluşacağımıza inanmazsak, bunun için dua etmezsek hasrete nasıl dayanacağız ki, güzel kızım? Dua ederek sevdiklerimizi anmazsak onları nasıl kalbimizde yaşatacağız?”

Duygularımı gizlemek için giriştiğim acınası çaba gözümünden düşen bir damlanın eteğimin üzerinde koyu renkli bir iz bırakmasıyla heba oldu. Bir anda sanki içimde bir kilit kırılmış gibi çözüldüm. Ellerim yüzüme kapandı. Acıklı, keder dolu hıçkırıklarla omuzlarım sarsılmaya başladı. Öyle ani bir duygu boşlamasıydı ki bu, durdurmak için elimden hiçbir şey gelmiyordu.

“Ah, canım,” dediğini duydum yanımdaki kadının. “Sabahattan beri gözyaşın kirpiğinin ucunda geziyorsun. Ağla da rahatla.”

“Benim dualarım kabul olmuyor,” dedim zar zor. “Hiçbir şey değişmiyor, düzelmiyor. Her şeyin en zorunu yaşamaktan yoruldum.”

“Öyle söyleme. Bazılarımızın hayatı daha zor, evet. Bazılarımızın imtihanı çok büyük, dayanmak çok güç ama en karanlık geceden sonra bile sabah olur, canımın içi. Hem de öyle bir sabah olur ki başına böylesinin geldiğine inanamazsın. Hem bir düşün, hiçbir şey değişmiyor mu sahiden? Hiç mi güzel bir şey gelmiyor başına?” Bunu söylerken ellerimi sıkıttı. “Belki duaların kabul oldu ama sen kabulün şeklini farklı anlıyorsun. Belki senin için en güzeline ulaşmana biraz daha zaman vardır. Belki Allah bizi beraber güzelliklere ulaşalım diye bir araya getirmiştir.”

“Ama ben Elif’i kaybetmek pahasına bir mutluluk istemezdim.”

“Elif’in dünyadaki nefesi bu kadardı, yavrum, senin seçimlerin bunu değiştiremezdi ki. Bu dünyada ayrılıklar yaşamak hayatın bir parçası ama neyse ki bir gün yeniden buluşacağımıza inanıyor, bu yüzden dualar ediyoruz. Sevdiklerimizle aramızdaki bağı böyle koruyoruz. Bak şimdi bu kadar insan Elif için toplandı. Hep beraber ona dua edeceğiz, ruhuna rahmet olsun diye adına hayırlar yapacağız. Hem İpek kız bizimle, o yanında oldukça kardeşinin ruhu senden uzaklaşır mı sanıyorsun? Sen İpek’i güzelce yetiştirirken kardeşin huzur bulmaz mı hiç?”

Burnumu çekerek ağlamamı durdurmaya çalıştım. Gözyaşlarım hâlâ sicim gibi akıyor, sesim kesik kesik çıkıyordu ama biraz rahatlamıştım. Nermin Anne’nin elimi sımsıkı tutuşu içimdeki koyu yalnızlığı yatıştırıyordu.

“Başlamak için bizi bekliyorlardır. Ben şimdi gideyim. Sen de birazdan gelersin, olur mu?”

Başımı sallayarak ellerimi çektim. Nermin Anne başımın üstüne bir öpücük kondurup odadan çıktı. Bir süre sonra

içeriden Kuran sesi gelmeye başladı. Ağlayan yüzümle misafirlerin yanına gitmemek için biraz bekledim. Beş dakika sonra kimseye görünmemeye çalışarak banyoya girip yüzümü yıkadım. Sonra salona, kızların oturduğu sandalyelerin arkasında kalan boş bir yere geçtim. Çocuklar oyunlarını bölmüş, annelerinin yanına gitmişti. İpek de bir kızın yanındaydı ama beni görünce insanların arasından sıyrılarak gelip kollarını uzattı.

“Teyze,” dedi ağlamaklı sesiyle. “Kucak.”

Küçük bedenini hemen kucağıma aldım. Başını göğsüme yaslayıp minik elini yanağıma koydu. Bu onun uykuya geçme hâliydi. Genelde tavşanını isterdi ama farkında olmayacak kadar uyku sersemi olduğunda tavşanın boşluğunu bana tutunarak dolduruyordu. Kucağımdaki bu minik, tombul yanaklı kızın varlığına şükrederek ona sarıldım.

Kur’an okuyan kadının sesi çok güzeldi. Dingin sesini dinlerken içimdeki ağırlık yavaşça hafifledi. İpek’in ağırlaşan nefesleriyle Kur’anın güzel sesi beni sarmalarken içimde nadiren hissettiğim bir rahatlama hasıl oldu. Nermin Anne’nin sözleri, Elif için hâlâ bir şeyler yapabilmenin verdiği teselli beni sarıp sarmaladı.

Kırk gündür ilk kez önünü ardını düşünmek zorunda olmadan yas tutabildiğimi hissettim. Kırk gündür ilk kez, yalnız değildim.

16. BÖLÜM

ÖMER

İş çıkışı eve gitmeye hazırlanıyordum. Hale, İpek'in bir videosunu atana dek Mercan'ın hâlâ annemlerde olabileceği ihtimalini düşünmemiştim bile, zira oradaki misafirler çoktan dağılmış olmalıydı. Videoda kuzenlerim İpek'in etrafında halka şeklinde oturmuş, kahkahalarla dolu bir oyun oynuyorlardı. En çok gülen de İpek'ti. Videoyu iki kez izledikten sonra aceleyle ofisten çıktım. Durgun ruh hâlim Mercan'ı annemin evinden almaya giderken canlandı. Normal bir aile olmaya yaklaştığımız bu anları bu kadar sevmem benim için iyi değildi ama kendimi durduramıyordum. Son zamanlarda Mercan'la daha çok konuşuyor, iş bahanesi sayesinde daha çok vakit geçiriyorduk. Kendi iyiliğimi biraz olsun düşünüyorsam ondan fersahlarca uzaklaşmalıyım.

Bir kez daha kendi iyiliğimi hiç düşünmüyor olmalıydım ki Mercan'ı almaya giderken eve her zamankinden hızlı varmıştım. Kapıyı Meral yengem açtı. Elinde bir tabak zeytinyağlı sarma tutuyordu. Bir tane uzatınca itiraz etmeden ağzımı açtım. Sarmalarını çok sevdiğimi ikimiz de biliyorduk,

bu yüzden daha çiğnemeye başlamadan başparmağımı kaldırdım.

“Yapıyorsun bu işi, kraliçe.”

“Geç içeri, zevzek,” dedi yengem gülerek. “Herkes salon-da.”

Ayakkabılarımı çıkarıp içeri girdim. İpek beni görünce o kadar heyecanlandı ki koltuktan inmeye çalışırken poposunun üstüne düştü. Sonra zar zor kalkıp paytak şekilde bana doğru koştu.

“Ümel!”

Eğilerek onu yakalayıp hafifçe havaya atarak güldürdüm. Neşeli bir çığlıkla omuzlarıma tutunup bana bir şeyler söylemeye başladı. Ne dediğini genelde anlamıyordum ama beni böyle karşılaşmasına bayılıyordum. Her geçen gün coşkusu biraz daha artıyor, beni gördüğünde ismimi biraz daha kuvvetli haykırıyordu. Kucağımdan sarkarak ceplerime doğru bakınca güldüm.

“Kendimi kullanılmış hissediyorum ama böyle.”

Ellerini iki yana açıp kendi çapındaki kelimelerle, “Yumurta nerede?” diye sordu. Sürpriz yumurtasını cebimden çıkardım.

“Al bakalım, cadı.”

Yumurtayı kaptığı gibi kucağımdan atlayıp Hale’nin yanına döndü. Onlar beraber sürpriz yumurtayı açarken kuzenlerimle selamlaştım. Geniş ailemin çoğu buradaydı. Koridora doğru baktığımı gören kuzenlerimden biri, “Karınız mutfakta, efendim,” dedi koluma girerek. “Bizi pek sevmedi herhâlde. Bizimle takılmamak için mutfaktan çıkmıyor.”

Fidan daha lisedeydi ama yaşının üstünde bir algısı ve anlayışı vardı, bu yüzden onu çok severdim. “Alışması biraz zaman alıyor, üstüne gitmeyin, olur mu?”

“Olmaz, yiyeceğiz karını. Zorla aramıza alıp ağlatacağız.”

Bana dil çıkarınca gülerek burnunu sıktım. Sonra birden bacaklarıma bir şey dolandı. İpek, Fidan’la aramıza girmiş,

var gücüyle kızcağızı itiyordu. Aşağı bakıp ne yaptığını anlamaya çalışıyordum. Minik kızın kolları bana uzandı, onu kucağıma aldığımda kollarını boynuma sarıp düşmanca bir bakışla Fidan'a döndü ki bu hayatımda gördüğüm en sevimli şeydi.

“Aa! Ömer'i kıskandı!” dedi teyzem bir kahkahayla. Herkes onunla birlikte gülerken ben şaşkınlıktan donmuştum neredeyse. İçime akan sevginin kuvveti beni afallatıyordu. Bu öyle beklenmedik, öyle coşkun bir sevgiydi ki iyi hissettirmesi gerekirdi. Fakat beni korkutmuştu.

Çocukları çok severdim. Ailedeki tüm çocukların en sevdiği kuzeni, abisi hep ben olmuştum. Baba olma düşüncesinin zihnimi epeyce meşgul ettiği dönemler de geçirmiştım hayatımda. Bu yüzden İpek'e karşı mesafeyi korumaya çalışıyordum. Onunla oynasam da hep bir parça uzak duruyor, sarılıp öpmekten kaçınıyordum. İnsan böyle minik, tatlı bir kız çocuğuna öyle hızlı bağlanırdı ki nasıl olduğunu anlayamazdı bile. Bu olmasın diye uğraşırken İpek tarafından böyle sahiplenilmek harika olduğu kadar korkunçtu da. İyi ki Mercan bunu görmedi diye düşünürken buldum kendimi. Görseydi İpek'i alıp çekip giderdi belki de. Onun her durumda kolayca çekip gidebileceğini düşünmek canımı çok sıkıyordu. O gitmek isterse hiçbir şey yapamayacak bir pozisyonda olmak da öyle.

Herkesin izlediğinin farkındaydım elbette. İçimdeki karmaşa görünmesin diye gülümseyip İpek'in tatlı yanaklarına birer öpücük kondurdum. Bu da bir başka ilkti ve o kadar iyi hissettirmişti ki kalbim kırılıyordu.

Fidan bana biraz yaklaştı. “O benim Ömer abim ama. Beni de sevsin, ne olacak?”

İpek dudaklarını büzüp çatık kaşlarla inatçı bir ses çıkarınca bir kez daha kahkahalar yükseldi.

“Sarı civcivi kızdırmayın.”

“Tamam, tamam. Aranıza kimse giremez, anladık.”

Gülümsemem buruk bir hâl alırken Mercan’ı bulacağımı söyleyerek salondan çıktım. Evde sadece kadınlar vardı. Dayım ve eniştem henüz işten gelmemişlerdi. İki erkek kuzenim vardı ama onlar da burada yaşamıyordu artık. Hâliyle hepsi bir araya toplandığında tek erkek olarak kaçmaya meyilli oluyordum.

Mutfığa girmeden önce İpek’i kucığımdan indirip elini tuttum. “Teyzen nerede?”

Paytak yürüyüşüyle beni mutfığa götürüp Mercan’a geldiğimi ilan etti. Annemle Mercan mutfak masasında karşılıklı oturuyor, çay içiyorlardı.

“Geldiğini duymadık, oğlum,” dedi annem kalkıp bana sarılırken. O böyle yapınca Mercan’ın telaşlandığını fark ettim. Kalksa mı, oturmaya devam mı etse bilemiyor gibiydi, bu yüzden yanındaki sandalyeye oturup elimi sandalyesinin sırtına attım.

“Herkes salonda, siz ne yapıyorsunuz böyle?”

“Selvi Teyze süt getirmiş gelirken. Kaynatayım dedim de başını bekliyordum kalabalıkta unutup taşırmayalım diye. Kızım da bana eşlik ediyor.”

Annemin ondan böyle bahsetmesi karşısında Mercan sanki bir suç işlemiş gibi bana baktı. Nedenini anlıyordum. Hep yalnız kalmış birinin bir ailenin içine bu şekilde girmesi zor olmalıydı. Anlıyordum, gerçekten. Fakat keşke bize bağlanmamaya bu kadar kararlı olmasaydı. Keşke gitmek için her an hazır olduğunu her hareketiyle ilan etmeseydi. Keşke bütün bunlar beni bu kadar endişelendirmeseydi.

“Gününüz nasıl geçti?” Mercan’a dönerek sorunca annem süte bakmaya kalktı.

“Bilmem. Bir sürü insanla tanıştım ama kim kimdi pek hatırlamıyorum. Aç mısın? Sana bir tabak yapayım mı?”

“Sarma yerim.”

“Annen sana sarmanın dibini ayırdı. Öyle seviyormuşsun.”

Gülümseyerek konuşuyordu ama üstünde bir durgunluk vardı. Sorup sormamak konusunda çekimser kalıyordum. Bana karşı hep öyle mesafeliydi ki ona ne sorabileceğimden, ne kadar yakınlık gösterebileceğimden emin değildim.

“Evet, severim.”

“Her şeyin ekşisini sever,” dedi annem gülerek. “Dedesine çekmiş. Rahmetli her şeye limon sıkardı. Sarmanın dibinde kalan o ekşili, sulu kısmı paylaşamazlardı Ömer’le.”

Mercan hafifçe gülümsedi. Ne zaman gülümsese derin bir iç çekmek istiyordum. Soğuk bakışlı çehresi gülümsediğinde yumuşuyor, başka bir güzelliğe bürünüyordu. Beni nasıl etkilediğini hiç fark etmiyor olmasına üzülsem mi, rahatlasam mı, bilmiyordum.

Yemeğimi yerken annem de bizimle oturdu. Bugün gelenlerden, komşularla ilgili bir şeylerden bahsetti durdu. Herkesin, gelinini ne kadar hanım hanımcık, ağırbaşlı bulduğunu övgüyle anlatırken Mercan’a baktım. Alaycı bir bakışla başını sallamasına bakılırsa anneme katılmıyordu. Ne zaman ona dair iyi bir şey söylesek bunu nezaketimizden yapıyormuşuz gibi davranmasından hoşlanmıyordum. Kendi değerinin farkında olmasını isterdim. Onu istememenin delilik olduğunu nasıl bilmediğini anlayamıyordum. İçeriden gülüşme sesleri gelince konuşmamız bölündü.

“İpek herkesi eğlendiriyor,” dedi annem gülerek. “Baksanıza, hazır İpek bizimleyken biraz dışarı çıkın. Mercan’ı sahile indir, oğlum. Yeni evlisiniz siz, baş başa kalın biraz.”

Mercan’la bakıştık. Kaşlarımı kaldırdım, cevabı bana bırakır gibi omuz silkti. Bu teklifi reddetmemiz tuhaf olacağı için böyle yaptığını biliyordum, bu yüzden onu beraber çıkmaya mecbur etmek istemedim.

“Mercan yorulmuştur. Eve gidelim biz.”

“Yorulmuşsa havası değişir işte. Değil mi, kızım? Hadi biraz dolaşın.”

“Zaten bütün gün İpek’e baktınız,” dedi Mercan zayıf bir sesle. “Böyle mahcup oluyorum size.”

“Bugün ne konuştuk? Üzme beni. Hadi kalkın bakalım. Hadi!”

Annemin azarlayan sesine karşı mecburen kalktık. Kapıdan çıkana kadar arkamızdan gelip bizi kovar gibi daha ayak-kabılarımızı giymeden kapıyı kapattı. Sokağa çıkarken hâlimiz komikti aslında. Ne yapacağını bilemez iki tuhaf tip gibi etrafa manasız bakışlar atıyorduk.

“Sahile inelim mi? Biraz yürürüz, bir kahve içeriz istersen?”

“Olur.”

Bu kez iç çekme konusunda kendimi tutmadım. “Yürüyerek gidebiliriz ama biraz uzak olur. Arabayı alayım mı?”

“Yorgun musun?”

“Yok, yürürüm.”

“Ben de yürürüm.”

“Hadi o zaman.”

Yürümeye başladık. Yanımda o kadar sessizdi ki beni strese sokuyordu. Daha önce biriyle konuşmayı hiç bu kadar istememiştim. Biriyle konuşmak hiç bu kadar zor olmamıştı.

“Annemle ne konuştunuz?”

“Nasıl?”

Bana dönünce ona bakma fırsatı buldum. Üzerinde güzel bir elbise vardı. Neredeyse lacivertin ona ne kadar yakıştığını söyleyecektim ama kelimeleri ağzımdan çıkmadan tutmayı başardım. Onunla konuşurken bunu her zaman yapamıyordum.

“Annem ‘Bugün ne konuştuk?’ dedi.”

“Ah.” Yürümeye devam ediyorduk. Sessizliği uzayınca cevap vermeyecek sandım ama sonra konuştu. “Dua

sırasında biraz duygulandım. Hale'nin odasında saklanıyordum ama annen beni buldu.” Hafifçe güldü ama sesi neşeden uzaktı.

“Canını mı sıkı?”

“Hayır. Annen çok iyi biri. Hale'yle sen çok şanslısınız.”

Sesindeki hüzünden hoşlanmamıştım. Bugün kaşlarını kolayca çatan, herkese haddini bildirmeye hazır görünen o soğuk kıza benzemiyordu. “Annem iyidir ama bazen ısrarcı biri oluyor. Canını sıkarsa bana söyle, tamam mı?”

Başını sallamakla yetindi. Ben de onunla rahatça konuşabildiğim tek şeyden, işlerden bahsetmeye başladım. Sahile gelene dek yeni işinde yapabilecekleri hakkında konuştuk. Bu biraz aklını dağıtmışa benziyordu. Üzerindeki durgunluk dağılmıştı.

“Şuraya girelim mi?” dedim sahildeki bir kafeyi işaret ederken.

“Kahve alıp banklara otursak olur mu? Kafede oturmayı sevmiyorum.”

“Olur, tabii. Sen otur, ben alıp geleyim.”

“Ben de alabilirim.”

Kaşlarımı kaldırdım. Annem bizi yaka paça kovduğu için çantasını bile alamamıştı. “Neyle alacaksın?”

Ellerini cebine doğru attı ama sonra elbisesinin cebi olmadığını fark etti. Buna hiç aldırmış etmeden omuz silkti. “Birkaç bulaşık yıkarım, ne olacak?”

“Güzel elbisene yazık olmasın diye bu sefer ben alayım.”

Arkamı dönüp kafeye girerken yüzünde gördüğüm son ifadeyi nasıl yorumlayacağımı düşünüyordum. Utangaç olmak için fazla dik başlı, fazla sert bir karakteri vardı. Esmer yüzü kolay kolay kızarmıyordu ama utandığında gözlerine yerleşen savunmasız, şaşkın bir bakışı vardı. Bana öyle baktığında kendimi bir parça keyifli hissediyordum.

Kahveleri alıp çıktığımda kafenin biraz ilerisinde denize

karşı boş bir bankta oturduğunu gördüm. Gözlerini ufuk çizgisine dikmiş, denizi izlerken benim için o kadar ulaşılmaz görünüyordu ki yanına gidebilmek için cesaretimi toplamam gerekti.

“Sade, değil mi?” dedim kahvesini uzatırken.

“Evet, teşekkürler.”

Uzun saçları sert rüzgârdan savruluyor, bir eliyle saçlarını hizada tutmaya alışıyordu. Kendi bardağını banka koyup üzerimdeki ceketini çıkardım.

“Havalar soğuyor. Üstüne bir şeyler almadan çıkma.”

“Üstüme alacağım her şey yurttta,” dedi tatsız bir gülüşle.

“Nasıl yani?”

Ceketimi omuzlarına bırakırken itiraz edeceğini düşünüyordum ama sadece hafifçe gülümsedi. “Yaz tatilinde herkes üniversite yurdundan evine döner. Önceden ben de çocuk evine dönüyordum. Aslında on sekiz yaşından sonra orada kalmazsın ama oradakiler yazları kalmama müsaade ediyordu. Yazın kışlıklarımı, kışın da yazlık eşyalarımı bir bavula koyup yurttaki depoya götürürdüm. Her şeyim hâlâ orada ama artık oraya gidemem. Eşyalarımı da alamam.”

Öyle dertli bir iç çekişle başını gökyüzüne doğru kaldırdı ki omuzlarındaki yükü somut olarak görebiliyordum sanki. “Bugünü onlarla geçirmek isterdim.”

“Neden oraya gidemiyorsun?”

“Çünkü seninle evlendim,” dedi sessizce. “İpek’in benimle olduğunu bilmiyorlar, okulu bıraktığımı bilmiyorlar. Evlendiğimi... Hiçbirini onlara söyleyemem ki.”

“Neden?” Bilmece gibi konuşmalarından hiçbir şey anlamıyordum. “Onlar dediğin kim?”

“Beni büyüten insanlar. Beraber büyüdüğüm arkadaşlarım.” Ellerini yüzüne kapattı. Hava giderek soğuyordu. Ellerini ısıtmak için kahve bardağını sıkı sıkı tuttuğunu fark ettim ama bir sonraki cümlesi onu kaldırıp götürmeme mani

oldu. “Hiç bu kadar kimsesiz olmamıştım, Ömer. Sanki sahiden ağaç kovuğundan çıkmış gibiyim ama öyle değildim. Benim de dayandığım, güvendiğim birileri vardı. İnsanlar kan bağının önemi olmadığını söylüyor ama bu doğru değil. Kan bağı seni bu dünyaya damgalayan bir köktür. Öyle bir bağın olmayınca hayatta köksüz kalırsın. Toprağa tutunamayan bir ağaç gibi rüzgâr nereye eserse oraya savrulursun. Ne bir ormana ait olabilirsin ne de bir bahçeye. Ortadan kaybolabilirsin, herkesi kendinden kolayca uzaklaştırabilirsin çünkü sen hayatlarından gelip geçen birisindir. Kalıcı olmak için gereken o bağ kanla oluşur. Ben buna sahip olmadığım için bu kadar yalnızım.”

Konuştukça sesi boğuklaştı, en sonunda da elbisesinin dizlerine düşen iri damlalarla kırıldı. Ben de onunla kırıldığımı hissediyordum. Söyledikleri beni öyle üzmüştü ki kendimi dünyanın en işe yaramaz adamı gibi hissediyordum. Mercan’a verdiğim değer içimde giderek büyüyor, gözyaşlarına karşı gösterdiğim tepki inkâr edemeyeceğim bir boyuta varıyordu.

Hâl böyleyken kendini bu kadar yalnız hissettiğini duy-
mak inciticiydi. Onun toprağı, kökü olmak istiyordum fakat duyguları bu kadar kırılanken ona yaklaşırsam zayıflığından faydalanmaktan korkuyordum. Uzak dursam gönlüm razı olmuyordu. Ne yapacağımı bilemiyordum.

“Elif’le senin kan bağınız yoktu.” Sesim sakindi, duygularımı ele vermiyordu. Mercan’ın duygusal olmaktan hoşlanmadığına emindim, bu yüzden ağladığının farkında değilmiş gibi davranıyordum. “Yine de bir ailenin yapamayacağı fedakârlıkları birbiriniz için yapmışsınız.”

Aslında Elif’in Mercan için neler yaptığını bilmiyordum. Fakat Mercan’ın ondan bahsettiği her anda tüm duruşuna yansıyan kederi iyi biliyordum. Öyle bir keder ancak çok değerli birine karşı hissedilirdi.

“Yaptık.”

“Öyleyse kan bağı kadar kuvvetli başka şeyler de olmalı.

İpek'e duyduğun sevgiyi sana kan bağı vermedi."

"Ama o sevgi İpek'i benim yapmıyor. Onu kaybetmemek için yaptıklarına bak. Herkese yalan söylüyorum."

"O zaman söyleme," demek istiyordum. "Bütün bunlar gerçek olsun." Fakat söylemezdim. Ona acıdığımızı bu kadar eminken böyle bir şey söylersem bir daha onu aksine inandıramamaktan korkuyordum. "Annem nerede güzel bir çiçek görse bir yerinden koparıp eve getirir. Bazen çiçek eve gelene dek solar, sadece kuru bir dal gibi görünür. Annem o kuru, solmuş dalları suya koyar. Günlerce hiçbir şey olmaz ama sonra dalların dibi hafifçe köklenmeye başlar. Geldiği gün ekilse o toprağa tutunamayacak dallar yaşamak için gereken besini alınca toprağa tutunmak için bir şans elde eder. Sonra yeni dallar verir, güzel çiçekler açar. Önceden kuru bir dal olduğu, oraya ait olmadığı hiç anlaşılmaz. Köksüz ağaç diye bir şey yoktur, Mercan. Yanlış şekilde büyümeye zorlanmış filizler vardır. Sen de öylesindir belki. Fırtınaya kapılan, kurumuş bir dal gibi hissediyorsundur ama aslında sadece kendi yerini bulmayı bekliyorsunuzdur."

Bana bakıyordu, baktığını biliyordum fakat ben tam karşıya, denize bakıyordum. Ona döndüğümde içimdeki her şeyi ortaya dökmekten korkmasaydım, belki bakışlarına karşılık verebilirdim. Ancak ne onu korkutmak istiyordum ne de ben bu kadar pervasız davranabilecek durumdaydım.

"Bir gün yerimi bulabilir miyim bilmiyorum," dedi sessizce. "Ama İpek'in yeri ben olacağım. Ne olursa olsun, döneceği bir evi olduğuna emin olacağım. Kendi köklerimi salacak bir yer bulamam belki ama İpek'in toprağı olacağım."

"Yapacağını biliyorum. Sana güveniyorum."

Ufuk çizgisi yanık turuncuya dönüyordu. Yanımda hafifçe kıpırdandığını hissedince, ona bakma ihtiyacıma daha fazla direnemedim. Gün batımının kızıllığı, duygusallıkla parlayan gözlerine vuruyordu. Koyu kahverengi bakışlarının içinde,

ince bir altın çizgi gibi süzülen bir ışık vardı. Burnu hafifçe kızarmış, çenesi titriyordu. Böylesine hüzünlü bir görüntünün nasıl bu kadar güzel olabildiğine şaşıyordum. Yüzünde, tüm hüznüleri yumuşatan ince bir tebessüm belirdi.

“Teşekkür ederim, Ömer.”

Bana ne için teşekkür ettiğini bilmiyordum. Tek düşündüğüm ona aidiyet duygusu vermek için neler yapabileceğimdi. Belki en başta, ufak bir tümseği aşmakla işe başlayabilirdim. Kelimelerimi bu kadar özenle seçmek yerine biraz olsun pervasız olabilirdim.

“Hava soğudu. Hadi evimize gidelim.”

Mercan'ın ısrarla direndiği gözyaşları birden yanaklarına düşüverdi. O iki iri damlayı saklamak ister gibi elini yüzüne kapatırken ağlamakla gülmek arası küçük bir ses çıkarıp ayağa kalktı. Bu küçük onayın beni nasıl memnun ettiğini bilseydi belki de bana gülerdi ama nasıl memnun olmazdım ki. Daha önce birkaç kez birlikte eve gitmiştik. Fakat ilk kez evimize gidiyorduk.

17. BÖLÜM

Hayat Abla'ya beni aramamasını söylemem işe yaramamıştı. Hatta bu onu daha fazla endişelendirmiş olmalıydı çünkü sürekli görüşmek için ısrar ediyordu. O gün yurda gitmeyişimin çok fazla olduğunu biliyordum. Öyle bir günde orada olmamak benim yapacağım bir şey değildi ve bunu biliyorlardı. Üzerimdeki baskıya rağmen bu şekilde önemsenmek, içten içe beni rahatlatıyordu. Öylece ortadan kaybolamayacağımı, birilerinin beni arayacağını görmek zihnimin kuytularındaki karanlık düşünceleri susturan bir teselliydi.

Fakat bu yalnızca kendimi daha da suçlu hissetmeme neden oluyordu. Sonraki birkaç gün yeni işime gömülmüştüm. Zihnimi meşgul tutup bana bir amaç veren bu işe, dolayısıyla Ömer'e öyle minnettardım ki iyi bir iş çıkarmak için kendimi elimdeki projeye adamıştım. Ömer'in de işleri yoğunlu. Birkaç gündür eve yine geç saatlerde geliyordu. En son oturup gerçek bir sohbet yürüttüğümüzde konuştuklarımızı düşünmemeye çalışıyordum. O gün öyle hassastım ki normalde kimseye söylemeyeceğim şeyler söylemiş, duygularımı tüm şeffaflığıyla ortaya sermiştim.

Ömer'in bana söyledikleri içimde yankılanıp duruyor, bu yankı kafamı karıştırıyordu. Sesleri derinlere gömmek,

düşüncelerimi bastırmak için kendimi yaptığım işe adıyordum ancak insanın zihnini susturması o kadar da kolay değildi. Üstelik yorgunken bunu yapabilmek gerçek bir özveri istiyordu. Anlaşılan o kadar da özverili değildim. Dirseğimi masaya yaslamış, çenemi elime dayamıştım. Ekranımda sıralı grafikler ve tablolarda beni rahatsız eden bir şey vardı fakat ne olduğunu bulamıyordum. İpek bütün gün çok huysuzdu. Gün içinde hiç uyumamış, sürekli mızızlanmıştı. Ne kadar çabalasam da yemek yemesini sağlayamamışım. Dışarı çıkmak bile çocuğu yatıştırmamıştı. Tatlı yeğenim tüm gün hem kendini hem de beni huysuzluğuyla yorduktan sonra sonunda salonun bir köşesinde sızmıştı. Ben de uyumak istiyordum ancak İpek ne sabah ne öğlen uyuduğu için bugün hiç çalışmamıştım. Planıma uymak için bu gece birkaç saat çalışmadan yatamazdım. Fakat yorgun bir zihinle bu hiç kolay değildi.

“Bu kadar ciddi olan ne?” Sessiz salonda duyduğum ses beni yerimden sıçrattı. Evde birinin olmasını beklemediğimden o kadar korktum ki başparmağımla damağımı çekme ihtiyacı hissettim. Sonra da bu çocuksu hareket beni utandırdı. “Affedersin, korkutmak istemedim.”

“Ne zaman geldin?”

“Şimdi. Uyumuşsundur diye anahtarla girdim.”

Saate baktım, gece yarısını geçmişti. Uzun süredir hareketsiz oturmaktan kaslarımın ağrıdığını Ömer’e doğru dönünce fark ettim.

“Hoş geldin. İşler yoğun mu?”

Çenesini hafifçe kaldırırken yüzünde yarım bir gülümseme oynadı. “Seninki de öyle görünüyor. Her şey yolunda mı?”

“Evet. Buradan çıkayım da dinlen.”

Bilgisayarı toparlamak için davrandım ama Ömer masanın diğer tarafındaki sandalyeyi yanıma çekip oturdu. Ekranıma doğru eğildiğinde bir anlığına tuhaf bir hisle doldum.

Gerginliğe benziyordu ama huzursuz hissettirmiyordu. Korkutuyordu ama korkunç değildi.

“Neye baktığını merak ediyorum.”

“Tamam. Verilerde bir sorun olduğunu düşünüyordum. Şu grafiğe baksana. Her şey bu kadar düzgün görünmemeli.”

“Bir bakalım.”

Ömer parmaklarını çenesine bastırıp tüm dikkatini ekrandaki grafiklere ve tablolara verdi. Ben de hafifçe eğilip aynı şekilde incelemeye koyuldum. Bir süre ikimiz de sessizce sorunu aradık. Sonra Ömer anladığını ilan eden bir ses çıkarıp doğruldu.

“Bak, tabloda müşteri sadakati, günlük sipariş sayısı gibi göstergeler zaman verilerine göre hesaplanıyor, değil mi? Tarih filtresinde yazım hatası yapılmış.”

Hayretle ekrana baktım. “Ama o zaman verilerin yarısı yok demektir. Kimse bunu fark etmemiş mi?”

“Sen etmişsin. Bu demektir ki dikkatli bir analistsin. Tebrik ederim.”

Beklenmedik övgüsü beni utandırdı. Birbirimize dönüp konuşurken ne kadar yakın durduğumuzu fark ettim. Çalışırken öylesine yaptığım saç örgüsünü düzeltme çabasıyla geri çekilerek sırtımı sandalyeme yasladım.

“Şimdi ne yapmalıyım?”

“Bence ilk raporu düzeltip daha güvenilir bir analiz sunman gerekir.”

“Bu ilk raporu veren ekibin canını sıkamaz mı?”

“Bu senin sorunun değil. Ofiste çalışmıyorsun, onların düşünceleriyle ilgilenmen gerekmiyor. Ayrıca bu şekilde devam etseydin onlar suçu sana atmaktan çekinmezdi.”

“Doğru sanırım. Teşekkürler.”

“Ben olmasam da bulurdun.”

Omuz silkerek geriye yaslandı. Kollarını havaya kaldırıp vücudunu esnettiğinde saatin ne kadar geç olduğunu

hatırladım. Yorgun görünüyordu. Ben de öyleydim ama henüz yatağa gitmek istemiyordum.

“İşlerini bitirebildin mi?”

“Evet, bir süre mesaiye kalmayacağım.”

Bunu duymak beni biraz rahatlatmıştı. Sebebini bilmiyordum bile. Başlarda hiç konuşmayacağımızı, birbirimizle işimizin olmayacağını düşünürken Ömer’in bütün gün işte olmasının iyi olduğunu düşünüyordum fakat şimdi bu kadar uzun saatler çalışması onun adına endişelenmeme sebep oluyordu. *Biraz dinlenmeli*, diye düşünürken buluyordum kendimi. *Biraz uyumalı. Bu şekilde giderse hastalanacak.*

Benimle bu kadar ilgilendikten sonra onun hastalanmasını, yorgun olmasını istemezdim. Ne zaman geç gelse benim yüzümden olduğuna dair kötü bir şüphecilik zihnime sızıyor, beni üzüyordu.

“Şey, yorgunsundur. Gideyim de uyu.”

Masadaki eşyalarımı toparlarken Ömer’in gözlerini üzerimde hissediyordum. İnce bir beklenti tüylerimi ürpertiyordu. Sanki bana yorgun olmadığını söyleyecekti, ben de bir şeyler yemeyi teklif edecektim. Fakat sonra bu an kayboldu çünkü İpek’in ağladığını duydum. Ömer’le göz göze geldik, aramızdaki söylenmeyen sözler erirken elimdekileri bırakıp yatak odasına koşturdum. İpek ne zaman uyansa ilk işi doğrulup oturmak olurdu ama şimdi yatıyordu. Gözleri kapalı, saçları terden sıırılsıklam, yanakları al al olmuş hâlde bir o tarafa bir bu tarafa dönüyordu. Hemen yaklaşıp onu kucakladığımda ne kadar sıcak olduğunu fark ettim önce. Alnına kondurduğum öpücükle ise bu sıcaklığın normal olmadığını anladım. Panik göğsüme dolarken ne yapacağımı bilemeyerek etrafa bakındım, sonra her nasılsa ağızımdan bir isim çıktı.

“Ömer!”

Yalnızca birkaç saniye sonra Ömer içeri girdi. Aslında düşündüğüm şey ateşölçer bulmam gerektiği idi, ona neden

seslendiğimi bilmiyordum bile ama burada olduğuna göre ona sorabilirdim.

“Ateşölçerin var mı?”

Yüzündeki ifade sanki “Benim mi?” der gibiydi ama hemen toparlandı. “Sanmıyorum. Sende yoksa evde yoktur.” Bende olmayışı kendimi öyle yetersiz, suçlu, bencil hissettirdi ki neredeyse gözyaşlarına boğulacaktım. Ömer, İpek’in alnına ve yanaklarına dokunup ateşini kontrol etti.

“Çok mu?”

“Pek anlamam ki, çok sıcak ama...”

Biraz utanmış görünüyordu ama onu hiç yargılamıyordum. Ben kendimden küçük çocuklarla ilgilenerek büyümüşken bu kadar hazırlıksız hissediyorsam onun bir şey bilmemesi normaldi. İpek başını göğsümden kaldırıp öyle ani kustu ki bir an için hepimiz donakaldık. Bizi harekete geçiren İpek’in çığlığı benzer ağlayışı oldu.

Yatağın ucunda oturduğum için kusmuğun çoğu üzerime ve yere gelmişti. İpek ağlıyor, bende de ağlama isteği uyanıyordu. Önümüzde duran Ömer’in pantolonunun paçaları kusmuktan nasibini almıştı.

“Özür dilerim.”

“Saçmalama. Sen İpek’le hazırlan. Ben de şunu değiştireyim. Acile gidelim.”

Başımı sallayıp dolaptan üstüme bir şeyler alarak banyoya girdim. İpek’e hızla ılık bir duş aldurdım ama bunu yaparken öyle çok bağırdı ki hızlı olmak için insanüstü bir çaba gösteriyordum. Havluya sardığım minik yeğenimle banyodan çıktığımda Ömer elinde kurutma makinesiyle kapıda bekliyordu. Bir şey söylemeden anlaşılmış gibi hareket ederek saçlarını kurutup üzerini giydirdik. Bunu yaparken sonunda sakinleşti ya da belki yorgun düştü, bilmiyorum ama bir anda uyudu. Bu beni daha da telaşlandırdı.

“Ya bayıldıysa?”

“Saçmalama,” dedi Ömer bir kez daha. “İpek’i bana ver. Sen de çantana ne gerekiyorsa koy. Hadi, oyalanmayalım.”

Dolabımda sadece tişörtler olduğu için geçenlerde internetten ikinci el giysi satın almıştım. İhtiyacım birden fazla, param da çok az olunca en iyi seçenek buydu. Bu yüzden projeyi bitirmek için sabahlara kadar çalışıyordum çünkü artık hesabımdaki para iyice suyunu çekmişti. Üzerime bir kapüşonlu alıp İpek için de çantama bir şeyler sıkıştırırken yaptığım alışveriş için kendime kızıyordum. Bu akşam paraya ihtiyacım olabilirdi.

Her şeyi aldığıma emin olduktan sonra ışık hızıyla koridora döndüm. Ömer, İpek’i poposunun altından destekleyerek kucağında tutuyor, minik yeğenim de tüm ağırlığını onun göğsüne bırakmış, omzuna yaslanarak uyuyordu. Yanaklarındaki pembelik sanki biraz daha artmıştı. Hızla aşağı indik. Ömer arabayı açıp İpek’i bana verdi. Onu sıkıca tutup arka koltuğa oturdum. Gözlerimi yüzünden ayırmıyor, minicik yüzündeki kıvrımlı kirpiklere, hafifçe o şeklini almış açık ağzına bakıyordum.

“Bugün huysuzdu ama hasta gibi davranmıyordu, hiç anlamadım,” dedim derin bir mahcubiyetle. “Anlasaydım önlem alırdım. Şimdi böyle olmazdı.”

“Küçük çocuklar hemen hastalanır, senin hatan değil. Mühim bir şey olmadığına eminim.”

Keşke ben de emin olabilseydim. Neyse ki hastane yakındı. Acile hızlı bir giriş yapma niyetindeydim ama sıra alma işlemlerine takıldım. Ben tüm endişemle görevlinin işini zorlaştırırken Ömer hafifçe kolumu tutup beni bir adım geriye çekti. Neredeyse tamamen açılmış ama tokasından kurtulmamış saç örgümün çıkardığı dağınıklığı eliyle düzelttiğinde bir anlığına duruldum.

“Sakin ol bakalım,” dedi saçlarımı yüzümden çekerken. “Kimliği bana ver, ben hallederken şurada otur, tamam mı? Hemen döneceğim.”

Beni oturtup az önce konuştuğumuz adamın yanına gittiğinde gözlerimi kırpmadan arkasından bakıyordum. İpek'in göğsümdeki sıcaklığı beni terletiyordu, duyduğum endişe boğazımı kurutuyordu fakat bütün bunların içinde inanmadığım bir şey vardı. Burada yalnız değildim, bütün bunları tek başıma yapmak zorunda değildim. Bunun bir mucizeden farkı yoktu benim için. Öyle güzel bir destektir ki bu başımıza kötü bir şey gelmezmiş gibi hissettiriyordu.

Ömer biraz sonra geri döndüğünde triyaj alanına girdik. O kadar endişeliydim ki kimse İpek'le yakınlık derecem soramadı. Ateş ölçümü yapıldı, ardından doktorun yanına gönderildik. Bu sırada Ömer'in büyük eli omzumu tutuyor, yürürken beni yönlendiriyordu.

Minik yeğenimin ateşi biraz yüksekti. Doktor İpek'i muayene etmek için yatırmamı isteyince onu kucağımdan çok zor bıraktım.

“Ne zamandır ateşi var?”

“Birkaç saattir. Dün gecedan beri pek uyumadı, yemek de yediremedim. Huysuzdu ama ateş, kusma yoktu.”

“Yarım saat önce kusmaya başladı,” dedi Ömer de omzumu üstünden. Doktor, muayenesini bitirirken kafa sallıyordu.

“Tamam, ateşi biraz yüksek. Sıvı kaybı da olmuş gibi görünüyor. Birkaç tahlil alalım, sonra tekrar görüşelim.”

“Ciddi bir şey mi var?”

Doktor, orta yaşlı bir kadındı. Endişeli yüzüme sakın, duru bir gülümsemeye bakıyordu.

“Viral enfeksiyon olabilir, bugünlerde çocukları etkileyen bir salgın var.”

Hemşireye dönüp ateş düşürücü ve sıvı takviyesi verilmesini söyledikten sonra gitti. Acil serviste büyük yatağın içinde minicik görünen yeğenime baktım. Hemşire işini yaparken, “Biraz canı yanabilir,” dedi. “Annesi, kızımızı tutar mısın?”

Kim olduğuma dair dilimin ucuna kadar gelen itirazı tuttum çünkü bunun başımı derde sokmasından korkuyordum. Şansım böyle yaver gitmişken bunu riske atamazdım. Bir yandan da bunun hep böyle olmayacağını biliyor, vasisi olmadığım bir çocuğu koruyamayacağım durumlar olabileceği gerçeğiyle yüzleşiyordum.

Hemşire iğneyi İpek'in elinin üstüne batırınca yeğenim uyandı. Önce şaşkınca etrafına bakmaya çalıştı, ardından duyduğu acının farkına varmış olacak ki çığlık koyuverdi. Öyle bir bağıırıyordu ki daha önce İpek'in sesinin bu kadar çıktığını duymadığıma emindim.

Bu kadar bağıırınca ben de gerildim, hemşireye her türlü zorluğu istemeden de olsa çıkardıktan sonra sonunda yalnız kaldığımızda Ömer önce İpek'i sakinleştirdi. Onu kucağında pıspışlayıp ağlaması geçene dek sırtını sıvazladıktan sonra yatağa yatırdı. Sonra da bir kenarda ağlayan beni sakinleştirmeye geldi. İkimizi yatağa, İpek'in ayaklarının ucuna oturttuğunda yeğenimin minicik elini tuttum.

“Niye ağlıyorsun şimdi?” dedi Ömer yumuşak bir sesle.

“Bugün hasta olduğumu anlamadım bile. Sürekli ağladığı için bunaldım, yemeğini yemeyince onu azarladım. Küçüğüm hastaymış hâlbuki.”

Kendime öyle içlerlemiştim ki sesim kesik kesik çıkıyordu. Yatakta tekrar uyuyakalmış yorgun yeğenime bakıyor ve bininci kez kendimi sorguluyordum. Ömer'in eli tereddütle omzuma dokundu. Onu itmeli, uzaklaştırmalı, kendimi bu desteğe alıştırmaktan ölesiye korkup kaçmalıyım ama buna gücüm yoktu. Bir saniye sonra kolu omzuma dolanıp beni sıkıca tuttu.

“Kimse çocuk bakmayı bir günde öğrenmiyor, Mercan. Anne babalar bile. Herkes yaşayarak öğreniyor. Biz...” Durdu, telaşlı bir nefes aldı. “Sen de öğreniyorsun. Kendine yüklenme. Baksana, burası çocuk dolu. Sebebinin ailelerinin kötü ebeveynlikleri olmadığına eminim.”

“Ben de onların evinde ateşölçer olduğuna eminim,” dedim çatlak sesimle. Bu, Ömer’i güldürdü. Yumuşak, hoş bir ses çıkardı.

“Eve dönerken bir ateşölçer alacağım.”

Başımı kaldırdım ama ondan uzaklaşmadım. Saçlarım darmadağınktı, yüzümün ne hâlde olduğunu hayal dahi edemiyordum ama böyle endişelerim yoktu. Onun yanında her zaman o kadar minnettar hissediyordum ki zamanla yargılanmaya dair korkularım da silinip gitmişti.

“Teşekkür ederim, Ömer.”

Yine de gözleri yüzümde gezinirken orada ne gördüğünü merak etmeden duramadım. Bende perişanlıktan başka ne görülür bilmezken onun düşüncelerine dair merak duymak pek de iyi hissettirmiyordu esasında. Ömer gülümsedi ama teşekkürüme cevap vermedi. Söylediklerimin ateşölçerle ilgili olmadığını biliyor muydu acaba?

“Birkaç saat buradayız gibi görünüyor. Sen de biraz uyu, tahliller çıkınca seni uyandırırım.”

Başımı iki yana sallarken biraz geriye çekildim. Ömer’in omuzlarımı saran kolu geriye düştü.

“Asıl sen uyu. Bütün hafta mesai yaptıktan sonra burada bizimle uğraşıyorsun. Yorgunsundur.”

“Keşke bana böyle şeyler söylemeyi bıraksan,” dedi bir iç çekişle. “Keşke bana biraz yaslansan, Mercan.”

Ömrümde kimse, hiç kimse ona yaslanmamı istememişti. Büyürken benimle ilgilenen herkes bana hep ayaklarımın üzerinde durmamı öğütlemişti. Kimseye ihtiyaç duymadan yaşayabilmeyi, her şeyin üstesinden gelebilecek kadar güçlü olmam gerektiğini öğrenmiştim. Çünkü bu hayata talihsiz bir başlangıç yapmıştım ve böyle sürüp gitmesini istemiyorsam hayata dört elle asılmalıydım. Herkesten çok çalışmalı, daha çok çaba göstermeliydim. Yavaşlamamı söyleyen bir tek Elif vardı, o da ellerimden kayıp gitmişti. Hâl böyleyken

yalnızca ben olurum sanıyordum. Yaslanacak omuz da ben olurum, dayanacak sırt da. Koruyan da kollayan da. Birinin bunları benim için yapmak istediği hiç olmamıştı. Bunun hayalini kurmamıştım bile.

Belki de bu yüzden Ömer'in ne söylemek istediğini anlamadım. İnsan, bilmediği bir şeyi apaçık bir ifade olsa dahi anlayamayabilirdi. Her şeyi gördüğümü sandığım zor hayatımda Ömer'in bana olan yaklaşımını hiçbir yere koyamıyordum. Bilmiyor, anlamıyor, konumlandırılamıyordum.

Başımı çevirip yatakta uyuyan çocuğa baktım. Ona ne zaman baksam içimde bir şeyler kırılıyordu. Güçlü olmak için bu kadar çok çabalarken dinlenmeye hakkım olmadığını düşünüyordum ama yine de Ömer'in cazip teklifine direnecek kadar güçlü olmam gerekmezdi belki. En azından bu gece için belki ona birazcık yaslanabilirdim. Tekrar Ömer'e döndüm. Bir parça duygusallığın beni yıkmayacağını söyleyemezdim aslında. Ama bu gece bu riski alacak, umut edecek ve kendime izin verecektim. Sebebi neydi bilmiyorum, belki de birine yaslanmanın nasıl olduğunu merak ettiğimdendi. Oturuşumu düzeltip kolumu Ömer'in dirseğine doladım, başım yavaşça omzuna yaslandı. Kalbim göğsümde kuvvetle çarparken hafifçe, derin bir soluk verdim. Yanımda hiç kıpırdamıyordu, sanki nefes bile almıyordu. Bunun komik olduğunu düşündüm, yani yanındayken nihayet rahat bir nefes almaya karar verdiğimde donakalanın o olmasının. Ama ne gülecek hâlim vardı ne de düşüncelerimle baş edecek. Gözlerimi yavaşça kapattım ve birine yaslanmanın tadını çıkarmak için kendime izin verdim.

18. BÖLÜM

Eve geldiğimizde saat gecenin üçüydü. Doktorun söylediği gibi İpek'im enfeksiyon yüzünden hastalanmıştı. Birkaç gün hâlsiz olacaktı ama güzel beslenip bol sıvı tükettiği sürece endişelenecek bir şey olmadığını söylemişlerdi. Ömer bizi eve bırakıp nöbetçi eczane aramaya gidince yukarı yalnız çıktım. İlaç sayesinde ateşi düşen miniğimin üzerini değiştirip onu sıcak tutacak pijamalar giydirdim. Bu sırada mızırdanıp durdu. Onca bağırma ve tekmelemenin ardından hâli kalmamış gibi mırıltılı çıkan sesine hiç kıyamıyordum. Biraz ballı süt içmesini sağlayıp uyuması için onu rahat bıraktığımda yatakta yan döndü ve anında derin bir uykuya daldı.

Biraz sonra kapıda duyduğum tıkırtıyla odadan çıktım. Ömer elinde büyük bir poşetle içeri giriyordu. “Uyudu mu?” diye sordu onu karşıladığımı görünce.

“Evet. Eczane uzak mıydı?”

“Çok değil.”

“Teşekkürler.” Uzattığı poşeti aldım. İçine bir göz atınca ilaçlardan başka kutular da gördüm. “Bunlar ne?”

Ömer içeri girip koltuğa yığılır gibi oturdu. Ben de poşettekileri çıkararak yanına oturdum. Elime ilk gelen bir

ateşölçerdi. Kutuya bakarken yüzüme ufak bir gülümseme yerleşti. Bir diğer kutunun üstünü okuyup ona baktım.

“Dijital nem ve ısı ölçer?”

“Eczacı tavsiye etti.”

Bir başka kutuyu çıkardığımda bu kez kıkırdadım. “Burun aspiratörü mü? Bu küçük bebekler için.”

Omuz silkti ama ben gülmeye başladığım anda onun da yüzüne güzel bir gülümseme konmuştu.

“Eczacı da öyle söyledi ama İpek’in burun delikleri minicik, ihtiyacı olabilir diye düşündüm.”

Bu sözlerin tatlılığı, yüzündeki minik tebessümle birleşip sıcacık bir hisle kalbime doğru aktı. İlaçları çıkarıp orta seh-paya koydum. “Bunları almana gerek yoktu.”

Bir şey söylemedi. Ben de tekrar teşekkür etme isteğimi bastırdım. Hiçbir zaman teşekkürüme cevap vermiyor, bunu teşekkür istemediğini ima eder gibi yapıyordu.

“Yatağını hazırlayayım.”

“Ben hallederim, önce bir duş alayım.”

“Tamam. Aç mısın? Bir şeyler hazırlayabilirim.”

“Gerek yok, yat sen de hadi.”

Odadan çıktı, ben de arkasından gittim. Acilde bir sürü grip vakası vardı, havalar da epey soğumuştı. Bizimle uğraşırken hastalanırsa kendimi suçlu hissederdim.

“Kahve ister misin peki? Ya da ıhlamur?”

Birden arkasını dönünce çarpıştık. Ömer o kadar yakınında olmama şaşırılmış görünüyordu. Her zaman ondan uzakta durmak için çabaladığım düşünülürse bu beni de şaşırtmalıydı.

“Teşekkür ederim ama duş alıp yatacağım. Sabah beraber kahvaltı yaparız, olur mu?”

“İşe çok erken gidiyorsun,” dedim neredeyse mırılda-nır gibi. Derdimin ne olduğunu sorsa söyleyemezdim. Belki de böyle bir akşamdan sonra ona hiçbir şey söylemeden

yanından ayrılamıyordum. Bir şeyler söylenmesini hak eden bir adamdı. Teşekkür istemiyorsa, onun için bir şeyler yapmamı istemiyorsa, istediği neydi ki?

“Yarın öğlene kadar işe gitmeyeceğim,” dedi hafif bir gülümsemeyle.

“Ah! Tamam. Sabah görüşürüz öyleyse.”

“İyi geceler. Bir şey olursa bana seslen, hemen gelirim.”

Böyle söylemesi içime dokundu. Büyüdüğüm yurttan ayrılıp üniversite yurduna geçtiğimde çok bir şey değişmez sanmıştım. Hayatım boyunca hep en az birkaç kişiyle aynı odayı paylaştığım için etrafımda her zaman sesleneceğim mesafede birileri olmuştu. Yetiştirme yurdunda diğer kızlarla birbirimizi sevmesek bile gerçekten zor zamanlar olduğunda düşmanlığı bir yana bırakıp birbirimizi kollardık çünkü hepimiz yalnız olmanın nasıl hissettirdiğini biliyorduk. Üniversite yurdunda da böyle olur sanmıştım fakat yanıldığımı anlamam uzun sürmemişti. Oradaki kızların yaşamları bana öyle uzaktı ki onlara karşı bir türlü yakınlık besleyememiş, mesafemi hiç azaltamamıştım. Bazı zor gecelerde onlara seslenmek bir seçenek bile olmamış, bu da beni her zamankinden daha fazla yalnızlaştırmıştı. Birine seslenmenin, seslendiğinde onun geleceğini bilmenin verdiği rahatlığı ve güveni orada hiç yaşamamıştım.

Beni nasıl da sarstığından bihaber olan adam banyoya doğru dönüp kapı kolunu kavradığında kendimi bir şey söylemek zorunda hissettim.

“Ömer.”

Yüzünde “Bu sefer ne var?” diyen bir ifade görmeyi bekledim ama yoktu. Ona ne zaman seslensem hiç şikâyet etmeden yanıma gelecekmiş gibi bakıyordu. Böyle bir şeyin ihtimali neydi ki?

“Bu akşam yanımda olduğun için teşekkür ederim,” dedim sessizce. “Benim için çok değerliydi.”

Yüzünden kararsız bir ifade geçti. Bana doğru bir adım atacak gibi hareket etti, sonra vazgeçti. Derin bir soluk verdiğiğinde, omuzları gevşediğinde fark ettim ki söylediğim şeyler onun için inanılmazdı. “Ona bu kadar mı kötü davranıyorum?” düşüncesi beni mahcup ediyordu.

Söyleyeceği çok şey varmış gibi görünüyordu ama yalnızca, “Her zaman yanıdayım,” demekle yetindi. Dönüp banyoya girdiğinde koridorda yalnız kaldım. Elimi kalbime koyup ovalayarak göğsümdeki o tuhaf ağırlığı dağıtmaya çalıştım ancak bir yere gideceği yoktu. Ömer’in eşyalarını salona götürüp yatağını hazırladım. Bunu yapmamamı söyleyip dursa da onun için bir şeyler yapmaya ihtiyacım vardı.

İpek’i bir kez daha kontrol ettikten sonra geçirdiğim yoğun gecenin etkisiyle yatar yatmaz uyudum. Hatırladığım son şey Ömer’in zihnimde yankılanan sesi, omzuna yaslanarak uyuyabilmenin tatlı hatırasıydı.

Uyandığımda saat onu geçiyordu. Beni uyandıranın İpek’in öksürüğü olduğunu fark edince telaşla doğruldum. Komodine bıraktığım suluğa uzanıp biraz su içirmek için onu kucağıma çektiğimde ciyakladı.

“Biraz su içelim, İpekçiğim. Hadi, aç ağzını. Aferin sana.”

Göğsüme dayalı başına öpücükler sıralarken suluğtaki tüm suyu içti. Minicik dudakları kurumuştı. Gözleri hâlsiz bakıyor, her zamanki pembe yanakları renksiz görünüyordu. Onu böyle görünce iyice telaşlandım. Tekrar doktora gitmeye hazırdım ancak gece onlarca sorumu sabırla yanıtlayan doktor bunun normal olduğunu söylemişti.

“Şimdi teyze sana güzel bir çorba getirecek, tamam mı, balım? Benimle gelmek ister misin?”

Tek yaptığı ağlamaklı bir ses çıkarmak oldu. Kucağımdan kayıp yastığına döndüğünde yan yatarak tekrar uykuya daldı. Vücut ısısı yükseliyordu. Şurubunu vermeden önce bir şeyler yedirmek için aceleyle kalkıp mutfağa girdim.

Ömer, orada bulmayı beklediğim son insandı ki bu evde yaşadığına göre bu çok saçma bir düşünceydi.

“Günaydın,” dedim şaşırarak. Üzerimde eski bir pijama vardı, saçlarım karmakarışık. Bütün bunlar hayatım boyunca beni endişelendirecek şeyler olmamışken neden şimdi ilk aklıma gelenin görünüşüm olduğunu bilmiyordum.

“Günaydın.”

“Çay koymuşsun.” Bununla kalmamış, kahvaltı hazırlamıştı.

“Menemen de yaptım. Seviyorsundur umarım.”

“Severim. Sağ ol. Ne zaman uyandın ki?”

“Biraz oldu,” deyip omuz silkti. “Genelde çok uyumam.”

“Ben de çok uyumazdım ama son zamanlarda bulduğum her fırsatta uyumam gereken bir hayatım var.”

Şaka yapmak istemiştım ama söylediklerim kulağıma biraz karamsar göründü. Dudaklarımı birbirine bastırırken Ömer’e bakmadan buzdolabını açtım. Dün İpek’e yaptığım tavuk çorbasından biraz vardı. Isıtmak için ocağa yaklaştığımda Ömer geçmem için kenara çekildi.

“İpek nasıl? Gece uyuyabildiniz mi?”

“Birkaç kez uyanıp ağladı ama uzun sürmedi. Sen? İzin alman sorun olmadı mı?”

“Bir şey olmaz. Tüm hafta mesaideydim zaten.”

Başımı sallayıp yapacak bir işim olsun diye çay bardaklarını çıkardım. Başım sık sık Ömer’e doğru çevriliyordu. Onun için her şey öyle normal görünüyordu ki kendimden şüphe ediyordum. Ben yaşadığımız bu anda sıradan olan hiçbir şey bulamazken o nasıl böyle görünebilirdi?

“Evin sıcaklığı nasıl? Kombiyi açtım.”

Elimi peteğin üzerine koydum, sıcaktı. Bir süre daha açılmasa sorun olmazdı ama İpek’in hastalanması Ömer’i harekete geçirmiş olmalıydı. Bu incelik beni öyle duygulandırdı ki dudaklarım aşağı doğru bükülüyor, bu davranışından hoşlanmama rağmen kalbim buruluyordu.

“İyi... İyi yapmışsın. Ben İpek’i getireyim.”

“Tamam, ben de çayları koyuyorum. Çorbayı da getiririm.”

Kafa sallayıp mutfaktan çıktım. İş yapan erkeklere alışık olduğum için Ömer’in yardımından etkilenmiyordum. Büyüdüğüm çocuk evlerinde pek çok iş kendi sorumluluğumuzdaydı. Hepimiz kendimizle ilgilenmeyi öğrenirdik. İşleri paylaşır, istemesek de nöbetleşe evin günlük işlerini üstlenirdik. Kızlar ve erkekler bir yaştan sonra ayrı evlerde kaldığı için erkeklerin bu işleri kendi başlarına yapmaktan başka şansları olmazdı. Ömer’in ev işlerine destek olmasından etkilenmiyordum, hayır. Fakat onun nezaketinden ve zahmetsizce sunduğu desteğinden etkilenmediğimi söyleyemezdim. Pek yan yana gelmiyorken onu görmezden gelmek kolaydı fakat beraber geçirdiğimiz anlar giderek artıyordu. Hiç ilişkim olmadığı için aramızda olanları nasıl yorumlayacağımı bilmiyordum. Ömer bunları neden yapıyor, ben niçin bu kadar telaşlanıyorum, bilemiyordum. Kendimi boş bir hayale kaptıracak lüksüm yoktu. Her an buradan gidecekmiş gibi yaşamazsam gitme vakti geldiğinde çekeceğim kalp ağrısına dayanamazdım. Bu yüzden elbette bu hislerden korkuyordum.

Bunu romantizme bile bağlayamıyordum. Ben sadece çok, çok yalnızdım ve benim için bir şeyler yapıldığında nasıl davranacağımı bilmiyordum. Bağ kurmak hakkında hiç böyle büyük bir endişe yaşamamış olsam da arkadaşlarımdan en küçük sevgi kırıntısının peşinde nasıl harap olduğuna defalarca şahit olmuşum. Yurttan çıktığımızda sudan çıkmış balığa dönerdik. Bir yere, birine ait olmaya dair öyle büyük bir ihtiyacımız olurdu ki tek bir kelimenin peşine düşüp dağları aşabilirdik. Yıllarca bunu yapan arkadaşlarımı eleştirdiğim hâlde o hikâyelerdeki adamlar Ömer’e hiç benzemiyormuş gibi geliyordu. Fakat kızdığım, kınadığım tüm o kızlardan bu sözleri defalarca duymuşum. Hâl böyleyken kendi duygularıma

güvenemezdim. Ömer’le aramızdaki kırılğan bağa da öyle. Kopması gereken bir bağ kurmanın bana vereceği zararı saymıyordum bile.

İç çekerek yatağa yaklaşıp İpek’i kaldırmaya çalıştım. Beni iterek ağlayıp mızırdanınca çareyi onu kucaklamakta buldum. İçeriye giderken burnunu ve yanaklarını sıkıyor, uykusunun açılması için çabalıyordum. Ömer, İpek’in yüzünü görünce güldü. Minik kaşları öyle bir çatılmıştı ki gülmemek çok zordu.

“Sarı civciv, teyze seni kızdırdı mı?”

İpek bana şimdiye dek yüzünde gördüğüm en tavırlı bakışı atıp kendini kucağımdan Ömer’e attığında ikimiz de telaşla eğildik. Ömer zamanında uzanmasa şapşal çocuk yere düşecekti ama hiç etkilenmiş görünmüyordu. Başını Ömer’in göğsüne koyup bana bakmayı reddedince dudak büktüm.

“Bunu nereden öğrendin, cadı?”

“Böyle tatlı bir cadı olabilir mi?” Ömer eliyle İpek’in başının arkasını kavramış, yüzünü minik sarı saçlara yaslamıştı. “Ancak prenses olabilir bu kız.”

Beraber sofraya oturdular. İpek’in Ömer’e sarılış şekli beni pek mutlu etmedi ama onları ayırmaya çalışırsam ortaya çıkacak sıkıntıyı da çekmek istemedim. Masanın başına, onların çaprazına doğru oturup çorbayı önümüze çektim. Bir kaşık uzattım ama İpek yüzünü sakladı.

“Bugün kaçamazsın, ufaklık. Bu çorba yenecek.”

Küçük omuzlarını kaldırıp itiraz eden bir ses çıkarınca onu kucağıma çekmeye çalıştım ancak hayatı buna bağlıymış gibi Ömer’e yapıştı.

“Ona yüz verme,” dedim ters ters.

“Hiçbir şey yapmıyorum.”

“Mest olmuş görünüyorsun.”

Yakalanmış gibi bir ifade takınırken gülümsüyordu. “Mest oldum,” dedi sessizce. Kızmaya devam etmeliydim ama

kendimi gülerken buldum. Çorbayı ona doğru iterek arkama yaslanırken ikisi birbirine sarılmaya devam ediyordu.

“O zaman bu dertle sen uğraş. Ben kahvaltı edeceğim.”

Ömer tabağı önüne çekerken bir şeyleri kazanmış gibiydi. Onlarla ilgilenmiyor gibi yapsam da gözüm üstlerindeydi. İpek uzatılan ilk kaşığı yine reddetti. Dudaklarım iki yana kıvrılırken ne kadar memnun olduğumu gizlemeyi denemedim bile.

Ömer tatlı bir sesle yeğenimi yemeye ikna etmeye çalıştı. İpek mızırdanarak başını çevirip duruyor, minik dudaklarını büzüp öfkesini göstermeye çalışıyordu.

“Bunu yersen iyileştiğinde parka gideriz. Parka gitmek istemiyor musun?”

Yeterince tatmin olduktan sonra Ömer’e yardım etmeye karar verdim. “Salıncağa da bineriz,” dedim heyecanlı bir sesle. İpek yüzünü bana çevirince uzanıp yanağını sıktım.

“Kedilere de bakarız.”

“Kuşlara bile bakarız.”

“Tabii çorbanı yersen,” dedi Ömer. Sonra sesini kısıp İpek’in yüzüne bakmak için eğildi. “Beni çok iyi anladığını biliyorum.”

Anlıyordu sahiden. İpek söylediğimiz her şeyi anlıyor, her geçen gün bizimle daha fazla sözlü iletişim kuruyordu. Onun yeni bir kelime söylediğini duymanın heyecanı benim için hiç azalmıyordu.

Nazlı hastamız nihayet ağzını açınca Ömer hemen kaşığı ağzına sokuşturdu. “Bir tane daha ye, bak bu uçakmış. Uçağa kimler binmiş? Teyze binmiş mi? Teyzeyi ye bakalım, aferin sana.”

Geriye yaslanıp onları izlerken biraz sersemlemiştim. Ömer’in çocukları sevdiği her hâlinden belliydi ama onlarla böyle ilgilenmesi, ilgilenmek istiyor oluşu benim için beklenmedikti. Karşımdaki bu sahneyi hayatımda nereye koyacağını bilmiyordum.

“Başka kim varmış uçakta?” İpek minicik parmağını kaldırıp Ömer’i işaret etti. “Ben mi varım? Ama beni yiyemezsin.” Küçük oyunlarla İpek’i güldürerek yedirmeye devam ediyordu ki telefonu çaldı. Koltuktaki telefonunu getirmek için kalktım.

“Annen arıyor.”

“Sen açsana.”

“Ben mi?”

Sorumu duymadı bile. İpek’le ilgilenirken hâlinden çok memnun görünüyordu. Bir tereddütten sonra telefonu kulağıma götürdüm. Nermin Anne sesimi duyunca minik bir şaşkınlık belirtisi gösterdi ama hemen ardından anlamadığımı bir neşeyle hâl hatır sordu.

“İyiyiz, sağ ol. Sen nasılsın?”

“Çok iyiyim, yavrum. Ömer evde sanırım?”

“Evet, bugün işe öğlen gidecekmiş. Gece acildehydik de.”

Söyler söylemez bu detayı verdiğime pişman oldum fakat ağzımdan çıkmıştı bir kere. Hâliyle kadıncağız telaşlandı, ben de onu rahatlatmak için bir sürü açıklama yaptım. Buna gerek olmadığını söylesem de öğlen mutlaka geleceğini söyleyerek telefonu kapattığında Ömer hâlâ İpek’e yemek yedirmek için oyunlar kovalıyordu.

“Annen gelecekmiş,” dedim masaya döndüğümde. Ömer bunalmış, çaresiz bir suratla bana dönünce düşünceli hâlimi unutup gülmeye başladım.

“Belki yemeğini annem yedirmeli,” dedi kaşığı pes etmiş gibi bırakırken. Gülerek İpek’e uzandım ama bana gelmeyi yine reddetti.

“Ömer işe gittiğinde bana kalacaksın ama.”

Beni hiç umursamadan masaya bıraktığım telefonu kapıp yanan ekranda bir şeyleri oynatmaya çalıştı. Ekran kilidi olduğu için uğraşmasına izin verdik.

“Annemin gelmesi senin için sorun mu? Evlendiğimizden beri ilk kez gelecek.”

Bazen onunla evli olduğumuzu unutuyordum. Birinden duymak yeni bir habere benziyordu. Bunun manasız, mantık dışı olduğunu bilsem de Ömer'den evli olduğumuzu duyunca irkilmeyi zar zor durduruyordum.

“Hayır, sorun değil. Daha erken olmasını bekliyordum aslında.”

“Ben de öyle düşünmüştüm. Birbirimize alışmamız için zaman veriyordu sanırım.” Kafa salladım. Gözlerim İpek'teydi. Bu anın gerçekliğine bakınca insanların olduğumuzu düşündüğü şeyle aslında olanın arasındaki fark azalmış gibi görünüyordu. “Sence alıştık mı?”

“Efendim?”

Ömer, İpek'in minik saçlarını parmaklarıyla tararken benden başka her şeyle ilgileniyor gibiydi. Ama sorusunda bir tereddüt, belki de bir parça umut seziyordum. “Birbirimize alıştık mı? Hâlâ iki yabancı olduğumuzu mu düşünüyorsun?”

Öyle olduğumuzu söylemem gerektiğini düşünüyordum, zihnim en iyisinin bu olduğunu söylüyor, mantığım yapılması gerekenin bu olduğunu haykırıyordu. Ama onun İpek'in saçlarıyla oynayan parmaklarına, cevabımı beklerken attığı kaçamak bakışlara bakarken yabancı olduğumuzu söylemeye dilim varmadı. “Hayır,” dedim kendimle verdiğim mücadeleyi kaybetmiş gibi hissederken. “Hayır, yabancı olduğumuzu düşünmüyorum.”

Karşımda öyle bir rahatladı ki sanki yıllardır tuttuğu gergin bir soluğu sonunda bırakmış gibiydi. Yabancı olmamanın onun için ne ifade ettiğini sormak istedim fakat duyacaklarımdan korktuğum için ağzımı açamadım. Bunun yerine, “Peki, sen?” dedim. “Sen ne düşünüyorsun?”

Yüzüne hafif, belki biraz alaycı bir gülümseme kondu. Böyle bakarken olduğundan daha genç, yanımda gergin olmadığı zamanlarda büründüğü o haylaz karakterini hatırlatan tatlı bir adama benziyordu. “Mercan, benim için evlilik kararını aldığımız anda yabancı olmayı bıraktık.”

Göğsümdeki bir çatlağın yarıldığını hissettim. Aşına olduğum bir hisse benziyordu, genelde o çatlaklar yarılır, açık bir yaraya dönüşürdü fakat bu kez öyle olmadı. Sanki içimdeki ağırlık hafifliyordu. Sanki aramızda benim bilmediğim fakat onun çok iyi bildiği bir sır vardı. O yoğun andan kopmak için hafifçe güldüm.

“Ne olduk peki? Çıkar arkadaşları mı?”

Hayır, hayır. Öyle söylememeliydim. Komik değildi. Yüzündeki ifadenin değişmesine, kaşlarının çatılmasına bakarken onun da böyle düşündüğünü anlayabiliyordum. Bir an zihnimde tüm bunları Elif’e anlattığımı hayal ettim. Bana bir yastık fırlatıyor, “En azından ev arkadaşları demeliydin,” diyerek azarlıyordu.

“Ben öyle demezdim,” dedi Ömer. Belki de Elif’le tanışsaydılar iyi anlaşırıldardı.

İpek hafif bir nefesle iç çekince tekrar uyuklamaya başladığını fark ettim. Bu tuhaf andan kopmak için imdadıma yetişen yeğenimi öpebilirdim ama sorumluluk duygum ağır bastı. “Onu uyanık tut, ilacını içireceğim.”

Şurubu alıp geldiğimde bunun kolayca gerçekleşeceğini düşündüm. Şurubu kaşığa döküp uyuklayan minik kızın ağzına hızla sokuşturdum ama bir an sonra İpek gözlerini kocaman açıp tüm şurubu geri tükürdü. Tekrar denediğimde öyle şiddetle ağlamaya başladı ki neye uğradığımızı şaşırдық. Dakikalar boyunca şurubu içirmek için kırk takla attım. İpek sanki ona zarar vermeye çalışıyormuşum gibi vücudunu geçiriyor, çığlıklar atıyordu.

Eğer Nermin Anne gelmeseydi sanırım tekrar acile giderdik. Kapının çalındığını zar zor fark ettim. Koşup açtığımda kadıncağız dağınık hâlime şaşkınlıkla baktı ama çığlıkları hemen kavrayıp olaya el koyması uzun sürmedi. Ömer’le bir şekilde şurubu içirmeyi başarmıştık, İpek bunun öfkesini ve hıncını çıkarmak için bir süre daha bağırmaya devam etti. Ona

yaklaştığımızda daha çok bağırp bizi düşman ilan edercesine bir drama sergilerken sadece Nermin Anne onu yatıştırabildi. İpek'i uyuttuğunda nihayet eve sessizlik çöktü. Ömer'le ben resmen şoktaydık. Bu küçük, tatlı kızın böyle bir yaygara ko-parmasını hiç beklemiyorduk.

“Onun cadı olamayacağını mı söylüyordun?” diye fısıldadım İpek'i uyandırmaktan korkarak.

“Neden bahsettiğini bilmiyorum.”

Nermin Anne hâlimize kıkır kıkır güldü. İpek omzuna yaslanarak uyumuş, daha doğrusu sızmıştı. “Ee,” dedi koridora geçerken. “Anne baba olmayı kolay bir şey mi sanmıştınız?”

Sözleri tam göğsüme çarpıp beni sarstı. Kendimi hiçbir zaman anne olarak düşünmemişim. Öyle söylenmesinden hoşlanmıyor, İpek'in annesi olmak istemiyordum. O zaten dünyanın en iyi annesine sahipti ve bunun unutulmasından, Elif'in hatırasının kaybolmasından ölesiye korkuyordum.

Fakat Ömer'i bir baba olarak düşünmenin... İkimizin böyle bir cümlede yan yana geldiğini duymanın yumruk yemek-ten farkı yoktu. Öyle akıl almaz, öyle saçma bir yorumdu ki üzülmeli miyim, kızmalı mıyım anlayamadım. Tek yaptığım gözlerimi kırıp durmak, ağzımı açıp kapatarak bu saçma sözlerle karşı cevap aramaktı. Fakat söyleyecek hiçbir şey bulamıyordum.

“Mercan, İpek'i nereye yatıracağım?”

Nermin Anne'nin İpek için hazırlayacağımızı söylediğimiz ama içinde kullanılmamış bir beşikten başka hiçbir şey olmayan küçük odada olduğunu fark edince girdiğim transtan çıkıp arkasından koşturdum. Neyse ki beşiğe örtü sermiş, olası bir ziyarete karşı önlemimi almıştım.

Odaya girip İpek'i hasta olduğu için yatağa yatırdığımı söyleyerek yeğenimi aldım. Yatak odasına girdiğimde Nermin Anne peşimden gelmedi. Kapıyı kapatıp yeğenimi yatırdıktan sonra bile odanın ortasında bir süre dikilip az önce hissettiğim o sarsıcı duyguyu sindirmeye çalıştım.

Hayatımı toparlamak için geldiğim bu evde ilk kez her şeyin yokuş aşağı yuvarlandığını hissediyordum. Üstelik bunun tek sebebi kendi hislerimdi.

19. BÖLÜM

Nermin Anne'yle bu evde bir gün geçirmek beni biraz strese soksa da İpek'le içtenlikle ilgilendiğini görünce uyum sağlamak için elimden geleni yapmıştım. Bana orman kaçkını gibi göründüğümü söylemesi olumsuz bir şey olabilirdi belki ama bunu uzun bir duş almam için beni ikna ederken söylemişti. Bir yere gitmeyeceği ortada olunca onu dinleyip uzun, güzel bir banyo yaptım. Suyun sıcaklığını yükseltip ağrıyan kemiklerim rahatlayana kadar banyoda kaldıktan sonra sabahkinden çok daha iyi bir ruh hâlindeydim.

Ömer, evde annesiyle kalmamın sorun olup olmadığını birkaç kez sorduktan sonra işe gitmişti. Esasında bu durumda biraz sorun görüyordum ama bunu kendime saklamıştım. Şimdi saat ikinci vaktine gelirken mutfaktaydık. Nermin Anne mantı sevdiğimi öğrenmiş, kolları sıvamıştı. Çabucak yoğurduğu hamuru açmaya hazırlanıyordu.

“Ömer de çok sever mantıyı. Aslında buzluaktan getirebilirdim ama hiç gelmedi aklıma. Olsun, böyle beraber yapmak da güzel. Biz arada toplanıp herkesin buzluğunu doldururuz mantıyla. Bütün kardeşler, gelinler, yeğenler derken bir dünya hamur yoğrulur. Yıllardır böyle az bir hamur yapmamıştım, tutar inşallah.”

Açtığı hamuru izlerken gülümsedim. “Biz de bazen özel günler olduğunda, birinin doğum günü ya da kandil günlerinde bizimle ilgilenen bakım sorumlularından mantı isterdik.”

“Hep beraber mi yapardınız siz de?”

Gözlerim tezgâhtaydı, hamurun açılmasını izliyordum. Oklavanın mermer tezgâha çarpınca çıkardığı ritmik ses, yuvanlık hamurun belli bir düzenle açılması beni anılara götürmüştü.

“Evet. Böyle zahmetli şeylere ayıracak vakit pek olmazdı ama özel günlerde ev anneleri daha şefkatli oluyordu. En çok kandillerde ve Ramazan ayında güzel şeyler yiyorduk sanırım. Onun dışında evdeki malzemeler neyse, çocukların çıkardığı sorunlar arasında kalan dar vakitlerde yapılacak pratik şeyler pişirirlerdi.” O evlerde kalırken hayatlarımızda güzel bir şey olduğuna inanmak çok zordu. Çoğu zaman kendimize acılamakla öyle meşgul olurduk ki güzelliklerin tadını çıkaramazdık. Fakat geriye dönüp bakınca sahip olduğum iyi anılar da olduğunu görüyor, bunun kıymetini biliyordum.

Nermin Anne hamuru açmayı bitirdi. Kesimini yapmak için onunla yer değiştirdim. “Sizinle ilgilenenlere mi ev annesi diyorsun?” Sorusunda biraz çekingenlik seziyordum. Böyle şeyleri sormak, konuşmak iki tarafı da duygular konusunda endişelendiriyordu sanırım.

“Evet. Her zaman birkaç kadın olurdu, nöbetleşe kalırlardı. Daha çok sevdiğimiz annenin nöbet günlerini takvimlere işaretlerdik,” deyip güldüm. Hayat Abla geldikten sonra herkesin en sevdiği anne o olmuştu. Onu başka bir evde görevlendirmelerinden korktuğumuz için sorun çıkarmamaya çalışırdık. “Bazı çocukların en sevdiği olmasa da ne yemek istediğimiz sorulunca mantı derlerdi çünkü Elif’in en sevdiği yemek buydu. Herkes onu çok sevdiği için her fırsatta mantı yapmak isterdik. Genelde hamuru Efsun Anne yoğururdu. Bize açmayı da öğretmişti. Ben öyle şeylerde iyi değilim ama

Elif tüm hamurları açıyordu. Ben keserdim, biri kıymasını koyardı, sonra tüm çocuklarla kapatırdık. Yemek vaktini sabırsızlıkla beklerdik. O akşamlarda hiç kavga ettiğimizi hatırlamıyorum. Manti günleri kendimi evde gibi hissederdim.”

Konuşmamın sonuna doğru sesim azaldı. Çok fazla şey paylaştığım düşüncesiyle bir parça utandım. Bu benim için mutlu bir anıydı ama insanlar bu anılarda hep acıklı bir yan buluyordu. Nermin Anne de yüzündeki gülümsemeyi korusa da gözlerine hüznü bakışlar yerleşmişti. İşte bu yüzden hayatımdan bahsetmek bana hiçbir zaman iyi hissettirmiyordu.

“Peki sen? Elif seviyor diye mi mantı isterdin, kendin için mi?”

Bana o günlerdeki hayatımın zorluklarını hatırlatacak ya da kendimi kötü hissettirecek bir soru sormadığı için minnettar olarak açtığı hamura odaklandım. Hamuru küçük karelere keserken omuz silktim. “Bilmem. Belki başlarda öyledir. Elif herkesi o kadar çok sevip nazlardı ki biz de onu memnun etme şansını kaçırmak istemezdik. Onu mutlu eden şey insanlarla ilgilenmekti. Her zaman en büyük arzusu sevilme oldu ama bunun için uğraşmasına gerek yoktu. Onu tanıyan herkes Elif’i severdi.”

Gözlerim hamuru kesen bıçağı takip ediyordu. Elif hakkında konuşmayı seviyordum. Bu kederimi yatıştıran, bana teselli veren bir şeye dönüşüyordu artık. Onu insanlara anlatmayı, ne kadar sevilen biri olduğunu duyurmayı istiyordum. Kaybının ne kadar acı olduğunu bilinmesini. Öldükten sonra onu hatırlayacak kimse olmamasından hep korkmuştu. Bu yüzden bir aile kurmak için bu kadar hızlı davranmıştı. Onun unutulmasına izin vermeyecektim.

Nermin Anne hafifçe başını salladı. Sonra biraz tereddütle bana döndü. “İpek’in babası... Arayıp soruyor mu hiç?”

Hamuru kesen ellerim bir anlığına durdu ama kendimi hemen toparladım. “Hayır.”

“Hımmmm,” deyişinde soracağı birçok soruyu yutmuş gibi bir hâl vardı.

“O kötü biri değil,” derken buldum kendimi. “Hepimiz beraber büyüydük. Hayatlarımız kolay olmadı.”

“Öyle tabii canım, bir şey demek istemedim. Merak ettim sadece.”

Etmemesini söylemeliydim fakat dikenlerimi çıkarmadan önce biraz düşünmem gerekiyordu. Başlarda bunu umursamazdım ama artık bu insanlarla istesem de istemesem de bir yakınlık kurmuştum. Benim için çok şey yapmışlardı. Bu yüzden dilimi tuttum. Yine de sonrasında sessizleştim. Nermin Anne sohbet etmeye çalışsa da beni konuşturmayı başaramadı. Burak’ı pek düşünmüyordum. Onun geri dönmesi benim için yalnızca sorun olurdu sanırım ama söylediğimde haklıydım. O kötü biri değildi. Hatalar yapmıştı ama her şeyi onun üstüne yıkmaya vicdanım el vermezdi. Eğer Ömer’in ailesiyle karşılaşmasaydım ne kadar dayanacağımı bilemezken bir başına kalmış Burak’ı suçlayamıyordum.

Elimde onu arayıp soracak bir numara yoktu. Olsaydı ararmıydım, emin değildim. Bunun beni nasıl bir insan yaptığından da öyle. İkimiz hiçbir zaman çok yakın olmasak da Elif bizi uzun yıllar birbirimize bağlamıştı. Kız kardeşimle birbirlerini sevmişlerdi. Kimse sonlarının böyle olmasını istemezdi şüphesiz. Belki de onu aramalıydim.

Bütün bu düşünceler yüzünden tadını çıkaramadığım mantıyı didiklerken Ömer’in öksürüğü dikkatimi çekti. Geldiğinden beri hafifçe öksürüyordu. Hale yemek için dayısına geçtiğini söyleyince Nermin Anne de oraya gitmişti. Bizi de çağırmışlardı ama İpek’in hasta olduğunu söyleyerek evde kalmıştım. Şimdi de Ömer öksürüyordu.

“Hasta mı oluyorsun?”

“Bilmem, bir şey olmaz herhâlde,” dedi ama yüzü biraz solgundu. Daha cümlesi biter bitmez hapşırınca endişeyle doğruldum. Ona bir peçete uzatıp suyu da önüne ittim.

“Belli ki bir şey olmuş,” dedim endişelenerek. Dün gece acil kalabalıktı, hâliyle hastalanmasının benim sorumluluğumda olduğuna emindim.

“Önemli değil. Mevsim geçişlerinde bazen böyle olur.”

“Ben hiç hastalanmam,” diye mırıldandım. Çelik gibi bir bağışıklığım vardı. Yurtta tüm çocuklar hastayken ben dimdik ayakta durur, onlara bakmak için elimden geleni yapardım. Hâliyle bir hastaya bakmak doğamda vardı. İnsanlardan kendimi ne kadar uzak tutsam da yardıma ihtiyacı olan biri için her şeyi yapmaya hep hazırdım. Buna rağmen yardım kabul etmenin beni neden bu kadar zorladığını bilmiyordum.

“Dün gece arabada kalmalıydın. O kadar yorgunken öyle bir yere girmemeliydin. Tabii hasta olursun.”

Ömer yüzüme meraklı bir ifadeyle baktı, ardından hafifçe gülümsedi. “İyiyim ben. Grip olmuşumdur en fazla. Sorun yok.”

“Acile gitsek mi?”

“Ne?” dedi bu kez kısık bir gülüşle. “Bir kez hapşırdım diye acile mi gideyim?”

“İlerlemesin diye gidebilirsin. Ne oldu, erkeklik onuruna mı dokunur?”

“Evet,” dedi hiç tereddüt etmeden. Aslında kızmaya çalışıyordum ama böyle söylemesi beni de güldürdü. “O kadar dert ediyorsan bana iyi bak da hasta olmayayım.”

“Bakarım, ne var? Zaten bir hastaya bakıyorum. Bir be-bekten daha zahmetli olamazsın herhâlde.”

“Herhâlde,” dedi yarım bir gülümsemeyle. Sonra gözleriyle tabağımı işaret etti. “Neden yemiyorsun? Annem en sevdiğin yemeğin bu olduğunu söyledi.”

Nermin Anne, Ömer geldikten hemen sonra çıkmıştı. Yemeği bizimle yemesi için ısrar etmiştik ama kardeşinin evinde yiyeceğini söylemişti. O sırada oğluna geçirdiğimiz günü ayaküstü anlatmış, ben İpek’le ilgilenirken ikisi biraz

konuşmuşlardı. Nermin Anne'nin beni gücendirmekten endişelendiğinin farkındaydım, belki bunu oğluyla da paylaşmıştı ama Ömer hiçbir şey söylememişti.

“Yiyorum,” dedim tabağıma dönerek. “Senin en sevdiğin yemek ne?”

“Bu soruya cevap verdiğimde Hale klasik erkek olduğumu söylüyor. Tahmin edebilir misin?”

Ağzımdaki lokmayı çiğnerken düşündüm. Aklıma birkaç yemek gelse de klasik erkek yemeği için öne çıkan tek seçenek vardı. “Kuru fasulye mi?” dediğimde şakacı bir tavırla omuzlarını düşürdü.

“Galiba Hale haklı.”

Başını sallıyor, gücenmiş gibi davranıyordu ama yüzündeki muzipliği görebiliyordum. Dudaklarımdan bir kıkırtı döküldü. “Evet. Yurtta kuru fasulye günlerimiz olurdu. Bahçede kocaman kazanlarda, bütün evler için pişirirlerdi. Erkekler o günü sabırsızlıkla beklerdi. Kızlar da o gün geldiğinde sızlanıp dururdu.”

“Kızları anlamak çok zor,” dedi abartılı bir ayıplamayla. “Bol etli bir kuru fasulyeden daha güzel çok az şey vardır.”

“O kadar seviyorsan pilavcı yerine bir esnaf lokantasına gitmeliydik. İyi yerler biliyorum. Kuru fasulye de yapıyorlar.”

“Bir dahakine oraya gideriz o zaman.”

“Olur,” deyişim o kadar zahmetsiz, öyle kolay oldu ki ne kendime ne de yüzümdeki içten gülümsemeye inanabildim. Ömer hâlinden memnun görünüyordu. Onun da yüzünde hoş bir gülümseme vardı ve keyfi yerindeydi. Derken birdenbire tekrar hapşırdı.

“İşte oldu,” dedim onaylamayan bir kafa sallayışla. “Çok yaşa.”

İpek paytak adımları ve pamuk şeker gibi kafasının üstünde biriken kabarık saçlarıyla salona girince şaşırarak yerimden kalktım.

“Tatlım, uyanmışsın!”

Genelde yataktan kendi kendine kalkmaz, yüksek yataktan o kadar kolay da inemezdi. Hiç ses çıkarmadan salona gelmesine şaşırmıştım. Benim yerime Ömer’e döndüğünde ise telaşa kapılarak uzanıp onu yakaladım. “Aranıza birkaç gün mesafe koymak zorundayız.”

Ömer yıkılmış gibi göründü. İpek ise pek bir şey anlamadı. Sandalyeye tekrar oturduğumda başını omzuma yaslayıp masadaki suyu istedi.

“Yanaklarına renk gelmiş,” dedi Ömer.

“Evet, biraz yemek de yedi bugün. Manti yer misin, İpek’im? Hadi bir lokmacık.” Binbir nazla başını çevirip durdu ama yine de birkaç lokma yedirebildim. Yemekten sonra hastalar için biraz ıhlamur kaynattım. Son zamanlarda salonunda bir iki saat de olsa beraber olduğumuz akşamlar olmuştu ama bunların çoğunda İpek’i oynatarak ya da Ömer’e iş hakkında sorular sorarak vakit geçirmiştik. Şimdi İpek hiçbir şey yapmak istemiyor, hâlsiz bir şekilde kucığımda yatıyordu. Ömer de tekli koltuğa oturup ayaklarını orta sehpaye uzatmış, giderek artan öksürüğünü gizlemeye çalışıyordu. Salonda tuhaf bir sessizlik vardı.

“Bir şeyler mi izlesek?” dedi Ömer sonunda.

“Bilmem. Elif, İpek’e hiç televizyon izletmiyordu.” Ben mecbur kaldığım bazı zamanlarda televizyondan yardım alıyordum.

“Hımm,” dedi yalnızca. Ben de ne yapabileceğimizi düşünüyordum. Çocuğun oyun oynayacak dermanı yoktu. Onu kendi hâline bırakıp çalışmayı deneyebilirdim ama aklım onda kalacağı için yanlış bir işlem yapmaktan korktum. Yatak odasına çekilebilirdim, ancak o zaman da Ömer için endişelenirdim. Hem saat daha sekiz bile değildi.

“Bize masal anlatabilirsin,” dedim Ömer’e. Sessizce oturmaktan daha iyi olurdu belki.

“Ben mi?” deyip güldü. “Nasıl bir masal?”

“İpek, ne masalı istersin?”

Minik yeğenim bana baktı. Soruyu tekrar sorduğumda göğsümde yattığı yerde yan döndü. “Kuşlar,” dedi incecik sesiyle. Tuşlar.

“Kuşlarla ilgili bir masal bilmiyorum.”

“Uydur o zaman. Hayal gücünü konuşur.”

“Neden sen yapmıyorsun?”

“Ben her zaman yapıyorum. İpek için bir değişiklik olsun.”

Ömer koltuğunda biraz daha aşağıya kayıp neredeyse uzanır gibi bir pozisyon aldı. Elindeki ıhlamur fincanını karnına yaslamış, iki elini fincana sarmıştı. Tavana düşünceli bir hâlde bakarak, “Tamam,” dedi. “Başlıyorum.”

Koltukta yer değiştirip onu görebileceğim şekilde oturdum. İpek rahatsız olmuş gibi kıpırdanınca ayaklarımı koltuk boyunca uzatıp onun da üzerimde gönlünce uzanmasını sağladım. Derken Ömer boğazını temizleyip ciddiyetle bir şeyler uydurmaya başladı. “Bir zamanlar gökyüzünde renkli kuşların uçtuğu, Kuşköy adında bir yer varmış. Bu kuşlar, sabah kahvaltısında yumurta yer, hep şarkı söylermiş.”

“Kuşlar yumurta mı yermiş?” dedim ciddiyetine gülerek.

“Yumurta çocuklar için sağlıklıdır. Masalıma karışma. Öhöm... Günün birinde Kuşköy’ün huzurlu ortamında bir değişiklik olmuş. Çünkü toprakları keşfedilmiş.”

İpek dinliyor ama tepki vermiyordu. “Daha heyecanlı anlatmalısın. Ve daha basit.”

Kuşlarını çattı ama ciddiyetinde bir muziplik seziyordum. “Örnek ver.”

“Kuşköy’ün topraklarına başkaları gelmiş,” dedim sesimi yükseltip biraz da şaşkınlık katarak. İpek dönüp bana baktı.

“Tamam. Bulutların üzerindeki Kuşköy’ün altında bulunan köye...”

“Basit cümleden anladığın bu mu yani?” Susup dinlemeliydim ama tavrındaki saçma ciddiyet ona sataşmam için beni dürtüp duruyordu.

“Bu şekilde konsantre olmam imkânsız yalnız. İpek, Kuşköy’de kuşlar yaşıyormuş, değil mi?”

İpek bu cümleyi yarım yamalak da olsa tekrarlayınca Ömer bana komik bir zafer bakışı attı. “Aferin sana. Kuşköy’ün altındaki Yerköy’de ise kimse yaşamıyormuş. Derken bir gün...” Durdu, İpek’le göz teması kurup inanılmaz bir şey söylemiş gibi sesini hafifçe kısıtı. “Otobotlar Yerköy’e taşınmış!”

Beklenmedik bir kahkaha dudaklarımdan döküldü. Otobotların masala girmesini hiç beklemiyordum. İpek de beklemiyor olmalıydı çünkü kafası karışmış bir hâlde, “Mutubut?” dedi.

“Hayır, tatlım, Otobot. Kuşa benzeyen robotlar. Sen onlara kuşabot da diyebilirsin.”

İpek manasız bir şeyler mırıldandı. Yüzümü saçlarına gömüp gülüşümü gizlemeye çalıştım. Fakat Ömer’in de yüzünde bir sırıtma vardı. Gözlerimi ne zaman kaldırısam bakışlarımız kesişiyordu.

“Bu Otobotlar kuşlardan çok farklıymış. Cıvata çorbası içiyor, egzoz baloncukları üfleyerek eğleniyorlarmış. Çıkar-dıkları sesler de hiç güzel değilmiş, bu yüzden kuşların şarkı söyleme zevklerini engelliyorlarmış. Kuşlar, Otobotlara çok sinirliymiş.”

İpek minik parmağını kaldırıp kızar gibi salladığında dikkatinin masalda olduğunu fark edip güldük. “Otobotlar o bölgeye Otobistan adını vermişler. Bu kuşları daha da kızdırmış.”

“Otobotlar erkekmiş, İpekçiğim,” diyerek araya girdim. “Her şeyi mahvediyorlarmış.”

Ömer şok olmuş gibi gözlerini büyüttü. Ardından parmağını bana uzattı. “Bu cinsiyetçi yorumu kınıyorum. Biraz çocuk

gelişimi kitapları okumanı ve zehirli düşüncelerini kendine saklamayı öneririm. İpek, teyzeyi dinleme. Ömer Amca'n iyi bir erkek."

Önce alaycı bir gülüşle dinliyordum ama sonra gülümsemem tuhaf bir duyguyla gölgelendi. Kendinden ilk kez amca olarak bahsediyordu. Bunu o kadar doğal bir şekilde söylemişti ki ne düşüneceğimi bilemedim. Yapacak çok daha iyi bir sürü işi olmalıydı ama burada bizimle oturuyor, İpek'i eğlendirmek için çene çalıyordu. Sahiden de iyi bir adamdı.

"Geveze teyzen hikâyeyi biraz yönlendirsin bakalım."

"Ben mi gevezeyim?" dedim gülerek. "Delirdin herhâlde."

"Konuyu değiştirmeyin, hanımefendi."

"İyi. Otobotlar her sabah olduğu gibi gürültü çıkararak motor yarışı yapıyormuş. Birden 'GÜM!' diye bir sesle yer yerinden oynamış." Güm, derken İpek'i kucağımda sarsarak heyecanlandırmaya çalıştım. "Çünkü Kuşküy'ün yaramaz kuşu İpek, yumurtasını yemeyip aşağı atmış! Yumurta Otobotlardan birine çarpıp onu bozmuş! İpek kuş, yemeğini yemeyip yaramazlık yaptığı için çok korkmuş."

"Çocuğa şiddet öğeleri aşıliyorsun," dedi Ömer, masala kattığım aksiyonu beğenmemiş gibi yaparak.

"Hayır, Otobotlarla kuşların arasında bir barış kurmak için zemin hazırlıyorum. Devam et bakalım."

"İçine yumurta kaçan Otobot birden zıplamaya başlamış. Zıp zıp zıplıyor, ona yaklaşan herkes de yaydığı manyetik güçten etkilenip zıplamaya başlıyormuş."

İpek'i kucağımda sallayarak hafif hafif zıplattım. Masalı anlaması için elimden geleni yapıyordum ama ortada anlayacak bir şey olduğundan emin değildim.

"Otobotlar bu duruma çok kızmışlar. 'Bu bir kuş komplosu!' diye bağırmış Komutan Tornavida." Bunu söylerken kalın bir sesle bağırmıştı. İpek de onun yaptığı gibi yumruğunu kaldırıp aynı şeyleri söylemeye çalıştı.

“İpek kuş bu yaramazlığı için çok üzülüyormuş,” diye araya girdim. “Ama Otobotlar da yukarıdan çok komik görünüyormuş. ‘Ayy ne tatlılar!’ demiş kuşlardan Maviş.” Bunu söylerken İpek’i gıdıkladım. Kucağımda kıvranarak güldü.

“‘Maviş, sanırım onları ben bozdum,’ demiş İpek kuş.” Ömer’in incelttiği sesini duyunca küçük bir kahkaha attım.

“Nasıl?” diye sordum benzer bir sesle.

“Teyzemi dinlemeyip yumurtamı yemedim. Aşağı attığım yumurta bir felakete yol açtı!”

“Eyvah, onları kurtarmamız lazım.”

“En iyisi onlara uçmayı öğretelim. Böylece zıplamak zorunda kalmazlar. Bizi de annemize söylemezler.”

“Ama ben gökyüzünü onlarla paylaşmak istemiyorum!”

Ömer ayıplayan bakışlarıyla bize bakıyordu. “İpek kuş, çok ayıp. Paylaşmak çok güzeldir. Tıpkı dostluk gibi.” Hikâyeyi öğretici bir yere taşıma çabası tiz sesi ve ciddiyetiyle birleşince beni kahkahalara sürükledi. Ben gülünce İpek de gülmeye başladı. Ömer de daha fazla ciddiyetini koruyamayıp arkasına yaslanarak gülünce masalı orada bıraktık.

“Of, çok kötüydü,” dedim İpek’e sarılarak. “Benim masalarım daha güzel, değil mi İpek kuş?”

“Hadi oradan. Masalım teknolojik, yenilikçi, heyecanlı ve öğreticiydi.”

“Zırvalıktan ibaretti,” dedim burun kıvrarak.

“İpek, teyzen cadılık yapıyor.”

“Ne? Çok ayıp!” dedim ama gülmeye devam ediyordum. Biraz daha atıştıktan sonra söyleyeceklerimiz bitti, geriye aramızda ilk kez hesapsız, çekincelerin olmadığı, arkadaşça bir sohbet geçtiğini fark ettiğimiz, bir parça utangaç bir an kaldı. Birbirimize ufak gülümsemelerle bakarken ikimizin de bunun farkında olduğuna emindim.

Paylaştığımız o an beni bir parça korkutunca mutfığa gitme bahanesiyle salondan çıktım. Ömer, İpek’le konuşmaya,

masalı hakkında gevezelik etmeye devam etti. Onların mırıltılarını dinlerken kendime olmadık işler uydurup durdum. Bir süre sonra artık İpek'i uyutmam gerektiğini söyleyerek odaya çekildiğimde göğsümün tam ortasındaki o tuhaf, anlaşılmaz his hâlâ oradaydı. Korku gibi, endişe gibi ama her nasılsa kötü hissettirmeyen bir duyguydu bu.

İpek uyurken Ömer'in dizüstü bilgisayarıyla projem üzerinde çalıştım. Kaybettiğim vaktin telafisi için tüm odağımla, hızla çalışıyordum. Salondan gelen öksürük sesini duyduğumda saat gece yarısını geçmişti.

Kısa, belli belirsiz bir sestir bu ama bir kez duyduktan sonra görmezden gelemedim. Kulak kabartıp Ömer'in ayakta olup olmadığını anlamaya çalıştım. Evde hiç ses yoktu. Kendimi onu kontrol etmeme gerek olmadığına zar zor ikna ettikten sonra çalışmaya döndüm fakat sonra tekrar öksürük sesi duyuldu.

Bilgisayarımı da alıp odadan çıkmam için bu kadarı yeterliydi. Parmaklarımın ucunda salona yürüdüm. Kapı açıktı, Ömer kanepede yatıyor, hırıltılı soluklarla uyuyordu. Biraz yaklaşınca burnundan nefes alamadığını fark ettim. Odama geçmeden önce, evde grip için hiçbir ilaç olmadığından eczaneye gitmeyi önermişim ama gerek olmadığını söyleyerek beni kovalamıştı. İlaç almazsa gribinin can sıkıcı bir hâl almasından endişe ediyordum. Üstelik İpek'e de bulaştırabilirdi. Bu yüzden görmezden gelemedim.

Mutfağa geçip biraz su ısıttım. Öğlen annesinin getirdiği nane yağını sıcak suyun içine damlatıp salona geri döndüm. Bunu İpek'in gece rahat uyuması, burnu tıkanıkça nefes almasına yardımcı olması için getirdiğini söylemişti. Sadece bebeklere yardımcı olan bir yöntem olduğunu sanmıyordum.

Bir sehpa çekip nane yağını Ömer'in yüzüne yakın olacak şekilde koyduktan sonra elimi hafifçe alnına yasladım. Biraz sıcaktı ama ateşi olup olmadığını anlayamamıştım. Elimi

hafifçe, yanağına doğru indirdiğimde hırıltılı soluklar durdu. Bir an sonra boğuk bir sesle ismimi söyledi. Eli muhtemelen refleksle benim elimi kavramıştı.

“Mercan?”

“Ömer?” dedim fısıldayarak. “İyi misin?”

Sesimde hiçbir tereddüt yoktu fakat kalbim göğsümün içinde âdeta ters dönmüştü. Ona yakalandığım için öyle utanmışım ki odanın karanlık olduğuna şükrediyordum.

“İyiyim,” dedi kafası karışmış gibi. “Ne oldu ki?”

“Öksürüyordun, ateşin var mı diye...” Cümlemi bitiremedim bile. Telaşa kapılarak elimi elinden kurtarıp geri çekildim. Ömer hafifçe doğrulup birkaç kez öksürdü. Burnu tıkalı olduğundan ağzından derin, gürültülü bir soluk aldı.

“Horluyor muydum?” dedi burnuna dokunarak.

“Hayır.” Dudaklarımda bir gülümseme oynadı. “Öksürüğünü duydum, dedim ya.”

“Sen de amma evhamlıymışsın.” Boğuk sesi gülümsediğini düşündüğüm bir şekilde yumuşakça çıkıyordu.

“Sesinin nasıl çıktığının farkında değilsin herhâlde. Su getireyim mi?”

Boğazını temizleyip öyle konuştu ama hiçbir şey değişmedi. “Olur.”

Bir bardak su doldurup geri döndüm. Mutfağın ışığını açık bıraktığım için şimdi odada loş bir ışık vardı. Ömer suyunu yudum yudum içiyor, bunu yaparken gözlerini üzerimden ayırmıyordu. “Ee?”

“Ne?”

“Ateşim var mıymış?”

“Bilmem. Anlamadım.”

“Tekrar baksana,” deyip başını uzattı. Bunun tuhaf bir istek olup olmadığından emin değildim. Eğer sesi bu kadar değişmiş olmasaydı belki ses tonu bana işaret verirdi ama konuşmasından duyabildiğim tek şey hasta olduğuydu.

Çekimser bir adım atıp elimi alnına koydum. “O kadar da sıcak değilsin. Akşam iyi gibiydin. Birden nasıl böyle oldun ki?”

Elimi çekecektim ama “Ellerin serinmiş,” deyip yanağını elime doğru çevirdi. Birden ben de kendimi hasta hissettim. Boğazım kurumuş, vücudumda gerilmedik tek bir kas kalmamıştı sanki.

“Ellerim hep soğuktur,” dedim sessizce. Ne diye sessiz konuştüğumu bilmiyordum. Derin bir nefes alıp elimi çektim. Yutkunmak, konuşmaya devam etmek hiç kolay değildi.

“Sana ilaç almaya gideyim mi?”

“Hayır, sabaha iyi olurum.”

“Olmazsan hastaneye gideceğiz ama.”

“Tamam.” Yatağa tekrar boylu boyunca uzandı. Ağzının kenarında yarım bir gülümseme vardı. “Annemi de çağıralım ama. Doktor bana iğne yaparken elimden tutsun.”

Benimle dalga geçtiğini fark edince sinirli bir ses çıkardım. “Niye dalga geçiyorsun, salak mısın nesin?” dedim kaşlarımı çatarak. Onun için endişelenmem komik miydi?

Ömer bu kez yüksek sesle güldü. “Sonunda benimle rahatça konuşuyorsun,” dedi yavaşça. “Buna sevindim.”

Cevap vermem biraz sürdü ama sebebi sözlerinin doğru olmasıydı. Bu iyi mi, kötü mü, emin değildim. “Seni rahat bırakayım. İyi geceler, Ömer.”

“İyi geceler, Mercan.” Hasta sesinde ince bir gülümseme vardı. Odama döndüğümde kendi yüzümde de bir gülümseme olduğunu şaşkınlıkla fark ettim.

20. BÖLÜM

İpek bugün daha iyiydi. Nihayet tatlı, enerjik doğasına döndüğü için ben de mutluydum fakat şimdi de Ömer'i merak ediyordum. Sabah uyandığında hâlâ hasta görünüyordu ama önemli bir toplantısı olduğu için işe gitmesi gerektiğini söylemişti. Şirketin revirine gideceğine söz vermesini istedikten sonra gün içinde ona birkaç mesaj atmıştım.

Aramızda oluşan bu yakınlığa karşı nasıl hissettiğimden emin değildim fakat Ömer'le konuşmak ve şakalaşmak giderek kolaylaşıyordu. Bunun hakkında düşünmemeye çalışıyorum. Düşünürsem korkardım. Korkarsam aramızın tekrar tuhaflaşmasına neden olurum. Aramız tuhaflaşsın istemiyordum.

Öğleden sonra İpek'in uyku saatini çalışarak değerlendiriyordum. Kendime bir kahve daha almak için ayağa kalkmıştım ki telefonum çaldı. Arayan İhsan Hoca'ydı. Her zamanki refleksle sesi kapatıp telefonu masanın üzerine, ekranı aşağı gelecek şekilde koydum. Fakat kısa süre sonra yeniden çalmaya başladı. Bu kez reddettim. Telefonu daha elimden bırakmadan üçüncü kez çaldı. Bir süre ekrana kilitlenmiş hâlde öylece durdum. Çağrı sona erdiğinde de sanki tekrar çalmasını bekliyormuşum gibi bakmaya devam ettim. Tam o anda bir

mesaj geldi. Bu tuhaftı çünkü Müdür Baba eski kafalı bir adamdı. Mesaj atmaktan nefret ederdi. Aradığı birine ulaşmamaktan da öyle.

Ben seni bulmak için ortalığı ayağa kaldırmadan önce aç şu telefonu.

Mesaja bakarken göğsüm gerginlikle doldu. Bu basit bir mesaja benziyordu ama onun öfkesini tanıyan biri kelimelerin altındaki çatık kaşları görebilirdi. Ben görüyordum.

Telefon tekrar çalmaya başladı. Hâlâ yurttan, Müdür Baba'nın yetkisi altında yaşadığını sanan yanımda bu kez kayıtsız kalamadım. Çünkü onu tanıyordum, bir şey olmuştu.

Derin bir nefes alıp ekranı kaydardım. "Alo?"

"Hemen bana konumunu atıyorsun." Bir selam yoktu elbette. Soru bile sormuyordu, otoriter bir şekilde talep ediyor ve bana yapmaktan başka seçenek bırakmıyordu.

"Niye? Okuldayım," derken yüzüm kızardı. Öyle sık sık yalana başvuran biri değildim ama korkuya kapılmışımdı.

"Mercan Arslan," dedi buz gibi sesiyle. "Sakın bana yalan söylemeye kalkma. Üniversite yurdunda önündeyim, burada kalmadığını biliyorum. Hemen bana konumunu atacaksın. Akşam değil, bir saat sonra değil. Şimdi atacaksın ve beni bekleyeceksin. Aksi hâlde polise giderim. Beni seni aramak zorunda bırakma. Yeterince kızgınım."

Bu adam ömrünü bizleri bulmakla geçirmişti. Küçükken onun tüm polisleri tanıdığını düşünürdük. Bulamayacağı birisi olmadığına emindik, zira yurttan kaçan çocukları her zaman bulup getirirdi. Bir çocuk ortalıkta yoksa Müdür Baba onu gerekirse kendi bulurdu. Kaçıp gittiğimiz her yeri biliyordu. Saklandığımız her deliği mutlaka buluyordu. Eğer birini bulamadıysa o çocuğun başına kötü şeyler geldiğini düşünürdük. Büyürken zaman zaman ailemin yerini bildiğini ama

onlar beni istemediği için nerede olduklarını bana söylemediğini düşünürdüm.

Bu noktada, ya ona kendi rızamla adresimi vereceğimi ya da beni bulmasını bekleyeceğimi biliyordum. Kaçınılmazı geciktirmenin bir manası yoktu. “Tamam,” dedim boğuk sesimle. “Atacağım.”

“Telefonu kapatmadan at.”

İç çekerek söylediğini yaptım. Haber vermek için telefonu kulağıma götürdüğümde çağrı sonlanmıştı. Bir evde olduğumu fark edince ne düşüneceğini kestiremiyordum. İpek’in benimle kalmasının tek yolu ona evlendiğini söylemekti. Bana çok kızacaktı fakat beni korkutan kızması değildi. Derdim hiçbir zaman onu kızdırmak olmamıştı. Her zaman benimle gurur duymasını isteyen yanımin endişeleri başkaydı.

Terden nemlenen ellerimi pantolonuma silerken etrafıma bakındım. Evi az önce güzelce toplamıştım. Çalışırken etrafın derli toplu olması dikkatimi toplamama yardımcı oluyordu ama bu düzenin işe yaramadığı bir andaydım. Bir ileri bir geri yürüdükten sonra gidip üzerimi değiştirdim. Ömer’i aramayı düşündüm fakat biz yüzleşirken burada olmaması daha iyi olurdu. İpek’in hâlâ biraz hasta olduğunu hatırlayınca bu kez büyük bir korkuya kapıldım. O, yalnızca hayatta sahip olduğum birkaç yakınımından biri değildi. Aynı zamanda büyüdüğüm Çocuk Esirgeme Kurumunun müdürüydü. İpek’i benden alabilirdi.

Elim telefonuma gitti. Kendimi Ömer’i burada, çaresizce yanımda isterken buldum fakat yine de onu arayamadım. Onu aramak gerçek bir ilişki için doğru bir adım olurdu. Bizim aramızdakiler gerçek değildi. Son günlerde gerçeklikle aramdaki mesafe öyle azalmıştı ki bunu sık sık unuttur olmuştum.

Belki de İpek’i Nermin Anne’ye götürmeli, benimle olduğunu bilmelerine izin vermemeliydim ama bu kadar ileri gidebileceğimi sanmıyordum. O anda yapılacak tek bir şey

olduğuna karar verdim. Bu evlilik anlaşmasını kendi lehime kullanacaktım. Başka bir şansım da yoktu zaten.

Bir süre tınaklarımı yiyerek oturduktan sonra İpek uyan-
dı. Ona en güzel elbisesini giydirip saçlarını taradım. Bunu
yaparken sürekli onunla konuşup ikimizin de iyi olacağını
defalarca tekrarlardım. Eninde sonunda kapı zili çaldı. Eğer
İpek koşarak kapıya gitmeseydi kendimde o koridoru aşacak
cesareti nasıl bulurdum, bilmiyordum. Yeğenimi kucağıma
alıp derin bir nefesle kapıyı açtım.

Müdür Baba kendimi bildim bileli hep çok zayıf, çok uzun
bir adamdı. Gür saçları her zaman ensesine kadar uzun olurdu.
Simsiyah bıyıklarını hiç kesmezdi. Çocukluğumdan bu yana
görünüşünde beliren tek fark yüzündeki çizgiler ve saçlarının
arasında beliren grilerdi. Çatık kaşlarıyla bana bakarken beni
şuracıkta boğacakmış gibi görünüyordu. Bugüne dek kimseyi
boğmadığını bilsem de karşısında dururken bunu yapmayaca-
ğını söyleyemezdim.

Arkasında ise çok daha merhametli, şefkatli yüzlerle du-
ran Hayat Abla ve Efsun Anne vardı. Hayat Abla ağlamaklı
bir ses çıkarıp İhsan Hoca'yı aşarak bana uzandı. Beni öyle
sıkı kucakladı ki bu kadar korkuyor olmasaydım onunla bir-
likte hüngür hüngür ağlardım.

Beni bırakıp İpek'i kucaklayınca geçmeleri için kapıyı
genişçe açtım. İhsan Hoca'nın yüzüne bakamıyordum. İçeri,
doğruca salona girdiğinde Efsun Anne, "Ah çocuğum," dedi
bana sarılarak. Burada olmasının sebebi yıllar önce emekli
olmasına rağmen hâlâ sık sık yurtta kalmasıydı muhtemelen.
Artık çok yaşlanmıştı, bizim için bir anneanne gibiydi. Kendi
çocuğu olmayan bu yaşlı, tatlı kadın ömrünü kimsesiz çocuk-
lara adamıştı. Hayatımdaki bütün önemli günlerde oradaydı.
Şimdi yine burada olduğu için öyle minnettardım ki ona sıkı-
ca sarılıyordum.

"Ne oldu böyle?" diye sordu yüzümü ellerinin arasına alıp.
"Ne kadar da zayıflamışsın."

“Ben iyiyim. Hadi içeri geçelim.”

Koluna girip yürümesine yardım ettim. Hayat Abla, İpek’i öpüp kokluyor, burnunu çeke çeke çocukla konuşuyordu. İhsan Hoca oturmamıştı. Salonun ortasında dimdik dururken kendine bir sandalye çekti ve karşısına oturmamı bekledi. Ellerimi birbirine kenetleyip koltuğa oturdum fakat o hâlâ ayaktaıdı.

“Başla,” dedi sert sesiyle.

“Ben... Ne söyleyeyim?”

“Yeterince kızgın görünmüyor muyum, kızım? Burak nerede, kızı niye seninle, sen neden okulda değilsin, ne haltlar karıştırıyorsunuz?”

“Nerede olduğunu bilmiyorum. Bir süre önce İpek’i bana bırakıp gitti.”

“Ne kadar önce?”

Hayat Abla’ya beni kurtarmasını diler gibi baktım ama sanırım o da bana kızgındı. Bakışlarını tavırlı bir şekilde İpek’e çevirerek beni görmezden geldi.

“Şey... İki ay oldu sanırım.”

Sanki mümkünmüş gibi bakışları biraz daha karardı. “Burası kimin evi?”

“Be... Benim,” dedim hayatımda belki de ilk kez kekeleyerek. Kendimi öyle kötü hissediyordum ki bakışlarımı yerden kaldıramıyordum.

Odada çıt çıkmıyordu. Misafirlerimizi yabancılarmış olmalı ki her zaman mırıldanan İpek’ten bile en ufak bir ses duymıyordum. Bu sükûnet hâlerinden mideme ağrılar giriyordu. Daha fazla dayanamayınca bir soru sorulmamasına rağmen herkesin beklediğı o cevabı verdim. “Evlendim,” dedim bir solukta, tüm gücümü toplayarak.

İhsan Hoca birden arkasındaki sandalyeye yığılır gibi oturdu. Hayat Abla’dan şaşkınlık dolu, keskin bir soluk yükseldi. Elini ağzına götürmüş, şok içinde bana bakıyordu.

Efsun Anne ise tepki vermemiştir. Sanki bu çoktan bildiği bir hikâyeymiş gibi etkilennememiştir bile.

“Evlendin,” dedi ne kadar inkâr etsem de hayatım boyunca içten içe memnun etmeye çalıştığım adam. “Evlendin!”

İnkâr etmemi bekler gibi yüzüme bakıyordu ama bu mümkün değildi. Her zaman dik dik gözlerine bakacak cesaretim olurdu ama bu kez ona bakmaya dayanamıyordum. Gözlerimi kaçırdım.

“Ya okul? Bıraktın tabii. Ne savaşlar vererek kazandığın o okulu hiç düşünmeden bıraktın.”

“Bırakmadım,” demek istiyordum, geri döneceğimi söyleyerek ona çıkışmak istiyordum ama bunu ümit edemeyecek kadar çaresiz hissederken böyle bir savunma yapamadım. Haklıydı, iyi bir okul kazanmak için öyle çok mücadele etmiş, öyle savaşlar vermişim ki bırakmak kendime yaptığım en büyük haksızlıktı.

“Ne yapsak da olmuyor demek ki. En iyileriniz bile sizi sevdiğini söyleyen ne idüğü belirsiz bir adamın peşine takılıp hayatınızdan vazgeçiyorsunuz.”

“Ömer ne idüğü belirsiz bir adam değil.”

Bu sözler ağzımdan bir ok gibi fırladı. Öyle ateşli bir savunma hâliyle, öyle ansızın ortaya çıktı ki buna hazırlıksız yakalandım. Odadaki tüm bakışlar bana dönmüştü. Havada ağır bir sessizlik vardı. İçten içe panik çığlıkları atsam da başımı kaldırmıştım bir kere. Şimdi ne gözlerimi kaçırabiliyor ne de burnumu yere düşürebiliyordum.

“Kimmiş bu Ömer?” dedi Efsun Anne. “Nereden buldun Ömer’i? Niye birdenbire evlendin? Lafı ağzından kerpetenle mi alacağız, kızım?”

“O... Okuldan arkadaşımın abisi. O da mühendis. Benimle evlenmek istedi. Ben de kabul ettim.”

En azından bu kadarı doğrudu. Müdür Baba kollarını göğsünde birleştirmiş, kasvetli bakışlarını üzerime dikmişti.

“Niye kabul ettin?”

“Çünkü Elif ölmüştü.”

Ne kadar acı verse de gerçek tüm çıplaklığıyla buydu. Bunun benim dünyamı nasıl sarstığını, kendimi ne kadar yalnız hissedeceğimi biliyorlardı.

“Niye okulu bıraktın?” dedi bu kez.

“Çünkü Burak, İpek’i yurda vermeyi düşünüyordu.” Hırçınlığımın arasına bir parça kırılğanlık sızıverdi. Bir sonraki sözlerimi söylerken sesim titriyordu. “İpek’in annesini tanımadan büyümesini istemedim.”

Müdür Baba ne kadar sert, aksi, eski kafalı bir adam olsa da katı kalpli birisi değildi. Terk edilmiş çocukları binlerce kez teselli etmiş olmalıydı. Birini özleyen çocukları, hayatta hep yalnız olacağını düşünen çocukları. Belki de bu yüzden yüzü yumuşadı.

“Niye bizi aramadın?”

“Bana izin vermezsiniz.”

“Vermezdik,” dedi Müdür Baba. “Ama bunu senin hayatın feda edilemeyecek kadar kıymetli olduğu için yapardık. Size bunu her zaman söylüyorum. Ne yazık ki hiçbirinizi inandıramıyorum.”

“Hayatımı feda etmedim. Bir seçim yaptım. O benim yeğenim, öyle olduğunu biliyorsunuz.”

Dönüp İpek’e baktı. Onu son gördüklerinden bu yana büyümüş olmalıydı. Gün geçtikçe annesine daha fazla benzeyen güzel bir bebektir, ona bakınca sevgi duymamanın imkânı yoktu.

“Yasal olarak buna hakkın yok, Mercan. Yirmi beş yaşına dek koruyucu aile olamazsın. Evlat edinmek istesen bu çok daha sancılı bir süreç olacaktır. Bütün bu karmaşaya girmeden önce Burak’ı bulmalısın. Çocuğun velisi ortada olmazsa bir şeyler yapmamız gerekir.”

Bunlar hayatımda duyduğum en incitici sözlerdi. Üstelik ben çok fazla acımasız yoruma maruz kalmış biriydim.

“Ama... Ben...” Burnum sızlıyor, söyleyemediğim kelimeler boğazımda birikiyordu. “Koruyucu aile olabiliriz. Bize yardım edebilirsin.”

“Koruyucu aile onayı almak için çok gençsin. Gönüllü aile protokolünü düşünebiliriz ama bunun için de Burak’a ihtiyacın var.”

Bunları hiç düşünmemiştim. Düşünmekten ısrarla kaçırıyordum. Yeterince kaçarsam geride kalacağını umuyordum. Fakat her şey üstüme gelmeye devam ediyordu.

“Sadece görmezden gelsen olmaz mı?”

“Ya çocuğun başına bir şey gelirse? Bir hastalıkta, bir tehlikede müdahale edebilmen için velisi olman gerekir. Şansının yaver gideceğini umarak böyle yaşamana izin veremeyiz, kızım. Hayat öyle tozpembe değil, bunu en iyi sen biliyorsun.”

Dolu gözlerimi Müdür Baba’ya çevirdim. Kaşlarının ortasında derin bir çizgi vardı. Herhâlde sürekli kaş çatmaktan o hâle gelmişti. Her zaman çok zayıf bir adamdı. O kadar ki elleri, ayakları uzun ve çelimsiz vücuduna büyük geliyormuş gibi görünüyordu. Onu hep biraz tuhaf bulmuştum. Fakat onunla ilgili değişmeyen bir şey vardı. Bize hiç yalan söylememişti. En acımasız, en incitici gerçekleri her zaman bilmemizi sağlamıştı. Bu yüzden bu dünyada güvenebileceğim tek insanın o olduğunu düşünürdüm.

Gözyaşlarım yanaklarımı ıslatıyordu. “Bizi ayırmayın,” dedim sessizce. “Her şeyi ayrılmayalım diye yaptım.”

Sesim küçük bir kız gibi çıkmıştı. Yıllar önce, Müdür’ün odasında okuldaki başarımdan dolayı beni isteyen bir koruyucu ailenin haberini aldığımızda da bu sesi duymuştum. Müdür Baba’nın karşısında gardımı ilk düşürüşümdü bu. Elif’le el ele tutuşmuş, bizi ayırmamaları için yalvarmıştık.

Yine de o aileyle gönderilmiştim. Fakat Elif’ten ayrılmak beni öyle hırçınlaştırmıştı ki yanına gönderildiğim aile deneme süresince bile dayanamamış, böyle bir asiyle

uğraşamayacağını söyleyerek beni geri göndermişti. Müdür Baba da bunu hatırlıyor olmalıydı. Geri döndüğümde öyle hasta görünüyordum ki sevdiğim birinden ayrılmanın bana ne yaptığını bilmemesi imkânsızdı. Üstelik sevdiğim insanlar bu kadar nadir, bu kadar biricikken... Nasıl bilmezdi?

Ne düşündüğümü biliyormuş gibi iç çekti. Öylece “baba” diye seslenebileceğimiz bir adam olmasa da bizim için çok şey yaptığından çocuklar ona her zaman Müdür Baba derdi. Ben ona uzun yıllar İhsan Hoca diye seslenmişim ama düşüncelerimde benim için de her zaman Müdür Baba’ydı. Bana yardım edeceğini biliyordum. Okulu bırakmışım, evlenmişim, olan olmuştu artık. Bana yardım etmek zorundaydı.

“Önce Burak’ı bulalım,” dedi ve içim öyle rahatladı ki birkaç gözyaşı daha döktüm. “İpek’i senden ayırmadan yasal olarak yanında kalabilmesi için elimden geleni yapacağım. Tamam mı?”

Ellerimi yüzüme kapattım ama hıçkırıklarımı hiçbir yere saklayamıyordum. İçimde tuttuğum her şey son sürat dışarı taşıyordu.

Müdür Baba beni sadece bir kez, cenazede böyle ağlarken görmüştü. O günden bugüne öyle değişmişim ki artık insanların içinde hıçkırıklara boğulmak benim için neredeyse sıradan bir durumdu. Efsun Anne yanıma oturup elini sırtımda gezdirerek yatıştırmaya çalışırken diğerleri hiçbir şey söylemedi.

Bir süre sonra Müdür Baba boğazını temizleyerek dikkatimi çekti. “Yarın kocanı da alıp bana akşam yemeğine geliyorsun.”

“Evine mi?” dedim şok içinde. Bir parça rahatlığı bile bana çok görecekti elbette.

“Evet, evime. İtiraz yok, Mercan. Seni ben büyüttüm, nasıl biriyle yaşadığını bilmem gerekiyor. Eğer o adama güvenmezsem İpek’in onunla kalmasına izin veremem. Ne İpek’in ne de senin. Anladın mı?”

Kafa sallamaktan başka bir şey yapamadım. Bu sahiplenişte şefkatli bir tını vardı ama benim durumumda korkulacak şeyler daha çoktu elbette. Ayağa kalktı, o kalkınca hepimiz doğrulduk. Hiçbir şey söylemeden çıkıp gitmeden önce İpek'in saçlarını okşamak için Hayat Abla'nın önünde durdu. Yüzündeki kederli bakış içime dokunmuştu. Büyüttüğü çocukların felakete sürüklenmesine kim bilir kaç kez şahit olmuş bir adamdı ama zor hayatların içinden dimdik çıkabilen bir çocuğun ölümünü görmek bambaşka bir trajedi olmalıydı. Kendimi, kendi hâlime bakmadan ona üzülürken buldum. Yaptığı iş hiç kolay değildi. Bazen acımasız olmayı gerektiriyordu, bazen çocukların zalimce bulduğu kararlar alması gerekiyordu. Bazı insanlar bir noktada artık duyarsızlaşır ve bunu sadece bir iş olarak görürlerdi fakat o her zaman bizleri dert edinmişti. Bunu zaten biliyor olmasaydım da gözlerindeki kederden anlayabilirdim.

Hanımlara aşağıda bekleyeceğini söyleyerek çıktığında Hayat Abla, İpek'i Efsun Anne'ye verip dinmeyen gözyaşını sildi. Yanına gittim ama toparlanmakla meşguldü.

"Hayat Ablacığım," dedim ona yaklaşırken. "Bana bakmayacak mısın?"

Çantasını koluna takıp Efsun Anne'ye aşağı ineceğini söyleyince koluna uzandım. "Yapma böyle, bari sen beni anla."

"Seni ne kadar çok merak ettim, biliyor musun? Ne kadar çok aradığımı bildiğine eminim. Seni evimde büyüttüm ben, kimsesiz gibi evlenmeni mi anlayacağım? İhsan Hoca haklı, ne yapsak da olmuyor. Size ne kadar değer versek de bizi ailenizden görmüyor, yabancılara güvenmeyi tercih ediyorsunuz. Bunun nesini anlayacağım?"

Kolunu geriye çekip bir hışımla evden çıktı. Söylediklerine, tavrındaki öfkeye öyle şaşırmıştım ki arkasından öylece bakakaldım. İçim bir tür şokla donmuştu sanki. Olayı böyle yorumlamasına inanamıyordum.

“Seni çok seviyor.” Efsun Anne, yaşlılığın izleriyle dolu elini uzatıp beni yanına, koltuğa çekti. “Çok da merak etti. Kızmaya hakkı var.”

Başımı salladım. İçimdeki donukluk yerini hızla kedere bırakırken dudaklarım bükülüyor, gözlerim yaşıyordu.

“Kara kız, seni hiç böyle görmedim.”

Saçlarımı okşarken nedense gülümsüyordu. Burnumu çekerek yüzüne baktım. “Acınası hâldeyim, değil mi? Eskisi gibi değilim, bir daha hiç olamam sanırım.”

“Burnunu yere düşürmeyen o kıza pek benzemiyorsun, evet. Ama zaten o kız biraz şımarıktı.”

Şaşıracak gözlerimi, gözlerine çevirdim. Başörtüsünün çevrelediği tombul yüzünde kendimi iyi hissettiren bir aşinalık vardı.

“Ben mi şımarıktım? Hiçbir zaman böyle bir şey duymadım.”

“Öyleydin tabii. Ağlamaya utanırdın. Yardım istemektense kollarını kesmen gerekse gözünü kırpmadan yapardın. Herkesi kendinden uzaklaştırmakta o kadar iyiydin ki seni sevmek bazen çok zor olurdu.” Kendi kendine güldü. Farkında olmadan ona biraz daha yaklaşmış, saçlarımı okşamaya devam etsin diye başımı eline doğru eğmişim. “Merhametli olmak yanlış bir şeymiş gibi bu yönünü gizledin. Ne zaman büyüüp bütün bu saçmalıkları bırakacağını merak ederdim hep. Çünkü büyümek ağlamaktan utanmamaktır, kızım. Üzülmekten, yardım istemekten gocunmamaktır. Merhametli olmakta yanlış bir şey olmadığını bilmektir. Bazen hiç istemediğin şeyleri sevdiklerinin iyiliği için yapmaktır. Nihayet büyümüşsün.”

“Efsun Anne, bana sarılır mısın?” dedim kendimi tutmadan. Kalbim öyle bir burulmuştu ki birisi bana sarılmazsa bir daha hiç iyi hissedemezdim sanki. Çocuklar şefkat istediklerinde hep ona giderlerdi çünkü hiçbir zaman geri

çevrilmeyeceklerini bildikleri tek kucaktı onunki. Bazen etrafında gezinir, beni yanına çağırmasını beklerdim. Kendi ağızıyla sarılmak istediğimi söyleyemeyecek kadar gururlu bir çocuktum ama her şey gibi bu da değişmişti artık.

“Bunu da ilk kez istiyorsun, sahiden büyüdün.”

Beni sıkıca kucakladı. İpek’in bacaklarımın arasına girip kendini bu kucaklamanın içine sokmaya çalıştığını görünce ağlamakla gülmek arası bir ses çıkarıp onu da yanımıza çektim.

“Hayat’ın öfkesi birkaç güne geçer. Yarın İhsan Müdür’e gidin, sonra da Hayat’a gidelim hep beraber. Ben de kocanı görmek istiyorum. Sen akıllı bir kızsın, Mercan. Tanıdığım onca çocuğun içinde en akıllısı belki de sensin. O yüzden sana güveniyorum, her şey düzelecek, yavrum.”

Birinin bana bunu söylemesine ne kadar ihtiyacım olduğunu o ana dek bilmiyordum.

“Teşekkür ederim,” dedim geri çekilirken. Öyle ya da böyle, bu yüzleşme beni rahatlatmıştı. Artık kaçmak yerine yaptıklarımı onarmanın vaktiydi ve bu kez bana yardım edecek yakınlarım vardı. Ömer olmasaydı, İpek’in benimle kalmasının bir yolu olmazdı. Fakat onunla anlaşmamızda benim için bir yerlerde rol yapmasından bahsetmemiştik. Bunu yaparmıydı bilmiyordum. Bunu ona nasıl sorarım, bilmiyordum. Yine de Efsun Anne haklıydı. Büyümek, hiç istemediğimiz şeyleri yapmayı gerektiriyordu.

Ömer’den yardım istemek yapmam gerekenler arasında en kolayıydı şüphesiz.

21. BÖLÜM

ÖMER

Mercan'ın sabahtan beri gönderdiği üçüncü mesaja bakarken içimde tehlikeli bir umut uyanıyordu.

Bu sabah uyandığımda ateşimi kontrol etmiş, evde kalmanın iyi olacağını söylemişti. Ateşim yoktu, işe gitmeyi pek istemesem de katılmam gereken önemli bir toplantım olduğundan ona şirketin doktoruna görüneceğimin sözünü vermiştim.

Sadece bir saat sonra sözümü tutup tutmadığımı soran bir mesaj atmıştı. Bir diğer mesajında kanıtlamamı istiyordu, bu yüzden ona aldığım ilacın fotoğrafını göndermiştim.

Aradan birkaç saat bile geçmemişken şimdi de nasıl hissettiğimi soruyordu.

Esasında kendimi oldukça tuhaf hissediyordum fakat bunun hastalıkla ilgisi olmadığından emindim. Pek hasta da değildim zaten. Sabah burnum kapalı, sesim hâlâ biraz garip hâlde uyansam da öğlene doğru epey toparlanmışım. Bunu Mercan'a söylemek istemiyordum. Aslında istediğim şey çok hasta olduğumu söyleyerek eve gitmek, benimle ilgilenmesi için yatak döşek yatar hâle bürünmektir. Ne yazık ki içimde

kalan bir parça gurur böyle numaralar çekmeme engel oluyordu. Ekrana bir kez daha bakarken gülümsedim. Son zamanlarda onu bana bakarken yakalıyordum, bu daha önce hiç yapmadığı bir şeydi. Bakışları artık boş, hissiz ya da yalnızca hüznü değıldi. Sanki merak eder gibi bakıyordu. Ona beslediğim merak öyle güçlüydü ki gözlerinde gördüğüm bir parça kıvılcımla bile umutlanmadan edemiyordum. Üstelik bu hissi bastırmaya çalışmıyordum bile.

Benimle eskisi kadar temkinli konuşmuyordu. Gülümsemeleri yüzünde daha uzun kalıyor, beraber geçirdiğimiz zaman artıyordu. Şimdiye dek bana karşı o kadar kayıtsız davranıyordu ki bu ufacık şeyler bile içimdeki hislere kök salması için aradığı bahaneyi veriyordu. Hevesli kalbim ondan gelen “Nasılsın?” mesajıyla bile mutlu olurken Mercan’dan yine de bu kadar çekinmek yıpratıcıydı.

Fakat çekiniyordum. Benden uzaklaşmasından, beni yalnızca bir basamak olarak görmesinden, bir yıl dolduğunda hiç var olmamış gibi çıkıp gitmeye her daim hazır olmasından çekiniyor, hatta korkuyordum.

Bütün bunlara rağmen içimde uyanan umudu beslemekten geri duramıyordum. İşlerimi hızla bitirip eve erken gittim. Elimde bir torba çilek ve İpek için sürpriz yumurta vardı. Bazen kendimi Mercan’a da bir şeyler almak isterken buluyordum. Her zaman parkın etrafında dolanan çiçekçi kadına ne zaman yakalansam o çiçeklerden Mercan’a da almak istiyordum ama çiçek seviyor mu bilmiyordum bile. Ona çiçek alsam nasıl tepki vereceğine dair bazı fikirlerim vardı ve ne yazık ki hepsi de oldukça rahatsız ediciydi. Ben de çiçek yerine sevdiğini fark ettiğim için İpek’i bahane ederek sık sık çilek almaya başlamıştım.

Kapıya hafifçe vurdum. İpek uyuyor olabilir diye temkinli davranmıştım ama hemen açıldı. Mercan, üzerinde siyah pantolon ve basit bir tişörtle bile öyle güzel görünüyordu ki kendimi iç çekerken buldum.

“Hoş geldin,” dedi beni içeri alırken. Biraz tuhaf görünüyordu.

“Hoş bulduk. İyi misin?”

“Evet.” Gergin bir gülüşle saçlarını omuzlarından geriye itti. “Sen iyi misin?”

“Evet.” Durdum, garip bir bakışma yaşadık. Kesinlikle tuhaf bir şeyler vardı. “İyi görünmüyorsun.”

“Ben mi? Yok, canım. Sen de iyisin herhâlde, sesin düzelmiş. Aç mısın?” Soruyu sorduktan hemen sonra mahcup, belki biraz da utangaç bir edayla başını eğdi. “Ah... Yemek yapmadım ki. Hemen yaparım ama.”

Telaşlı hâli beni endişelendiriyordu. Bir adım atıp kollarından tutarak bana bakmasını sağladım. Dokunuşum onu şaşırttı ama geri çekilmek yerine sakinleşerek yüzüme baktı.

“Neyin var? Tuhaf davranıyorsun.”

“Ben... Sana bir şey söyleyecektim,” dedi kısık bir sesle. Zihnime anında onlarca kötü senaryo doluştu. Hepsi de Mercan’ın bu evliliği bitirmek istediği, arkasına bakmadan çekip gittiği sahnelerden oluşuyordu. Kendimi neye hazırlamam gerektiğini bilmediğimden korkuya kapıldım.

“Söyle.”

“Şey, kaçıp durduğum yakınlarım var ya... Büyüdüğüm yurdun müdürü, oradaki çalışanlar...” Gergin bir hâlde başımı salladım. Hâlâ kollarını tutuyordum, tutuşum biraz sıkıydı sanırım ama Mercan bunun farkındaymış gibi görünmüyordu. “Bugün buraya geldiler,” dedi sonunda.

“Ee?” Söyleyeceğini düşündüğüm şeyler bambaşka olduğundan sabırsız bir soruydu bu. Mercan kaşlarını çatı.

“Onlara evlendiğimi söyledim. Seninle tanışmak istiyorlar.”

Ben zeki bir adamdım ama şu an kendimi pek de öyle hissetmiyordum. Ne söylediğini anlamam biraz zaman aldı. Sonra fark ettim ki Mercan da çok gergindi. Ne

söyleyeceğimi bilmiyor, endişeleniyordu. Sanki onun istediği bir şeyi reddedebilirmişim gibi olumsuz bir tepki vermeme hazır görünüyordu.

“Tamam,” deyiverdim.

“Tamam mı?”

Omuz silktim, bunda bu kadar strese gireceği veya söylemekten çekineceği ne olduğunu anlamamıştım bile. “Tamam.”

“Rol yapmamız gereken daha fazla yer olacağı için kızmadın mı?”

“Neden rol yapacağız ki?”

“Ömer, onlara evlendiğimizi söyledim.”

“Evet, bu doğru,” dedim bir kez daha omuz silkerek. Yüzüme hayretle baktıktan sonra gözlerini devirdi.

“Sana ne desem bilmiyorum,” diye mırıldandı kendini dokunuşumdan uzaklaştırırken.

Dönüp salona gidince yarım bir gülüşle onu takip ettim. İpek beni görünce koşarak kucağıma gelip bana sarıldı. Cebimdeki yumurtayı çıkarıp minik kıza uzattığımda tatlı bir cıvıltıyla oyuncağa uzanıp açmak için uğraşmaya başladı. Mercan ise karamsar bir ifadeyle bizi izliyordu.

“Senin ailenin yanında durumu idare etmek sorun değil, onlar beni yeni tanıdılar. Ama kendi yakınlarım beni tanıyor, yalan söylediğimde nasıl göründüğümü biliyorlar. Eğer anlarsa İpek’le kalmama izin vermezler. Zaten şimdi bile her şey o kadar zor ki...”

Koltuğa oturdu. Ben de karşısına geçtim. İpek yumurtayı açmayı beceremeyince bana uzattı. Onu açarken Mercan’ın söylediklerini düşünüyordum. “Neden zor? Bir şey mi söylediler?”

Bana bugünü, aralarında geçen tüm konuşmaları anlattı. O konuştukça İpek’in onunla kalabilmesi için bana ihtiyacı olduğu gerçeği zihnimde asılı kaldı. Şimdiye dek bana değil,

bu eve ihtiyacı vardı ve bu ihtiyaç bir şekilde ortadan kalksa çekip gitmemesi için hiçbir sebep olmayacaktı. İçimde sinsi bir kurt gibi beni yiyip bitiren bu ihtimalin artık hükmü kalmadığını fark etmemem imkânsızdı.

İpek'i yanında tutmak için bana ihtiyacı olması, öylece çekip gidemeyeceği anlamına geliyordu. Bahsettiği manevi aileyle tanışmalı, onların güvenini kazanmalıydık. Bunu yaparken ben de Mercan'ın güvenini kazanabilirdim, belki sadece güvenini değil, onu da kazanabilirdim.

İçimdeki umut giderek büyüyor, önünü alamadığım korkutucu bir duyguya doğru dörtnele koşuyordu.

22. BÖLÜM

Rahat, tasasız bir insan olduğumu söyleyemezdim fakat hiç bu kadar gergin hissettiğimi de hatırlamıyordum. Benim için önemli olan tüm anları düşündüğümde her zaman gerginliğimi dengeleyen bir güvene sahip olduğumu fark ediyordum ama artık böyle hissedebilir miyim, emin değildim. Bir çocuğun velisi olmak konusunda kendime güvenmemin imkânı yoktu. Hiçbir şeye tam anlamıyla sahip olamazken dimdik nasıl duracağımı da pek bilmiyordum. Yine de hiçbir şeyin Müdür Baba'nın evine, sahte kocamı tanıştırmaya gitmek kadar rahatsız edici olacağını sanmıyordum. Hayatımın en korkunç günlerinden biriydi bu. Üstelik hayattaki korkunç günler listemin içeriğini kimse hafife alamazdı. Biri bu listeye göz ucuyla baksa anksiyete krizi geçirebilirdi. Bense bu günlerin içinde ayakta kalmayı, yürümeye devam etmeyi bir şekilde başarıyordum. Eğer düşüp kalma lüksüm olsaydı bunu yapardım. Oturup kendime acımdan başka herhangi bir şey yapma imkânım olsaydı her şeyim üzerine yemin ederim ki bunu yapardım. Gel gör ki yoktu. Ne kadar zorlanırsam zorlanayım, ne kadar acı çekersem çekeyim, kalbim bazen dizlerimi bükecek kadar somut bir ağrıya sızlasa da yürümeye devam etmekten başka bir yol bilmiyordum.

Bu yüzden derin bir nefes alıp sahip olduğum bir avuç kıyafetin içinden gözüme en hoş görüneni seçtim. Bu, Elif'in düğününde giydiğim siyah elbiseydi. Pek özel bir yanı yoktu, birçok insan için günlük kıyafet olabilirdi ama hiç elbise giymeyen bana aile arasında bir düğün için ideal görünmüştü. O zamanlar üzerime tam oturan elbise artık epey bol geliyordu fakat dökümlü kumaşı sayesinde bunun sorun olmayacağını düşünüyordum. Saçlarımı açık bıraktım, sonra topladım, tekrar açtım ve aynadaki yansıma bakarken kendimi aptal gibi hissetmeye devam ettim.

Bugünden sağ çıkıp çıkamayacağımı bilmiyordum. Beni rahatlatan tek şey, Ömer'in bu akşamı hiç umursamamasıydı. Ben onun yerinde olsam kızgın olurum, anlaşılmamızın böyle olmadığını, bunu yapmayacağımı söyledim. Ama o, eğer ona ihtiyacım varsa yanımda duracağını söylemişti.

O böyle davranınca benim düşüncelerim de değişiyordu. Artık onunla ilgili hiçbir şeye karışmayacağımı söylemeyi bırak, düşünemiyordum bile. Sanırım onun yerinde olsam ben de aynı şeyleri yapardım. En azından artık yapacağımı kesin olarak biliyordum. Fakat bunu düşünmemeyi tercih ederdim.

Elimdeki yumuşak tarakla İpek'in minik sarı saçlarını tarayıp renkli, çıtçıtlı tokalarla süsledim. Bu tokalara bayılıyordu. Hale, çantasından bu simli tokaları çıkardığından beri İpek'in en sevdiği insanlardan biri olmuştu.

Küçük elleriyle bana uzattığı başka bir tokayı alırken güldüm. "Takacak bir yer kalmadı ki."

"Tak, tak," dedi kafasını sallayarak.

"Nereye takacağım?"

Elini başının üstüne götürüp yüzüme baktı. Anlamamış gibi yaptığımda dudaklarını öne uzatarak, eksik harflerle, "Saçıma," dedi.

"Ah, tabii ya," derken gülüyordum. Bir şeyler söylemesi, beni anladığını gösteren iletişimlere girmesi kadar beni mutlu

eden bir şey daha yoktu. Böyle zamanlarda kendimi o kadar da kötü bir durumda hissetmiyordum.

Zil çaldığında İpek yatağın üstünden aşağı inanılmaz bir hızla inip kapıya koştu. Yeğenimin ona karşı beslediği giderek artan bu sevgi beni endişelendirse de Ömer'e mesafe koymasını söylemeye dilim varmıyordu. İpek kapının önünde zıplamaya başladı, geçen gün birdenbire kapıyı açtığı için artık her an kilitlediğimden emin oluyordum. Heyecanına gülümseyerek yaklaşıp kapıyı açtım, anında kendini Ömer'in onu tutmak için hızlı bir refleksle uzanan kollarına attı. Bunu görmek kolay değildi. Ömer'in gözlerinin bana her baktığında yumuşadığını görmek de öyle. Bunun anlamını bilmiyordum, içimdeki öz güvensiz yan bana hep bir parça acıdığını düşündürüyordu ama onu tanıdıkça bu düşüncenin gürültüsü azalmaya başlamıştı.

“Hoş geldin,” dedim geçmesi için kapıyı genişçe açarken.

“Hoş bulduk. Çok güzel görünüyorsun.”

Gözlerindeki apaçık beğeniye görebiliyordum. Ellerim elbisemin eteklerini düzeltme çabasına girişti. Oysa düzeltilecek bir şey yoktu. “Teşekkürler. Ben... Düzgün görünmek istedim. Saçma aslında. Böyle giyinmediğimi biliyorlar.”

“Koşulların bu kadar değişmişken senin aynı kalmanı beklemediklerine eminim.”

“Doğru... Aynı yerde değilim ama bunun olumlu bir yanı olduğunu sanmıyorum.”

Bana cevap verecekti ama İpek'in yakasını çekiştirmesi dikkatini dağıttı. Bir şey söylüyor, sürekli tekrar ediyordu. Dikkatimizi verince sürpriz yumurtasını istediğini fark ettik. Ömer şaşırarak ceplerini yokladı. “Aa... Bugün markete girmeyi unuttum.”

İpek, Ömer'in cebinden bir yumurta çıkmamasını anlayamıyormuş gibi ellerini iki yana açtı. Minik kaşlarını öyle komik bir şekilde çatmıştı ki bu hâline dayanmak çok

zordu. Ömer de karşısında eriyor gibiydi zaten. Her gün markete giderken bugün unutması, belki de sandığım kadar rahat olmadığını düşündürüyordu.

“Tamam, hadi gidip alalım.”

“Hayır, her gün hediye beklemesini istemeyiz zaten. Birazdan gezmeye gideceğiz, İpekçiğim. Bugün yumurta yok, tamam mı?”

İpek açtığı ellerini hafifçe salladı. “Yok?”

“Evet, yok.”

“Yumurta nerede?” diye sordu Ömer’e dönerek. Dudaklarını bükmüş, beklenti dolu gözlerini onun gözlerine dikmişti.

Ömer ağzını açtı, sonra söyleyeceği şeyden vazgeçip aynı duygu yüklü bakışlarla bana döndü. “Ona almadığımı söyleyemem.”

“Nedenmiş?”

“Şuna bak,” deyip İpek’i bana doğru çevirdi. Küçük cadı o kadar boynu bükük duruyordu ki Ömer’e hak veriyordum.

“Tamam ama her istediğini yapamayız ki.”

“Sadece sürpriz yumurta istiyor.”

İpek, kafasını sallayarak Ömer’i tekrar etmeye çalıştı. Dudaklarımı birbirine bastırdım. Karşı koymak, otoriter olmak istiyordum ama şu an ikisinin arasındaki yaş farkı epey azalmış gibiydi. “Ne yapalım yani?”

“Biz gidip yumurtamızı alalım, sen de hazırlan. Aşağıda buluşuruz.” İtiraz etmemi istemiyor gibi çıkmak için döndü ama sonra geri geldi. “Üzerimi değiştireyim mi?”

Üstünde gömlek ve keten pantolon vardı. İyi görünüyordu ama Müdür Baba’nın onu her şeyle yargılayacağına emindim. Ömer tereddüdümü görünce İpek’i indirmeye yeltendi ama yeğenim bacaklarıyla kollarını ona dolayarak beni şaşırtan bir çılgılık kopardı.

Ömer eğilmiş hâlde durmaya devam ediyordu. İpek’i tutmuyordu bile. Küçük kız üzerinde asılı kalmış gibiydi.

Birbirimize hayretle baktık, ardından Ömer gülmeye başladı. Ben de gülmek istiyordum ama nükseden korkularım eğlenmeme müsaade etmiyordu.

“Üzerimi değiştireyim, öyle gidelim. Olur mu, prenses?”

“Hayır, hayır, hayır.” Bu itiraz dolu bozuk kelimeler Ömer’i daha fazla güldürdü. “Ama böyle gidemeyiz. Hemen giyineyim, sonra markete gideceğiz. Söz.”

İpek’i ondan almaya çalıştım. Ortaya daha fazla çılgılık ve tekme savruldu. Bunu hiç beklemediğim için durumu nasıl yöneteceğimi de bilmiyordum. Sesimi sert tutarak adını söyledim. Dinlemediğini görünce bu kez daha yüksek sesle tekrarlayıp onu kendi kucağıma çektim ama hemen ağlamaya başladı. Ömer araya girip girmemesi gerektiğinden emin değil gibi görünüyordu. Ona arkamı döndüm.

“Gidip işini hallet.”

Salona yürürken İpek omzumun üstünden ellerini uzatarak Ömer’i çağırıyordu. Kapının önünden çekilip Ömer’le aramıza bir duvar daha soktum. İpek’i sıkı sıkı tutarak göğsümde titreşen ağlamaklı hissi bastırmaya çalışıyordum. Onu teselli etmek istiyordum ama konuşursam bağıracağımdan ya da daha kötüsü ağlayacağımdan korktuğum için hiçbir şey söylemeden Ömer’in dönmesini bekledim.

Neyse ki şaşırtıcı bir hızla döndü. Yine gömlek ve pantolon giyiyordu ama bunlar daha klasik bir tarzdaydı. İçeri girdiğinde yüzünde olan gözlüğü de gitmişti. Görünüşünde ön yargılı olacak hiçbir şey yoktu. Müdür Baba’nın ona kötü davranmayacağını umuyordum.

“İşte geldim,” dedi İpek’e uzanarak. Onu almasına izin verdim çünkü başka ne yapacağımı bilmiyordum. Ömer hâlâ mızızızlanan yeğenimi kucağına alırken gözleri bende idi. Bakışları sanki her duygumu, düşüncemi biliyormuş gibi hissettiriyordu. Boş kalan ellerim üzerime ağır gelince onları meşgul etmek için elbisemin eteğini kavradım.

“Sadece hediyesini istiyor,” dedi Ömer temkinli bir duruşla. İpek onun boynuna sarılmış, tekrar ayrılmaktan korkar gibi sıkı sıkı tutunuyordu.

Yutkunarak sesimi aradım ama tek yapabildiğim kafa sallamak oldu. Ömer aramızdaki birkaç adımı azaltmak için bana doğru ufak bir adım atınca kendimi aynı şekilde geriye giderken buldum. Bunu neden yaptığımı söyleyemezdim, yalnızca bir refleksti. Oysa bana aramıza bir adım değil, dağlar sokmuşum gibi bakıyordu. Yüzünün nasıl bozulduğunu görünce öyle yaptığımı pişman oldum.

“Aşağıda buluşuruz.”

Evden çıkıp giderken onları izledim. Kapanan kapı beni telaşa sürükledi ama koşup onlarla gitmeyeyim diye kendimi tutmak için elimden geleni yaptım. Az önce ne olduğunu görmüştüm. Şimdi Ömer’e, İpek’i bakkala bile götüremeyeceğini hissettirirsem sanırım bu onu incitirdi. Fakat incinmemesi gerekirdi. Bütün bunların bu kadar anlamı olmamalıydı. Buna rağmen bu akşam insanları öyle olduğuna inandırmamız gerekiyordu.

Bir kez daha yutkunmayı, içimdeki bu karmaşayı bastırmayı denedim ama o sıkıntılı hissi geriye itmeyi başaramadım. Ne yaparsam yapayım o his boğazıma batan bir diken gibi beni rahatsız etmeye devam ediyordu. Ne geri itebiliyordum ne de ileri geçirebiliyordum. Ben de elimden gelen tek şeyi yaptım, derin bir nefes alıp çantamı toparlayarak aşağı indim. Ben indiğimde Ömer, İpek’le yolun karşısından arabaya doğru gidiyordu. İpek elindeki her zamankinden farklı olarak kucagında tutacağı kadar büyük sürpriz yumurtayı heyecanla bana gösterdi.

“Teyze, bak!” diye bağırdı bana yaklaşırken. Ömer’e, onu kınayan bir bakış atıp arabanın yanında durdum.

“Seni parmağında oynatacak.”

“Benim için sorun değil,” derken yüzünde içten bir gülümseme vardı. Keşke ben de bunu söyleyebilseydim. Sorun

olabilecek şeyleri dile getirirsem bu akşama devam edebileceğimi sanmıyordum, bu yüzden İpek’le birlikte arka koltuğa oturup Ömer’e yol tarifi verdim. Başka bir şey konuşmadık. İpek yumurtadan çıkan oyuncakla oyalanıyordu. Ben yolu takip ederek kendimi, kendi düşüncelerimin boğucu gürültüsünden kurtarmaya çalışıyordum. Ömer ise çok sessizdi. İpek’in kendi kendine oynadığını görünce öne kayarak çenemi önümdeki koltuğa yasladım. Ömer başını hafifçe sağa doğru eğdi. Ona bir şey söylemek için yaklaştığımı anlamıştı.

“Hiç gergin değil misin?” diye sordum çekinerek.

“Biraz gerginim tabii. Sonuçta senin ailen gibiler.”

“Ben senin ailenle tanışırken bu kadar gerilmemiştim.”

“O zamanlar iki yabancıydık. Endişelerimiz farklıydı. Hem bizimkilerin düşüncelerini umursayacak hâlde değildin.”

Sesinde ince bir gülümseme vardı. Yanağımı da ön koltuğun kenarına yaslayarak Ömer’in yan profiline baktım. O zamanlar iki yabancı olduğumuz doğrudu. Keşke şimdi ne olduğumuzu da söyleseydi.

“Sen bu akşamı umursuyor musun?”

Cevap vermeden önce bir an durdu. Direksiyonu tutan elini açtığını, parmaklarıyla direksiyona hafifçe vurduğunu fark ettim. “Umursuyorum,” dedi sonra. Sanki bu basit kelime bir mücadelenin sonunda söylenmiş gibiydi. “Seni de İpek’i de umursuyorum. İncinmenizi istemiyorum.”

Son cümlesi içime dokundu. Birinin incinecek olmamı önemsemesi benim için nadirdi. Belki bunun sebebi bendim. Dikenli biri olduğumu biliyordum, yanıma kolay kolay kimseyi yanaştırmazdım. Bu da her zaman bir parça yalnız olma sebep olurdu. Bu yüzden Ömer’in sözleri içimdeki yalnızlığa uzanan şefkatli bir okşayış gibiydi. Belki yalnızca nazik olduğu için böyle söylüyordu, yine de ona inanmayı seçtim.

“Teşekkür ederim, Ömer.”

Sessiz, kırılgan teşekkürüm tam da kırmızı ışıktı durduğumuz ana denk gelince Ömer başını tamamen çevirip bana baktı. İkinci güneşi camdan tam yüzüne doğru vuruyor, gözleri bu şekilde değerli taşlar gibi parıltıyordu. İnce hatlı yüzüne, güneşte sarımsı görünen kumral saçlarına bakarken gözleri güneşle yarışır gibi sıcaktı. İçimde bir şeyler kıpırdadı. Bütün sorunlardan uzak hissettiren minik, huzurlu bir an yakaladığımı hissettim.

Hafifçe gülümsedi. Nedenini anlamadığım bir şekilde, sanki ona ilk kez bakıyor gibiydim.

“Bu akşam iyi olacağız, bana güven, olur mu?”

Dilime biriken tüm itirazları yutup başımı salladım. Birine güvenmek benim için zor olsa da bunu yaparsam o Ömer olsun isterdim.

Uzun korna sesini duyana dek o anda asılı kaldık. Ses bir diken gibi içinde bulunduğumuz huzurlu balonu patlattığında Ömer önüne döndü. Ben de arkama yaslanıp İpek’in ne yaptığına baktım. Kalbim hızla atıyor, yanaklarım yanıyordu.

Kendimi yatıştırmak için derin nefesler alarak kalan zamanımı geçirdim. Sonunda Müdür Baba’nın evinin önüne park ettiğimizde Ömer çabucak indi. Bense inmek için önce cesaretimi toplamaya ihtiyaç duyuyordum. Yan tarafın kapısı açıldı. Ömer, İpek’i indirip arabanın çevresinden dolaşarak benim kapımı da açtığında yukarıya doğru baktım.

İnmeyi hiç istemiyordum. Tek isteğim eve dönmekti. Belki geçen gece yaptığımız gibi hep beraber salonda otururduk. Ömer bize yine saçma bir masal uydururdu, ben de ona dilediğim gibi takılırdım.

İsteksizliğimi görünce bana elini uzattı. Gergin olduğunu söylemesine rağmen bana cesaret vermesi değerliydi, bunu ona söylemeliydim ama sadece uzattığı eli tutup arabadan indim. İnce elim, Ömer’in elinin üstüne hafifçe konmuştu ama aşağı indiğimde elimi güçlü bir tutuşla kavradı. Şaşırarak önce ellerimize, sonra ona baktım.

“Bu kadar gergin görünme,” dedi elimi sıkarak. “Bana güveneceğini söyledin.”

Bazen İpek’in yaptığı gibi mahzun bir ifadeyle başımı salladım. Bu Ömer’i güldürdü. Elimi bırakmadan kapıya doğru yürürken göğsümde büyüyen bu heyecan verici duyguyu düşünecek zamanım olmadı. Çünkü evin kapısı daha biz çalmadan açılmıştı bile.

Bu ana kendimi hazırlamak için tüm gün uğraşmışım ama bize dik dik bakan bu adamın karşısında yaprak gibi titrememe yine de engel olamıyordum. Ömer’in elini ne kadar sıkı tuttuğumu fark edince parmaklarımı gevşetmeye çalıştım. Başparmağının elimi hafifçe, belli belirsiz okşayışı tuttuğum soluğu bırakmama yardım etti. Birkaç basamak üstte, kollarını göğsünde birleştirmiş adama bakarken yüzümden tüm yalanlarımı okuduğunu hissediyordum.

Ömer ne yazık ki elimi bıraktı. Tokalaşmak için Müdür Baba’ya uzatıyordu şimdi. “Selamınaleyküm, ben Ömer.”

İhsan Hoca onu açıkça süzdü, yüzünde tek bir ifade yoktu ve bu hâliyle yeterince korkunç görünüyordu. “Aleykümselam, geçin bakalım.” Eğer bu kadar stresli hissetmeseydim kendini tanıtmaya zahmetine girmeyişine gözlerimi devirebilirdim. Yasemin Teyze kocasının hemen arkasındaydı. Her zamanki gibi sade bir tebessümle, “Hoş geldiniz,” diyerek karşıladı bizi.

Onu çok iyi tanıımıyorduk ama ara sıra çocuk evlerine gelirdi. Ömer’in yaşlarında, birkaç yıl önce atandığından beri Sinop’ta yaşayan bir oğulları vardı. Bir bayramda onlarla ilk kez tanıştığımızda Müdür Baba’nın normal bir ailesi olmasına hepimiz hayret etmiştik.

“Hoş bulduk, Yasemin Teyze. Nasılsın?”

Her zaman biraz soğuk bir tabiatı olduğunu düşündüğüm bu güzel kadın beni sıkıca kucakladı. “Asıl sen nasılsın? Seni merak ettik.”

“Teşekkür ederim. Bu... Ömer.” Derin bir nefes aldım, o kelimeyi söylemek hiç kolay değildi. “Eşim.”

Kimse bunu söylemenin beni nasıl soluk soluğa bıraktığını fark etmedi. Nabzımın nasıl hızlandığını, vücut ısımin nasıl yükseldiğini... Onlar normal bir şekilde tanışırken ben olabilecek en anormal hissiyatın içindeydim.

“Merhaba, Ömer.” Yasemin Teyze, eşinin korkunç bakışlarını yumuşatmak ister gibi tebessümünü genişletti. “Mercan’ın eşiyle tanışacağım günün bu kadar erken geleceğini söyleseler buna inanamazdım. İkinizi de tebrik ederim.”

“Teşekkür ederiz.”

İpek el sallayarak kendini hatırlatınca herkesin dikkati ona döndü. Minicik elini gelişigüzel sallıyor, “Melabaaa,” diyordu.

Müdür Baba onu kucağına alırken gözlerinde buğulu bir bakış belirdi. Duygularını açık eden bir adam değildi ama onun merhametli olduğunu hep biliyordum. İpek’e baktığında ne hatırladığını adım gibi biliyor, gözlerinde beliren hüznü kalbimde hissediyordum.

Onlar içeri giderken Yasemin Teyze de geçmemiz için bizi teşvik etti. Yanıma gelip koluma girdiğinde şaşırdım. Ömer önümüzden mütevazı salona geçerken yavaşça konuştu. “İyi misin, canım?”

“Evet, teşekkür ederim. Sen nasılsın?”

“Beni boşver. Senin için çok endişelendik.”

“Ben... Özür dilerim. Zor zamanlar geçiriyordum.”

“Zor zamanlar geçirirken evlenmek hiç senlik değil. Bu nasıl oldu?”

Bunu bana Hayat Abla’nın sormasını isterdim. En çok onun desteğine ihtiyaç duyuyordum çünkü. Fakat Yasemin Teyze’yle duygusal bir bağımız olduğunu söyleyemezdim. Belki de bu yüzden bana diğerlerinden daha mantıklı yaklaşıyordu.

Çoktan içeriye girdiğimiz için cevap veremedim. Ömer ne yapacağından emin değilmiş gibi salonun ortasında durduğu için yanına gitmeye çalıştım ama yanımdaki kadın beni tuttu.

“Ömerciğim, otur şöyle. Mercan da sofrayı kurmama yardım etsin. Hemen yemeğe geçelim. Sizi beklerken çok acıktık.”

Gözlerim telaşla büyüdü. Ömer’i burada, İhsan Hoca ile bırakamazdım. Daha ilk dakikadan olmazdı ama Yasemin Teyze beni neredeyse çekiştiriyordu.

“Yardım edebilirim isterseniz,” dedi Ömer ve bunun burada yalnız olmak istemediği anlamına geldiğine emin oldum. Fakat ona gerek olmadığı söylendiğinde bakışlarını bana çevirip tebessüm etti. “Sorun değil,” dermiş gibiydi. Bu anda sorun olmayan hiçbir şey göremiyordum.

İpek’in ağız dolusu anlaşılmasız gevezeliğini ciddiyle dinleyen Müdür Baba, bizimle hiç ilgilenmiyor gibiydi ama bu numaralara kanmayacak kadar iyi tanıyordum onu.

Salondan tabiricaizse zorla çıkarılırken, “Yasemin Teyze,” dedim yalvarırcasına. “Onları yalnız bırakmak istemiyorum.”

“Bir şey olmaz.”

“Ömer’e kötü davranacak.”

“Hayır. Belki biraz gözünü korkutmaya çalışır. Kocan korkak bir adam değilse üstesinden gelebilir.”

Mutfağa girdik. Burada her şey hazır. Yardıma falan ihtiyacı yoktu elbette. Peşimizden İpek’in geldiğini görünce daha da telaşlandım. “Sen niye geldin? Geri dön, yaşlı adamın kucasına otur ve ona şirinlik yap. Anladın mı?”

İpek sanki çok komik bir şey söylemişim gibi güldü. Buna inanamıyordum.

“Neden bu kadar geriliyorsun? İhsan yalnızca seni düşünüyor. Son zamanlarda sana ulaşamamak bizi endişelendirdi, Mercan. Bırak da biraz arkada dursun.” Beni mutfak masasına oturtup kendisi de karşıma geçti. “Gizlice evlendiğine inanamıyorum.”

Bakışlarımı kaçırdım. İpek masadaki kurabiye tabağına uzanmaya çalışıyordu. Yasemin Teyze ona kurabiye verip başını şefkatle okşadı. Keşke ben de biraz şefkat görebilseydim.

Elimden geldiğince dürüst olacaktım. “Başka çarem yoktu.”

“Evlenmekten başka çaresi olmadığını düşündüğü için hayatını mahveden onlarca arkadaşın oldu. Hepsine ne kadar da öfkelenirdin. Nasıl bu seçimi yaptın?”

Sorusu yüzüme tokat gibi çarptı. Yurttan çıktıktan sonra hemen evlenen ya da evlilik vaadiyle kandırılan onlarca kızı düşündüm. Hepsini ne kadar da yargılamış, nasıl da büyük laflar etmişim. Oysa evsiz olmak hiç kolay değildi. Kimsesiz olmak, dayanacağın hiçbir şey olmaması, hiçbir destek görememek insanı öyle hassaslaştırıyordu ki o seçimi yapmak kaçınılmaz olabiliyordu. Herkesten akıllı olduğumu sanırken fark ediyordum ki o kızların hiçbirisi benim kadar aptalca bir anlaşma yapmamışlardı. Hiç değilse sevgiyle ve umutla seçim yapmışlardı.

“Seçim yaptığım söylenemez. Tek bir seçeneğim vardı. Ben de kabul ettim. Bu konuda konuşmak istemiyorum.”

İç çekerek arkasına yaslandı. “Sana iyi davranıyor mu?”

“Evet.”

“Sana vuruyor mu?”

Sorusu beni şok etti. Ömer’in böyle bir sorunun muhatabı olduğuna inanamadım ama sonra onun da bir sosyal hizmet görevlisi olduğunu hatırladım. Kadın sığınma evlerinde yıllarca çalışmıştı. Yurtlardan çıkan kızların erkeklerin istismarı sonucu o evlere gitmesini yıllarca izlemişti.

“Hayır. Onun kimseye vuracak biri olduğunu sanmıyorum. Bizimle ilgileniyor, bizi umursuyor,” dedim ve buna yürekten inandığımın farkına vardım.

“Peki, seni seviyor mu?”

“Ben... Ben hiç aşka inanan kızlardan olmadım.”

Yasemin Teyze elimi tutup yavaşça okşadı. Hüzünlenmişti, oysa sözlerimde üzülecek bir şey olduğunu düşünmüyordum. “Umarım kocan bunu değiştirebilir. Hadi, sofrayı hazırlayalım.” Yerimden fırlayıp tezgâhın üzerine hazırlanmış tabakları aldım. Salona döndüğümde İhsan Hoca konuşmayı kesti. Ömer tam karşısında oturuyordu. Ben çıktıktan sonra İhsan Hoca yer değiştirmiş olmalıydı. Gözlerimi kısarak ona baktım. Onun bazen ne kadar baskıcı bir adam olduğunu öyle iyi biliyordum ki.

“Ona ne söyledin?” derken buldum kendimi. Sesim hırçın çıkmıştı. Müdür Baba bir an neredeyse şaşkın göründü.

“Bilmen gereken bir şey değil.”

“Her şeye sen karar vermiyorsun.”

“Mercan, sorun yok. Sadece tanıştık.”

Ömer’in araya girişi nezaket ve biraz da uyarıyla bezeliydi. Sanki bu kadar korktuğum bir adama böyle çıkışmama inanamıyormuş gibi görünüyordu. Fakat Müdür Baba ne şaşkıncı ne de gücenmiş.

“Biliyor musun, Elif’ten başka kimse için benimle böyle konuşmamıştın.”

Sonra Ömer’e döndü. Dik dik bakmayı bir kenara bırakmıştı. Şimdi ifadesi anlaşılmaz, her zaman olduğu gibi mesafeliydi. “Umarım bunu hak edecek birisindir, evlat,” dedi Ömer’e. Bize her zaman evlat derdi. Şey, bana pek değil. Onunla sürekli kavga etmeye çalıştığım için şefkatli yönü benim yanımda pek ortaya çıkmazdı.

“Hadi, sofraya geçelim.” Yasemin Teyze ortamı yumuşatmak ister gibi aramıza girdiğinde kocası kalkıp masaya geçti. Ömer de kalktı. Yanıma gelirken, “Sana ne söyledi?” dedim öfkeyle.

“Önemli değil.”

“Önemli. Eğer sana kötü şeyler söylediyse...”

Birdenbire güldü ve bu gördüğüm en kafa karıştırıcı şeylerden biriydi. “Onun gözüne girmeye çalıştığımızı sanıyordum,” dedi sessizce. “Sakin ol, bana kötü bir şey söylemedi.”

Haklıydı. Buradaydık çünkü bize güvenmesini istiyordum. Bu hâldeyken kalkmış, adamla kavga ediyordum... Ömer’e yüklenmiş olması beni neden bu kadar kızdırdı emin değildim. Bu sorunun cevabı sanki korkunç bir sır ve sırrı keşfedersem hayatım rayından çıkacaktı.

“Hadi, masaya geçelim.”

Kafa salladım. Ömer’in parmakları kolumu belli belirsiz okşadı. Yürümem için beni teşvik ederken dönüp ona bakmayayım diye tüm irademi kullandım. Masaya geçtik, beş servis vardı.

“İpek nerede?”

“Mutfaktaydı.”

“Ben giderim.” dedi Ömer. Oturmam için sandalyemi tutarken söylemişti bu cümleyi. Kendimi bir sahnede hissedererek oturdum. Yasemin Teyze olağan bir şekilde çorba servisi yapıyor, Müdür Baba da kendi doğasında, dik dik bana bakıyordu. “Ne?” dedim rahatsız olarak.

“Size iyi davranıyor mu?” Herkes neden bunu sorup duruyordu böyle?

“Tabii ki. Bana iyi davranmayan birinin yanında durmam.”

Bana güvenmemek için birçok şüphesi olduğuna emindim fakat bu doğrudu. Hayatımda hiçbir zaman sevgi dilenerek insanların peşinde gezmemiştim. Büyüdüğüm koşulları düşününce bu, nadir bir şeydi.

“Biliyorum, evlat, yine de nasıl olup da böyle fevri bir karar aldığını anlayamıyorum. Sen gördüğüm en mantıklı ve soğukkanlı çocuktun.”

“Bir mantık evliliği yaptım,” dedim hiç çekinmeden. “Şartları değerlendirdim, en iyi seçeneğim buydu.”

“Hayır. Bizimle konuşabilirdin. Başka yollar vardı.”

“İpek’in benimle kalmasının başka bir yolu yoktu. Şimdi bile korkmadan onu yanımda tutamıyorum.”

“İpek’i korumak istiyorsun, bu çok güzel. Peki, ya sen? Senin hayatını kim koruyacak, hayallerin ne olacak?”

“Bize hep koşulların her gün, her an değişebileceğini söyledin. Bazen iyi şekilde, bazen kötü şekilde. Önceliklerimizi iyi sıralamamızı, kendimizi öne koyarak seçim yapmamızı söyledin. Ne önceliklerimi sıraladığımda ne de kendimi korumaya çalıştığımda cevabım değişiyor. Okuldan ayrılmak beni üzebilir ama İpek’ten ayrılmak beni mahvederdi. Onun annesini tanımadan büyümesine izin verseydim koşullarım ne olursa olsun asla mutlu bir insan olamazdım. Belki de güzel evinde otururken hayatımı ve seçimlerimi yargılamayı bırakmalısın.”

“Sözlerine dikkat et, kızım.” Gücenmiş görünüyordu, daha önce yüzünde öyle bir ifade gördüğümü hatırlamıyordum. Ömer, kucağında İpek’le geri döndüğünde Yasemin Teyze telaşla kıpırdandı. İpek elinde bir magnet tutuyordu.

“Buzdolabındaki süslere bakıyordu, bir tanesini almasına izin vermeden onu oradan ayıramadım,” dedi gülerek. “Sorun değildir umarım.”

“İsterse hepsini alabilir. Onu bana ver, Ömerciğim. Siz yemeğinizi rahatça yiyin. Ben de bu tatlı kızla biraz hasret gidereyim. Gel bana, İpek.” Onu kucaklayıp yerine oturdu. Kocasına İpek’in ne kadar tatlı olduğunu söylüyor, onun şirinciklerine gülüyordu.

Ömer’in bana baktığını fark ettim. İlgili bakışlarında bir soru vardı. İyi olup olmadığımı bilmek istiyordu. Aslında ev sahiplerinin de yaptığı buydu. Fakat bir taraf beni gerginlikten kopma noktasına getirirken bir taraf yatıştırıyor, rahatlatıp güvende hissettiriyordu.

Ona gülümsedim. Müdür Baba bunu fark etti, ilgisi- ni tekrar bize çevirip yemek boyunca Ömer’in işini, bana

sağlayabileceği hayatı, ailesini, düşüncelerini sorgulayıp durdu. Sık sık gözlerimi deviriyordum. Sık sık Yasemin Teyze'ye kocasını durdurması için çaresiz bakışlar atıyordum ama Ömer her şeye sabırla ve dürüstlikle cevap veriyordu.

Bana sağlayacağı koşulların sorulması beni kızdırmıştı. Kendi ayaklarımın üstünde durmak için bu kadar çabalarken onun bana bakması gerektiğinin söylenmesi içimdeki asi kızı kıskırtıyordu fakat Ömer bundan hiç rahatsız olmuşa benzermiyordu. Beni mutlu etmeyi planladığını söylemişti.

Bu sözler rol gereği olmalıydı fakat öyle samimi görünüyordu ki kalbimin kırıldığını hissediyordum.

Yemekten sonra, çaylarımızı içerken Yasemin Teyze büyük bir fotoğraf albümü getirdi. Üstünde büyüdüğüm çocuk evlerinin ismi yazıyordu.

“Buna bakalım mı?” dedi nezaket dolu sesiyle. “Çocuklardan biri ne zaman bize gelse, hep bu albümleri görmek ister. Kaç yaşında olsalar da.”

Kanepede Ömer'le benim arama oturdu. İpek, fotoğrafları görünce merakla yaklaşarak kucağıma çıktı. Sonra bununla yetinmeyip Yasemin Teyze'yle aramıza sıkışarak albüme doğru eğildi. İlk sayfada yaklaşık on yıl önce bütün çocuklar, öğretmenler, personelle çektiğimiz bir fotoğraf vardı.

“Burada Mercan'ı bulabilir misin?” diye sordu Ömer'e.

“Fotoğraf net bile değil, nasıl bulsun?”

Böyle söylememe rağmen Ömer dikkatle eğilip koca grubu incelemeye başladı. Bulamazdı, bulamayacağına adım kadar emindim fakat bir an sonra parmağı yüzümün olduğu yere dokundu. “Bu, değil mi?”

“İhsan, gerçekten buldu,” dedi Yasemin Teyze mutlu bir şaşkınlıkla. İpek de parmağını Ömer'in parmağının yanına koymuş, mırıldanıyordu.

Fotoğraftaki yüzüm sıkılmış gibi görünüyordu. Tam yanımda ise güneşte altın rengi görünen parlak saçları, ıslıl ıslıl

gölümsemesiyle Elif vardı. Bu aylar sonra onun yüzüne ilk bakışımdı. Yüreğim dayanmadığı için gözlerimi kaçırdım.

“Hiç değişmemişsin,” dedi Ömer. “Hâlâ aynı çatık kaşlarla beni korkutuyorsun.” Yasemin Teyze küçük bir kahkaha attı. İhsan Hoca’nın bile dudakları kıpırdamıştı. “İyi,” diye düşündüm. Söylediği gibi ona güveniyordum ve gerçekten iyi iş çıkarıyordu.

“Hep biraz hırçındı,” dedi Yasemin Teyze. “Eminim sen bunu iyi biliyorsundur.”

Sayfaları çevirdik. Beraber büyüdüğüm, bazı dönemlerde aynı odalarda kaldığım, bazen yalnızca birkaç haftalığına gelip giden çocukların yüzlerine bakarak sessizce oturuyordum. Yasemin Teyze, Ömer’e bir sürü şey anlatıyordu. İpek de bu sırada her yüzü işaret ediyor, kim olduklarını öğrenmek istiyordu. Bir sayfa daha çevrildi ve Elif’le ikimizin net, güzel bir fotoğrafı ortaya çıktı. Burada on iki - on üç yaşlarında olmalıydık. Elif’in saçları örgülüydü. Benim uzun saçlarım ise sımsıkı bir atkuyruğuyla toplanmıştı. Birimiz beyaz teniyle, pembe yanaklarıyla, sevimli çilli yüzüyle elindeki yavru köpeği kaldırarak genişçe gülümserken birimiz kara saçları, yaz güneşinde sürekli bahçede durmaktan üç kat daha da koyulaşan esmer teni ve yüzünde hafif bir tebessümle diğer köpeği tutuyordu.

O fotoğrafın hemen altında ise muhtemelen çekildiğimizi fark etmediğim bir anda yalnızca benim görüldüğüm ve rahatça gülümsediğim başka bir fotoğraf vardı.

Bu fotoğrafı unutmuşum. Kahkahalarla güldüğüm tek fotoğraf olmalıydı. Ömer albümü hafifçe önüne çekti, fotoğrafa bakarken dudaklarında hoş bir tebessüm büyüdü.

“Bu fotoğrafların hepsi İhsan’ın analog makinesiyle çekildi. Her yıl birkaç film alır, makineyi kurumda bırakırdı. Personel onunla ara sıra çocukları çekiyordu. Bazen de çocuklar makineyi kaçırp rastgele fotoğraflar çekerd. Sene sonunda

fotoğrafları bastırıyorduk. Artık çocukların elinin altında tablet, bazılarında telefon olduğu için o kadar değer görmüyor makine ama hâlâ bunu yapıyoruz.”

“Çekilen fotoğrafların basıldığını hiç düşünmemiştim,” derken buldum kendimi. “Bu albümü on sekizimi doldurup da yurttan ayrılma vaktim gelene dek görmedim. Bir evde, bir albümde fotoğrafımızın olması beni çok duygulandırmıştı.”

Bunu daha önce kimseye söylememiştim. Elif böyle şeyleri yüksek sesle söylemekten hiç çekinmezdi. Duygularını açıkça yaşar, bu kadar açık olduğu için de sık sık incinirdi ama ben her şeyi içimde tutmakta ustaydım.

“Bunları alabilir miyiz?” dedi Ömer baktığımız iki fotoğraf için.

“Aslında bunları kimseye vermek istemiyorum ama seni kırmayacağım. Bekle, birkaç şey daha vereyim ki evinizde, kendi albümünüzde dursunlar.”

Aramızdan kalkıp konsolun çekmecelerini karıştırdı. Albümdeki standart fotoğraflardan daha büyük birkaç şeyle geri döndüğünde onların ne olduğunu hemen anladım.

Lise mezuniyetimizden birkaç fotoğraf. Elif’in düğününden bir tane. İpek doğduğunda çektiğimiz aile fotoğrafı. Bunları görmeye hazır değildim fakat öylece kucağıma bırakıldılar. Düğün fotoğrafı İpek’in tam önündeydi. Elif’in salonundaki çerçevelerde de benzer fotoğraflar vardı. İpek onlara bakmayı severdi. Belki bu yüzden, fotoğrafı hatırladı ya da belki de hatırladığı şey annesinin varlığıydı. Henüz çok küçük olduğu için Elif’i sormayı bırakması uzun sürmemişti. Benimle olan rutinine çoktan alışmıştı. Bu düşünmeyi reddettiğim bir meseleydi.

Minik parmaklar Elif’in yüzüne dokundu. Sonra başını kaldırıp bana baktı. Annesinden aldığı kocaman, mavi gözleri merakla doluydu. “Anne?” diye sorduğunda dudaklarım keskin bir solukla aralandı. Ağlamamak için elimden geleni

yaptım. Ona gülümseyerek cevap vermek için elimden gelen her şeyi yaptım.

“Evet, canım. Annen ne kadar güzel, değil mi?”

“Anne nerede?”

Keşke buna nasıl cevap vereceğimi bilseydim. Gözyaşlarım akmaya başladı. Dudaklarımı öyle sert ısırıyordum ki ağzıma kan tadı doldu. Ömer, İpek’i kucağına çektiğinde annesinin güzel bir yerde olduğuna dair bir şeyler mırıldanıp, konuyu değiştirerek onun dikkatini dağıtmaya çalıştığında kendimi toplamak için elimden geleni yaptım. Fakat yas içimden öyle bir kuvvetle yükseliyordu ki toprağa gömüldüğümü hissediyordum. Her yer karanlığa boğuluyordu.

Sonra mucizevi bir şey oldu. Ömer’in parmakları yumruk olmuş elimi sardı. O eli kucağına çekip albümün sayfalarını değiştirmeye devam ederken boğulduğum karanlıkta ince bir ışık parladı. Kendimi o ışığa, elimi saran sıcaklığa sıkıca tutunurken buldum.

Yaşlı kirpiklerimi birkaç kez kırıp bakışlarımı kaldırdığımda Müdür Baba’yla göz göze geldik. Yüzü öyle ifadesizdi ki neden bana bu kadar dikkatli baktığına dair hiçbir tahminim yoktu. Üzülüyor mu yoksa benim İpek’le ilgilenemeyecek kadar zayıf olduğumu mu düşünüyor, bilmiyordum. İkinci seçenekten çok korktuğum için Ömer’e biraz daha yaklaşma arzusuyla kıpırdandım.

Kendimi toparlayana dek beni kendi hâlime bıraktılar. Zaten kısa bir süre sonra da kalkmamız gerektiğini söyleyerek ayaklandık.

Yasemin Teyze, “İyi ki geldiniz,” diyerek kapıdan geçirdi bizi. Müdür Baba karısının arkasında duruyor, biz ayakkabılarımızı giyerken İpek’i kucağında tutuyordu. Bu akşam öyle yorulmuştum ki adım atacak takatimin kalmadığını hissediyordum.

Ömer, İpek'i alıp arabaya geçerken ben de ev sahipleriyle vedalaşarak arkasından gittim. Müdür Baba'nın bir şeyler söyleyeceğini düşünmüştüm ama öyle olmadı.

Arabaya bindiğimizi hatırlıyordum fakat bir an sonra zihnim boşluğa düştü. Kendime geldiğimde Ömer omzumu hafifçe okşuyordu.

“Mercan, uyan.” Gözlerimi açtım. Kapıyı açmış, bana doğru eğilmişti. Yüzü yüzüme öyle yakındı ki neler olduğunu anlayamadım. Loş ışıktaki, Ömer'le burun buruna durmamın sebebi ne olabilirdi?

“Ah... Ne oldu?”

“Eve geldik,” dedi sakince. Bu kelimeler bütün akşam korkudan kaskatı kesilmeme sebep olan duygularımı yumuşattı. Her yana dağılan sivri uçlu parçalarım battıkları yerden çıkıp birbirlerine yaklaştılar. Uzun, çok uzun zaman sonra ilk kez içimde bir aidiyet duygusu yeşerdi.

Bu, az sonra gireceğimiz eve karşı beslediğim bir aidiyet miydi yoksa karşımdaki parlak gözlerin etkisi miydi bilmiyordum. Fakat bu hissi çok sevmiştim.

23. BÖLÜM

Banka hesabıma bakmak uzun zaman sonra ilk kez beni panik atağa sürüklemiyordu. İlk işimi teslim etmiş, karşılığında da cömert bir ödeme almıştım. Verilerde bir sorun bulup çözmem işverenimi etkilemiş olmalıydı ki bana hemen yeni bir proje vereceğini söylemişti. Çok heyecanlıyım. Bunu öğrendiğimden beri Ömer'i aramak, başarıyı onunla paylaşmak istiyordum fakat bir çekimserlik beni engelliyordu.

Hale tam da bu sıralarda çilekli pastayla ziyarete geldi. İpek zil sesini duyduğu an kalkıp kapıya son sürat koştu. Arkasından gelip kapının kilidini açmamı sabırsızlıkla bekledikten sonra Hale'yi görünce neşeli bir çığlık atıp kollarını ona uzattı.

"En sevdiğim prensesi görmeye geldim!" diyen Hale'yle kucaklaşmalarını izlerken içimde hem iyi hissettiren hem de kalp kıran bir duygu filizleniyordu. Elinden sallanan kutuyu alıp içeri geçmesini söylediğimde coşkulu sarılmalarını bitirip bana döndü.

"Haber vermeden geldim ama müsait miydin?"

"Evet. Gelsene."

"Bana kızdın mı?" diye sordu bir parça mahcubiyetle. "Gelmeden önce arayacaktım ama unutmuşum. Yukarı çıkarırken fark ettim."

Abisinin evine gelirken arayacak bir kız değildi. Ailede birbirlerine çok yakın olduğundan kimseyle böyle bir ilişkileri olduğunu sanmıyordum. Bana karşı bu hassasiyeti göstermesi hoştu fakat bir yandan da beklenmedik bir şekilde kötü hissettiriyordu. Hale'yle konuşurken sık sık böyle hissediyordum.

“İçeri gel. İpek'le oyalanıyorduk. Dün ilk işimi teslim ettim. Bugün tamamen boşum.”

“Öyle mi? Tebrikler.”

Tereddütlü bir gülümsemeyle ona baktım. “Şey. İlk ödemi de aldım. Pastayı ben almalıydım yani.”

“Aa,” dedi Hale muzip bir ifadeyle. “Pastayı zaten aldığımıza göre sen de bana kahve ısmarlayabilirsin. Hadi dışarı çıkalım!”

“Başka bir gün çıkarız,” dedim gülerek. Onu salona doğru hafifçe ittim ama oralı olmadı.

“Hayır, şimdi çıkıyoruz. İpek'imle gezmeye gitmek istiyoruz. Değil mi, balım?”

İpek ellerini havaya kaldırıp var gücüyle bağırdı. “Eveeet.”

“O zaman hazırlanalım!”

“Hazırlanalııım.”

“Hadi yürü teyzesi, bize giysilerimizi göster. Süsleneceğiz.”

Arkama geçip beni yatak odasına doğru yürümem için zorlayınca gözlerimi devirdim fakat içimde bir heyecan, dudaklarımda gizli bir gülümseme vardı.

“İyi. Belki İpek'e de yeni bir elbise alırız.”

“Duydun mu, İpek?”

Hale onu heyecanlandırmak için incecik bir sesle elbiselerden, pembelerden bahsetmeye başladı. Yatak odası onunla İpek'in kahkahalarıyla dolarken hazırlandık. Gözlerim sık sık telefonuma dönüyordu. Ömer'in eve gelmesine daha birkaç saat vardı. Biraz mağaza gezineceksek belki bize

katılabilirdi. Ona güzel bir şey ısmarlamak istiyordum. Paramı dikkatli harcamalıyım. Hatta para harcayacak her şeyden kaçınmalıyım fakat onun için bir şey yapmayı o kadar çok istiyordum ki bu bir ihtiyaca dönüşüyordu.

“Acaba Ömer’in anahtarı var mı?” derken saçlarımı topluyordum. Oldukça ilgisiz görüldüğümünden emindim. Hisleri yüzünden okunan birisi olmadığım aşikâr olsa da sanki bilmediğim bir şey anlaşılmış gibi gergindim.

Hale hoş desenlerden oluşan başörtüsünü düzeltirken ay-nadan bana baktı. “Sorsana.”

“Sen sorabilirsin.”

“Ben ona küsum, hiçbir şey soramam.”

“Neden?” Tarağımı bırakıp ona döndüm. Hale yüzünü buruşturup omuz silkti.

“Bazen abime küserim.”

“Sebepsiz yere mi?”

“Sebeplerimi anlamadığı için diyelim.”

“Söylemek istemiyorsan tamam. O zaman ben arayayım.”

Bana imalı, eğlenen bakışlarla döndü ama bunu ustaca görmezden gelerek odadan çıktım. Telefonumdaki Ömer Karayel ismine dokunurken ağzım kurudu. Arama beklediğimden çok daha hızlı cevaplanınca ise telaşlandım. “Mercan?” Ömer’in sesi gürültülü bir yerden geliyordu.

“Ah. Selam!” Sesini duyunca bir anda zihnimdeki her şey yok oldu. Sanki bembeyaz bir zeminin ortasında, hiçbir şey anlamadan öylece kalakalmış gibiydim.

“Aleykümselam,” deyişini bir sürtünme sesi takip etti. Ardından bir kapının kapandığını duydum. Karşıdaki hışırtı artık kaybolmuştu.

“Rahatsız mı ettim?”

“Hayır, toplantımız bitmişti. Ne oldu? İpek iyi mi?”

Onu hiç aramadığım düşünülürse bunu sorması normaldi ama yine de biraz üzüldüm. “İyi, iyi. Tamamen iyileşti, biliyorsun. Şey, ben...”

“Bir sorun mu var?”

Bu diyalogun giderek tuhaflaştığını fark ettiğimde derin bir nefes alıp bir çırpıda konuştum. “Hayır. Hale burada. İlk maaşımı aldığım için ona bir şeyler ısmarlayacağım. Belki anahtarın yoktur diye aradım.”

Bir cevap bekleyerek gözümü pencereye diktim. Kalbim hızla çarpıyor, bu telaş beni soluk soluğa bırakıyordu. Sonunda aramızdaki kısa sessizliği yumuşatan bir ses çıkardı. “Hımm... Beni de davet etmen için anahtarımın olmadığını mı söylemeliyim?”

Yakalandığım için hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Ağzımdan gülüşe benzer tuhaf bir soluk çıktı. “Hayır... İstersen sen de gel.”

“Sen ister misin?”

Sanki biri yüzüme kamera doğrultmuş, aslında her şeyi biliyormuş gibi hissediyordum. En başından gelmesini umarak onu aramışken ne diye bizi bu duruma düşürdüğümü sorsalar utancımdan ölürdüm. Fakat ondan bir şey istemek benim için hâlâ çok zordu.

Birinden bir şey istemek, birine ihtiyaç duymak beni korkutuyordu. Sanırım bunun sebebi en başından en çok ihtiyaç duyduğum insanlar tarafından terk edilmektir. Bu yüzden her hücrem umursamaz bir cevap vermem için yalvarıyordu ama Ömer’i umursamamayı artık başaramıyor gibiydim.

“İsterim,” dedim bu yüzden. Sonra bir gülümsemeye ekledim. “İstersen seni kuru fasulye-pilav yemeye götüreyim.”

“Hale o kadar çok söylenir ki gittiğimiz yerden kovuluruz. Bu seferlik onun dediği olsun, bir dahakine benim istediğim yere gideriz.”

Başka bir seferden bu kadar kolay bahsedilmesi bana mümkün görünmüyordu ama omuzlarımdaki sertliği biraz olsun yumuşatmayı, ona ayak uydurmayı çaresizce istiyordum.

“Tamam, öyle yapalım.”

“Tamam. Çıkınca arar, yanınıza gelirim.”

Parmaklarım atkuyruğumun ucuna dolandı. Zihnimdeki o tuhaf sessizlik yerini hoş bir uğultuya bırakmıştı. “Anlaştık.”

“Mercan.” Kapatmak üzereyken durdum. Bir an bekledikten sonra devam etti. “Aramana sevindim.”

Dudaklarımda dolanan hafif tebessüm ansızın büyüyüp yüzümde görmeye alışık olmadığım koca bir gülüşe dönüştü. “Görüşürüz.”

Telefona bakarak dalgın bir hâlde arkama döndüm. Ne yazık ki Hale de salona gelmek için tam o anı seçmişti. Yüzüme bakınca kaşlarını öyle tuhaf bir şekilde kaldırdı ki yüzünde oluşan aptal ifade beni güldürdü.

“Ay, bu ne be,” dedi Hale gülüşünü bastırmaya çalışırken. “İçine cin mi girdi ne oldu?”

Güldüm, inanamıyormuş gibi elini kalbine götürdü.

“Off, çekil. Salak.”

“Aa, bana salak mı dedin? Hem de sevgi dolu bir şekilde?”

Arkamdan seslenişini duymazdan gelip banyoya girdim. Bu kardeşlere hakaret edildiğinde neden sevindiklerini yalnız Allah biliyordu.

Kısa bir süre sonra dışarıya çıktık. Bu mahallede daha önce giysi alışverişi yapmamıştım, mağazaların olduğu yeri bilsem de Hale’yi takip etmeyi tercih ettim. Neticede burada büyümüşü, her yeri avcunun içi gibi biliyordu. Bizi önce bir bebek mağazasına götürdü. Her yerde öyle güzel şeyler vardı ki dilediğim gibi alışveriş yapamayacak oluşuma üzül-düm. İşlevsel olanla en güzel elbiseyi almak arasında bir seçim yapmam gerekiyordu, zira İpek hızla büyüyordu. Yanında getirdiği kıyafetlerin bir kısmı ona artık küçük gelmeye başlamıştı. Bir mağazaya girene dek ona almam gerekenleri zihnimde listelediğimin bile farkında değildim.

Kendime bir öncelik sırası yaptım. Geceleri çok soğuk oluyordu, yeni bir eşofman takımı almalıydım. Bir pantolon

ve kalın bir üst almaya karar verdim. Bir de elbise alacaktım. Bu kadarı bütçem için iyi olmazdı ama İpek'in görünce âşık olduğu kabarık etekli pembe bir elbiseye bakışını gördükten sonra öylece geçip gitmem imkânsızdı. Üstelik aylardır beraberdik ve ben ona hiçbir şey alamamıştım.

Her şeyi bir yaş büyük alıp kasaya gitmeye hazırlandım ama Hale elbiseyi alıp etiketini görünce kaşlarını kaldırdı. "Büyük almışsın."

"Evet. Çok hızlı büyüyor. Daha uzun süre giyer böyle."

"Ama bu elbise büyük bedenle güzel görünmez ki. Kendi yaşını alalım."

"Hale."

Beni dinlemeden reyonların arasına koştu. İpek de elbisesini kaçırdığını düşünmüş olmalı ki kucağımdan tereyağı gibi kayıp onun peşinden, mağazayı yıkacak bir çılgınlıkla koşturdu.

Elimdeki birkaç parça giysiye baktım. Ben çocukken, yılda bir ya da iki kez alışveriş günlerimiz olurdu. Yurttaki görevliler bizi alışverişe çıkarır, ihtiyaçlarımız doğrultusunda bir şeyler alırdı. Genç bir kız olana dek hep seneye de olacak kadar büyük şeyler almıştım. Bir elbise hatırlıyordum, o elbiseyi çok istediğimi ama ihtiyaç dahilinde olmadığı ve bütçeyi aştığı için almayı teklif dahi edemediğimi. Bunlar şimdiye dek üstünde düşündüğüm üzücü anılar olmamıştı ama pembe elbiseyi Hale'nin elinden almak için çırpınan İpek'e bakarken kalbim kırılıyordu. *Ona en güzel elbiseleri almak istiyordum.*

İpek'in komik öfkesiyle baş edemeyen Hale bana dönüp sessizce yardım istedi çünkü minik yeğenim ortalığı birbirine katıyordu. İşime karıştığı için Hale'ye oh olsun demeliydim fakat bunun yerine iç çekerek yanlarına yürüdüm.

"İpek, bağırma artık."

"Senin yaşına olanı alacağız diyorum. Böyle bağırmanı nereden öğrendin ya?"

Hale'nin bir parça çaresiz, bir parça öfkeli serzenişiyle eğlenerek askıdan başka bir pembe elbise aldım. Sakinleşmesi

için İpek’e bunu gösterecektim fakat birden dikkati arkama yöneldi. Ağlamaklı bir sesle patır patır koşmaya başlayınca dönüp baktım. Ömer mağazadan içeri giriyordu. Kollarına koşan İpek’i yakalayıp ağız dolusu anlaşılmas kelimesini şaşkınlıkla dinledikten sonra sorularla dolu bir ifadeyle bana döndü.

İpek küçük parmağını Hale’ye uzatmış incecik, öfkeli sesiyle ve minik kırmızı suratıyla öyle komik söyleniyordu ki gülmeye başladım.

“Melek gibi çocuğa ne yaptın?” dedi Ömer kardeşine.

“Ben de melek sanıyordum ama içinden cadaloz çıktı.”

“Tanıdığım tek cadaloz sensin, Hale ve neyse ki bu çocuk sana hiç benzemiyor. Ne oldu, sarı civciv? Ama ağlamadan konuşman lazım.”

İpek dünyanın en tatlı iç çekişiyle parmağını uzatıp, “Benim elbisem,” dedi yarım kelimeleriyle.

“Hale mi aldı? Benim tişörtlerimi de hep alır. Böyle kötü huyları var işte, ne yapalım?”

İpek onun ne söylediğini anlamadı ama dudaklarını büküp üzgün numarası yapmaya devam etti. Her gün yeni bir huy ediniyor, yeni şeyler öğreniyordu ve ben bunları izlerken tuhaf bir gururla doluyordum.

“Senin elbisen burada, İpek,” dedim elimdekini göstererek. “Ben elbiseni kurtardım.”

“Çok iyi ya, çocuğu bana düşman edelim. Bundan çıkarımız ne olacaksa artık!”

Ömer, Hale’yi kabaca iteklemeye çalışırken Hale de barışmak için İpek’e dondurma almayı teklif ediyordu. Çok çabalaması da gerekmedi esasında. İkinci soruşunda yeğenim kendini onun kucağına attı ve beraber çıkışa doğru yürüdüler. Uğruna çığlık çığlığa bağırdığı elbiseyi unutmuştu bile.

Onlar çıkana kadar arkalarından baktık, sonra aynı anda birbirimize döndük. “Burada ne arıyorsun?” derken sesimde gülümsemenin rengi vardı.

“Biraz erken çıktım. Hale az önce mesaj atınca direkt buraya geldim. Herhâlde çocuğu krize sokmadan önce yazmıştı.”

Gözlerini kısarak kapıya doğru bakması beni güldürdü. Beklenmedik bir anda onu görmenin iyi hissettirdiğini anladığım bir andı bu.

“Ben şunları ödeyeyim,” diyerek kasaya doğru döndüm ama söylediği şey arkama bakmama sebep oldu.

“Neler aldın?”

“İhtiyacı olan birkaç parça. Artık giysileri küçük gelmeye başladı. Çok hızlı büyüyor,” derken içim biraz burkuldu.

“İpek bunu sever mi?”

Elinde lila, üzerinde minik çiçekler olan müslin bir elbise tutuyordu.

“Ben elbise aldım zaten.”

“Onu sormadım, sever mi? Ben de İpek’e bir şey almak istiyorum.”

Kızgın hissetmeyi bekledim, zira ne zaman eksik yanlarımı ortaya serecek bir iyilik sunulsa hep öfkelenirdim. Çocukluğumdan beri bu böyle olmuştu. Fakat öyle hissetmiyordum. Sadece ona sitem dolu bir tavırla baktım.

“Ömer.”

“Ne? İpek’e bir şey almam yasak mı?”

“Ona her gün bir şey alıyorsun zaten.”

“Ne yapayım? Çok param var,” dedi omuz silkerek. Her nasılsa bu beni güldürdü. Zengin biri olmadığını ikimiz de biliyorduk ama evet, bir çocuğa hediye almanın onu zorlamayacağı aşikârdı. Belki bu yüzden ona müsaade edebileceğimi düşündüm. Belki de sebebi elindeki elbiseyi bana göstererek hevesli, masum bakışlarla cevabımı bekliyor oluşuydu.

“İyi, sen bilirsin.”

Bir sevinç hareketi yapıp reyonların arasına karıştı. Uyarırcasına seslendim ama sonra İpek’in hediyelerini engellemek için bu kadar çabalamaya mantıklı bir sebep bulamadım.

En azından benim aldıklarımı ödemeye çalışmıyordu. Ben kasadan geçene kadar ortalarda görünmedi. Sonunda geldiğinde elinde birkaç takım giysi ve iki elbise vardı. Onaylamayan bakışlarımı üzerine dikip işini halletmesini bekliyordum, tavrımın kesinlikle farkındaydı ama değilmiş gibi yapmak için uğraşıyordu. Bu kadar şey almasından hoşlanmamıştım ama tartışmak da istemiyordum.

Elimizde poşetlerle karşıdaki dondurmacıya geçtiğimizde İpek'i yüzü, elleri, elbisesi dondurmaya bulanmış hâlde bulduk. Hale elinde birkaç ıslak mendille çocuğu temizlemeye çalışırken canından bezmiş görünüyordu.

"Anne olmaya uygun biri olmadığım ortaya çıktı," dedi abisine bakıp. "Artık evlenmek için bir sebebim kalmadı."

"Hayatta olmaz. Bir ömür seninle uğraşamam, Hale. Git bir adamı harika biri olduğuna inandır."

"Kocanın ne pis bir insan olduğunu görüyor musun?"

Bunu bana söylemişti elbette. Aramızdaki esas ilişkiyi bilen tek insanın bile Ömer'den *kocan* diye bahsetmesi karşısında bir parça dehşete düşmeliydim sanırım. Ama artık bu tepkiler modası geçmiş gibi hissettiriyordu. Sürekli endişeli olmak zordu. Onlara ve şakalarına alıştıkça ayak uydurmak da zordu. Artık bunun için çabalamak beni daha fazla yoruyordu.

"İpekçiğim, ne oldu böyle?"

Onu azarlamaya niyetlenmiş olsaydım bile küçük dişlerini sergileyerek gamzelerini ortaya çıkardığı an bunu yapmam imkânsız olurdu.

"Bu kadar güzel bir çocuk olduğun için şanslısın," dedi Hale. "Yoksa bu cadalozlukla sana kimse katlanamazdı, bücür."

"Şimdi sana nasıl katlanamadığımı göreceksin."

Ömer kardeşini İpek'ten uzaklaştırmaya çalışınca Hale de onun elini ısırmağa kalktı. Bu İpek'i kızdırınca yine

üçü birbirlerine girdiler. Aralarındaki tek yetişkin olmanın sorumluluğunu alıp sesimi yükselttim.

“Yeter! Düzgün davranmayacaksanız eve dönelim. Bu ne böyle? Ömer, Hale’yi görünce neden on iki yaşına dönüyorsunuz?”

Bunu gerçekten merak ediyordum çünkü benim yanımda her zaman ölçülü ve olgun davranıyordu. Fakat onu ne zaman ailesinin yanında, rahat olduğu bir vakitte görsem çocuklaştığını fark ediyordum.

Ömer, Hale’yi bırakmış, biraz utanmış görünse de duruşunu dikleştirerek ciddi bir tavır takınmıştı. Kardeşi ise kıs kıs gülüyordu.

“Asıl soru senin yanında neden farklı davrandığı mı olmalı acaba?”

Bunu bir imayla söylemişti. Ömer onun gömleğinin sırtını kavrayıp dışarıya sürüklerken ne demek istediğine kafa yormadım. Asıl takıldığım nokta Ömer’in benim yanımda hep daha ciddi, daha temkinli olduğu gerçeği idi.

Ben de öyleydim fakat ben herkesin yanında aynıydım. Ömer ise belli ki yalnızca rahat hissettiği insanların yanında çözülüyordu. Bunda canımı sıkacak bir şey yoktu, aramızda hep mesafeli bir iletişim olmuştu. Yine de uzun zaman sonra ilk kez birinin yanımda diken üstünde olduğunu fark etmek beni üzmüştü.

İpek dondurmasını bitirince hep beraber sahile doğru yürüdük. Okul bir süre önce başlamıştı. Hale sınıftakiler, hocalar ve ödevler hakkında gevezelik ederken sanki ben hiç o okulda olmamışım gibi hissediyordum. Söyledikleri beni üzmüyordu ya da üzmediğine kendimi inandırmakta çok iyiydim. Böyle düşüncelerden kendimi itinayla uzak tutuyor, şu anki durumumun hayatım için çok daha mühim olduğunu söylüyordum.

Kahve için çıkmıştık ama kendimizi hamburger yerken bulduk. Bu Hale’nin fikri olduğu için hamburger hesabını

abisinin ödemesi gerektiğini söyledi ve bu konuda upuzun bir konuşma yaptı. Ömer gözlerini devirerek masadan kalkana dek susacağı anı sabırla bekledim ama Hale'nin hain ifadesine bakılırsa insanların sabrını zorlamayı seviyordu. Gerçi bunun hep farkındaydım.

Kahveleri ben ısmarladım. Hale çantasından unuttuğumuz, ezilmiş küçük pasta kutusunu çıkarınca birkaç tatlı daha almaya karar verdik. En son ne zaman bu kadar çok yediğimi hatırlayamıyordum. Bir yemeğin tadını çıkarmayalı asırlar olmuştu sanki. Saat epey ilerlemiş, sahil soğumaya başlamıştı ama iyi vakit geçiriyordum. Kendimi uzun zamandır olmadığı kadar genç, tasasız hissettiğim gerçeğinin farkındaydım ve kendime biraz izin vermenin sakıncası olmayacağına inanıyordum.

“Biraz yürüyelim mi?” dedi Ömer.

“Rüzgâr çıktı. Siz yürürken biz de İpek’le pastamızı bitirelim. Sonra gideriz bence. Değil mi, Mercan?”

İpek hâlinden memnun görünüyordu. Gördüğü ilgiden biraz şımarmıştı ama onun bazen şımaracak konforu olması benim için rahatlatıcıydı. Dördümüz ilk kez bu şekilde vakit geçirmiştik ve bu güzeldi. Aslında, kendimi içime soktuğum durumu düşününce Ömer’in neden rahatsız olmadığını anlamıyordum. Müdür Baba, İpek’in yasal bir şekilde bizde kalması için bizi gözlemlerken aramızda bir anlaşma süresi yokmuş gibi davranıyorduk. Ben bunu başka çarem olmadığı için yapıyordum, Ömer’in motivasyonunun ne olduğunu merak etsem de asla soracak kadar cesur hissetmeyecektim.

“Olur,” derken buldum kendimi. Biraz yürüyüş yapmak zihnimdeki soruları yatıştırırdı belki.

Dışarıya çıktık. Yan yana, sessizce yürüdüğümüz birkaç dakikanın ardından Ömer bir şey söyleme ihtiyacı hissetmiş gibi konuşmaya başladı. “Kenan yeni projeden bahsetti mi?”

“Birkaç güne iletişime geçeceğini söyledi.”

“Beni de aradı. Çalışmandan çok memnunmuş.”

“Öyle mi?”

Yaptığı işle övülmek herkesin hoşuna giderdi şüphesiz ama benim için en büyük gurur kaynağı buydu. Genişçe gülümsemekten kendimi alamadımı.

“Evet, ne kadar iyi olduğunu bilmiyor muydun?”

“Yine de duymak iyi hissettiriyor.”

“Anlaşıldı, iyi olduğun konularda seni övmekten çekinmeyeceğiz demek ki.”

İlgi meraklısı ya da övülmeye muhtaç biri değildim ama onun da böyle söylemediğini biliyordum zaten. Bu yüzden itiraz etmeden bir gülümsemeyle cevap verdim.

Saçlarımı sıkıca topladığıma seviniyordum çünkü rüzgâr giderek sertleşiyor, atkuyruğum yüzüme savruluyordu.

“Hale’nin okuldan bahsedip durması canını sıkıyor mu?”

“Hayır. Neden siksın ki?”

“Bilmem. Seni üzmesinden endişelendim.”

Saçımı yanağımdan çekip ona bakarken midemde hafif bir boşluk, içinde tüy gibi bir çırpınış vardı. “Ben iyiyim, teşekkür ederim.”

Bana bir şey söyleyecekti, önemli bir şey. Bunu gözlerine yerleşen parlak bakışlardan anlayabiliyordum. Fakat sonra biri ona seslendi ve aramızdaki bu an kayboldu.

“Ömerciğim?” Aynı anda sese doğru döndük. Orta yaşlı bir kadın yaklaşıyordu. “Seni görmek ne güzel. Nasılsın, yavrum?”

“İyiyim, sağ ol. Sen nasılsın, Eda Teyze?”

“İyiyim. Nişandan beri seni hiç görmedim. Olanlara çok üzüldüğümü söyleyemedim sana. Ama ne yapalım canım, kader bu da. Üzülme sakın.”

Ömer yanımda gerildi. Gözlerimi kadından ona çevirip duruşundaki sıkıntıyı fark ettiğimde daha önce dikkat etmediğim detaylar birden zihnime doluşmaya başladı. Hale bizi tanıştırdığında Ömer bazı sağlık sorunları yaşadığını ve

nişanının bozulduğunu söylemişti. Herkesin bunun hakkında konuştuğundan söz etmiş, üzerindeki baskıdan bu evlilikle kurtulabileceğini söylemişti. Pilav yemeye gittiğimiz gün nişan bozulduktan sonra zor zamanlar geçirdiğinden bahsetmişti.

Bütün bunları hiç düşünmemiştim. Kendimle ve dertlerimle öyle meşguldüm ki Ömer'in sıkıntıları beni ilgilendirmemişti. Şimdi ise sormuş olmayı diliyordum. Neden bu kadar zorlandığını merak ediyor, sebebinin aşk olup olmadığını bilmek istiyordum. Fakat bilip bilmemem önemli değildi. Benim için yaptığım onca şeyden sonra birinin karşısına geçip geçmiş hakkında canını sıkmasına izin vermezdim.

Ömer'e bir adım yaklaştım. Neredeyse kolunun altına girmiştik ki bu, onun için beklenmedik olmalıydı. Kadının bakışları hemen bana döndü. Bana şöyle bir bakıp, "Arkadaşın mı?" diye sorarken kaşları havadaydı.

"Eşiyim," deyiverdim. Bu da ilk kez kullandığım kelimelerden biriydi ama bu sefer söylerken ne tereddüt etmişim ne de çekiniyordum.

Ömer'e o kadar yakın duruyordum ki hafif bir nefes verdiğini duymaktan ziyade hissettim. Elini hafifçe omzuma doladı. "Mercan, bu Eda Teyze. Burcu'nun teyzesi."

Burcu kim bilmiyordum ama ikiyle ikiyi toplamak zor değildi. Kadının bana nasıl baktığı düşünülürse ona nezaket beslememem normaldi. Eski, Hale'nin deyimiyle nemrut kişiliğim hızla ortaya çıktı. Kadına dümdüz bakıp, "Merhaba," dedim.

"Hiç duymadık evlendiğini."

Benimle konuşmuyordu ama araya girmekten hiç gocunmadım. "Sizi çağıramadık, kusura bakmayın."

Kadın, Ömer'e beni uyarmasını bekliyormuş gibi bakıyordu ama çok beklerdi. "Tabii. Biz de seni çağırmadık sonuçta. Burcu hamile, biliyor musun?"

Ömer'in omzumdaki eli ağırlaştı. Cevap vermeden önce birkaç saniye bekledi ama konuştuğunda sesinde bir renk yoktu.

“Tebriğimi iletirsin. İyi akşamlar.”

Bir şey söylemesine kalmadan yanından geçip gittik. Kolu bir süre omzumda kaldı ama yeterince uzaklaştıktan sonra geri çekildi. İşime bakmaya, yolumda yürümeye devam etmeliydim. Bunu yapmakta zorlandığım hiç olmamıştı ama şimdi içimi dürtten konuşma arzusuna engel olamıyordum.

“Üzıldün mü?”

“Ne?”

Rüzgâr giderek artıyor, rahatça yürümek zorlaşıyordu. “Kadının söylediği şeye üzıldün mü?”

Ömer'in bu kadar şaşırdığı şey soru muydu yoksa bunu sormuş olmam mı emin değilim ama cevap vermeden önce bana açık bir hayretle baktı, sonra güldü. “Hayır, üzülmedim. Çocuğu olmasını çok istiyordu, mutlu olmasını isterim.”

İçimde beklenmedik bir kıskançlık uyandı. Öyle ani ve inkâr edilemez bir şiddetle yükseldi ki buna inanamadım. “Onu seviyor muydun?”

Bunu neden sorduğumu bilmiyordum. Soru ağzımdan çıktığı an cevabını asla istemediğime karar vermişken üstelik. Ömer rüzgârdan karışan saçlarını düzeltti. Etrafa bakarak biraz zaman öldürdü, tam da cevap vermek zorunda olmadığını söylemek üzereyken konuşmaya başladı.

“Emin değilim. Bazen insanları sevdiğimizi düşünüyoruz ama sonra yaşananlar o sevgiyi değersizleştiriyor. Geçmişteki sevgi aşk mıydı, bilmiyorum ama artık ona karşı bir his beslemediğime eminim.”

Cevabı beni tatmin etmemişti. Geçmişte sevdiğin birini artık sevmemek ya da eskiden aşık olduğunu düşünürken bunun doğru olmadığına karar vermek aklıma yatmıyordu. İnsanların anlattığı aşk böyle bir şey değildi. Aşk yaralasa da acı verse de unutulacak bir şey değilmiş gibi anlatılırdı.

Bir sürü şey sormak istiyordum. Bu ayrılık onu incitti mi, hâlâ onu düşünüyor mu, evlendiğini duyduğunda ne hissetmişti? Cevaplarını bilmek istiyordum. Fakat içimdeki gururlu yan bunları sormama izin vermedi. Kimsenin bana bu kadar özel sorular sormasını istemiyorken Ömer'i böyle daraltmaya hakkım olmadığını düşündüm.

Bende bir sorun olduğuna emindim çünkü bu sessizlikten rahatsız oluyordum. Bir şey söyleme ihtiyacım hayatta hiç bu kadar şiddetli olmamıştı. İleride küçük tezgâhlar görünce bahane olarak bunu kullandım.

“Şuraya bakalım mı?”

“Gel,” dedi yalnızca. Elini sırtıma koyup beni kenara çektiğinde kalbim heyecanla çarptı ama yanımdan geçen bisikletlileri fark ettiğimde bir parça hüsrana uğradım.

Tezgâhlara yaklaştık. Yan yana dizilmiş küçük masalarda çeşitli takılar satılıyordu. Doğal taş, seramik, epoksi üzerine ayrılmış tezgâhlara bakarken bir kadının elindeki camı oyarak kolyeye dönüştürüşünü izlemek için durdum. Birkaç kişi daha izliyordu. Kadın, önündeki ateş rüzgârdan sönmese diye kutuya benzer bir şeyin altında çalışıyordu. Tuttuğu parçanın eriyen ucunu sık sık çeviriyor, bazen bir penseyle dokunuyor, bazen de havaya doğru kaldırıp soğuması için üflüyordu.

Ömer'e cam parçasının böyle erimiş gibi görünürken ne kadar güzel olduğunu söylemek için başımı kaldırdığımda onu sıranın sonundaki masada gördüm. Oradaki kadınla konuşuyor, tezgâhtaki takılara dikkatle bakıyordu. Cama olan ilgimi kaybetmem için bu kadarını görmek yeterliydi. Yerimden ayrılıp yanına gittim.

Rüzgâr birdenbire kesildi. Bulutların arasından çıkan akşam güneşi masaların üzerindeki taşları, deniz kabuklarını, cam boncukların üzerini parlatıyordu.

Ömer'in baktığı masanın üzerinde küçük taşlar, renkli seramik kırıkları ve ince cam parçaları vardı. Masanın

arkasında oturan kadın önündeki tahta tabla üzerine minik parçaları cımbıza benzer bir şeyle tek tek yerleştiriyor, bir mozaik desenini tamamlıyordu. Tablaya yerleştirmek üzere seçtiği parçalara baktım. Kırılmış bir vazonun minik parçaları gibiydi ama hepsi başka bir objenin kırığı gibi birbirine hiç benzemiyordu. Ömer'in yanında durduğumda, kadın bana gülümseyip, "Sahiden çok güzelmiş," dedi.

"Efendim?"

"Eşine mozaik sanatından bahsediyordum. Bakmak ister misin, canım? Yanıma gelebilirsiniz." Ömer sorar gibi bakınca hafifçe omuz silktim. Beraber masanın arkasına, kadının iki yanına geçtik. Biz geçerken tahta tablanın üzerini bir bezle kapatan kadın, masaya yayılmış parçaları gösterdi. "Neye benziyor?"

"Kırık cam parçalarına."

"Evet, doğru. Sizce kırılan şeyler onarılabilir mi?"

"Hayır," dedim düşünmeden. "Kırılan hiçbir şey bir daha eskisi gibi olmaz."

"Ama belki de daha iyisi olur."

"Daha iyi olması için kırıldığını bilmemesi gerekirdi. Ama kendi özünden kopup kaybolacak kadar kırılmışsa bunu nasıl unutacak ki?" diye sordum. Kadının, sanatını anlamlandırmak üzere bir konuşma başlattığı belliydi, öyleyse ben de sorusunun muhatabının bir obje olmadığını düşünüyordum. Bu yüzden gösterdiğim ilgi samimiydi.

"Kimse onlardan unutmasını istemiyor." Bir parçayı masadan alıp ışığa doğru kaldırdı. "Bak, özünden kopup kaybolmuş, kendi başına hiçbir şeye benzemiyor ama yine de tüm gücüyle parlıyor. Hâlâ güzel bir şeyin parçası olabilir, doğru yere yerleşirse eskisinden daha çok parlayabilir."

Üzerinde bir desenin izlerinin bulunduğu parçayı aldı, tablanın üzerindeki bezi kaldırıp minicik, yüzlerce parçadan oluşan büyük bir desenin içine yerleştirdi. Eğer o camı

koyduğu yeri görmeseydim kıvrımlardan oluşan bu renkli desenin içindeki yeni parçayı bulamazdım.

“Bak, bütün bu kırık desenler birleştğinde bir anlam ifade ediyor. Tek yapman gereken onları doğru yere koymak.”

“Çok güzelmiş,” dedim gözlerimi desenden alamadan.

“Evet, ben de öyle söyledim.” Kadın gülerek Ömer’e baktı. Ben gelmeden önce sohbetlerini aralarında bir şaka paylaşacak kadar ilerletmiş olmalıydılar.

Adının İnci olduğunu öğrendiğim kadın yıllardır mozaik sanatıyla ilgilendiğinden, yaptığı takılardan ve her birinin anlamı olduğundan bahsederken bizi uzun süre yanında tuttu ama saatin ilerlediğini fark ettiğimizde gitmemiz gerektiğini söyleyerek oradan ayrıldık.

“Hale’yi çok yalnız bıraktık,” dedim adımlarımı hızlandırırken. “İpek onu bunaltmış olabilir.”

“Eğlendiklerine eminim.”

“Bugünlerde pek anlaşıyorlar ama.”

“Mercan, dursana.” Kolumu hafifçe kavrayınca dönüp ona baktım. Cebinden az önceki tezgâhlarda gördüğüm kutulardan birini çıkardı. “Bunu İnci’den aldım. Bana seni hatırlattı.”

Ağırlığını bir ayağından diğerine verip gerginlikle bana baktıktan sonra, “Sorun olur mu?” diye sordu.

Olurdu. En azından olması gerekirdi. Birbirimize hediye almamızın uygun olmadığını söylemeliydim. Hatta ona kızmalıyım çünkü bu işin tehlikeli bir yere gittiğini hissediyordum. Fakat tek yaptığım gözlerimi kutuya dikmek oldu.

“Bu ne?”

Ömer, kutuyu hafifçe açıp içindeki zarif kolyeyi gösterdi. Morun en açık tonlarında, en küçük cam parçalarından oluşan kolyenin ortasında minicik bir menekşe parlıyordu.

“Sen gelmeden önce buna bakıyordum. İnci de menekşelerin çok güçlü çiçekler olduğunu söyledi. Yıllarca aynı yere kök salar, narinliğine rağmen zorlu şartlara dayanabilirmiş.

Sadık ve fedakârmış. Ayrıca derin bir güzelliğe sahiplermiş. Sana benzediğini düşündüm. Bu yüzden aldım.”

Kolyeyi kutudan çıkarıp kaldırdığında menekşenin minik yaprakları ışığın etkisiyle titreşerek parladı. Sarı parçalar altın zerrelere gibi parlıyor, beyaz parçalar gün batımının pembesine ince bir yansıma veriyordu. Sanki içinde küçük bir güneş taşıyormuş gibi görüldüğünü düşündüm. Gözlerimi kolyenin parlaklığından Ömer’in gözlerine çevirdiğimde kalbime bir sıcaklık yayıldı. İçimdeki tüm kırık parçalar adını bilmediğim bir desene doğru akın akın çekiliyormuş gibi hissediyordum. Sanki kalbim benim bilmediğim bir deseni biliyor, o deseni tamamlamaya çalışıyordu. Sanki parçaları doğru yere bir koyabilsem hayatımdaki tüm yalnızlık, uyumsuzluk ve aykırılık birleşerek doğru hissettiren bir bütün ortaya çıkaracaktı. Sanki ihtiyacım olan o parça Ömer’in kendisiydi.

“Çok...” Sesim çatlayınca telaşla yutkundum. Öyle duygusal, bir yandan da öyle çaresiz hissediyordum ki ağlamanın eşiğindeydim. “Çok güzelmiş,” diyebilirdim azalan sesimle.

Ömer’le gerçek bir ilişkimiz yoktu. Burada yaşadığımız bu an gerçek değildi. Yan yana olmamız gereken zamanı bir anlaşmayla belirlemiştik. Bitip gidecek bir anlaşmanın içinde böyle hissetmemem gerekirdi. Böyle hissetmenin bana vereceği zararı tahayyül edemiyordum. Oysa Ömer, sanki bu anlaşmadan bihabermiş gibi bana yaklaştı. “Senin gibi,” deyip kolyeyi boynuma takmak için eğildiğinde kalbimin duracağından korktum.

Ansızın lisede, beş kızla aynı odada uyurken her gece dinlemek zorunda kaldığım o romantik sohbetleri hatırladım. Sürekli bu duygulardan bahsetmek istemelerini, sürekli hayallere kapılmalarını aptalca bulurdum. Oysa şimdi hayatımda ilk kez o kızları anlıyordum. Hiç de aptalca değildi. Sahiden de çok güzeldi.

24. BÖLÜM

ÖMER

Mercan'a o kolyeyi verdikten sonra daha ne yapabilirim bilmiyordum. Bana güvenmesi ve bana bir şans vermesini istediğimi daha ne kadar açık edebilirdim? Ona hislerimi doğrudan söylemekten korkmuyordum, korktuğum şey bunu birden söylediğimde kaçıp gitmesiydi.

Ben ne kadar bu evliliğin gerçeğe dönüşmesini istiyorsam o da o kadar aramızdaki anlaşmaya tutunuyordu. Ben rahatça hiçbir şeyin sahte olmadığını söyleyebilirdim fakat o her şeyin sahte olduğunu sürekli kendine ve bana hatırlatıyordu.

Beni sevmesini umuyordum. Âşık olmasa bile yanımda kalmak isteyecek kadar benden hoşlanmasını. Belki zavallı-caydı ama sırf İpek için bile yanımda kalmak istemesine razıydım.

Son üç yıldır hayatımda iyi giden tek şeyin işim olduğunu düşünerek çalışmaya asılırken son zamanlarda bu ofis beni boğuyordu. Çalışmak istemiyor, eve gitmek için can atıyordum. Bütün bunların iyi hissettirmesi gerekirdi belki fakat kendimi bir depresyonun eşiğinde hissediyordum.

Eda Teyze'yi görmek de bu karamsar hissiyatı körüklemişti. Mercan'ın karım olduğunu öğrendikten hemen sonra

Burcu'nun hamile olduğunu söylemesindeki art niyetin farkındaydım. Ne zaman Burcu'nun ailesinden biriyle karşılaşsak bu konuyu bana karşı kullanmalarını anlamıyordum. Bu, kızlarını savunma şekilleri olmalıydı. Beni üzmesine izin vermemeliydim fakat her seferinde içimdeki karanlık çukura geri dönüyordum. Bu seferki dönüş daha şiddetliydi çünkü Mercan'ın varlığı her şeyin tekrar yaşanacağı korkusunu tetikliyordu.

Ofisimde oturmuş, bu konuda biriyle konuşmaya ihtiyacım olduğunu düşünürken şans bir değişiklik yapıp yüzüme gülmeye karar vermiş olmalıydı çünkü içeriye aniden en iyi arkadaşım girdi. Burada olmaması gerektiği sanki ufak bir detaymış, sanki her gün rastgele ofisime giriyormuş gibi umursamaz bir edayla karşıma dikilmiş, yüzüme bakıyordu.

“Yine neden dünyanın sonu gelmiş gibi görünüyorsun? Bu sefer ne oldu?”

Amerika'da olması gereken en iyi arkadaşıma dik dik baktım. Ağzımdan çıkanlar içten içe hep bildiğim fakat kabul etmek ve söylemekten ısrarla kaçındığım kelimelerdi. Dudaklarımdan öyle kolay döküldü ki hangimiz daha çok şaşırdık söyleyemezdim.

“Âşık oldum.”

Hazar kaşlarını kaldırdı. Bir eli hâlâ kapının kulpunu tutuyordu. İçeri girmeden öylece bekledi. Daha fazlasını söylemek için cesaret aramaya ihtiyacım yoktu. En zorunu aşmıştım zaten.

“Hem de sahte evlilik yaptığım kadına âşık oldum.”

“Ne?” Hazar'ı şok etmek kolay değildi, o yüzden yüzündeki ifadenin tadını çıkarmalıydim ama içsel bir çöküntünün eşiğindeyken kendimi pek de eğlenceli hissetmiyordum. Arkadaşım derin bir nefes alarak içeri girdi. İki uzun adımda yaklaşıp sertçe masamın karşısındaki sandalyeye oturdu. “Bu bok. Hale yüzünden mi başına geldi?”

Söyleyebileceği onca şeyin içinde Hale'yi suçladığında ağzımdan renksiz bir gülüş çıktı. “Aslında bakarsan öyle de denebilir.”

“Nasıl bir entrika çevirdi? Sakın bana nikâh şahidinin o olduğunu söyleme. Gerçi kim olduğunun ne önemi var? Belli ki ben değildim!”

“Sence de yanlış yerlere odaklanmıyor musun, kardeşim? Şok mu geçiriyorsun? Hem burada ne işin var? Ne zaman geldin?”

“Herhâlde şok geçiriyorum! Daha bir saat önce geldim, bana soru sormaya hakkın var mı sanıyorsun? Ne zaman evlendin, it herif? Gerçek mi bu?”

“İki ay olacak.” Suratındaki şok ifadesi geçecek gibi görünmediği için telefonumdan nikâhta çekilmiş bir fotoğraf açıp ona uzattım.

Fotoğrafa bakarken bir küfür savurdu. “Niye yaptın ki bunu? Ne ara yaptın? Cenazede buradaydım. Böyle bir kız yoktu.”

Derin bir nefes aldım. Hazar ne kadar şok içindeyse ben de o kadar bezgin hissediyordum. Tam da bu anda gelmiş olması benim hatam değildi. “Babam öldü. Miras meselesini biliyorsun. Hale'nin eski eve takıntısı yüzünden birimizin evlenmesi gerekiyordu. Ben de evlendim. Sonra da kalkıp benimle hiç ilgilenmeyen bir kıza âşık oldum.”

Bu sözleri söylemenin tuhaf geleceğini düşünürdüm ama hayatımda hiçbir şey bu kadar doğru hissettirmemişti. Hazar'a her şeyi en baştan anlattım. İkimiz üniversiteden beri çok yakındık. Üç yıl önce, nişan bozulduktan kısa bir süre sonra yurt dışına çalışmaya gittiğinde aramıza mesafe girmişti. Bu çoğunlukla saat farkından, benim içime kapanmamdan, ikimizin de çok yoğun çalışmasından kaynaklı olsa da kendimden uzaklaştırdığım arkadaşlarımdan içinde dostluğunu özlediğim yalnızca Hazar vardı. Her konuda güveneceğim, beni

destekleyeceğini bildiğim bir dosttu. Onca mesafeye rağmen onu daima arayabileceğimi bilirdim. Bugün bile anlaşmalı evlilik konusunu açtığım tek insan oydu.

“Deli kardeşin bir gün büyüyecek mi?” diye söylendi anlatmayı bitirdiğimde. “Sokaktan birini çevirip evlenme ihtimali o kadar yüksek ki düşününce tüylerim ürperiyor.”

“Evet. Rahat duracağına inanabilseydim evlenmezdim sanırım.”

Bana dikkatle baktı. “Kızdan bahsederken ne olursa olsun evlenirmiş gibi görünüyorsun.”

Bunu söylerken çok ciddiydi ama bir şakaymış gibi güldüm. “Beni üç yıl öncesinden daha sefil bir hâlde bulmayı bekliyor muydun?”

“Evli bulmayı beklemediğim kesin. Beni nasıl aramazsın ulan?”

“Kimseye söylemedim.” Hazar alınmış görünüyordu ama uzatmadı.

“Nermin Teyze nasıl karşıladı?”

Başımı ellerimin arasına alıp iç çektim. Anneme bunu yaptığım için hâlâ biraz vicdan azabı duysam da dert edindiğim daha mühim şeyler vardı. “Herhâlde bebeğin varlığı her şeyi anlamlı kılmış olmalı ki kimse bir şey sormadı. Herkes kolayca benimsedi. Bunu yadırgayan tek kişi, Mercan.”

“Bilmiyor mu?”

“Neden bilsin ki?”

Başını salladı. Bir süre sessizce durduk. Bu sessizliği doldurmak zorunda hissetmemenin ne büyük bir lüks olduğunu düşünürken iç çekerek arkama yaslandım. “Ee? Ne yapacaksınız?”

“Aslında onun kalbini kazanmayı umuyorum. Ama hayatının öyle kötü bir döneminde ki bu çaresizliğini kullanmaktan endişeleniyorum.”

Evet, en büyük endişem buydu. Mercan kendine acımayı bırakmadıkça ona olan hislerimin acımayla ilgisi olmadığına inanmaz diye korkuyordum.

“Çocukla aran nasıl?” Masaya vurup duran parmaklarımı izlemeyi bırakıp Hazar’a baktım. Yüzünde nadir görülen bir ciddiyetle cevabımı bekliyordu ama sonra iç çekti. “Dikkat et, kardeşim. Senin olmayan insanlara bağlanıp duruyorsun.”

Dudaklarımdan alaycı, aslında acınası bir gülüş çıktı. Yüzümü ovuştururken, “Elimden geleni yapıyorum,” dedim.

“Tamam, akşam sendeyim o zaman. Karınla tanışmam gerekiyor. Karını tanımadığıma inanamıyorum. Hale’yi öldüreceğim.”

Gerçekten sefil bir durumda olmalıydım çünkü Mercan’dan karın diye bahsetmesi öyle hoşuma gidiyordu ki kendimi sırtırken buluyordum.

“Bugün olmaz, Mercan’a emrivaki yapamam. Bana karşı hep biraz mesafeli.” Son zamanlarda samimiyetimiz giderek artsa da, yanımda eskisine göre artık çok daha rahat olsa da ona öylece akşama misafir var diyemezdin. Sanırım artık karısından korkan adamlardan biriydim. “Ama yarın Hale’nin doğum günü. Kızlar bir sürpriz hazırlamış. Orada tanışabilirsiniz.”

Sabah kuzenim arayıp planlarını söyleyene dek kardeşimin doğum gününü unutmuştum ama bu konuda vicdan azabı çektiğim söylenemezdi. Hale sahildeki o gün imalı bakışlarıyla beni öyle rahatsız etmişti ki gece annemin evine gidip onu yastığıyla boğmamak için gerçek bir mücadele vermiştim.

“Hımm, pastadan sürpriz olarak çıkayım mı? Suratına krema püskürtürüm. En sevdiği şeyi giyeceğinden emin ol. Manyak kardeşinin başına açtığı dertlerin bedelini ödemesi gerekiyor.”

“Başımda yeterince dert var. İkinizden birinin mantıklı davranmasına ihtiyacım var, Hazar. Dostum olduğun için bunu senden bekliyorum. Yapabilir misin?”

“Âşık olduğun kızla sahte evlilik yapmışsın. Herhangi birinden mantıklı bir davranış talep edebileceğini mi sanıyorsun, abi?”

Gülerken bir yandan da abartılı bir kınama ifadesi takınarak başını salladı.

“Başta ona âşık değildim ki.” Bunu gülerek söyledim ama kısa gülüşüm hislerimin ağırlığıyla yavaşça soldu. “Yine de başından beri hiç sahte hissetmedim. Bunu mantık evliliği gibi gördüm sanırım. Hale bize formalite evlilik yapmak zorunda olmadığımızı söylemişti. Mercan’ın kabul edeceğini düşünseydim o koşullarda dahi gerçek bir evliliği kabul ederdim.”

“Kızın yanında bebek olduğu için mi?” Bu, pek çok yönden incitici bir soruydu ama sormaya hakkı vardı. Ben de bazen bunu düşünüyordum.

“Bilmem. Belki de öyledir. Belki içten içe bir aile olmak için tek şansım olduğunu düşünmüşümdür.”

“Bunu hak ediyorsun.”

Yerimden kalkıp yanına geçtim. Omzunu kavrayıp sıkıgımda doğrulup bana sarıldı. “Hoş geldin, kardeşim,” dedim minnettar hissederek. Bir dosta içimi dökmeye ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim.

Sırtıma pat pat vurup ayrıldı. “Duysaydım gelirdim, biliyorsun, değil mi? Seni böyle bir şeyin içinde yalnız bırakmazdım.”

“Biliyorum. Teşekkürler.” İki erkeğin beraber duygusallaşması çoğu zaman rahatsız edici bir andı, bu yüzden boğazımı temizleyerek uzaklaştım. “Neden birden geldin? Evdekiler iyi mi?”

“Dedem atölyeyi satmaya karar vermiş. Ne söylediysem kabul etmiyor. Belki yüz yüze ikna ederim diye geldim.”

“Orayı sana vermeyi kabul etmemiş miydi?”

Sıkıntılı bir nefes verdi. Dedesinin yıllar önce sanat atölyesi olarak satın aldığı mekân mimarisiyle, tarihi yapısıyla

müthiş bir yerdi. Hazar üniversiteden beri orada kendi işini kurmayı hayal ediyordu. Bütün hedeflerini ve kariyer planını o mekâna göre yapmıştı.

“Ne diyeyim ki, yaşlandıkça tuhaflaşıyorlar. Şimdi onun yanına gideceğim. Yarın görüşürüz,” deyip sırttı. “Hale’ye geldiğimi söyleme.”

Pekâlâ, o benim en iyi dostumdu ama sonuçta kardeşimi yalnızca ben boğabilirdim. Göz devirerek omzuna vurdum. “Doğum gününde kızı rahat bırak.”

“Yapamam, harika bir doğum günü sürprizi olacağım.”

25. BÖLÜM

Hale'nin doğum gününden aniden haberdar olunca hediye konusunda kendimi kötü hissetmiştim. Fakat Ömer doğum gününü kendisinin de unuttuğuna yeminler edip bana söylenmemiş olma ihtimaline hararetle karşı çıkınca bu konudaki endişem Ömer'in samimi kaygısıyla yatışmıştı. Hayatımda beni incitmemeyi bu kadar önemseyen başka biri olduğunu sanmıyordum. Bu da beni her şeye karşı biraz yumuşatıyordu. Bir aileye, gerçekten seilmeye alışık insanların neden bu kadar kırılgan olduğunu anlamaya başlıyordum.

Ömer dün eve geldiğinde hediye almak için birlikte dışarı çıkmıştık. Beni kuyumcuya götürüp kardeşinin beğeneceği bir kolye seçmesine yardım etmemi isteyince beraber Hale'nin tarzına uygun olduğunu düşündüğüm bir kolyeyi seçtik. Ben de ufak da olsa bir hediye almam gerektiğini düşünüyordum ama Ömer uygun olanın hediyeği ikimiz adına vermek olduğunu söyleyerek bana engel oldu. Alacağım herhangi bir hediye onunkinin yanında çok sönük kalacağı için uyum sağlamamın daha iyi olacağını düşünerek durumu kabul ettim. Sonrasında biraz yürüyüş yapıp eve döndük. Birlikte zaman geçirirken ağızımdan çıkacak her kelimeyi hesapladığım

günler ne ara geçip gitti, bilmiyordum. Ne ara yürüyüşlere çıkan, konuşup gülüşen iki insan olduk, anlamıyordum ama öyle kolayca gerçekleşmişti ki kabullenmekten başka yolum kalmamıştı.

Son günlerde Müdür Baba sık sık arıyordu. Burak'ı bulmaya çalışıyor, benim bu konudan uzak durmamı istiyordu ama birkaç gün içinde bir gelişme olmazsa konuya dahil olmaktan kendimi alamayacaktım.

Ben de Hayat Abla'yı arıyordum. Telefonlarımı açmıyor ama mesajlarıma cevap veriyordu. Ben onun nerede, ne yaptığını bilirken bile bu duruma bu kadar sinir oluyorsam onun geçen aylarda benimle konuşamıyorken ne hissettiğini bir parça anlamıştım. Yani intikamı başarılı olmuştu, artık kindarlığı bir kenara bırakabilirdi. Bütün bunları mesaj olarak ona attıktan sonra cevabını bekliyordum.

Bu sabah Kenan Bey'den yeni bir iş almıştım. Şans yüzüme gülüp İpek her zamankinden biraz daha fazla uyuyunca çalışmaya başlamak için fırsatım olmuştu. Uykusundan mutlu bir şekilde uyanan yeğenim de Ömer'in ona aldığı lila elbisenin içinde, yanlardan iki tane topladığım saçlarıyla dünyanın en tatlı çocuğuydu. Birkaç saat önce mahalleye inip Hale'ye vermek üzere çiçek almıştık. Bir ara kimsenin ona çiçek almadığından bahsettiğini hatırlıyordum, bu yüzden hoşuna gidebileceğini düşünmüştüm.

Kapı tıklatıldığında İpek aynanın karşısında kendi kendine tatlı cilveler yapmayı bırakıp son sürat kapıya koşturdu. Kildi kendi başına açamadığı için arkasından gelmemi beklerken yerinde zıplayıp duruyordu. Kapıyı açmak için uzandığımda kolumun altından sıyrılıp aralıktan çıkarak Ömer'in bacaklarına sarıldı.

Ömer eve döndüğünde yaşanan bu an bir rutine dönüşüyordu. Başta beni çok korkutan, aklımı kaçıracığımı hissettiren bu rutini şimdi gülümseyerek izlediğimi fark

edince ifademi bir burukluk kapladı. Her şey öyle içinden çıkılmaz bir hâl almıştı ki artık doğru davranışın ne olduğunu bilmiyor, yalnızca durup izliyordum.

“Çiçek aldık, çiçek aldık!” İpek’in ağız dolusu anlaşılmaz cümlelerinin arasından seçilen bu kelimeye Ömer gereken coşkuyu vermeyince İpek minik ellerini onun yanaklarına koydu. Alnını onunkine yaslayarak, “Bak!” dedi sanki çok önemli bir şeyi gözden kaçırmış gibi. “Çiçek aldık biz!”

“Bana mı aldınız?”

“Aye’ye aldık.” Bu Hale’ye demekti. İpek için en zor kelimelerden biri de Hale’nin adıydı.

“Bana neden almadınız?” İpek, bu sorunun cevabını bilmediği için bana döndü. Ellerini iki yana açıp kuşları andıran sesiyle, “Ümel’e çiçek yok?” diye sordu.

“Yok çünkü bugün Hale’nin doğum günü. Ömer’in olsaydı ona çiçek alırdık.” İpek tekrar Ömer’e dönüp söylediklerimi tekrarladı. Ömer’in onu kocaman bir gülüşle dinlemesini, ardından bu sevimliliğe daha fazla dayanamıyormuş gibi kucağındaki kızın yanaklarına öpücükler yağdırmasını izledim.

Bunu daha önce görmemiştim. İpek’e karşı her zaman şefkatle yaklaşıyordu ama muhtemelen benden çekindiği için onu kucağında tutmaktan öteye pek gitmiyordu. Sınırlarımızın bulanıklaştığını görüyordum ancak boynumdaki kolyenin tenimi tatlı bir şekilde ısıtan varlığını hissediyorken elimden hiçbir şey gelmiyordu.

“İpek, Mercan’ın doğum günü ne zaman?” Asıl muhatabının ben olduğum aşikâr olan bu soruya yeğenim kendinden emin bir tavırla cevap verdi.

“Yarın.”

Fakat onunla birkaç dakika geçiren herkes zaman bildirmedi gereken herhangi bir durumda İpek’in bu cevabı verdiğini bilirdi. Ömer bana dönerken sahte bir ciddiyet takınmıştı. “Hımm, acaba hangi yarın?”

Sırtımı yasladığım kapı pervazına doğru omuz silktim. “25 Ocak.” Bunu pek önemsemyordum çünkü henüz birkaç günlükken terk edilmiş bir bebektim. Ailemin izini bulamadıkları için kimlik bilgilerim sonradan oluşturulmuştu. Bunlardan bahsedip ortamın tatlı havasını hüzne boğmak istemediğimden hiçbirini söylemedim. Söylemenin kimseye faydası yoktu zaten. Böyle bir diyaloga girmemek için, “Sakin burcumu sormaya kalkma,” dedim gülerek. Ömer inanamıyormuş gibi, abartılı bir mimik yaparak İpek’i güldürdü.

“Burçlardan bahsetmek istemeyen kadınlar gerçek değil,” dedi aynı ifadeyle.

“Kadınlar hakkında çok fikri olan erkeklerden hiç hoşlanmam.”

Bu gerçek ve keskin bir bilgiydi ama Ömer’in cevabı bunu bir şakaya dönüştürdü. “Kadınlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum.”

“Eminim öyledir.” Elbette değildi. Ömer’in bana yaklaşımındaki ölçülü tavrı fark ediyordum. Ailesinin yanında çok daha konuşkan, şakalaşan, rahat bir karakter olduğunu gördükçe bana karşı nasıl temkinli olduğunu anlamıştım. Bu önce canımı sıkıyordu ama sonra bunun aslında incelikli bir davranış olduğunu düşünür olmuştum. Sanki beni tanımak için gerçekten çabalıyor, bu yüzden ihtiyacım olan mesafeyi bana veriyordu. Yine de yanımda hep temkinli olmak zorunda hissetmesi içten içe kalbimi kıran bir durumdu. “Hadi, gidelim artık.”

Ayakkabısını beğenmediği için ortalığı ayağa kaldıran minik yeğenimi alıp evden çıkmamız çok uzun sürdü ama gideceğimiz yer uzakta değildi. Mahallenin sahile yakın bir noktasında, terası olan ufak bir pastaneye girdik. Burası Ömer’le Hale’nin yaşça büyük kuzenlerinin pastanesiydi. Kutlamalarını genelde burada yaptıklarını öğrenmiştim. Üst kata çıkan merdivenin önüne “Rezerve” yazısı konmuştu. Onu aşır

yukarı çıktığımızda hummalı bir çalışmayla karşılaştık. Birileri balon şişiriyor, birileri duvara süslemeler asıyordu. Her şeyin çirkin bir fıstık yeşili olmasına bir anlam veremedim.

“Bu ne be?” diye sordu Ömer, yaklaşan kuzenine. Kızın yüzü öyle öfkeliydi ki bize bağıracağını düşündüm.

“Bence de Ömer Abi, bu ne be! Bunu niye çağırdın!” Duvara asılan devasa pankartın üzerinde Hale’nin çirkin bir fotoğrafı vardı. En az on yıl öncesinden kalmış olmalıydı çünkü Hale çocuktu. Fotoğrafın ne zaman çekildiğini bilmesem de bunun bir yaz tatilinde, camide Kur’an öğrenmeye gittiği gün olduğuna emindim. Pijamasının üzerindeki eteği, kısa kollu *Hello Kitty* tişörtü ve arkadan bağladığı tülbentine bakılırsa tahmine pek yer kalmıyordu zaten.

Tuhaf süslemelere bakarken etrafta mutlu bir şekilde gezinen bir adam gördüm. Boynunda fıstık yeşili tüylü bir atkı taşıyordu. Dönüp bizi görünce her yanından yaramazlık aktığını söyleyebileceğim bir gülümsemeyle bize doğru gelmeye başladı. Ömer’in yanımda iç çektiğini duydum.

“O kim?”

“Ömer Abimin bize musallat ettiği bir ruh hastası,” dedi Buse. “Hayatını Hale’yi kızdırmaya adanmış bir psikopat.”

O bunları söylerken adam yanımıza gelmişti bile. Rahat bir tavırla, “Abartma, canım,” dedi. “Ben Hazar, yengeciğim. Ömer’in en iyi arkadaşıyım. Şimdiye dek tanışmamış olmamız kocanın hatası, o yüzden bana kızma.”

“Sana Hale’ye bulaşma demedim mi?” Ömer gerçekten kızgın görünüyordu ama İpek bunların pek farkında değildi. Hazar’ın boynundan sarkan tüylü atkıyı okşamak için ona yaklaşıncı, genç adam hemen İpek’in göz hizasına eğildi.

“Bu prenses de kim?” diyerek onunla konuşmaya başladı ve İpek sanki büyülendi. Ona öyle hayran bakıyordu ki şaşkınlıkla Ömer’e döndüm.

Fakat daha şaşırtıcı olan, Ömer’in sanki kıskanmış gibi İpek’i kucaklayışydı. “Hazar’a yaklaşmıyoruz, İpekçiğim.

Tamam mı? Şu ortamı düzeltelim. Hepiniz buna nasıl izin verdiniz?”

Sesini yükselterek kuzenlerine sorduğu soru karmaşık, itirazlarla dolu bir uğultuyla cevaplandı. Anladığım kadarıyla Hazar buraya erkenden gelip kızların önceden sipariş ettiği tüm süslemeleri saklamıştı. Yerine Hale'nin nefret ettiği fosforlu fıstık yeşilinden bir sürü saçma sapan şey almıştı. Bana kalırsa hiç komik değildi fakat yaptığı şeyden inanılmaz keyif alıyordu.

“En iyi arkadaşın bu mu?” dedim Ömer'e. “Tanışırken Hazar da yanında olsaydı seninle evlenmezdim.”

Tiksinen bir ifade takınmakta çok iyiydim. Öyle ki önceden bu ifade yüzüme yapışmış gibi gezerdim. Herkesi yargılayan, herkese kötü davranan biri olmak benim için kolaydı çünkü bu sayede kimse benimle yakınlaşmaya çalışmıyordu. Benimsediğim öz güvenli, hırslı karakter altüst olduğundan beri bu yanıma pek ortaya çıkaramamıştım ama yeteneklerim hâlâ benimleydi anlaşılan.

“Beni üzüyorsun, yengeciğim. Ne kadar iyi bir adam olduğumu görünce kendinden utanacaksın.”

“Sanmıyorum,” deyip Ömer'e döndüm. Buse ile konuşuyor, Hale'yi biraz daha oyalayıp burayı düzeltmekten bahsediyordu.

“Konu Hale olmadığında iyi biridir,” dedi Ömer.

“Konu Hale olduğunda şeytana dönüşüyor,” dedi Buse de.

Sonra Ömer asıl süslemelerin yerini öğrenmek için Hazar'ı kolundan çekip götürdü. Buse'yle yalnız kaldık. Onu nikahta, mevlütte hep etrafta görmüştüm ama pek konuşmamıştık. Buradaki birçok kişi öyle olsa da Buse'nin Hale'yle yakınlığını bu kadar az vakitte bile anlamıştım.

“Kusura bakma, selam veremedim. Gelmene çok sevindim. Nasılsın?”

“İyiyim. Sen?”

“İyi. İyiydim yani, sonra şu deli geldi.”

“Hale burayı böyle görürse üzülür mü?”

Buse soruma biraz şaşırdı. Kaşları hafifçe havalandı. Ben de kızmak yerine üzülmesinden bahsettiğime şaşırdım aslında.

“Üzülmez ama kızacağına eminim. Günlüğüne ayırdığı 80 sayfalık Hazar Alptekin’i öldürme köşesindeki planlarına bir yenisini ekleyebilir.”

Ömer, Hazar’ın sürüklediği bir kutuyla tekrar ortaya çıkınca herkes kutunun başına doluştu ancak Hale telefonuna cevap vermediği için tam vaktinde pastaneye geldi, yeterli vakit olmadığı için de yeşilleri kaldıramadık. Yine de umutsuz bir çabayla diğer süslemeleri asmaya yeltendik ama bu kez de Buse’nin seçtiği hoş, soft renklerin içinden sırtan fıstık yeşilleri işleri daha kötü bir hâle getirdi.

Hale, pastane sahibi Zeynep Abla’yla yukarı çıktığında herkes bir parça tedirgin bir coşkuyla çığlık çığlığa, “İyi ki doğdun!” diye haykırdı. Ömer’in tüm tehditlerine rağmen Hazar, o saçma atkı ile tam ortada durmuş, ellerini iki yana açmıştı.

Hale önce şaşkınca gülümsedi, sonra arkadaki yarısı indirilmiş pankartı fark etti. (Hazar bunu öyle çok iple bağlamıştı ki kızlar sökmeyi bitirememişlerdi.) Sonra gözleri Hazar’a takıldı ve yüzünden kindar bir bakış geçti.

Buse ona sarılıp da bir şeyler söyleyince Hale gözlerini devirdi. Sonra tatlı bir kahkaha atıp beklenmedik bir neşeyle pastasını sordu. Herkes rahat bir nefes verip kutlamak için ona yaklaştığında Hazar’ın dudak büktüğünü gördüm.

İpek de kutlamalara katılmış, en heyecanlı misafir olarak Hale’yi öpmek için kucağına koşmuştu.

“Hazar, Hale’ye âşık mı?”

Ömer’le yan yana duruyorduk. Kalabalığın gürültüsü yüzünden sorumu bir başkası duyamazdı ve tepkisine

bakılırsa bu iyi olmuştu. İçtiği su boğazında kalan Ömer iki büküm olmuş, öksürüyordu. Sırtına vurarak onu yatıştırmaya çalıştım, sonra eğildiği yerden bana bakıp, “Neden böyle bir şey söyledin?” dedi şaşkınlıkla.

Neden söylediğimin aşikâr olduğunu düşünüyordum ama belli ki Ömer’e göre öyle değildi. Bu yüzden omuz silktim. “Bilmem. Yanıldım herhâlde.”

Ömer doğruldu, bir kardeşine, bir de arkadaşına tuhaf bir ifadeyle bakıp başını salladıktan sonra Hale’yi kutlamaya gitmemiz gerektiğini söyledi.

Hale kolyesini de çiçeğini de çok sevdiğini defalarca söyleyip pastasını İpek’le beraber keserken keyfi oldukça yerinde görünüyordu. O böyle göründükçe Hazar’ın keyfinin kaçtığını gördüğüm için bunun kasıtlı bir mutluluk olduğundan şüpheleniyordum, zira Hale’nin gözleri bir kez bile Hazar’a değmemişti. Onu öyle bariz bir şekilde yok sayıyordu ki bu durumu komik buluyordum.

Davetliler Hale’nin kuzenleri, onların eşleriydi. Hepsini birbiriyle iyi anlaşıyor gibi görünüyorlardı ama şimdiye dek Ömer’in onlarla yakın olduğuna dair bir izlenim edinmemiştim. Hazar kadar yakın bir arkadaşının olması da beni şaşırtmıştı çünkü nedense bana hep bir parça yalnız görünmüştü. Oysa şimdi erkek kuzenleriyle salonun bir köşesinde oturuyor, kucağındaki İpek’e kek yedirirken onlarla sohbet ediyordu. Gözlerimi ondan alamıyordum. Onun İpek’le bu kadar doğal görünmesinden, sanki İpek kendisininmiş gibi davranmasından neden rahatsız olmadığımı düşünüyordum. İpek benim bile değilken Ömer nasıl bu kadar pervasızca ona bağlanabiliyordu? Ona bağlanması bize, hepimize ne yapacaktı?

“Abimi yıllardır ilk kez bu kadar sosyal görüyorum.” Hale yanıma gelip kolunu benimkine geçirdi. O da karşıya, Ömer’in olduğu yere bakıyordu. Bir şey sormamı bekler gibiydi ama sormayacaktım. Her şeyin üzerime geldiğini

hissederken bir de bununla uğraşamazdım. “Geldiğin için teşekkür ederim, Mercan. Kolyemi çok sevdim.”

“O Ömer’in hediyesi, biliyorsun.”

“Bana birlikte seçtiğinizi söyledi. Bir çift olduğunuza göre de...” diyordu ki kolumu ondan çekerek uzaklaştım.

“Bir çift değiliz, Hale,” dedim kontrolsüz bir öfkeyle. İçimde bir sıkışma toplanıyordu. Sanki görünmez bir duvara doğru koşuyor gibi hissediyordum. Her an çarpacakmış gibiydim ama ne koşmayı durdurabiliyordum ne de o meçhul duvara çarpıp buna bir son verebiliyordum. Göğsümde taş gibi bir ağırlık vardı. Ömer’le İpek’i izlerken düşüncelerim birbirine çarpıyor, hızlanıyor, kontrol edemediğim bir girdaba dönüşüyordu. En kötü ihtimaller gözümün önüne gelip olmamış şeyler olmuş gibi hissettirirken yerimde durmak zorlaştı fakat ayaklarım öyle ağırdı ki kaçıp saklanamıyordum.

Kaçamazdım da zaten. İpek’i bırakamazdım, onunla kimsenin bilmediği bir yere de gidemezdim çünkü gidecek hiçbir yerim yoktu. Bu hayatta güveneceğim kimse yoktu. Güvenmeyi delice istediğim adama karşı beslediğim bu his ise beni öyle korkutuyordu ki hiçbir yere sığamıyordum. Nefes almaya çalıştım ama çektiğim hava ciğerlerime ulaşmadı. Bir anlığına, bu şekilde ölebileceğimi bile düşündüm. Etrafımda herkes gülüp eğleniyor, herkes normal görünüyordu. Kimse burada ölmek üzere olduğumun farkında değildi. Kimse ne kadar korktuğumu bilmiyordu. Kendimi öyle yalnız hissediyordum ki içimde bir aşağılık duygusu büyüyordu.

Derken Ömer’in yumuşak, yeşil gözleri benimkilere çarptı. Ayağa kalkması sadece bir saniye sürdü. Sanki orada sadece ben varmışım gibi başka hiçbir şeye bakmadan yanıma geldiğinde, Hale ona bir şeyler söyledi.

“İpek’i biraz al,” dediğini fark ettim. Hemen sonra kollarımı tutup endişeyle sıvazladı. “Ne oldu?”

Hale de bana bakıyordu ama yüzündeki ifadeyi göremeyecek kadar kendi zihnimde boğuluyordum. Bir şeyler

söylediler, sonra Ömer beni belimden tutarak birkaç adım öteki terasın kapısından geçirdi.

Yüzüme çarpan soğuk havayı hissedince gürültülü bir nefes aldım. Hızlı soluklarım histerik bir hâldeyken Ömer'in iri elleri yanaklarımı kavradı. Yüzümü kendisine doğru çekip gözlerimdeki bakışları yakalamaya çalıştığında nefes almamı söylediğini duydum. Nedense bu hiç kolay değildi. Fakat yanaklarımı saran ellerinde, yüzümü okşayan parmaklarında, içimdeki boğucu ağırlığı dindiren bir dinginlik yakaladım. O dinginliğe, Ömer'in içimdeki fırtınanın üstüne bir güneş gibi doğan sakinliğine tutunurken nihayet ciğerlerime havanın dolduğunu hissettim.

“Bir kez daha,” dedi Ömer. “İşte böyle. Sakinleş.”

İçimdeki o kontrolsüz baskı bedenimi terk edince dizlerimin bağı çözüldü. Yere düşeceğimi sandım ama şimdi Ömer'in kollarındaydım. Başını saçlarıma yaslamış, sırtımı okşuyor, bana her şeyin düzeleceğini söylüyordu. Gözlerimden yaşlar süzölmeye başladı.

“Özür dilerim,” dedim ama nedeninden emin değildim. Gözyaşlarım sicim gibi akıyordu. “Ne... Nereden bildin?” Birine çaresizce ihtiyacım olduğunu nasıl bilmişti? Bana bir saniye bakmış ve nasıl anlamıştı?

“Yüzündeki telaşı gördüm. Panik atağın mı var?”

“Bilmiyorum.”

Bu gece hava sert ve rüzgârlıydı. Bu yıl havalar biraz geç soğumuştı o yüzden giyinmek konusunda hep yanlış tercihler yapıyordum. Kendimi soğuktan korumak için Ömer'e biraz daha sokuldum. Sırtımı okşayan eli bir an durdu, sonra bana sıkıca sarıldı. Kulağım kalbinin üstündeydi, hızla atan kalbini duyabiliyordum. Dikkatim o kuvvetli tıkırtıda olduğundan, konuştuğunda sesini sanki suyun altından duydum.

“Bu daha önce de oldu mu?”

“Bir kez, hastanede. Elif'in...” *Öldüğünü öğrendiğimde.* Kendimi o kelimeleri dile getiremeyecek kadar güçsüz

hissediordum ama Ömer beni anladı. Gözyaşlarım akmaya devam etse de içimde tuhaf bir huzur yakalamış gibi hissediyordum.

“Şimdi seni tetikleyen neydi peki?”

Sessiz kaldım. Soğuk rüzgâr saçlarımın arasına doluyor, içeriden gelen uğultulu sesler boğuk bir şekilde kulağıma ulaşıyordu. Terasta ışık olmadığından karanlıktaydık. Biri bizi görebilir mi bilmiyordum, görüyorsa da bunu umursayacak mecalim yoktu.

“Hadi, Mercan, söyle bana.” Başımı iki yana salladım. Söylemek istemiyordum, söylemek gururumu kırıyordu. “Söyle bana,” dedi bir kez daha. “Söz veriyorum daha iyi hissedeceksin.”

Ağzımdan titrek bir soluk çıktı. Yüzüne bakmıyor olmak, kelimeleri biraz olsun hafifletiyordu. “Bazen çok korkuyorum,” dedim sessizce. Çok, çok sessizdim ama her nasılsa beni duydu. Sanki nerede olursam olayım beni duyacakmış gibi hissettiriyordu.

“Neden korkuyorsun?”

Bunu hiç kimseye söylememiştim. Elif’e bile. Çünkü o sahip olduğum tek aileydi ve o bu kadar kırılganken ben hep dimdik olmam gerektiğini düşünmüştüm. Bu şekilde birbirimizi tamamladığımıza inanmıştım. Bir gün diğer yarımın öylece yitip gideceği hiç aklıma gelmemişti.

Ömer yüzümü tutup kaldırdı. Yanaklarımdaki gözyaşlarını parmaklarıyla silerken öyle özenli davrandı ki kimsenin bana bu şekilde dokunmadığını düşündüm. Böyle incitmekten korkar gibi, böyle sabırla bekleyerek.

Sakin, alçak sesiyle bir kez daha sordu. “Neden korkuyorsun?”

“Yalnız kalmaktan,” dedim kırık dökük bir sesle. Hep kendime sakladığım duygularım, korkularım bu iki kelimeye

sığıp öyle kolay ortaya çıktı ki buna inanamadım.

“Yalnız değilsin ki,” dedi gözlerimin içine bakarak. Sesi bu kez kısık değildi. Tok, güçlü, dürüstlüğünü ilan eder gibi kuvvetliydi.

“Elif öldüğünden beri yalnızım.”

Ömer başını salladı. Gözyaşlarından ıslanan yüzüme yapışmış saçlarımı parmaklarıyla iterken bakışlarını gözlerimden hiç ayırmadı. “Benimle evlendiğinden beri yalnız değilsin.”

“Bu, sahte bir evlilik.”

Sözlerimde bir ima, bir acıtma çabası yoktu. Gerçeği en yalın hâliyle söylemekten başka bir şey yapmamıştım ama Ömer’in kalbi kırıldı. Bunu görmekten çok hissettim. Titrek ışıklara benzeyen bakışları soldu. Sanki bütün zırhları ortadan kaldırmış, karşımda en savunmasız hâliyle duruyordu.

“Sana hiç sahte bir şey söylemedim,” dedi kırılgan bir solukun ardından. “Bu hep böyleydi, şimdi de böyle. Seni yalnız bırakmayacağım, Mercan, bana biraz güvensen olmaz mı?”

“Ben... Sana güveniyorum. Ama...” Gerçeklerden bahsedecektim. Hayatımdan, hayatımdaki bütün keşmekeşten. Bütün bunların ardından ona güvenmemin bana bir şey kazandırmadığından bahsedecektim. Fakat devam etmemi istemiyormuş gibi kollarımdan tutarak beni kendine çekti. Az önceki sarılma pozisyonuna öyle kolay geri döndük ki ne ara ona sokulup başımı göğsüne yasladığımı söyleyemezdim bile.

Beni en çok öfkeliendiren şeylerden biri lafımın kesilmesi, oysa kendimi hiç öfkeli hissetmiyordum. Teselli edilmek bana kendimi kötü hissettirirdi oysa şimdi tek istediğim Ömer’in bana daha sıkı sarılmasıydı.

Az önce sıralayacağım amalar giderek silikleşti, geriye kalan tek şey yalnız olmayacağıma dair verilen sözün tesiri olan huzurlu bir dinginlikti.

26. BÖLÜM

Müdür Baba hâlâ Burak'ı arıyordu. Onu bulamamanın benim için açacağı sorunları düşündükçe öylece oturup beklemekten daha fazla rahatsız oluyordum. Doğum gününden iki gün sonra, Ömer evden çıkarken bir planım olup olmadığını sorunca ona bundan bahsettim. Burak'ın bir arkadaşını görmeye gitmeyi planlamıştım. Onunla pek anlaşılamazdık. Son konuşmamızda sinirlenip numarasını engellemiştim. Hâlâ aynı yerde çalıştığını umarak, direkt iş yerine gitmeyi düşünüyordum.

Ömer'le aramız iyiydi. Geceleri çalıştığım için o giderken genelde uyuyor oluyordum ama akşam yemeklerini beraber yiyorduk. Sonrasında hep İpek'le ilgilenebileceğini, istersem gidip çalışabileceğimi söylüyordu. Henüz bunu kabul etmemiştim. Hem bunu yapmak zorunda olmadığını düşünüyor hem de akşamları salonda oturup lafladığımız, İpek'in tatlı maskaralıklarıyla eğlendiğimiz zamanları seviyordum. Her şeyi konuşuyorduk. Akşam yemeğinde ona her zaman işle ilgili bir şey soruyordum; bana açıklıyor, öğretiyor, onu bir akıl hocası gibi görmeme sebep oluyordu.

Sorumu cevapladıktan sonra bana işle alakası olmayan, gündelik sohbetler yürütebileceğimiz başka bir şey

soruyordu. Bu sayede bilim kurgu filmlerine hayran olduğunu öğrenmiştim. Sevdiği filmleri anlatırken uzun uzun konuşuyor, çok sessiz olduğumu fark ettiğinde sıkıldığımı düşünerek telaşlanıyordu. Oysa sıkılmıyor, aksine dinlemekten hoşlanıyordum ama bunu bilmesi için daha fazla konuşmam gerektiğini fark etmiştim. Böylece her geçen gün o sohbetlerde daha çok şey anlatır olmuştum. Geldiğimiz noktada, birbirini gerçekten tanıyan iki insana dönüşüyorduk.

İşte bu yüzden, Burak'ı bulma planlarımda bana eşlik etmesinde bir sakınca görmedim. Hatta biraz rahatlamıştım bile. İpek'le onca yolu yalnız gitmek kolay olmayacaktı çünkü. Ömer işten erken çıkacağını söylemişti, bu yüzden öğleden sonra hazırlanıp onu beklemeye başladım.

İpek salonun ortasında oturmuş, örgü tavşanıyla oynuyordu. Tavşana bir şeyler yedirip uyutuyor, masal anlatıyordu. Kelimelerinin hepsi yarım ve peltek olduğundan onu dinlemek çok keyifliydi ama beni hep bir parça hüzünlendiriyordu.

Babasını hatırlıyor mu merak ediyordum, onu görseydi ne yapacağından emin değildim. Burak hep çok çalışkan, çok para kazanmak için gereğinden fazla didinen birisi olmuştu. Bizimle yurttan büyümüş olsa da ailesi vardı. Çocuklarını dilendiren bir aile olduğu için Burak, onlar reşit olduktan sonra bir daha görmediği iki abisiyle beraber devlet korumasına alınmıştı ancak insan geldiği yeri unutmuyordu. Baba olacağını öğrendiğinde bir daha yoksul olmamaya dair beslediği takıntı büyümüş, onu yanlış işlere bulaştırmıştı. Bu sırada İpek'le ilgili o kadar çok şeyi kaçırmıştı ki babalık görevlerini yapmadığı için ona düşman olmuştum. Oysa öncesinde arkadaştık. Elif'le ikisi iyi birer iş bulup evlendiklerinde planladıkları güzel hayata çok yakındı. Elif hep hayatta kalan tek eksiğinin bir bebek olduğunu düşünmüştü ama sonunda buna sahip olduklarında Burak onları daha iyi şartlarda yaşatma hırsıyla her şeyi mahvetmişti. Bu yüzden gitmek istediğinde bunun

sorun olmadığını düşünmüştüm. İpek'e bir faydası olmaya-
cağına inandığımdan, gitmesi pek umurumda olmamıştı bile.
Fakat bugünlerde onu öylece göndermenin ne büyük bir hata
olduğuyla yüzleşiyordum.

Telefonum çalınca düşüncelerim dağıldı. Ömer'in aradı-
ğını bilmek bütün bu hüznü anıların arasında çakan minik
bir neşe kıvılcımı gibiydi. Hemen ayağa kalktım. "İpek, hadi
gidiyoruz."

Gitmekten bahsedince okyanus mavisi gözlerini bana çe-
virdi. Kapıya koşması için "Ömer aşağıda bekliyor," demem
yetmişti. Ceketini giydirene kadar zar zor sabretti ama son-
ra kapıyı açmak yerine çantamı almaya döndüğümü görünce
yaygarayı kopardı. Onu kucaklayıp kapıyı açtığımda kirpik
diplerindeki yaşlara, ağlak suratına rağmen kıkırdamaya baş-
ladı.

"Sen çok hain bir çocuk oldun, biliyor musun?" dedim
aşağı inerken.

Ömer arabadan inmiş, kapının önünde bizi bekliyordu.
İpek sokağı çınlatan bir coşkuyla adını haykırdığında uğraştığı
telefonunu cebine atıp gülerek üstüne atlayan minik kızı
yakaladı. İki yanağına öpücükler kondururken geride durup
bir parça kıskanarak onları izledim.

"Hazır mısın bakalım?"

"Hazırım!" dedi kelimeyi nazlı bir baş eğişle uzatırken.

Ömer gülerek bana döndü, beni de öpeceğini düşündüm
çünkü bir anlığına hafifçe eğildi. Kendi ritminde atıp giden
kalbim o an telaşa kapılıp çırpınmaya başlasa da hiçbir şey
olmadı. Beklenti hâlinde, orada öylece kalmışken içimde
beliren duygunun hayal kırıklığı olduğunu şaşkınlıkla fark
ettim.

"İpek'i anneme bırakabiliriz istersen. Yol biraz uzun."

"Zahmet vermeyelim şimdi," dedim hemen. İpek saçlarını
çekiştirip durduğu için Ömer'in dikkati, ilgisini çekmeye ça-
lışan küçük kızın üzerindeydi.

“Sevineceğine eminim.”

“Önceden haber vermedik ki ama. İşi vardır.”

“Şimdi soralım.” İpek’in ellerini tutup ona uslu durmasını söyledikten sonra bana baktı. Hemen sonra yüzündeki gülümseme silindi. “Ah. Tabii bırakmak istemiyorsan söyleyebilirsin.” Bunu düşünememiş gibi görünüyordu. Esasında İpek’i birinin bakımına kısa süreliğine de olsa bırakmak benim için çok zordu. Hem kimseye yük olmak istemiyordum hem de koruyamadığım sınırlarımın daha fazla bulanıklaşmasından endişe ediyordum. Yine de Ömer’in annesine güveniyorken böyle olmadığını ima edecek bir davranışta bulunmak kulağa gaddarca geliyordu. Dilim bir türlü istemediğimi söylemeye varmadı.

“Şey, bilmem ki... Rahatsız olmayacağına emin misin?”

“Arayıp soralım mı? İstersen sen ara. Eminim çok sever.”

Sıraç’ın iş yeri karşı yakadaydı. Oraya kadar gidip onu bulamayabilirdim, belki orada beni başka bir yere yönlendireceklerdi. Eve dönmemiz kim bilir ne kadar sürecekti. Böyle belirsiz bir plana İpek’i sürüklemek için ısrar etmemem gerektiğini biliyordum, bu yüzden tereddüt ederek cebimdeki telefonu çıkardım. “Ya istemediği hâlde seni üzmemek için evet derse?”

Ömer gözlerini devirmediği hâlde yüzüne tıpkı bunu yapmış gibi bir bakış oturtmayı başardı. Gözlerindeki ifadeyi kelimelere dökebilseydim ortaya “Yok artık!” cümlesi çıkacağına emindim.

“Ne var? Olabilir. O senin annen.”

“İzin verirsen senin de annen olabilir,” dedi Ömer, yumuşak bir sesle. “Olmak ister, biliyorsun.”

“Ömer, sen... Böyle şeyler söyleyip durmamalısın.” Arabanın yanında karşılıklı dikiliyorduk. Ona kızmak için açtığım ağzımdan sert, öfkeli bir uyarı çıkacağını sanmıştım ama

kelimelerim kırık, biraz da çaresiz tınılıyordu. Hale'nin doğum gününde göğsümü sıkıştıran o boğucu duyguların içimde yükseldiğini hissederek endişelenmeye başladım. "Bunun kimseye bir faydası yok," dedim üzülerek. "Herkes kendi yoluna gittiğinde daha çok üzülmemek için sözlerimize dikkat edelim, lütfen."

Bana hemen cevap vermedi ama sanki sözlerim saçlarının uçlarından ayak parmaklarına kadar görünüşündeki her şeyi değiştirmişti. Duruşundaki rahat, tatlı hava yerini sitemli, sessiz bir dargınlığa bıraktığında söylediklerimden hicap duydum ama pişman olunacak şeyler söylememiştim. Bir gerçeği dile getirdiğim için bana kızmamalıydı.

"Nasıl istersen," deyip İpek'i arabaya bindirmek için eğildiğinde kendimi o kadar kötü hissettim ki artık ne gitmek istiyordum ne de bir şey söylemek. Buna rağmen kendimi, "Anneni arayacağım," derken buldum. Belki bu bizi bir önceki ana döndürür diye ummuştum ama öyle olmadı.

Nermin Anne yardım istememe sevinmişti. Sesinden ne kadar memnun olduğu anlaşılıyordu. Beş dakika sonra İpek'i ona bırakmış, oradan ayrılmam için neredeyse beni kovalamasına sebep olup arabaya geri dönmüştüm. Bu kez ön koltuğa oturdum. Kemerimi bağlarken Ömer arabayı çalıştırdı. Bir eli direksiyonda, dikkati yoldayken bir şey söylemiyor, öylece duruyordu.

İkimiz bu sessizlikte haftalarca nasıl yaşadık, hatırlayamıyordum. Sessizlikte rahatlayan ben, arabadaki sükûnetten o kadar rahatsızdım ki dudaklarımın içini ısırp duruyor, düşüncelerimi bir sıraya sokmak için çaresizce çabalıyordum.

"Konumu girer misin?" Telefonu bana uzatınca telaşlı, tuhaf bir tepki verdim. Ne utanç verici bir insana dönüşmüştüm böyle. Ne duygularımı kontrol edebiliyordum ne sözlerimin arkasında durabiliyordum ne de bir şeyleri çözebiliyordum.

Konumu yazıp telefonu geri verdim. Ömer yine bir şey söylemedi. İçimde aniden yükselen bir öfke belirliyor ancak

onu ortaya çıkaramadan mahcubiyetim öfkemin üstüne çıkıyordu. Yanlış şeyler söyleyip onu incittiğim hissinden kurtulamıyordum. Oysa neyi yanlış söylemişim ki? İkimiz gerçekleri reddederek yakınlaşmaya devam mı edecektik?

Öyle uzun bir iç çektim ki dönüp bana baktı. Elbette nedenini sormamıştı. Sonsuz sabrı varmış gibi görünen bu adamın canını böyle sıkabildiğime de biraz şaşırmıştım aslında.

Erken çıkmamıza rağmen trafik vardı. Kafeye varmamız bir buçuk saat sürdü. Neyse ki Ömer radyoyu açmıştı da katlanılmaz sessizliğimizle daha fazla uğraşmamız gerekmemişti.

Sahilde, aradığımız yerin önünde durduk. Burası bir balık restoranıydı. Sıraç son konuşmamızda işinin iyi olduğunu söylemişti, o yüzden onu bulacağımı umuyordum. Denizden esen kuvvetli rüzgâr arabadan indiğim an açık saçlarımı dağıttı. Onları zapt etmek için kulaklarımın arkasına sıkıştırıp beklerken bir görevli oraya park edemeyeceğimizi söyleyince Ömer'e içeriye önden gireceğimi söyleyip restorana geçtim.

Belli ki mekânı daha yeni açıyorlardı. Etrafa baktığımda masaları temizleyen beyaz gömlekli birkaç garson gördüm. Hiçbiri aradığım adam değildi.

“Bakar mısınız?”

Birisi beni fark edip yanıma gelirken etrafı inceledim. Burası alkollü bir mekândı, balık restoranı gibi görünse de içeri girince meyhaneden bozma bir yer olduğu anlaşılıyordu. Aniden Ömer'in burası hakkındaki düşünceleri için endişelendim. Bu tarz yerlerde bulunan biri olmadığını biliyordum. Normal bir restorana gideceğimizi sandığım için bu yer bana da sürpriz olmuştu. Ben de ilk kez böyle bir yere gelmişim ama buralarda gezen, çalışan insanlar tanıyordum. Birçok arkadaşım yurttan çıktığında soluğu iyi ihtimalle böyle yerlerde alıyordu.

Ben böyle mekânlardan hep uzak dururdum. Ne kadar uğraşsak da büyüdüğümüz ortamda temiz kalmak zordu.

Bağımlılığın arkadaşlarıma neler yaptığını görerek büyüdüğüm için her zaman alkolden, madde kullanımından uzak durmuştum. Onlara hiç bulaşmamak için derslerime asılmış, ancak başarılı olursam destekleneceğim umuduyla çaresizce hayata tutunmak için çabalamıştım.

Geldiğim noktada okulu bırakmış, yaşayabilmek için anlaşmalı evlilik yapmış, bütün bunları yapmasının sebebi olan çocuğu yanında tutabilmek için konuşmak istemediği insanları arayan biriydim. Eskiden yurttan çıkar çıkmaz yaptıkları seçimler yüzünden arkadaşlarımı keskin bir şekilde eleştirip yargılarken, artık çaresizliğin nasıl bir şey olduğunu anlıyor, keskin sözlerimle kırdığım arkadaşlarıma üzülüyordum.

“Kapalıyız,” dedi yaklaşan garson.

“Birini arıyorum. Sıraç Aktan. Geçen sene burada çalışıyordu.”

Adamın kaşları kalktı. Sakallarını hafif hafif kaşırken gözleri rahatsız edici bir şekilde üzerimde gezindi. “Alacaklı mısın?”

“Hayır. Arkadaşıyım.”

“Sıraç’ın böyle arkadaşları olduğunu bilmiyorduk,” deyip sırtıttı. Bakışlarında hiçbir iyi niyet yoktu. “Artık burada çalışmıyor. Adını, numaranı yaz, Sıraç’a yollarım. Arkadaşıysan arar seni.”

“Şimdi ara, ben konuşayım. Vaktim yok.”

“Benim var gibi mi görünüyor?” dedi sert yüzüyle.

“Sadece bir numara vereceksin!” Sinirlenmişim. Adam sanki bundan hoşlanmış gibi gevrek bir gülüşle ellerini cebine attı.

“Biliyor musun? Sıraç’ın bana borcu var. Belki sen bana yardımcı olursun, güzellik.”

“Ağır ol,” dedi Ömer’in sesi. Restorana girerken adamın sözlerini duymuş, hızla yanıma gelmişti. “Karımla düzgün konuş.”

Ben böylelerinin yanında sinecek biri değildim ama benimle dilediği gibi konuşanlara çıkışacak birisinin varlığı hayatımda bir ilkti.

Ömer nereden bakarsanız bakın iyi bir çocuktur. Ona bakan kimse belalı birisi olduğunu düşünmezdi, bu yüzden böyle bir çıkışın ona hiç yakışmayacağını düşünürdüm ama yüzündeki sertlik, duruşundaki kavgaya hazır tavır ve bana “Karım” deyişindeki sahiplenmede onun yumuşak huylu biri olduğuna dair hiçbir iz bulamazdınız. Bu beni şaşırtmış mıydı yoksa etkilenmiş miydim emin olamıyordum.

Adamın yüzü hemen bozuldu ama belki de erkeklik egosu kabardığı için diklenmeye devam etti. “Yoksa ne yaparsın?” deyip bakışlarını cüretkâr bir şekilde bana çevirdikten sonra gözlerini üzerimde gezdirmeye kalktı. Bu elbette bardağı taşıran bir damlaydı. Ömer’in onun boğazına yapışması, araya girme çabam, diğer garsonların toplanması ve üstümüze yürümesi yalnızca birkaç saniye sürmüştü. Arkalarda bir yerden çıkıp gelen patronlarının ortaya çıkmasıyla tüm garsonlar Ömer’in saldırdığı adamı çekip aralarına aldılar. Adam birkaç yumruk yemiş, Ömer’in de kaşı yarılmıştı. Neyse ki patronları kavgayı duymuş, meseleyi fark ettiği için daha fazla belâ çıkmaması adına bizden özür dilemişti. Bir adamın yanında karısına saygısızlık etmek böyle yerlerde bile kabul görmüyordu anlaşılan. Bize Sıraç’ın numarasını verdi, kabahatlerini telafi etmek için akşam yemeği ikram edeceğini de söyledi ama buraya bir daha gelmektense aç kalmayı yeğlerdik.

Dışarı çıktığımızda Ömer’in kaşından akan kana endişeyle baktım. “Dur, şuraya gel de yarana bakayım.”

“Gerek yok. Arabaya bin.”

Öfkesinin bana karşı olmadığını bilsem de ses tonunu bana karşı ilk kez bu kadar sert duymak afallamama sebep oldu.

“Ömer.”

“Bin şu arabaya!”

Durup ona baktım, yüzünden akan ince kan çizgisi kirli sakallarını hafifçe boyamıştı. İçeri girip birkaç yumruk daha savurmaya hazır görüldüğü için biraz olsun anlayış göstermeye gayret ettim.

“İyi, bineceğim ama ileride bir yerde duracağız. Tamam mı?”

Arabaya binmek için kapıyı açmıştım ki yolun karşısından birisi ismimi haykırdı. Sıraç koşarak yaklaşıyordu. Onu aramak için buraya geldiğim hâlde şu an onu görmeyi hiç istemiyordum.

Arabanın kapısını kapatıp kaputun önüne doğru geçtim. Ömer’in suratı hâlâ sirke satıyordu ve belki bir açıklamayı bile hak etmiyordu ama yine de yaptım. “Bu Sıraç.”

Sıraç nefes nefese yaklaşıp bana birdenbire sıkıca sarılınca ellerim havada kaldı. Ben hiç de sarılan bir tip değildim, o yüzden kendinde bu hakkı nasıl gördüğünü bilmiyordum. “Burada ne arıyorsun?” dedi geri çekilirken. Elleri dirseklerimi kavramıştı. “Cenazede seninle konuşmak istedim ama kimseyi görececek hâlde değildin.”

Öyleydim. Onun orada olduğunu bile bilmiyordum. Bilseydim de yapacağım son şey Sıraç’la konuşmak olurdu.

“Artık burada çalışmadığını söylemişlerdi.”

“Evet. Buralarda başka bir mekândayım. Arkadaş arayınca geldim. Kavga mı çıktı, ne oldu?”

“Bir şey yok. Burak’a ulaşamıyorum. Yerini bilirsin diye seni arıyordum.”

“Burak’a neden ulaşacaksın ki?” derken hâlâ kişisel alanımda duruyordu. Sıraç yakışıklı bir çocuktü ama karakteri yüzünden ondan hiçbir zaman etkilenmemiştim. Uzun boyuyla, dikkat çeken esmer yüzüyle ve neredeyse turkuaz rengindeki parlak gözleriyle gittiği her yerde öne çıkıyordu. Dönem dönem bazı ajanslarla çalışıp iyi paralar kazanmış olsa da tercihleri yüzünden sürekli yeni bir batağa saplanırdı. Elif,

Burak'ın onunla görüşmesini istemiyordu ama onu hayatlarından çıkarmayı da başaramamıştı.

Ömer arabanın etrafından dolaşıp yanıma geldi. Kaşları çatık, ifadesi öfkeli ve yüzü hâlâ kanlıydı. Sıraç'ın tutuşundan uzaklaşmak için birkaç adım geriye çekildim.

Sıraç ona baktığı hâlde sorusunu bana sordu. "Bu kim?"

"Ömer, kocasıyım." Tokalaşmak için elini uzatmamıştı. Pek dost canlısı da görünmüyordu ama nasıl bir gün geçirdiğini düşünürsek bunu bekleyemezdik zaten.

"Neyi?"

Şok dolu bu soru bana yöneltilmişti. Sadece durup gözlerimi devirmek, hiç beklemediğim şekilde giden ve hiçbir sorumun cevabını alamadığım bu günü bitirmek için eve dönmek istiyordum. Bu yüzden her karşılaşmamızda benimle şansını deneyen bu genç adama karşı anlayış besleyemiyordum.

"Kocam. Evlendim."

"Sen... Nasıl? Burak böyle bir şey söylemedi."

"Ne söyledi?"

"Bir şey demedi. Bir süredir Burak'la konuşmuyorum." Sesindeki şok devam ediyor, bakışları Ömer'le aramda gidip geliyordu.

"Burak nereye gitti?"

"Ben... Bilmiyorum. Niye evlendin?"

"Sana ne, Sıraç? Burak'ın yerini söyle, yeter."

"Bilmiyorum dedim ya!"

"Ben de sana inanmıyorum, tekrar dene!"

Restoranın kapısına birkaç adam çıktığını görünce derin bir nefes alarak sakinleşmeye çalıştım. Sinirlerim bu kadar gerginken bu konuşmayı yapmak akıl kârı değildi.

"Mercan!" Bana dokunmak için hareket etti ama Ömer'in kolu aramıza girip onu uzaklaştırdı.

"Bu kadarı yeter," derken sesi alçaktı ama yeni bir yumruk savurmaya çok hazır görünüyordu.

“Sen karışma,” dedi Sıraç. “Onu çocukluğundan beri tanıyorum. Bir anda evlenecek birisi değil.” Bunu biliyordu çünkü ona defalarca evlenmeyeceğimi, bir ilişki bile istemediğimi söylemiştim. Reddedilmek hoşuna gitmemişti elbette, bu yüzden telefonumda engelliydi. Bana bakıp dramatik bulduğum bir şekilde hafifçe eğildi. Ömer’in duymasını istemiyormuş gibi, “Güvende misin?” diye sordu. “İpek yüzünden mi evlendin? Burak giderken evli değildin.”

“Sen... İpek’in benimle olduğunu biliyor muydun?”

Biliyordu, bunu yüzünden anlıyordum. Kanım buz kesti, bakışlarım öyle katılaştı ki Sıraç bunu yüzümde gördü. Kendimi bildim bileli her fırsatta bana âşık olduğunu söyleyen bu adam, hiçbir şeyim yokken en iyi arkadaşlarımızın çocuğuyla tek başıma kaldığımı biliyordu. Bunu bilen tek kişiydi ve beni aramamıştı bile. Buna inanamıyordum. Sıraç güvenilir birisi değildi, başı hep belada olurdu, sürekli yalan söylerdi. Buna rağmen onda şeytan tüyü vardı. Kendini insanlara bir şekilde sevdirebilir, hatalarını affettirirdi. Fakat bu kadar bencil olduğunu bilmiyordum. Bu kadar kötü, bu kadar acımasız...

Dudaklarımdan acıklı bir gülüş çıktı. “Biliyordun tabii. Her seferinde olduğundan daha rezil bir hâle nasıl getiriyorsun kendini böyle? Burak’ın yerini de biliyorsun ve bana söyleyeceksin, Sıraç. Beni böyle yüzüstü bıraktığına biraz olsun üzülüyorsan söylersin.”

Yüzünden bir gölge geçti ama Ömer’e baktığında bu mahcubiyet izi kayboldu. “Yarın buluşalım. Konuşacaklarımız var.”

“Hayır, yok. Numarayı bana mesaj atarsın.”

Arabaya binmek için dönerken Sıraç bana seslendi. Kolumu tutmak için uzanmıştı ama Ömer onu sertçe durdurdu. Bir şey söylemesini beklemeden yolcu koltuğuna oturdum.

Ömer kendi tarafına geçip arabayı çalıştırana dek Sıraç düşük omuzlarıyla beni izledi. Ona hiç bakmadım. Çenem yukarıda, kollarım göğsümde dümdüz karşıya bakıyordum.

“Onunla bir geçmişiniz mi var?” diye sordu Ömer, yola çıktığımızda ve bu tepemi daha da attırdı.

“Sana ne, Ömer.”

Kelimeler ağzımdan birer bıçak gibi çıktılar. Bunu hak etmiyordum ama öyle kızgındım ki doğru düşünemiyordum.

“Buradan öyle olduğunu mu anlayacağım?”

Direksiyondaki ellerini birkaç kez açıp kapadı. Sahil yolunda, hız sınırının üstünde ilerliyorduk.

“Buradan seni ilgilendirmediğini anlayabilirsin.”

“Beni ilgilendirdiği için peşinde gezip duruyorum!”

“Dur.” Öfke gözümü karartıyordu ama yine de ona verdiğim değer fevri hislerimin üstündeydi. Ağzımdan geri döndürülemez şeyler çıkmadan önce bu arabadan inmek istiyordum. “Dur!”

Öyle ani bir şekilde kenara çekti ki öne doğru savruldu. Fakat bu aynı anda kemerimi çıkarıp arabadan inmeme engel değildi. Ömer de iniyordu. Ne yön olduğunu umursamadan sahil boyunca yürümeye başladığımda arkamdan geldi.

“Mercan!”

“Ne var? Senden buraya gelmeni istemedim. O adamlara vurmanı ben söylemedim! Bana böyle bağıramazsın.”

“Sen bana istediğin gibi davranabilirsin ama. Öyle mi? Seni böyle bir yere yalnız mı gönderecektim? Orada olmasaydım neler olduğunu bana anlatmazdın bile!”

Hızla yürürken aniden döndüm, saçlarım sert rüzgârla beraber öne savruluyor, yüzüme, omuzlarıma çarparak sanki hırçınlığıma eşlik ediyordu. Ona bakınca yüzünün yanındaki kurumuş kanı gördüm. Benimle kavga edeceğine gidip yarasını temizlemeliydi. Öfkem bir parça suçluluk duygusuna bulandı. Onu hiç ilgisi olmayan belaların içine çekiyordum.

“Ne diye o adama vurdun?” Sesim hâlâ dik çıkıyordu ama bir parça yatışmıştım. Beni yatıştıranın ne olduğundan emin değildim. Belki yaralanmasından sorumlu hissediyor

oluşumdu, belki de güzel yüzünü o hâlde görmeye dayanamadığımdandı.

“Ne diye mi?”

“Hiç kavga ettin mi ki? Öyle yerlere girip insanları yumruklayamazsın.”

“Karıma asılmalarını mı izlemeliydim? Ayrıca tabii ki kavga ettim. Ne sanıyorsun beni be?”

Benim yumuşayan sesimin aksine o hâlâ öfkeliydi. Bu yüzden ben de burnumu dik tutuyordum. “Bence sen hayatında kimseye vurmamış, hiç kavgaya karışmamışsın, ait olmadığın yerlere kimse seni sürüklememiş. Baş belası karına kadar. Benim için birilerini yumruklamana ihtiyacım yok. Bunu kendim de yaparım. Eminim senden daha çok yumruk sallamışımdır.”

Ömer güldü. Neşeden uzak, sinir bozukluğuyla bezeli bir gülüştü bu. “Mercan, ben lisedeyken babam, annemi aldatıp bizi kandırarak evimizi elimizden aldı. Sence ben güllerin içinde büyümüş olabilir miyim? Kafanda benim için nasıl bir görüntü çizdiğini merak ediyordum. Bir kadına iyi davranmaya çalışan adamları ezik olarak göreceğini düşünememişim!”

“Saçmalama!” dedim hemen. “Ben öyle biri değilim.”

“Peki, sence ben nasıl biriyim? Senin için nasıl biriyim ki bana hiçbir koşulda ihtiyacın yok, benimle hiçbir şey yapmak istemiyorsun, bana hayatında herhangi bir yer açmaya bu kadar karşısın? Nasıl biriyim ki sana yaklaştırmaya çalıştıkça beni itip duruyorsun? Nasıl biriyim ki sana âşık olduğumu yanımda açıkça gösterebilen adamların beni ilgilendirmedeğini söyleyebiliyorsun!”

Sahip olduğum tüm öfke, tüm hırçınlık ağzından çıkan her cümleyle beraber üzerimden akıp giti. Geriye yalnızca inanılmaz bir hayret kaldı. Ömer’e karşı beslediğim hislerin söyledikleriyle hiç ilgisi yoktu. Onunla hiçbir şey yapmak istemediğim doğru değildi. Eğer bu kadar şaşkın olmasaydım onu itip durduğumu söylemesine gülerdim.

“Ben...” Gözlerimi birkaç kez kırptım. Zihnimi toplamaya, söyleyecek mantıklı bir şeyler bulmaya çalışıyordum. “Ben öyle yapmıyorum. Sadece sana yük olmamaya çalıştım çünkü evliliğimizin son kullanma tarihi var, Ömer. Benden ne yapmamı bekliyorsun?”

“O tarihi unutmanı bekliyorum, olmaz mı? Gerçek bir çift olmayı denemek istiyorum. Sürekli gideceğin günü düşünme, yanımda kal istiyorum. Seninle İpek’i büyütme istiyorum.”

Yeşil gözlerinde parıltılar vardı. Az önce yaşadığımız öfke patlaması her neydiyse, geldiği hızla kaybolmuştu. Sanki hayır diyeceğimden eminmiş gibi üzerinden yayılan umutsuzluğu görebiliyordum. “Seni sevdiğimi görmeni istiyorum, Mercan. Tek istediğim bu.”

Sadece ona bakıyor, söylediklerini anlamaya çalışıyordum. Hayatım boyunca sevildiğimi söylediğinde hiç şüphe duymadığım tek bir insan olmuştu. Bana olan sevgisinin başarıma, uslu olmama bağlı olmadığına inandığım tek kişi oydu. Beni hiç yüzüstü bırakmayacağına inandığım tek kişi. Gidişi bu yüzden o kadar yıkıcı, o kadar dayanılmaz olmuştu belki de çünkü yüzüstü bırakıldığımı hissetmiştim. Kandırıldığımı. Bunların doğru olmadığını bilsem de bazen, acı çekerken öyle hissetmenin önüne geçemiyordum.

Şimdi Ömer, beni sevdiğini söylerken bunu şüpheyile karşılamıyor olmak benim için inanılmazdı. İçten içe bunu bilip bilmediğimi merak ettim. İçten içe onu sevip sevmediğimi. Fakat benim için sevgi hep kazanılması gereken bir mücadele olmuştu. Kimse sevgisini öylece önüme sunmamıştı. Elif’le bile ilk tanıştığımızda kavga etmiştik. Kardeş olmadan önce birbirimizin güvenini kazanmamız gerekmişti. O yüzden şimdi bu sevgiyle ne yapacağımı, onu nasıl karşılayacağımı bilmiyordum.

Ben sessiz kaldıkça Ömer’in omuzları düştü. Duruşu kederli bir hâl aldı. Yavaşça dönüp biraz ilerideki banka

oturmasını izledim. Denize bakarken omzunda dünyaları taşıyormuş gibi kambur duruyordu. Bir süre arkasında durup içimdeki karmaşayı çözümlemeye çalıştım. İnsan nasıl olur da sevgiyi nasıl karşılayacağını bilmezdi? Nasıl olur da biri ilk kez yanında kalmasını isterken mutluluktan havalara uçmazdı? Belki de hiçbir zaman bir evim olmadığı içindi. Bir evim olmasının neye benzediğini bilmediğim için nasıl davranacağımı bilmiyordum.

Gidip yaralanan tarafına oturdum. Çapraz askılı çantamın hâlâ üstümde olduğunu yeni fark ediyordum. İçinde küçük bir su, peçete ve İpek için her zaman taşıdığım kremlerden birkaç tane vardı.

“Önce şu yarayı temizleyelim,” dedim çatlak sesimle. Peçeteyi ıslatıp yüzüne uzattığımda başını çekti.

“Gerek yok.”

“Yeniden kanamış, temizlemezsek mikrop kapar.”

Yorgun bir hâlde, “Mercan,” dedi ama onu dinlemeden peçeteyi yarasına bastırdım. Kurumuş kanı temizlemek için bezi fazla ıslatmıştım, bu yüzden yanağına süzülen damlaları diğer elimle sildim. Ona dokunmak, ellerimi yüzünde gezdirmek hoşuma gitmişti. İçimdeki durgunluk yerini bir telaşa bıraktı.

Ömer beni sevdiğini söylemişti. Şimdi ne olacaktı?

“Sana bu şekilde söylemek istemezdim,” derken sesi alçaktı. Yarasını temizleyen elim bir an durdu, sonra tüm dikkatimi yaptığım işe verdim.

“Bana kimse, herhangi bir şekilde öyle bir şey söylemedi.”

Yüzünü bana çevirdiğinde başının duruşunu ayarlamak için boştaki elimi yanağına koydum. Parmaklarım titriyor, kalbim delice atıyordu. O da böyle miydi, merak ediyordum. O da dışarıdan bu kadar sakin ve vakur görünürken içinde bir fırtına taşıyor muydu?

“Senden korktukları içindir. Kimsenin yanına yaklaşmasına izin vermiyorsun.”

Elimdeki lekeli peçete yaranın üzerinde öylece duruyordu. Peçeteden damla damla akan suları ikimiz de umursamıyorduk.

“Sen benden korkmuyor musun?”

Hafifçe gülümsedi. Onunla birlikte benim dudaklarım da kıvrıldı. “Biraz korkuyorum.”

Onu korkutmak istemiyordum. Beni sevdiğini daha az önce duymuştum. Daha buna ikna olmamıştım bile ama şimdi fikrini değiştirdiğini öğrensem bu beni yıkıma sürüklermiş gibi hissediyordum. Asıl korkan bendim.

Yutkunmak öyle zor oldu ki fark etmemesi imkânsızdı. Gözlerimi kaçırarak yüzünün sol tarafını son bir kez silip peçeteyi atmak için yandaki küçük çöp kutusuna uzandım.

“Çantamda sadece pişik kremi var. Yarayı korumasını umarak sürmekten başka çaremiz yok. Kabul ediyor musun?” dedim çantamı karıştırırken. Aslında kremi bulmuştum ama ona tekrar bakmak için cesaretimi toplamam gerekiyordu. Kremi açıp parmağıma sıktım, o kadar yakın oturuyorduk ki kremi sürmek için döndüğümde yüzlerimizin arasında yalnızca birkaç santim vardı. Kalbimin patırtısından başka bir şey duyamıyordum.

Parmağımı yaraya uzatıp kremi dikkatle sürdüm. “Bir konuda yanılıyorsun, Ömer. Kimseyi yanıma yaklaştırmıyor değilim. Hayatımda kimse bana bu kadar çok yaklaşmadı. Ben... Senin güllerin içinde büyümediğini biliyorum. Babanın sizi terk ettiğini biliyorum ama senin annen vardı. Seni seven bir sürü insan vardı. Baban affedilmez hatalar yapsa da hayatında olmaya devam etti. Benim gibi yalnız değildin. Tamamen terk edilmiş olmanın nasıl bir şey olduğunu bilemezsin. Ki bilmediğine seviniyorum, gerçekten.” Kremi sürüyor gibi yapmayı bırakmıştım. Şimdi yalnızca ellerim onun yüzünde, gözlerim gözlerindeyken hayatımda ilk kez terk edilmenin beni ne kadar yaraladığından bahsediyordum.

“Ben... Bazen İpek’i nasıl seveceğimi bilmediğimden endişe ediyorum. Birisi beni onun annesi sandığında çok korkuyorum çünkü bir anne olamam. Olmak istemiyorum. Ben Elif gibi değilim. Sevgiden, bağlanmaktan korkuyorum. Buna rağmen yalnız kalmaktan da korkuyorum. İpek’i yanıma aldım çünkü yapayalnız kalmak istemedim. Bazen kâbuslarımda onun büyüüp beni suçladığını görüyorum.”

Daha önce kendime bile itiraf edemediğim hislerim bir bir dilimden dökülürken gözyaşlarım sicim gibi akmaya başladı. Şimdi Ömer’in elleri de benim yüzüme uzanmış, o yaşları siliyor, yüzüme yapışan saçları geriye çekip yanaklarımı okşuyordu.

“Neden kendinden bahsederken hep aklına gelen en kötü şeyleri söylüyorsun, Mercan?”

“Çünkü...” Dudaklarımdan bir hıçkırık döküldü. “Çünkü bunlar doğru.”

“Dinle, sana kendi doğrularımı söyleyeyim mi? Beni üzen, korkutan tüm doğrularımı.” Gözlerimin içine bakıyor, onu dinlediğimden emin olmak istiyordu. Konuşmadan önce bir an durup yutkundu. “Burcu’yla birkaç yıl önce nişanlandık.” Konuşmanın bu şekilde yön değiştirmesini beklemiyordum. Kırılgan hislerimin arasına öyle ani, öyle kesif bir kıskançlık sızdı ki neye uğradığımı şaşırdım.

“Burcu anne olmayı çok istiyor, sürekli genç anne olmak hakkında konuşuyordu. Tanıştığımız andan beri hep evlenmekten bahsettik, planlarımızı böyle yaptık. Bu planların arasında her zaman çocuk sahibi olmak öncelikliydi.” Bunları bana neden anlattığını bilmiyordum. Kıskançlık diğer her şeyi gözyaşlarımla birlikte bastırmıştı. Burnumu çekerek yüzümü Ömer’in ellerinden uzaklaştırdım. “Lisede yüksek ateş sonucu beyin kanaması geçirmiştım. Belki toplandığımız günlerden birinde duymuşsundur. İnsanlar bundan bahsetmeyi seviyor. O zamanlar doktorum böyle durumlardan sonra çocuk

sahibi olamama riski oluştuğunu, kontrollerimi yaptırmamı söylemişti. Bunu pek ciddiye almadık. Önemli olduğunu bile düşünmedim. Ama Burcu'nun anne olma hayalleri daha nişanlıyken bile bu kadar gündemimize girince doktorun tavsiyesini hatırladım. Her ihtimale karşı kontrole gittim. Sonucu tahmin edebilirsin. Bunu kabullenmek benim için hiç kolay olmadı. Çocukları her zaman sevmişimdir. Hep bir gün baba olacağımı düşünürdüm, Burcu'nun çocuk hakkında bu kadar çok konuşması da bu düşünceyi farkında olmadan içimde büyüttü. Bunu Burcu'ya söylemek zorundaydım ve bu kolay değildi, Mercan. Önce ayrılmak istemedi ama ilişkimiz o kadar tuhaflaştı ki kendimi her şeyden geri çektim. Sonunda beni aslında suçlamak istediği şeyden başka her şeyle suçlayarak benden ayrıldı. Ona kızmamıştım bile ama sonra, sanırım haklı olduğunun bilinmesini istediği için herkese baba olamayacağım için ayrıldığımızı söyledi. Sonuçta onun da bir hayatı vardı, sonuçta bunu bile bile benimle evlenemezdi, bunun bilinmesini istiyordu. O da bu mahallede oturduğu için bu dedikodu dallanıp budaklanarak her yere yayıldı. Benim için utanç verici bir şeye dönüştü. O zamandan beri tanıdığım herkes karşıma geçip mahcup bir hâlde sırtımı sıvazlıyor. Beni teselli etmeye çalışıyorlar, bazen açıkça bana acıyorlar. Bu yüzden seninle evlenmem kimseyi şaşırtmadı.”

“İpek yüzünden mi?” Kaşlarım çatıktı ama bunun sebebi Ömer'e öyle davranan insanlara duyduğum öfkeydi. Bana hayatımda duyduğum en saçma hikâyeyi anlattığını ona söylemeliydim. Ona böyle hissettiren herkesle kavga etmeliydim.

“Evet. Bir eş, bir çocuk. Çocuk senin olsaydı başka türlü dedikodulara mazhar olurduk ama o da değildi. Aniden evlenmemiz herkes için mantıklıydı. Aslında biliyor musun, benim için de öyleydi. En başından beri seninle formalite bir evlilik yerine mantık evliliği yapmam gerektiğini düşündüm. Hatta en başından beri, bunu hiç formalite görmedim. Ama bütün

bunların seni sevmemle ilgisi yok. Başından beri seni istedim ama sana bu kadar âşık olacağımı bilmiyordum, Mercan. Sana kendimi sevdirmek için bu kadar çabalayacağımı... Bazen kâbuslarımda bütün bunlar yüzünden benden nefret ettiğini görüyorum. Ben de bu yüzden korkuyorum.”

Ömer’i dinlerken içimde bir şeyler değişiyor, dönüşüyordu. Sevilmenin coşkusuyla ilk kez tanışıyordum ve bu bana sınırsız bir özgürlük bahşediyordu. Bu öyle bir histi ki yürünerek bitmeyeceğini sandığım yalnızlık yollarını koşarak aşabiliyordum artık. Önümdeki parlak ışık müthiş bir güçle beni içine çekiyor, onu kabul edersem bir daha hiç yalnız olmayacağımı vadeliyordu.

Ona yaklaştım. Derdim az önce paylaştığımız sıcaklığa, yakınlığa tekrar kavuşmaktı. “Senden asla nefret etmem,” derken kalbim kuvvetle çarpıyordu. Buna rağmen onun sesini, gözlerini kırparken titreşen kirpiklerini, damarlarında akan kanın uğultusunun hiç olmadığı kadar farkındaydım. Kalbime musallat olan sersemletici his şiddetli bir sarsıntı gibi üzerime akın ediyordu.

“Ben de seni asla terk etmem,” derken elleri saçlarımla arasına girdi. “Bana güveniyor musun?”

Başımı salladım. İçimde bir panayır varken hâlâ ona güvenememekte diretemezdim. Bana söylediği gibi ona güvenmeyi durduramıyordum bile.

“Peki, bu evliliğe gerçek bir şans verebilir misin?”

Bir kez daha başımı salladığımda gülümsedi. Hafif, tatlı bir gülümsemeydi bu ama sesinden taşan kırılğan umuda bakılırsa kalbimdeki sarsıntıdan hiç haberi yoktu. “Peki,” dedi bir kez daha. “Sence sen de beni sevebilir misin?”

Onu sevdiğimi biliyordum, yine de söylemeye hazır değildim. Ben istesem de sahip olduğum tüm travmalar buna müsaade etmezdi. Ama ona bir söz verebilirdim. Bir kez daha başımı salladım.

Ömer karşımda sanki birkaç yaş gençleşti. Yüzünde öyle güzel bir gülümseme büyüdü ki kalbimin duracağını sandım. Fakat o anda, insanın yalnızlıktan, acıdan, korkudan ölmediğini çok iyi bilen zihnim yeni bir şey öğrendi. İnsan heyecandan, mutluluktan da ölmüyordu. Oysa Ömer aramızdaki o kısacık mesafeyi bitirip beni öptüğünde kalbimin nasıl durmadığını hiçbir zaman anlayamayacaktım.

Öpüşü aceleyle verilmiş bir karar değil de tanıştığımız andan beri sakladığı bir sırrın açığa çıkışı gibiydi. Arkamda bir kuyruk gibi taşıdığım tüm kederler yavaşça benden uzaklaşırken içimdeki his, güneşli bir günde berrak bir denizi izlemek gibiydi. Kaygılarımın, endişelerimin ortasında filizlenen bu yeni his aşk olmalıydı.

27. BÖLÜM

Biz dönene dek hava çoktan kararmıştı. İkimiz de onca duygu patlamasının ardından dönüş yolunda sessizdik. Uzun zaman sonra ilk kez Ömer’le bir sessizliği paylaşıırken bu kadar rahat, bu kadar tasasızdım. Dönmeden önce yemek yemeyi teklif etmişti ama bir şeyler yiyecek hâlde değildim. İpek’ten uzun süre ayrı kalmak da iyi hissettirmiyordu. Ayrıca Ömer bana âşık olduğunu söylemişti. Kalbim durmadan karşısına oturup her şey normalmiş gibi davranmama imkan yoktu.

Her şey bu kadar yeni, hassas, kırılganken dönüş yolunda konuşmadan durmak aramıza başka bir mesafe sokabilirdi ama Ömer yol boyunca elimi tutmuştu. Parmaklarını benim kilerin içinden geçirip ara sıra elimi okşayarak, ara sıra ellerimizi kucağına koyarak bundan sonra neler olacağına dair endişelenmemin önünü kesmişti. Başımı koltuğumun kenarına yaslamış, akan yolu değil onun yüzünü izliyordum. Bazen bana dönüyor, gülümsüyor ya da beni gülümsetecek bir şeyler söylüyordu. Kalbim bir, on, yüz kat büyümüştü sanki. İçimdeki hislerin kuvvetine karşı müthiş bir şaşkınlık besliyordum.

Annesinin evinin önüne yanaştığında doğrulup kemerimi açtım. Bunun için elimi elinden çekmem gerekmişti ki bunu yaparken ne kadar utandığımı ya da boşluğa düşmüş gibi

hissettiğimi kimseye asla söyleyemezdim. Bu toy, yabancı hisleri nasıl karşılayacağımı ya da dışarıya nasıl yansıtacağımı hiç bilmiyordum.

“Ben çıkmayayım,” dedi Ömer. Dikiz aynasından kaşındaki yaraya bakıyordu. Yaranın etrafı hafifçe sararmaya başlamıştı.

“Eve hiç patlak kaşınla gelmiş miydin?”

Bana dönüp dik dik baktığında güldüm. Ona kimseye vurmadığına, hiç kavga etmediğine inandığımı söylediğim için çok kızmıştı. Birinin erkekliğini ispat etmesi için böyle şeyler yapması gerektiğini düşünmüyordum. Çok fazla kavganın içinde büyüdüğüm için Ömer’in sakın tabiatı bana iyi geliyordu ama anlaşılan erkekler için bunlar biraz gurur meselesiydi. Ayrıca onun yeni bir yönünü görmekten de hoşlanmıştım. Ömer’in gördüğüm her yanını sevdiğimi fark ettim.

“Tamam, kızma. Sadece seni böyle görürse benim yüzümden olduğunu düşünür mü diye merak ettim, bir bakıma benim yüzümden oldu.”

“Senin yüzünden hiçbir şey olmadı. Ayrıca annemin herhangi bir şey için seni suçlayacağını sanmıyorum. Evleneceğimizi söylediğimde seni kandırıp faydalandığımı söyleyerek beni azarlamıştı.”

Onların beni her zaman acınası bir hâlde gördüğünü, bu yüzden de Ömer’in benimle aniden evlenmesinin normal olduğunu düşündüklerini varsaymıştım. Nermin Anne bana karşı her zaman iyiydi ve bunun sebebinin de aynı şey olduğunu düşünüyordum. “Gerçekten mi?”

“Evet. Birkaç ay beklememizi istedi. Sen kendini kötü hissetme diye.”

“Bana acıdığı için mi?”

Ömer duruşunu değiştirerek bana doğru döndü. Kaşları hafifçe çatılmıştı, sözlerime kızmış görünüyordu. “Bu acıma değil, Mercan, bu şefkat. Şefkati ve ilgiyi hak ediyorsun, o

yüzden bunu başka şeylerle karıştırma. Tamam mı?” Elini uzatıp yanağımı okşadı. Uzun süre dışarıda, rüzgârın altında durduğum için saçlarımın berbat görüldüğüne emindim. Onunla kavga ederken, ağlarken, ömrümün ilk öpücüğünü beklenmedik bir şekilde kocam olan bu adam tarafından alınırken bütün bunların görünüşüme nasıl yansıdığından emin değildim. Bunun için endişeleniyor da değildim esasında çünkü bana bakarken gözlerinden sadece parlak bir ilgi seçiliyordu.

“Tamam...” Sonra ona takılmak için hain bir gülümsemeyle masum sorumu sordum. “Yani annene kavgaya karıştığın için yukarı çıkamadığını söylersem şok olmaz, öyle mi?”

“Bana yaptığın bu süt çocuğu muamelesi hiç hoşuma gitmiyor, haberin olsun. Seni etkilemek için birkaç kavgaya karışayım mı? Karakola düştüğüm günleri anlatırsam tatmin olur musun?”

“Olmam,” deyip omuz silktim. Tavrımda şakacı, belki birazda cilveli bir şeyler vardı ki bu, içimde olduğunu hiç bilmediğim bir yönümdü. “Kaç kere karakola düştüğümü duyseydın asıl sen etkilenirdin.”

“Bugün daha fazla etkilenmeyi kaldıramayacağım, hikâyelerini başka bir güne sakla. Belalı bir karım olduğunu zaten biliyorum ama sen yanına yaklaşabilmek için verdiğim mücadeleyi hiç bilmiyorsun.”

Dudaklarımı birbirine bastırdım çünkü beni utandırıyor. Bugün benden sürekli karısı olarak bahsetmişti ve her söylediğinde o kelimeyi öyle bir sahipleniyordu ki etkisini kalbimi saran sıcak bir meltem gibi hissediyordum. Romantik sözlerine nasıl karşılık vereceğimi bilmediğimden gergin bir hâlde kıpırdandım. “Şey, gidip İpek’i alayım.”

Aceleyle arabadan inip binaya doğru koşturdum. Merdivenleri çıkarken kendimi yatıştırmak için derin nefesler aldım ama bir işe yaradığını sanmıyordum. Kapıda bir süre bekleyip yüzümü sıvazladıktan sonra zile bastım. Kapının arkasından

o tanıdık patırtıyı duyduğumda dudaklarıma bir gülümseme yayıldı. Patırtılar hızla yaklaştı, ardından kapıyı açmak için zorlayan, oflayıp puflayan minik kızın gürültüsü duyuldu. Bu kapıyı açmayı daha öğrenememişti anlaşılan.

“Kızım dur, dur da açalım.” Nermin Anne’yle giriştiği kısa mücadelenin ardından İpek sonunda kapıyı açmayı başardı.

“Teyze!” Kollarımı açarak eğilince kucağıma atlayıp minicik kollarını boynuma doladı. Onun her akşam Ömer’i böyle karşılamasını bazen kıskanıyordum, biraz olsun ayrı kalsak aslında beni de öyle karşılayacağını görmek hoşuma gitmişti.

“İpek kuşu, seni çok özledim.” Yanaklarını uzun uzun öptüm. “Ben yokken ne yaptın?”

“Kedi sevdik Aye’yle. Kedinin adını ben Fulak koydum.”

“Fulak mı?”

“Kulak, kulak!” diye bağırdı Hale içeriden, kahkaha kankan sesiyle. Kısa cümleleri son zamanlarda çok daha anlaşılır söyleyebiliyordu ama elbette bebek konuşmasının etkisiyle kelimeleri hâlâ yuvarlak, konuşması yarım yamalak. Ama artık her şeyi anlatabiliyordu.

“Kedi ne renkti?”

“Sarı ve siyah ve kırmızı.”

“Kırmızı olduğuna emin misin?”

“Evet.” Kafasını kendinden emin bir şekilde sallıyordu. Gülerek tatlı yüzünü birkaç kez daha öptüm.

“İçeri gelsene, kızım, kapıda kaldın.”

Nermin Anne’ye dönünce bana merakla baktığını gördüm. Sanırım bunun sebebi yüzümdeki koca gülümsemeydi. Etrafa pek de coşkulu gülücükler atan biri olmadığımından kadıncağız bu hâlimi tuhaf bulmuştu herhâlde. “Yok, gelmeyeyim. Ömer aşağıda bekliyor.”

“Aa, niye? Yemek yapmıştık.”

“Şey, bilmem. Eve gideriz dedi.”

Nermin Anne kollarını göğsünde birleştirip gizli bir şey söyleyecekmiş gibi eğildi. “Bir sorun yok, değil mi? Aranız iyi mi?”

Aramız hiç olmadığı kadar iyiydi ama böyle söylemedim elbette. Ona eski bir arkadaşımı görmeye gideceğimizi söylemiştim. Ömer’le ilk kez bir şey yaptığımızı görüyordu, herhâlde bu yüzden pek sorgulamamıştı. “Bir şey yok. Biraz yoruldu sanırım. Çok trafik vardı. İpek seni üzdü mü?”

Nermin Anne pek ikna olmuş görünmüyordu ama üstelemedi. Onun bu huyunu seviyordum. Her şeye sürekli karışan bir kadın olacağından korkmuştum ama hiçbir şeyi didiklemiyordu. Ömer bunun şefkatten olduğunu söylese de ben hâlâ bana biraz acıdığını, bu yüzden de beni rahat bıraktığını düşünüyordum.

“Yok canım, kızıyla gezdik dolaştık, yemek yapmama yardım etti, kuzum. Bütün gün cıvıldaşıp durdu. Artık hep gelecek nenesini görmeye, değil mi, yavrucuğum?”

İpek küçük dişlerini göstere göstere sırıtıp, “Ben artık hep gelcem,” diye onu onaylayınca güldüm.

“Niye kendine nene dedirtiyorsun?”

“Biz babaannemize nene derdik. Hoşuma gidiyor benim. İçeri gelmeyecek misiniz gerçekten?”

Kendini bir babaanne olarak mı görüyor bilmiyordum, ben nene yerine teyze diyebileceğini düşünmüştüm aslında, o yüzden böyle söylediğinde ne diyeceğimi bilemedim. “Yok, ineyim ben. İpek’le ilgilendiğin için teşekkür ederim.”

“Rica ederim, kızım, ben her zaman buradayım.”

Başka şeyler de söylemek istiyordum. Desteğinin benim için ne kadar kıymetli olduğunu. Eğer Ömer’le başladığımız bu şey bizi gerçekten bir aileye dönüştürürse buna ne kadar sevineceğimi, bütün bunların benim için aslında ne kadar korkutucu olduğunu söyleyebilirdim ama böyle şeyleri kolayca söyleyebilen birisi değildim. Bu yüzden yalnızca gülümseyip merdivenlere döndüm. Ama Hale seslenerek beni durdurdu.

“Gelmeyeceğini söyleyince keki paketledim. İpek’le yaptık. Ömer’e yaptığını söyleyip durduğu için birkaç dilim almanıza izin veriyorum.”

İpek benden önce uzanıp küçük poşeti alırken cıvıldıyordu. “Kek yaptık, kek yaptık.”

Hale onun yanağını sıkıp bana baktı. İpek’in eşyalarıyla doldurduğum sırt çantasını verirken yüzüne tuhaf bir ifade yerleşmişti. “Ne bu hâl?”

Birden telaşlandım. Hâlimde ne olduğunu tahmin edemiyordum bile. “Ne olmuş?”

“Ne bileyim, tuhaf görünüyorsun.”

“Sağ ol ya,” dedim gözlerimi devirerek. “Yorulдум sadece. Müsaadenizle gidiyorum artık. Her şey için teşekkürler. İpek, el sallama bakalım.”

Merdivenleri inene dek İpek onlara el sallayıp parmak öpücükleri gönderdi. Binadan çıktığımızda ise çığlık atarak kucağımdan inmeye çalıştı. Arabaya ulaşmaya çalışıyordu ama ayakları olmadığı için kaçmasına izin vermedim.

Neyse ki Ömer dışarı çıkıp ona dramatik bir şekilde uzanan kolları karşıladı da tiz çığlıklar sona erdi. İpek’i verdikten sonra gözlerimi büyüterek Ömer’in kucağında tekrar prenesse dönüşmesini izledim. “Tam bir cadaloğ oldu,” dedim başımı sallayarak.

“Hayır!” deyip parmağını salladı. Sonra masmavi gözlerini Ömer’in yüzüne dikti. “Ben cıbuloz değilim.”

“Sen prensessin, bir tanem.” Ömer onun yanaklarını öperken yeğenim sanki “*Gördün mü?*” dercesine bana bakıyordu. Gülmemeye çalıştım ama elimde değildi.

Onu tekrar kucağıma alıp İpek’le arka koltuğa geçtim. Eve gidene dek kafasını öndeki iki koltuğun arasından uzatıp Ömer’e ulaşmaya çalıştı. Yerinde durmadığı için beni bunaltırırken bir yandan da Nermin Anne’yle neler yaptığını anlatıyordu. O kadar çok konuştu, o kadar çok hareket etti ki eve girdiğimizde kulaklarım çınılıyordu.

Onlar salona geçerken ben direkt mutfağa girdim. Bir bardak su içtikten sonra biraz dolabı karıştırıp buzluktaki mavi jel paketiyle salona döndüm.

“Şimdi buz tutsak bir işe yarar mı bilmiyorum ama deneyelim.”

Ömer kafasını koltuğun sırtına yaslayıp tavana doğru imalı bir nefes verdi. “Gören de kafama beş dikiş atıldı sanacak. Bir şeyim yok.”

Dudaklarımı büküp homurdanarak taklidini yaptığımda İpek kıkırdadı. Ömer’in yanına, bu evde ilk kez bu kadar yakınına geçip bacaklarımı dizlerimin altına alarak oturdum. Buzu nazik olmaya dikkat ederek kaşının üzerine yerleştirdim. Kendisinin tutmasını bekledim ama kılını bile kıpırdatmadı. Kollarını kanepenin üst kısmında, iki yana doğru açtığı için birbirimize sarılmış gibiydik. İnsanlar bu yakınlığa bu kadar kolay geçebiliyor muydu yani? Ben geçebildiğimden emin değildim. Kendimi rahatsız hissetmesem de rahat olduğum da söylenemezdi. Diken üstünde hissediyor, nasıl davranacağımdan emin olamıyordum.

Uzaklaşsam daha iyi olacağını düşündüğüm sırada İpek birdenbire dünyanın en dramatik sesiyle Ömer’in kucağına tırmandı. “Yoldu sanaaa? Uf mu olduuu?” derken buzu tutan elimi çekiştiriyordu. Sanki orada açık bir yara varmış gibi tepki verince ikimiz de güldük.

“Sen bir de diğerini gör,” dedi Ömer onun yanaklarını sırkarken.

“Sana yolduuu?”

“Teyzen yaptı.”

İpek o kadar yargılayıcı bir ifadeyle bana döndü ki küçücük yüzünün böyle bir şekil almasına inanamadım. “Çocuk inanıyor!” dedim onu dürterek. “Hayır, bebeğim, Ömer Amcan yaramazlık yaptığı için yaralandı. Ona uslu olmasını söyle, tamam mı?”

Ömer'in isminden başka tüm kelimeler "D" harfiyle başladığı için ciddiyetini dikkate almak hiç kolay olmuyordu. "Ümel sen neden yaramazlık yaptın?"

"Teyzen yüzünden, ah!" Buzu kafasına sertçe bastırınca ırkilse de gülmeye başladı. Kanepenin üzerindeki eli bu sırada sırtına düşüp, sonra zahmetsizce belime dolanmıştı.

İpek onun neye güldüğünü anlayamadığı için kafası karışmış bir hâlde ikimize bakıp durduktan sonra Ömer'e yarasını öpebileceğini söyledi. Buzu tutan elimi bir kez daha indirip minik dudaklarını büzerek, çok dikkatli bir şekilde kaşının üzerine dokundurduktan sonra dengesini zar zor sağlayıp Ömer'in yüzüne baktı. "İyileştin mi?"

"İyileştim, teşekkür ederim, prenses." Her şeyi daha iyi bir hâlde getiren bu küçük, tatlı kız gördüğüm en cilveli gülümsemeye kendini onun kucağına bırakıp yanağını göğsüne yaslayarak kucağına sokuldu. Ömer göğsündeki minik sarı saçları severken yüzünde bulutlu bir ifade vardı. Bugün bana yanında kalmamızı istediğini söylerken hayal ettiği böyle bir şey miydi?

Ben hayatımda hiçbir zaman böyle bir sahne düşlememiştim. Buna sahip olabileceğimi düşünmemiştim bile. Ne kendi çocuğumu düşlemiştim ne de güzel bir aşk yaşayabileceğime inanmıştım. Bunun için hep fazla mantıkçı, fazla idealist olduğumu düşünürdüm. Hayallerimde hiç küçük bir evde, kendi küçük ailemle böyle ufak anları paylaşmak olmamıştı. Hâliyle Ömer'in bunu isteyeceği aklımın ucuna dahi gelmemişti. Terk edilmiş biri olma fikrine takılıp kalmadığımı sanıyordum. İçine doğduğum koşulların kaderim olmaması için hep çalışmış, o kötü kaderi kabullenip başka seçeneğimiz olmadığını söyleyerek kendini ziyan eden arkadaşlarıma hep öfkelenmiştim. Öyle olmamak için, muhtaç ya da bir şeye bağımlı kalmamak için uğraşırken birine bağlanma fikrinden de öylesine kaçınmıştım ki kimse de bana bağlanmak istemez

sanıyordum. Oysa Ömer bugün bunu istediğini söylemişti. Buna hâlâ hayret ediyor, nasıl böyle bir şey istediğini sorguluyordum.

Elif bütün bunlardan nasıl korkmamıştı? Keşke şimdi burada olsaydı, keşke bana nasıl korkulmayacağını anlatsaydı. Keşke şimdi burada içimi dökebileceğim bir arkadaşım olsaydı.

“Ne düşünüyorsun?” Gözlerimi İpek’in saçlarını okşayan iri parmaklardan ayırıp Ömer’in gözlerine baktım. O kadar yakın duruyorduk ki birazcık eğilse beni öpebilirdi. Kolay kolay kızaran biri olmasam da yakalanmış hissederken yanaklarıma toplanan ıyıyı gizlemenin imkânı yoktu. Hafifçe omuz silktim. Gözleri yüzümde geziniyor, dudaklarımın üzerinde oyalanıyordu. Sanki aramızdaki tüm duvarlar bir anda yerle bir olmuş, tüm kilitler bir bir kırılmıştı. Bu heyecana nasıl alışacaktım böyle?

Nefes almaktan bile aciz olduğumu fark edince buzu indirip arkama yaslandım. “Yeter herhâlde,” dedim tuhaf bir sesle. Kulağıma gelen ses sanki bana ait değildi.

“Bence de yeter. Acıktın mı?”

“Pek değil. Sen?”

“Ben acıktım,” deyip İpek’in saçlarını karıştırdı. “Sen de acıktın mı, sarı civciv?”

“Evet, evet, evet.”

Bacaklarımı aşağı indirdim. Buz yüzünden elim üşümüştü. “Tamam, o zaman mutfağa gidelim.”

“Bence pizza söyleyelim. İpek, pizza ister misin?”

İpek’in en sevdiği şeyler mercimek çorbası ve pilavdı ama bunun sebebi benimleyken pek bir seçeneği olmaması da olabilirdi. Elif’in onun beslenmesine verdiği özeni ve zamanı hatırlayınca üzülüyordum.

“Yanıma geldiğinden beri hiç pizza yemedik ki,” dedim buna şaşırarak. Ona hep çorba, sebze yemekleri yedirmeye

çalışıyordum. Onca koşturmanın içinde ne zamandır pizza yemediğimi fark etmemiştim bile.

“O zaman kesinlikle pizza yiyoruz.”

“Tamam ama yeşil biber olmasın. Biberleri tükürüyor.”

“Anlaşıldı, neli pizza istiyoruz?” Telefonunu çıkarıp uygulamadan sipariş oluşturmaya başladı. İpek’e pizzaların resimlerini gösteriyor, malzemeleri işaretlemekten önce soruyordu. İpek her şeye evet dedi, yeşil bibere bile ki buradan neye evet dediğini pek bilmediğini anlayabilirdik.

Mutfığa gidip ellerimi yıkadıktan sonra çay koydum. Ev biraz soğuktu. Şimdiden böyleyse kış bastırıldığında bu evi ısıtmak zor olacaktı. Bu bana İpek’e yeni bir mont almam gerektiğini hatırlattı. Eskisinin kolları artık kısa geliyordu.

Gözlerimi mutfak dolaplarında, altı yanan çaydanlıkta gezdirirken Ömer’in sözleri bir kez daha zihnimde yankılanıyordu. Bizi yanında istemişti. Bu evliliğin gerçek olması için bir şans vermemizi söylemişti ama bunlar gelecek kaygılarımı yatıştırmıyordu ki. Bu evde İpek’ten başka hiçbir şey bana ait değildi. Onu yanımda tutmak için yaptıklarımı bakılırsa İpek bile benim değildi. Hâl böyleyken gelecek kaygılarımı nasıl yatıştıracaktım? Hayallere kapılmaktan, sonra çok üzülmekten korkuyordum.

Ömer’le İpek’in saçma bir sohbeti sürdürdüğünü duyabiliyordum. Yeğenimin tiz, bitmek bilmeyen kıkırtısı bütün evi doldurduğunda yorgun bir hâlde gülümsedim. Eğer duygularım bir denizse kıyıya vuran dalgaların sırayla umut ve çaresizlikten oluştuğunu söyleyebilirdim. İkisi de aynı kuvvetle kıyıya çarpıyor, birine alışmadan diğeri tüm kuvvetiyle üstüme geliyordu.

Mutfakta bir süreliğine kendimi oyaladım. Oyun oynadıkları için yokluğumun pek farkında olmadılar ki bu da biraz hüznüydü aslında. İkisinin bu kadar iyi anlaşmasına seviniyordum. Ben İpek’le en son Elif’in evinde bu kadar

tasasızca oyun oynamıştım. Ona hak ettiği odaklı ilgiyi veremeyecek kadar kaygılı olduğumu fark etsem de bunu düzeltemiyordum. Oysa Ömer, son zamanlarda onunla sık sık oyun oynuyor, bu evi İpek'in bitmek bilmeyen kahkahalarıyla doldurabiliyordu. Bu çok güzeldi. Kalbimi hem kıran hem de iyileştiren bir güzellikti.

Burak'la bir an önce konuşmalıydım, yoksa bu hüzünden, bu kaygıdan kurtulamayacaktım. Sıraç henüz onun yerini söylememişti. Eminim onu aramamı bekliyordu. Benimle tekrar konuşmak isteyeceğine de emindim. Bu kadar kızgın olmasaydım onunla görüşmeyi sorun etmezdim ama İpek'in yanımda olduğunu bilmesine rağmen hiç aramamış olmasına öyle öfkeliydim ki artık ondan nefret ediyordum. Ona eğer Burak'ın yerini söylemezse İhsan Hoca'yı başına sarmaktan çekinmeyeceğimi söyleyen bir mesaj atıp yatak odasına, üstümü değiştirmeye gittim. Üzerime rahat bir eşofman giyip İpek için de hırka çıkardım. Salona girdiğimde Ömer yere uzanmış, göğsüne İpek'i oturtmuştu. Ne oynadıklarını çözmeden kapı çalınca Ömer yerden çevik bir hareketle kalktı. "Mola veriyoruz, yemek geldi."

İpek arkasından merakla gidiyor, yemeğin nereden geldiğini söylemesi için Ömer'in paçasını çekiştiriyordu. Kapıyı açıp kuryeyi göstererek yemeği onun getirdiğini söyleyince İpek bu sefer adamın kim olduğunu sordu. Cevabı anlayabildiğini sanmıyordum çünkü kurye gidene dek aynı soruyu sormaya devam etti.

Kapıyı kapattığında Ömer'in elinde iki tane pizza kutusu vardı. Dönüp beni görünce gülümsedi. "Nerelerdeydin?"

"Biraz üşüdüm, üstümü değiştirdim. Hırka ister misin?"

"Hayır, kombinin ayarını yükseltelim. Bugün hava soğuktu." Yaklaşıp elini alnıma koydu. "Hasta olma."

Kutuları elinden alırken güldüm. "Ben hiç hasta olmam."

Pizzaları masaya götürdüm. İpek bir kedi gibi minik burnunu oynatıp duruyor, kutuların içini görmek için minik

parmak uçlarına kalkarak beni durdurmaya çalışıyordu. O kadar heyecanlandı ki onu sandalyeye oturtamadım. Masanın üzerine, kutuların tam yanına oturmak için kıyameti koparıp, sonunda istediğini aldı.

“Ömer’i bekleyelim, herkes gelmeden yemeğe başlanmaz.”

Sanki mutfağa değil de karşıdaki dağa bağırır gibi Ömer’in adını haykırmaya başladığında ağlamaklı bir ses çıkardım. Dünyanın en sevimli kızıydı ama bazen o kadar yorucu oluyordu ki birazcık sessizlik için her şeyi yapacak hâle geliyordum. Ömer içeceklerle gelip masaya oturduğunda nihayet sessizleştik. Kutuyu açıp pizzanın sıcaklığına baktım. Yer yakın olmalıydı çünkü hâlâ İpek’in yemekte zorlanacağı kadar sıcaktı. Bir dilimi tutup ısırması için uzattım.

“Dikkat et, sıcak olabilir.” İpek sözlerimi umursamadan ısırarak için atıldı. Sonra ağzını yakacak kadar sıcak olmamasına rağmen geri çekilip tükürükler saçarak üflemeğe başladı. “Tamam, bence yeterli. Yavaşça ısır bakalım.” Minik dişleriyle ufacık bir parça ısırıp yerken beğeni dolu hımlamalar, ağız dolusu şapırtılar çakarınca Ömer’le histerik gülüşlere kapıldık.

Yemeğimizi yedikten sonra Ömer çalıştığım projede ne noktada olduğumu sordu. Ben de hevesle neler yaptığımı göstermek için bilgisayarı getirdim. İpek oyuncaklarıyla oyalanırken Ömer çıkardığım istatistikleri kontrol etti. Bazı öneriler, yönlendirmeler yaparak birkaç yeri düzeltmemi sağlarken her şey olağan akışında görünüyordu. Son zamanlarda pek çok akşamımız böyle geçmişti. Bugün aramızda değişen şeyler olduğunu belki kimse anlayamazdı. Ama değişimler vardı. Koltukta, ona yaslanarak oturuyordum. Önceden aramızda olan boşluk kendiliğinden kaybolmuştu. Bana kucağındaki bilgisayarın ekranından bir şeyleri göstererek açıklamalar yaparken farkında bile olmadan yanağımı omzuna yaslıyordum.

Ömer buna bir anlığına bile farklı bir tepki verse, bana bir iltifat etse dahi utanarak ondan uzaklaştırdım ama böylesine doğal ve rahat olması beni de rahatlatıyordu.

İpek'in ses çıkarmadığını fark edince onu kontrol etmek için bir süredir oturduğu koltuğa döndüm. Olduğu yere, yüzüstü bir şekilde düşmüş, açılmış ağzıyla uyuyordu. Sessizce gülünce Ömer de başını çevirdi. "Gidip yerine yatırayım," dedim gülerek. "Kahve ister misin?"

"Olur."

İpek'i alıp tombul yanaklarına öpücüklerimi sıralayarak yatak odasına götürdüm. Kucağımda hâlâ çok küçük, çok hafifti ama geçirdiğimiz üç ayı düşününce büyüdüğünü fark etmemek imkânsızdı. Etrafına yastıklar koyup örgü tavşanını da kolunun altına koyduktan sonra odadan çıktım.

Kahveleri yaparken akşamdan kalan birkaç parça bulaşığı makineye koydum. Salona döndüğümde Ömer pürdikkat bilgisayara bakıyordu. "Kendi işlerini bırakıp benimkilere başlamış gibi bir hâlin var."

Uzattığım fincanı alırken güldü. "Tamam, bırakıyorum. Sağ ol." Bir yudum içip beğeni dolu bir ses çıkardı. Bu kez koltuğun diğer ucuna oturdum. Ömer bilgisayarı masanın üzerine koydu, ben de geri almadım. Bana anlattığı onca şeyi dinlemiş gibi yapsam da pek dikkatimi verememiştim. Şimdi o bana bakarken bir şeyleri doğru yapacağımı ise hiç sanmıyordum.

Bir süre öylece oturduktan sonra, "Hep çok sessizsin," dedi. "Ne düşündüğünü merak ediyorum."

Zihnimde, ona söyleyebileceğim bir düşünce aradım ama hiçbirini dile getirebileceğim şeyler değildi. "Ben... Nasıl davranacağımı pek bilmiyorum."

Çalışırken taktığı gözlüğünü çıkarıp kanepenin kenarına koydu, sonra yanındaki boşluğa hafifçe vurdu. "Buraya gel."

Bana ne yapılacağını söylenmesini sevmezdim. Bu her zaman içimdeki tüm inadı ortaya çıkarırdı ama Ömer'in

davetine icabet ederken içimdeki hiçbir asilik belirtisi uyanmamıştı. Tam yanına oturdum, ellerim sıcak fincanımı sıkı sıkı sarmıştı.

“Bana bir şey sormayacak mısın?” dediğinde şaşırdım.

“Ne hakkında?”

“Bir gün kendi çocuğunu istemiyor musun?”

Ne sorduğunu anlayana dek birkaç saniye geçti. Alnındaki endişe çizgilerine, duruşundaki gerginliğe bakılırsa bunu sormak onun için kolay değildi. Nasıl hissettiğini hayal bile edemiyordum çünkü benim hiç öyle bir endişem olmamıştı.

“Biz çocukken bile Elif her zaman anne olmaktan bahse derdi. Ben bunu hiç istemedim.”

“Ama daha çok gençsin, bir gün isteyebilirsin.”

“Belki isterim. Ama ben koruyucu ailelerin onları almaya gelmesi için dualar ederek uyuyan çocukların arasında büyüdüm, Ömer. Eğer başka bir çocuğun sorumluluğunu istersem doğurmanın tek seçeneğim olmadığını biliyorum. Böyle şeyler için endişelenmiyorum.”

Sessizlik uzayınca hafifçe dönerek yüzüne baktım. Eğer bana sarılmayacaksa ne diye yanına gelmemi istemişti ki? “Tamam, seni endişelendiren ne o zaman?” diye sordu.

“Her şeyden önce, İpek’i yanımda tutamamak. Ona iyi bir hayat verememek.”

“Bunu birlikte yapacağız sanıyordum.”

“Ben...” Dürüst olmak istiyordum ama dürüstlük bazen incitici olabilirdi. Bir günde her şeyin değişeceğine inanmazdım. Öyle bir hayatım olmamıştı. Yine de bugün ona bir söz vermiştim. Bu yüzden, “Deneyebiliriz,” dedim.

Biraz hayal kırıklığına uğradı, bütün akşam bana parıldayan gözlerle baktıktan sonra solan bakışlarından anlayabiliyordum bunu. Zihnimin içinden çıkılmaz karmaşasını; neyin doğru, neyin beklenen davranış olduğunu düşünmek beni yoruyordu. Belli ki ne kadar düşünsem de doğru olanı yapamıyordum zaten.

“Bugünün böyle geçeceğini hiç düşünmemiştim,” dedim sessizce. “Beklenmedik bir gündü, değil mi?”

Ömer güldü. Hafif, biraz da tatsız bir gülüştü. “Senin için öyle olduğuna eminim.”

“Ya senin için?”

“Benim için, Mercan...” Saçımdan bir tutamı parmaklarına dolayıp elini hafifçe kaydırды. “Yalnızca an meselesiydi. Seni sevdiğimi uzun zamandır biliyordum.”

“Ben...” Beklediği cevabı ona vermek isterdim ama dudaklarım mühürlenmişti sanki. Kelimeleri bir türlü bulup çıkaramadım. Sanki sırtımda çok uzun zamandır bütün kaygılarımı içinde biriktirdiğim bir kambur büyütmüştüm de bunu yeni fark ediyorum. Böyle bir kamburdan kurtulmanın yolu neydi?

Belki aşk denen bu müthiş, sarsıcı, muğlak his bu kamburdan kurtulmanın biricik yoluydu çünkü Ömer beni kendine çekip de göğsüne yasladığında o görünmez yük anında hafifledi.

Kollarını bana dolayıp, “Sorun değil,” dediğinde kendimi öyle minnettar hissettim ki kirpiklerimin arasına yaşlar doldu. “Zamanımız var.”

Bana sıkıca sarılıyordu ve belki her şeyin yoluna girmesi için bu kadarı yeterliydi.

28. BÖLÜM

ÖMER

İçimde sessizce taşıdığım nahif sevdâ Mercan'a dokunduğum anda büyük, keskin, dayanılmaz bir aşka dönüştü. Kalbimi derinden sarsan, benliğimi değiştiren bir hakikat gibiydi. Beni aynı şekilde sevmezse buna nasıl dayanacağımı bilemediğim korkunç bir yangına benziyordu.

Gece birkaç saat oturmuş, belli belirsiz birçok şeyi konuşmuştuk. Bana ilk kez çocukluğuma, okul yıllarıma dair sorular sormuştu. Kendi hayatından bahsetmeyi sevmediğini biliyordum ama benimle ilgili bir şeyleri merak etmesinden cesaret alarak ben de ona nasıl bir ortamda büyüdüğünü sorabilmişim. İpek uyanıp ağlayana kadar birlikte oturmuştuk, sonra odasına geçmişti.

İşe gitmeden önce oyalanıp durdum çünkü uyanmasını umuyordum. Başladığımız şeyi bir ilişkiye döndürmeye kararlı olsam da bunu onun üstüne giderek, baskı kurarak yapmak istemiyordum. Fakat ben gerçek bir evliliği bu kadar isterken, bu kadar eminken onun tereddüt etmesi cesaretimi, öz güvenimi yerle bir ediyordu.

Kapısının önünde durup tıklamak için elimi kaldırdım ama onu uyandırıp ben gidiyorum dersem bana atacağı tuhaf bakış hayal ettiğimde bunu yapmaktan vazgeçtim. Fakat belki de bunu yapsaydım düşündüğümün aksine bana yargılayan bakışlar atmazdı çünkü koridora döndüğüm sırada gözlerini ovuşturarak odadan çıktı. Üstündeki hırkanın bir omzu düşmüş, uzun saçları kabarıp dağılmıştı.

Bu hâliyle bile öyle güzeldi ki ona bakarken göğsüm daralıyordu. Dudaklarıma beni divane gibi gösterdiğine emin olduğum bir tebessüm yerleşti.

“Günaydın. Gidiyor musun?”

Dar koridorun karanlığından çıkıp yanıma gelmesini beklerken dış kapıyla mutfağın arasındaki aydınlık alanda duruyordum. Mercan karşımda durduğunda aramıza bıraktığı kısa mesafeyi azaltıp saçlarını omuzlarından geriye ittim. “Günaydın. Gürültü mü yaptım?”

“Hayır, ben de bu saatlerde uyanıyorum.”

“İstersen sabahları sana kahvaltı hazırlayayım.”

Buna güldü, oysa ciddiydim. Onunla geçireceğim herhangi bir zaman uğruna çaba göstermek benim için sorun olmazdı. Esasında, o kadar zor bir hayat yaşamıştı ki sunabileceğim tüm konforu Mercan’ın önüne sermek istiyordum.

“Kahvaltıyı İpek’le yapıyorum. O biraz geç uyanıyor. Ama kahvaltı yapmak istiyorsan sabah kahvemi seninle içebilirim.”

“Önemli değil, beni her sabah işe uğurlasan da yeter.”

Hırkasının omzunu düzeltip açık fermuarını yukarıya çektim ama bu kadar yeterli gelmedi. Onu yanımda, yanımda istiyordum. Her zaman.

Parmaklarımı saçlarında, yanaklarında, boynunda gezdirirken yüzündeki uyku mahmuru uyuşukluk devam ediyordu.

“Olur,” dedi hafif bir gülümsemeyle. “Kolaymış.”

“Bugün ne yapacaksın?”

“Bilmem. Bir planım yok.”

“Sıraç iletişime geçerse bana söyle, olur mu?”

Gözleri merakla yüzümde gezindi ama bir şey söylemek yerine yalnızca kafa salladı. Böyle zamanlarda ne düşündüğünü öyle merak ediyordum ki soramamak canımı çok sıkıyordu.

“Tamam, akşam görüşürüz.” Eğilip yanaklarına, dudaklarına hafif öpücükler kondurdum. Esmer teni de kendisi gibi duygularını saklamakta iyiydi ama dikkatli bakan biri yanaklarının üzerinde beliren hafif kırmızılıkları görürdü. Ona her zaman dikkatimi veriyordum.

“Görüşürüz.” İç çekme dürtümü bastırarak dönüp kapıyı açtım. Mercan’ı öptükten sonra onu evde bırakıp da bütün gün işte olacağımı bilerek gitmenin bu kadar zor olacağını kim bilebilirdi?

Kendimi merdivenlere zar zor sürükledikten sonra doğruca mahallenin aşağısına, Hazar’ın ailesinin evine gittim. İşe biraz gecikecektim ama pek umurumda değildi. Yıllarca gecemi gündüzüme katarak çalıştıktan sonra geldiğim konumda bu kadar rahatlığa sahip olduğumu düşünüyordum. Değilsem de pek umurumda değildi açıkçası. İşkolic olduğumu düşünen annem bunu bilse gözyaşlarına boğulurdu.

Hazar’ı aradıktan sonra arabayı kapılarının önüne park edip aşağı indim. Üç katlı bina ailesine aitti ve küçük bir bahçenin içindeydi. Çardağa oturup arkadaşımın gelmesini bekledim. Birkaç dakika sonra terliklerini zeminde sürükleyerek dışarı çıktı. Ellerini polarının cebine sokmuş, söylenip duruyordu. “Abi, tatildeyim ya. Sabahın köründe, bu soğukta ne istiyorsun?”

“Bir plana ihtiyacım var.”

Gelip yanıma yığılır gibi oturdu. “Ne planı?”

“Karımı kendime âşık etmem gerekiyor.”

Hazar başını çevirip hareketsiz kalınca ben de sağa doğru baktım. Yüzünde boş bir ifadeyle öylece bakıyordu. “Bu ne lan? Hâlâ uyuyor muyum?” Elimi kaldırıp kafasına tokadı

geçirdim. Hazar hayretle bir küfür mırıldandı. “Karını kendine nasıl âşık edeceğini ben nereden bileyim? Benim karım bile yok.”

“Kendini aşk adamı diye tanıtıp duruyorsun. Sorumluluk al.”

“Tamam. Ona yüzük al.”

“Zaten yüzüğü var, Hazar.”

“Doğru. Sabahın bu saatinde niye bu konuşmayı yaptığınızı hatırlatsana.”

Başımı geriye atıp sisli gökyüzüne baktım. “Çocuk meselesini söyledim.”

Sonunda aptal yüzünü toparlayıp dikkatini konuşmaya verdi. “Ne dedi?”

“Hiçbir şey söylemedi aslında. Sanki umursamadı bile. Ona ne zaman benim için utanç verici olan bir şey anlatsam önemi yokmuş gibi davranıyor. Sanki hayattaki her sıkıntıyı görüp yaşamış gibi bir hâli var. Düşüncelerini öğrenmek için konuyu tekrar açmak zorunda kaldım. Başka bir çocuk isterse evlat edinebileceğini söyledi ama bu konuşmalara beni dahil etmiyor bile.” Bu beni öyle endişelendirmişti ki bütün gece düşünüp durmuştum. Kendimi Mercan’ın gelecek planlarına nasıl sokacağımı bilmiyordum. Ondan bunu açıkça istemiştim, deneceğini söylemişti ama sanki bunu nasıl yapacağını bilmiyor gibiydi.

“Bence bu umduğundan daha iyi bir tepki.”

“Öyle,” dedim somurtarak. Yine de daha fazlasını istiyordum. Mercan her şeyiyle bana ait olsun istiyordum.

“Madem bir şans vereceğini söyledi, bunu iyi kullan, abi. Ne bileyim? Kartlarını açık oyna. Onu sevdiğini göstermekten çekinme. Senden hoşlanıyorsa sana âşık olması da an meselesidir.”

Zaten yaptığım şeylerden başka bir önerisi olmadığını anlayınca omzuna dostça vurup ayağa kalktım. “Umarım öyledir.”

29. BÖLÜM

O sabah Ömer'in saçlarımda gezinen parmaklarının, kalbimi durduran öpücüklerinin ardından kapıyı kapadığımda içimde biriken şeylerin artık taşıdığını hissettim. Biriyle konuşmazsam ölecektim ve Elif'ten sonra konuşabileceğim tek bir insan vardı.

Bu yüzden saat henüz sabahın onuyken bir kolumda İpek, diğer kolumda ona hazırladığım kocaman çanta ile Hayat Abla'nın evinin önündeydim. Buraya gelmeden önce eşini arayıp bugün çalışıp çalışmadığını sormuştum. Neyse ki akşama kadar işe gitmeyecekti. Bekir Abi'den eşine geleceğimi söylememesini rica edip soluğu burada almıştım.

Dairenin ziline bastım ama o kadar sabırsız hissediyordum ki açılana kadar kapı tokmağına vurmayı kesemedim. Hayat Abla telaşla, başörtüsünü düzeltmeye çalışarak kapıyı açıp da beni görünce donakaldı. "Ne... Bir şey mi oldu?" dedi korkuyla. Herhâlde ömrümde ilk kez bir kapıya bu şekilde dayanmıştım. Ben hep soğukkanlı olurdum, hep ölçülü, hep mantıklı. Fakat bu yeni ben neredeyse başka bir insandı artık. Hayat Abla'yla birlikte benim de kendimi yeniden tanımam gerekiyordu belki de.

"Evet."

“Ne oldu? İyi misin?”

İyi idim aslında. Pek çok yönden çok iyi idim ama öyle zor zamanlar geçirmiştim ki iyi olmak yabancı hissettiriyordu. Bu yüzden başımı iki yana salladım. İçimden hıçkırıklar yükseliyordu, oysa iyi idim. Gerçekten.

“Ömer bana âşık olduğunu söyledi,” dedim hıçkırıklarla bölünen kelimelerimin arasında. İpek şaşkınlıkla yüzüme bakıyor, birdenbire neden ağlamaya başladığımı anlamaya çalışıyordu. Eh, ben de aynı durumda olduğumdan ona teselli veremedim.

“Kim?”

“Ömer!”

“Kocan mı?” Eğer karşısında salya sümük ağlıyor olmasaydım Hayat Abla’nın yüzündeki ifadeye kahkahalarla gülerdim. Hiçbir şey anlamıyor, her zerresiyle afallamış görünüyordu.

“Evet.”

Ağzını açıp kapadı, söyleyecek bir şey bulamamış gibi bir süre öylece bana baktı. “Ne diyorsun, bilmiyorum ki? Gir içeri, deli kız. Çocuğu da korkutuyorsun, gel kuzum.”

İpek’i kucağımdan aldı. Yeğenim yabancıl原因 bir çocuk değildi ama ağlamam onu da etkilemiş olmalıydı çünkü Hayat Abla’nın kucağında minik dudakları aşağı bükülüyordu. Ayakkabılarımı çıkarıp içeri girdim.

“Artık barışabilir miyiz? İstersen yüz sayfalık özür mektubu yazarım.”

Bu, Hayat Abla’nın bize verdiği cezalardan biriydi. Kavga ettiğimizde evdeki tüm haklarımızı elimizden alır, tekrar bir şeyler yapabilmek istiyorsak özür mektubu yazmamızı isterdi. İçtenlikli ve samimi bir mektup değilse kabul etmiyordu. Nefret mektuplarını özür dilermiş gibi göstermekte ustalaşmışım.

“Sana çok kızgıyım,” dedi ama yaşlarla dolu yüzüme baktığında bana kıyamadığı anı gözlerinde gördüm. Kolları iki

yana açıldı, hiç beklemeden ona sarıldım. “Çünkü seni çok seviyorum, Mercan, sen benim ilk göz ağrım gibisin.”

Hayat Abla işe başladığında 14 yaşındaydık. O da daha 30 bile olmamıştı. O yaşta birinin en küçüklerin bakım sorumlusu olması beklenirdi ama Müdür Baba kızların genç birinden olumlu etkilenebileceğini düşünerek Hayat Abla’yı bizim eve vermişti.

Pek çok açıdan ona dünyayı dar etmiş olmalıydık. Yine de bize annelik değil, ablalık yapan birinin olması güzeldi. Nöbetçi olduğu gecelerde bizimle sohbet eder, bize makyaj yapar, arkadaşmışız gibi hissetmemizi sağlardı.

Elif’le ben evin en sorumlu kızları olduğumuz için bize ayrıca özen göstermiş, yurttan çıktığımızda da bizimle ilgilenmeye devam etmişti. Elif’ten sonra, her şeyi anlatabileceğim tek insan oydu. Bana bu yüzden darıldığını biliyordum.

“Ee, bölüyor muyum?” dedi Nisa arka odadan çıkıp. “Dramatik bir an mı yaşıyorsunuz?”

Geri çekilip gözyaşlarımı sildim. “Sen niye okulda değilsin?”

“Babam sabah geleceğini söyledi, hasta numarası yaptım.” Hayat Abla kızına hayretle bakarken Nisa sırtarak yaklaşip bana sarıldı. “Seni özledim, abla. Seni de, İpek.” İpek’i kucağına alıp onu öpücüklere boğdu.

“Seninle sonra konuşacağız, küçük hanım. İpek’i odanda biraz oynat, biz de Mercan’la konuşalım.”

“Tamam ama önce bilmek istediğim bir şey var.” Nisa gözlerime öyle bir ciddiyetle baktı ki ne geleceğini beklerken gerildim. “Kocan yakışıklı mı?”

Hayat Abla onun sırtına hafifçe vurup odasına gönderirken Nisa itirazlar sıralıyordu. Oturma odasına geçip oturduk. Elime bir bardak su verip her şeyi en baştan anlatmamı istedi. Ben de öyle yaptım. Artık işler değiştiği için anlaşmadan bahsetmekte bir sakınca görmüyordum. Bana kızsaa bile bunu kimseye söylemeyeceğine emindim.

“Ah, Mercan, ah... Sana ne diyeceğimi bilmiyorum bile. Ya Ömer kötü bir adam olsaydı. Ya senden faydalansaydı?”

“Sabıka kaydı yoktu,” dedim burnumu çekerek. “Hem kardeşini de tanıyordum.”

“Seni öyle bir dövmek istiyorum ki...” İç çekerek bana baktı. “Seni seviyor, öyle mi?”

Başımı salladım. Sanırım sahiden de beni seviyordu. “İpek’i beraber büyütelim diyor. Beni yanında istediğini söylüyor. Evliliğimizi sürdürmek istiyor.”

“Sen istemiyor musun?”

Parmaklarıma baktım. Dudaklarım bir çizgi hâlindeydi. “Ben... İstiyorum.”

“O zaman niye ağlıyorsun, güzelim?”

Çünkü elimde değildi. Gözyaşlarım tekrar akmaya başladı. “Çünkü bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Çünkü daha önce kimse beni istemedi.” Kalbimin gizli köşelerinden kopup gelen bir hıçkırıkla ellerimi yüzüme kapattım.

Hayat Abla kalkıp yanıma oturdu. Kollarını sıkıca bana dolarken, “Canım benim,” diyordu. “Her şeyin en güzelini hak ediyorsun.”

“Çocukken bir kere koruyucu aileye gitmiştim. Kadının adını bile hatırlamıyorum ama gece yarısı kocasıyla konuşmalarını duymuştum. Bekledikleri gibi neşeli, tatlı bir çocuk olmadığım için beni beğenmemişlerdi. Daha küçük, daha sevimli bir çocuk almak hakkında konuşuyorlardı. Sonra da beni geri gönderdiler. Onları sevmemiştim bile ama o şekilde yurda geri dönmek beni çok yaralamıştı. Doğduğumda da ailemin beni beğenmeyip umdukları gibi bir bebek değilim diye mi terk ettiklerini merak edip durdum.”

“O insanlar zaten anne baba olmaya uygun değilmiş, güzelim. Ömer’le yaşadığın şey buna hiç benzemiyor ki.”

“Biliyorum.”

“O zaman niye böyle yapıyorsun?”

Çocuk gibi omuz silktim. Pratikte her şeyi biliyordum ama uygularken işler değişiyordu. Zihnimdeki sesler öyle manipülatifti ki onların esiri oluyordum. “Tamam, şöyle yapalım. Ömer’e güvenelim.”

“Ona zaten güveniyorum.”

“O zaman bunu ona da göster. Tamam mı?”

“Nasıl? Fiziksel olarak mı?”

Hayat Abla bana sarılmayı bırakıp geri çekildi. Kaşlarını kaldırmış, abartılı bir tiksinti ifadesi takınmıştı. “Bunun ne demek olduğunu sormak ister miyim?”

Kanepede geriye yaslanıp ıslak yüzümün her yerine yapışan saçlarımı bir topuzun içine topladım. “Sarılmaktan, öpüşmekten bahsediyorum. Belki daha fazlasından.”

“İstemezmişim,” dedi Hayat Abla. Sonra uzanıp baldırına bir çimdik attı. “Aranızda bir şey olmadı mı?”

Başımı iki yana salladığımda dudak bükerek arkasına yaslandı. Ona yaptığımız evliliğin şartlarından bahsetmemiştim, o yüzden şaşırmasını anlıyordum. Düşünceli bir hâlde haliya baktığı bir sürenin ardından konuştu. “Bu Ömer sahiden iyi çocuğa benziyor.”

Ömer’in sevdiğim bir insanın onayını almasının bu kadar hoşuma gitmesini beklemezdim ama yüzümde mutlu bir tebessüm büyüyordu.

“Ee, ne diyorsun yani?” diye sordum.

“Ne diyeyim, canım? Adamla evlenmişsin. Ne istersen yap. O kadar düşünme yani. İçinden geldiği gibi davranabilirsin.”

Ona bir sır verir gibi yaklaştım. “Ama biraz utanıyorum.”

Bana manidar bir bakış attıktan sonra asabı bozulmuş gibi gülmeye başladı. “Geçer, geçer. Bir anda oluverir böyle şeyler.”

Gülüşmeye başladığımızda Nisa kapıyı aralayıp kafasını içeri uzattı. “Artık ben de gelebilir miyim? Öleceğim şimdi meraktan.”

“Gel bakalım, İpek’imi seveyim ben de biraz.”

Günün kalanında görüşemediğimiz zamanların acısını çıkardık. Beni çok rahatlatan bir gün olmuştu. Aile gibi gördüğüm biriyle böyle zaman geçirmek zedelenen öz güvenime iyi gelmiş, değerli hissetmemi sağlamıştı. İçimdeki kimsesizliğe merhem olmuştu. Kendimi iyi, hatta mutlu hissediyordum.

Bir de Ömer’i özlüyordum. İçimdeki duygunun özlem olduğunu anlamam biraz zaman almıştı çünkü bunu ilk kez deneyimliyordum. Şaşırtıcı olsa da inkâr edemeyeceğim kadar kuvvetli bir duyguydu bu. İnkâr etmeyi de istemiyordum zaten. Hatta Hayat Abla’nın tavsiyesini dinlemeye, Ömer’e hissettiğim yakınlığı davranışlarımla göstermeye karar vermiştim. Bu yüzden ona mesaj attım. Hayat Abla’nın evine geldiğimizi, barıştığımız için ne kadar sevindiğimi yazdım.

Ömer bunun harika bir haber olduğunu söyledi. Konum atmamı, işten dönerken beni alacağını da yazmıştı. Burası iş yerine çok tersti. Trafik saati olduğu için gelmesi çok zor olurdu ama mesajı gören Hayat Abla beni neredeyse zorlayarak evin konumunu attırdı.

“Erkeklerin bu hayatta tek görevi eşlerini rahat ettirmektir,” demişti kendinden emin bir tavırla. “Tabii ki gelecek. Gelmemesini hiçbir zaman söyleme.”

Erkekler konusunda benden daha tecrübeli olduğu için onu dinlemeye karar verdim. Böyle olunca Hayat Abla akşam yemeğine ekstra özendi çünkü bizi yemek yedirmeden göndermeyeceğini söylüyordu. Onu durduramayacağını bildiğimden hazırlıklara yardım ettim.

Saat yediye gelirken Nisa’yla sofrayı kuruyorduk, İpek de Hayat Abla üzerini değiştirirken onun odasını karıştırıyordu. Kapı zili çaldı, Nisa elindeki çatalı atıp kapıyı açmaya koşturunca gözlerimi devirdim. On dört yaşında, biraz deli bir tipti. Kapıyı açıp Ömer’i görünce bana bakıp başparmağını kaldırdı.

“Hoş geldin, Ömer Abi! Ben Nisa.”

Daha önce İhsan Hoca’nın evine gitmiştik ama o oldukça gergin bir gündü. Şimdi ilişkimiz böyle kırılğan bir değişimin içindeyken sevdiklerimin onu böyle karşılaması beni duygulandırıyordu. Ömer gelirken tatlı almıştı. Nisa poşeti alıp mutfığa gidince Ömer’in ceketini alıp portmantoya astım. “Hoş geldin.”

Cevap verirken eli doğal bir şekilde belimi kavradı. Yanaklarıma kondurduğu öpücöklere gülümseyerek karşılık verdim. “Aranızı düzeltmenize sevindim,” dedi yüzümdeki gülümsemeye bakarken. Gözlerindeki parıltıların sevginin yansıması olduğunu artık biliyordum.

“Evet. Ben de çok sevindim. Gel, içeri geçelim.”

Hayat abla onu karşılamak için odasından çıkarken kapı bir kez daha çaldı. Bu kez gelen onun eşiydi. Bekir Abi kırklı yaşlarında, muzip bir adamdı. Hayat Abla olduğundan daha genç, Bekir Abi ise erken beyazlayan saçları ve kilosu yüzünden biraz daha yaşlı görünüyordu. Bu yüzden yurttaki kızlar onları birbirine hiç yakıştırmazdı. Oysa Bekir Abi karısını o kadar çok seviyordu ki onunla biraz zaman geçirdikten sonra kızların fikri hemen değişiyordu. Onu gördüğüme sevinmiştim ama beni daha çok mutlu eden Ömer’le uğraşıp durması, bunu yaparken benden hep *bizim kızımız* diyerek övgüyle bahsetmesiydi.

Keyifli bir yemekten sonra hemen ayrıldık çünkü Hayat Abla’nın vardiyası vardı. Evden beraber çıkıp onu da yurda bıraktık. İpek varken her zaman arka koltuğa oturuyordum ama bu sefer Hayat Abla beni öne oturttu. Ne var ki İpek yol boyunca konuşmayı bir türlü kesmediği için sürekli kafasını öne uzatmıştı.

Yurda geldiğimizde Ömer’e biraz ileride durmasını söyledim. Birini görürsem inmemi gerekirdi, oysa uzun zaman sonra buraya gelip de hemen ayrılabilceğimi sanmıyordum.

“Çocuklar seni özleyiyor,” dedi Hayat Abla. “Onları görmeye gelmelisin.”

“Biliyorum, geleceğim.”

“Tamam. Görüşürüz. Ömerciğim, her zaman bekliyorum sizi. Tamam mı?”

“Tabii ki, biz de bekliyoruz.”

Böyle söylemesi o kadar hoşuma gitti, beni öyle mutlu etti ki oracıkta Ömer’in boynuna sarılıp onu öpücüklere boğmamı engelleyen tek şey Hayat Abla’nın varlığıydı.

Hayat Abla inip bize el salladıktan sonra içeriye girdi. İpek arka koltuğa boylu boyunca uzanmış, uyuduğu için arkaya geçmedim. Uzaklaşana dek aynadan yurdun kapısına baktım, sonra iç çekerek önüme döndüm.

“Bu yoldan yüzlerce defa geçmişimdir,” dedim akıp giden yolu izlerken. “Hiç bu kadar uzun süre ayrı kalmamıştım.”

“En son ne zaman gelmiştin?”

“Antalya’ya gitmeden önce. Eskiden kaldığım çocuk evinin deposunda bir sürü eşyam var.”

“O zaman en kısa sürede gidip onları alalım. Eşyaların evinde dursun artık.”

Böyle söylemesi ne hoştu. Oranın her zaman benim de evim olduğunu söylüyordu ama daha önce hiç bunun doğru olabileceğini düşünmemiştim. Gülümseyerek ona döndüğümde elini avuç içi yukarı bakacak şekilde açıp bana uzattı. Ben de parmaklarımı onunkilere geçirdim. Yüzümdeki gülümseme büyüdü, kalbimdeki sarsıntı da öyle.

“Hayat Abla’yı sevdin mi?”

“Evet. Bekir Abi de eğlenceli birine benziyor.”

“Öyledir.”

Kırmızı ışıktaki durduğunda yüzüme baktı. Ben çoktan başımı koltuğa yaslamış, onu izliyordum. Farların yansıması gözlerinin içine vurmuştu; karanlıkta bile parlıyordu. Bakışlarımız birbirine değdiğinde gülümsemem genişledi. Bana ne

oldu bilmiyordum, çok uzun zaman sonra ilk kez mutlu olmanın sersemliğiyle sarhoş olmuştum sanki. Ömer yavaşça bana doğru eğildi. Aramızda bir nefeslik mesafe kalmıştı. Biraz kıpırdansam burunlarımız birbirine dokunacaktı.

“Hayat Abla’yı kışkandım.”

Küçük bir kozanın içindeymiş gibi hissediyordum. Bunun etkisiyle sesim neredeyse bir fısıldamayla çıktı. “Neden?”

“Çünkü seni ilk kez bu kadar mutlu görüyorum ama gününü benimle geçirmedi.”

Güldüm çünkü bu komikti. Evet, Hayat Abla’yla barışmak beni çok rahatlatmıştı ama beni asıl mutlu eden Ömer’in varlığıydı. Beni sevdiğini söylemesiydi. Bana değerli olduğumu, istendiğimi hissettirmesiydi. Çayları doldururken Hayat Abla’nın duygulu gözlerle Ömer’in bana aşkla baktığını, Bekir Abi’nin çıkmadan önce kulağıma eğilip onayını alacak bir koca seçtiğime sevindiğini söylemesiydi. Beni mutlu eden her şey onunla ilgiliyken kışkandığını söylemesi çok sevimliydi. Hayat Abla’nın insanın eşinden utanmaması gerektiğine dair yaptığı konuşma beni etkilemiş olmalıydı ki kendimde birden onu öpecek cesareti buldum.

Kısa, kaçamak ve belli ki onun için beklenmedik bir öpücüktü. Işık yeşile dönünce arkamızdan sabırsız kornalar çaldı. Geri çekilirken başını hafifçe salladı. “Seni oraya daha sık götürmeliyim,” derken gülümsüyordu.

Trafik saati olmayınca eve varmamız uzun sürmedi. Ömer teklifsizce İpek’i kucaklayınca ben de çantaları aldım. Önden çıkıp kapıyı açtığımda evden soğuk bir rüzgâr çıktı. “Eyvah, balkon kapısını açık unutmuşum,” dedim sessizce. Salondaki balkonun kapısını görebiliyordum. Sabah hazırlanmadan önce havanın nasıl olduğuna bakmak için çıkmıştım.

Petekleri son ayara getirmek için yatak odasına girince hiç yanmadığını fark ettim ama kombi açıktı.

“Ömer? Petekler yanmıyor.”

Gelip vanayı kontrol etti. Sonra diğer peteklere de baktı. Hiçbiri çalışmıyordu. İpek'in terlemiş yüzüne endişeyle baktım. "Arıza yapmış herhâlde," dedi Ömer çatık kaşlarıyla vanayı çevirip dururken. Sonra kucağındaki İpek'e baktı.

"Bu saatte bir şey yapamayız. Anneme gidelim."

"Annene mi?"

"Bizim için sorun olmaz belki ama İpek için soğuk değil mi?"

Öyleydi, hâliyle karşı çıkacak mantıklı bir sebep de bulamadım. "Şey, tamam... Aramamız gerekmez mi?"

"Gelmeyin demez herhâlde," dedi Ömer gülerek. "Hadi, alacağın bir şey var mı?"

"Pijama alayım."

Çabucak küçük bir çanta yaptım. Ömer, İpek'in montunun şapkasını başına geçirmiş, bunu yaparken montun küçüldüğünü de fark etmişti. "Hafta sonu alışverişe gidelim," dedi. "Sana da bir şeyler alalım."

"Benim her şeyim var," dedim hemen. İpek'in eksiklerini de ben tamamlayabilirdim. Bu yüzden çalışıyordum ama bunları söyleyemedim çünkü İpek uyanmış, mızırdanıyordu. On dakika sonra Nermin Anne'nin kapısındaaydık. İpek tekrar uyumamıştı ve bu gece kolay kolay uyuyacağını da sanmıyordum.

Hale bizi kapıda görünce burada olmamız bir sorunmuş gibi telaşlandı. "Ne var, bir şey mi var?"

"Yoo, yatıya geldik," dedi Ömer onu iterek içeri geçerken.

"Aa! Niye?"

"O ne demek, kız? Hoş geldiniz, oğlum." Nermin Anne, Hale'ye ölümcül bakışlar atıp ifadesinin tamamen değiştirerek bize döndü. İpek'i neşeyle karşılamıştı ama uykusu bölünen nazlı yeğenim kucağına giderken ağlıyordu.

"Bugün dışarıdaydık, kombi bozulmuş. Ev buz gibiydi, biz de buraya geldik."

“İyi yaptınız, oğlum, geçin içeri. Benim bal kızım niye ağlıyormuş?”

“Uykusu bölününce huysuz oluyor.”

İpek ağlarken annesini sayıklamayı bir süredir bırakmıştı ama yine de bazen anne diye sesleniyordu. Bunu alışkanlıkla mı yapıyor yoksa bilinçsizce mi bilmiyordum. Ağzından yine ağlamaklı bir sesle o kelime çıkınca Nermin Anne ona sıkıca sarılıp gönlünü yapmak için ne yapacağını şaşırdı. “Gel biz seninle yatalım, kuzum, sen bugün neneye kalmaya mı geldin?” Onu göğsünde sallayarak odadan odaya gezinmeye başladı.

Bu sahne hepimizi etkiledi ama üstünde konuşmanın bir faydası yoktu. İç çekerek montumu çıkarıp astım. Hale üstünde unlu pijamalar, başında bir bandanayla duruyordu.

“Ne yapıyordun?” dedim kirlenmiş üstünü işaret ederek.

“Yarın kermesimiz var, kurabiye yapıyordum. Yumurta-mız bitmiş. Tam da diyordum ki canım abim, biricik güzel abim burada olsaydı da bana yumurta alsaydı. Allah’ın nasıl da sevdiği bir kuluyum ki o anda kapıda belirdin.”

“Hiçbir yere gidemem, Hale.”

“Ya, Mercan, sence benim abim hayır kermesine kurabiye yapan bu kardeşine yardım etmeyecek adam mı? Sence benim abim bu hayra ortak olmak için elinden geleni yapmayacak adam mı? Sadece soruyorum.”

Koluma girmiş öyle bir hararetle konuşuyordu ki merakla sordum. “Ne kermesi bu?”

“Okuldaki sivil toplum ekipleri Gazze’deki çocuklar için bir etkinlik düzenliyor. Masalar kurup çeşitli şeyler satacaklar. Ben de kurabiye yapıyorum.”

“Tamam, ben giderim almaya.”

“Of, iyi. Gidiyorum.” Ömer somurtarak az önce çıkardığı cekete uzanınca Hale cıkcıkلامaya başladı.

“Ben gidebilirim, öyle şeylere üşenmem,” dedim ama Hale koluma mengene gibi yapışmıştı.

“Şuna bak, şuna,” diyordu çıkmaya hazırlanan abisine. “Kardeşi istedi diye gitmiyor, Allah rızası içindir deyip gitmiyor, karısının bir lafıyla yola düştü. Yazıklar olsun.”

“Sus be,” dedi kapıyı açarken. “Başka bir şey istiyor musun?”

“Mercan çikolata istiyor. Yer fıstıklı ve karamelli olanları seviyor. Söyle kız.”

“Doğru,” dedim gülerek. “Severim.”

“İyi, sana bir tane alırım o zaman.”

“İnsan evlendi diye bu kadar adileşmez ama.”

“Hale! Abinle düzgün konuş!” Anneleri içeriden bağırınca Ömer zafer dolu, hain bir gülümsemeyle kapıyı çekip gitti. Ben de Hale’nin sonsuza kadar süreceğe benzeyen söylenmelerini dinleyerek peşinden mutfağa gittim.

Mutfak masasının üzeri karpuz şekilli pişmiş kurabiyelerle doluydu. Tezgâhın üstünde de yeşil ve kırmızı hamurlar vardı. “Bir ölçü daha yapacağım. Çok olsun, çok satılsın istiyorum. Sonra bunları paketleyip üzerine *Özgür Filistin* etiketleri yapıştıracağız. Biz diyorum çünkü vicdanınız varsa bana yardım edersiniz. Bunları annemle yaptık ama kavga etmekten ilerleyemiyoruz.”

“Yaparız. Geçen seneki kermeste ben de vardım. Boncuklar alıp kurumdaki çocuklara bileklik yaptırmıştım. Soykırım önemsemeyi öğrenmeleri için güzel bir etkinlik olmuştu.”

“Bileklikleri hatırlıyorum ama çocuklarla yaptığını bilmiyordum. Çok iyi düşünmüşsün.”

“Sen de öyle,” dedim kurabiyelere bakarak. Bir an sessizlik oldu. Mutfak sıcacıktı. Fırında pişen kurabiyelerin kokusu tüm evi sarmıştı. Bu huzurlu ortamda masanın üzerindeki *Özgür Filistin* etiketlerine bakarken içim buruldu. Keşke dünyadaki tüm çocuklara yardım edebilecek kuvvetim olsaydı. Keşke evlerinden zorla koparılan çocukların, yeniden güvenle evlerine dönebildiğini görebilseydim. Bunca

kötülüğün içinde umudu diri tutmak kolay değildi ama bir şeyler yapabilmek insanın elinden tutuyordu. Sanırım Hale'nin bu kadar özenle kurabiye yapışı da bundandı. Elinden geleni, en güzel şekilde yapmaya çalışıyordu. Belki de umut, bazen bir çocuğun eline taktığın boncuklu bileklikle bazen de karpuz kurabiyelerin kokusuyla tazelenirdi.

Bu hiç de küçümsenecek bir şey değildi, bu yüzden içtenlikle harekete geçip masada çalışmak için kendime yer açtım. Hale kırmızı hamura silindir şekli verip merdaneyle açtığı yeşil hamura sarıyor, daire olarak kestiği dilimleri ikiye bölüp renkler tamamlansın diye üzerine tek tek damla çikolatalar koyuyordu. Ben de masanın kenarındaki şeffaf paketlere üçer kurabiye koyup kenara sıralamaya başladım. Hale bu sırada okulda neler olduğuna dair gevezelik edip sınıftan tanıdığım insanlar hakkında rastgele bilgiler veriyordu.

Kısa süre sonra Ömer geldi. Bakkal poşeti yumurtadan başka birçok şeyle doluydu. Hale ona etiket yapıştırma görevi verince karşılık olarak kahve istedi. “Kahveyi ben yapayım mı?” dedim Hale'nin eli dolu olduğu için. Masanın bu tarafındaki sandalye balkonun önünde, üstünde soğumayı bekleyen bir tepsiyle duruyordu bu yüzden paketleme işini ayakta yapıyordum.

“Yok, Hale yapsın. Bu işleri öğrenmesi gerekiyor.” Ömer kolunu omzuma atıp masadaki kurabiyelerden bir tane aldı.

“Ölsün bu Hale ya. Bu ailenin benimle ne alıp veremediği var?” Bize arkası dönüktü. Dolaplardan kahveyi çıkarıp elektrikli cezveye doldururken dramatik söylenmelerine devam ediyordu. “Evlenip gideceğim, bir daha yüzümü göremeyeceksiniz.”

“Seninle kimse evlenmez ki,” dedi Ömer gıcık bir sesle. Masadan bir kurabiye daha alınca eline vurdum.

“Niye? Seninle bile evlenen biri olmuşken...” Hale arkasını dönünce cümlesi yarım kaldı. Ömer'in omzumdaki eline,

benim bunu öylece kabul edişime bakarken kaşları saç diple-
rine kadar havalandı.

Ömer'in yüz ifadesini göremiyordum ama beni göğsüne
doğru çekip diğer kolunu da omuzlarıma dolayarak bana
sarılırken kardeşinin şokunun keyfini çıkardığına bir şekilde
emindim. Hale elini ağzına götürüp dramatik bir hâlde
arkadaki tezgâha yaslandı. Bir şey söylememi bekler gibi bana
baktığında gülerek omuz silktim. Bunun mümkün olmadığını
düşünürdüm ama bir şekilde gözleri daha da büyüdü.

“Bu gerçek mi? Ay, ağlıyorum galiba.” Gerçekten de ağ-
lamak üzereymiş gibi görünüyordu. “Başardınız, canlarım.”
Yaklaşık ikimize de sarılınca Ömer onun saçlarını sevgiyle
karıştırdı.

Nermin Anne içeri girmek için o anı seçince biraz geril-
dim ama herhâlde Hale'nin deliliği pek de önemseneni bir du-
rum değildi. Çünkü annesini görünce, “Ay, çok duygusalım
bu gece,” deyip ona da sarıldı. Annesi ise sadece gözlerini
devirdi.

“Aman, uğraşamam sizinle. Bize kurabiyeyle süt getirin.
Kızımın çizgi film izleyeceğiz.”

Hale'nin kahveleri yaparken, “Ne oldu, nasıl oldu?” so-
rularını müthiş bir şekilde görmezden gelerek işime baktım.
Ömer ise kardeşinin her söylediğine onun hevesini kaçırarak
gıcık cevaplar verdi. Saatlerce kurabiye paketlerken konu-
şmalar birçok kez değişti. Hale herhangi bir sohbeti tek başına
o kadar uzun süre yürütebiliyordu ki masa hiç sessiz kalmadı.

Sonunda işimiz bittiğinde hepimiz yorulmuştuk. “Size çok
dua edeceğim,” dedi Hale ortalığı toplarken. “Zaten benim
çabam ve dualarım sayesinde bu hâldesiniz. O yüzden siz de
bana dua edin. Yakışıklı, zengin, komik, uzun boylu ve kaslı
bir koca istiyorum. Amin der misiniz hemen.”

Ömer, Hale'nin yüzünü sertçe kavrayıp, “Sus artık,”
derken sesinde gerçek bir bezginlik vardı ama bu genç kızın

hiç umurunda değildi. İkisinin hiç anlamadığım bir ilişkileri olduğundan konuşmalarına karışmamayı tercih ediyordum.

“İpek uyudu,” dedi Nermin Anne mutfığa girerken. “Ömer’in yatağına yatırdım, ben de onunla yatarım.”

“Benimle yatabilir.”

“Yok canım. Size de benim yatağı yaptım. Hadi yatın artık, yoruldunuz.” Onun da uykusu gelmişti herhâlde çünkü dalgın bir hâlde bir bardak su alıp çıkarken bize hiç bakmadı. Ömer’in odasına girip kapısını kapadığında mutfakta çıt bile çıkmıyordu.

“Hımm,” dedi Hale iki elinin işaret parmaklarını birbirine değdirerek. “Bu aşamaya geçmiş miydiniz?” Dönüp Ömer’e bakmaya cesaret edemedim. O da bir şey söylemeyince Hale yapmacık bir hâlde dudak büzdü. “Geçmediniz herhâlde. Neyse canım, sonuçta evlisiniz. Beraber kalmanız caiz yani, endişelenmeyin.”

“Bu geceyi atlatamamaktan korkmuyor musun, Hale?” diye mırıldandı Ömer. “Çünkü seni boğmaya hiç bu kadar yaklaşmamıştım.”

“Biraz korkuyorum aslında, o yüzden odama gideceğim.” Hale, Ömer her an üstüne atlayabilirmiş gibi tezgâhın kenarına tutunarak yavaş yavaş kapıya doğru gittikten sonra koşarak odasına girdi.

Orada öylece dikilmek her şeyi tuhaflaştırdığı için, “Eh,” dedim. “Biraz garip oldu.”

Ömer bir şey söyleyecekti ama evin çok sessiz olduğunu fark edince önce odaya girmemizi işaret etti. Terleyen ellerimi pantolonuma sildim. Hazırladığım çantadan pijamalarını çıkarıp ona verirken, “Ben banyoda giyineceğim,” dedim sessizce. Belki orada biraz saklanırdım da. Banyoya girince aynada, kızaran yüzümle karşılaştım. Aslında neden endişelendiğimi bilmiyordum. Daha yeni yeni yakınlaşıyorken bu evde bir şey yaşayacak değildik. Yine de ortada bir yatak

olması işleri tuhaflaştırıyordu. Çok oyalanmanın da iyi olmayacağını düşünerek işimi halledip odaya girdim. Burası küçük bir odaydı, yatak da biraz eski tip olduğundan çift kişilik olmasına rağmen o kadar da büyük görünmüyordu. Ömer köşedeki aynalı masaya yaslanmıştı.

Yeni çarşafların serildiği belli olan yatağa bakıp ona döndüm. Yüzündeki ciddi ifadeyi görünce kaşlarımı çattım. “Yerde yatmaktan bahsedersen seni döverim.”

Sanki gerçekten de bunu söylemeye hazırlanıyordu çünkü gülüşünde bir parça utangaçlık seziyordum. “Rahatsız olmayacak mısın?”

“Bunu sorman daha rahatsız edici. Yatıp uyu işte,” dedim yatağın bir tarafına geçerken. Bu mesele hiç önemli değilmiş gibi davranmaya kararlıyım. Sırtüstü yatıp gözlerimi tavana dikerken hiç gergin değilmiş gibi rol yapıyordum. Pek de öyle cıvıltılı bir tip olmadığımın gerginliğimin anlaşılmayacağına güveniyordum aslında. Yine de Ömer’e hiç bakmadım.

Bir an sonra ışığı kapatıp yatağın diğer tarafına, tıpkı benim gibi uzandı. Kayıtsızlık maskemi geçiremediğim tek yer kalbimdi, zira yerinden fırlamak ister gibi çırpınıp dururken yakalanmamıza sebep olacak diye korkuyordum.

Ellerimi çok yavaşça kaldırıp göğsümün üstüne koydum, belki deli kalbim böylece biraz sakinleşirdi. En azından gürültüsünü bastırabilirdim. Gözümü kapatamıyordum bile. Bu şekilde uyumamın imkânı yoktu. Ömer’in derin bir nefes aldığını duyunca kendi nefesimi tuttum.

“Mercan?”

“Hımm?”

“Bugün mutlu görünüyordun.” Düşünceli sesi yüzünden merakım gerginliğime baskın geldi. Yan dönerek odaya vuran solgun ay ışığının altında yüzünü görmeye çalıştım. Ömer de dönünce yüz yüze geldik. “Seni hep mutlu görmek istiyorum.”

Hayatımda hiç çok mutlu olduğumu hatırlamıyordum. Mutlu günlerim olmuştu elbette ama her zaman o kadar çok mücadele etmem gerekiyordu ki bu mutlulukların etrafı kaygıyla, yorgunlukla, türlü zorluklarla bezeliydi.

“Her zaman mutlu olmak gerçekçi değil,” dedim sessizce. “Belki bazen beraber üzülmek de güzeldir.” Ömer, üzgünken yalnız olmanın zorluğunu bilemezdi. Öğrenmesini hiç istemezdim.

Bir süre sessiz kaldıktan sonra gülümseyen bir sesle fısıldadı. “En azından beraber mutsuz olmaktan bahsetmedin.”

“Duruma uygun görünmüyordu,” dedim biraz rahatlatarak. Dudaklarım hafif bir gülücükle kıvrılmıştı.

“Evet. Bana biraz olsun acıdığına sevindim.” Bana takılıyordu, bunu sesinden anlayabiliyordum. Dudaklarımı birbirine bastırarak zekice bir espri aradım ama sonra tekrar konuşup zihnimdeki tüm zekâ parıltılarını yok etti.

“Bazen beraber uykusuz kalmak da güzel olabilir ama bu gece uyumayı tercih ederim. Mümkünse sana sarılarak.”

Sözleri, kalbimin duvarlarına yavaşça çarpan bir yankı gibi içimde uzun uzun dolaştı. Aramızdaki boşluğa elini uzatınca sersemlemiş zihnime rağmen tutmakta tereddüt etmedim. Beni kendine çekip sarıldığında kalbim, onun kuvvetle atan kalbini hissedip sakinleşti, yatıştı.

“Böyle daha rahat, değil mi?” Cevap vermek yerine göğsüne yaslandığım yerde başımı salladım. Kalbinin ritmi dünyanın tüm gürültüsünü bastırıyor, beni aşkıyla kuşatıyordu. Her zaman soğuk olan ellerimin sıcak olduğunu hissettim. Göz kapaklarım ağırlaşıyordu. Birkaç dakika önce asla uyuymayacağımı düşünürken birdenbire hayatımın en tatlı uykusuna daldım.

30. BÖLÜM

Birçok sabaha göğsüme uzanmış tatlı bir kafanın ağırlığıyla uyanıyordum. İpek geceleri o kadar çok kıpırdıyordu ki onunla yatarken deliksiz bir uyku çekmek mümkün değildi. Bazen yüzüme, bazen sırtıma yediğim tekmelerin haddi hesabı olmuyordu. Bu yüzden yalnız uyumamaya alıştım ama o gece uzun zaman sonra ilk kez uykum hiç bölünmemişti. Üstelik hayatımda ilk kez güçlü kollar tarafından sıkıca sarmalanmış bir hâlde uyanmıştım. Sırtımdaki göğsüne yaslanarak uyurken rahat ve sıcak hissediyordum.

Uyandığımda ilk düşüncem sevilmenin böyle bir şey olduğuydu. Sıcacık, huzurlu, güvende hissettiriyordu. Ömrümde ilk kez bu şekilde seviliyordum ve hâlâ bunun sersemliğini üstümden atabilmiş değildim.

Ömer'in iş alarmı çaldığında yumuşak bir iç çekiş duyuldu. Geriye doğru uzanıp alarmı kapattıktan sonra öncekinden daha sıkı bir tutuşla yanıma döndü. Hiçbir ses çıkarmadığıma emindim ama yüzünü saçlarıma yaslariken uyanık olduğumu biliyormuş gibi boğuk sesiyle konuştu. "Günaydın."

Başımı hafifçe çevirdim ama gözlerimi açmadım. Güzel bir rüyada olduğumu hissediyordum. "Günaydın."

"İyi uyudun mu?"

“Hayır, horluyorsun.”

Başını aniden kaldırdığını hissedince yüz ifadesini görmek için gözlerimi araladım. Yüzünde uyku mahmurluğu varken kaşlarını hafifçe çatmış, yakışıklı yüzünü buruşturmuştu.

“Gerçekten mi?” Dudaklarımdan puslu, uykulu bir gülme sesi çıktı. Onunla uğraşmak eğlenceli olsa da kendini kötü hissetmesini istemezdim.

“Hayır. Deliksiz uyudum. Tekmelenmeden uyumayı özlemişim.”

“Hain.” Telaşla kalkan başını tekrar yastığa bıraktıktan sonra omuzlarıma sarılıp beni kendine çevirdi. Normalde başkasının dokunuşuna alışık olmayan bedenim Ömer’in dokunuşlarına öyle hızla bağımlı olmuştu ki bunun korkutucu olması gerekirdi. Ama kendimi kollarının arasındaki sıcaklığa gömerken korkmak için mesai harcayamayacak kadar huzurlu hissediyordum. “İpek geceleri iyi uyumuyor mu?”

“Uyuyor, tekmeleri yüzünden uyuyamayan benim.”

“O zaman artık benimle uyursun.”

Bu öneri uykulu hâlimden tamamen sıyrılmama neden oldu. Evli bir çift olmanın ne demek olduğunu biliyordum elbette. Sorumlulukları, beklentileri şimdiye kadar yürüttüğümüz kırılgan ilişkiden çok daha farklıydı. Ömer’e evliliği deneyebileceğimizi söylerken bunların üzerinde düşünmediğim hâlde neyin sözünü verdiğimin farkındaydım. Bu yüzden, bir noktada aynı odaya geçmemiz şaşırtıcı değildi. Yine de Ömer’in bunu bu kadar kolayca söylemesi beni utandırıyor.

“İpek ne olacak?” dedim sessizce. Ev kurulurken Nermin Anne ona bir beşik almıştı ama hiç kullanmamıştık. Sadece kendi düzenimi değil, onunkini de değiştirme düşüncesi beni endişelendirdi.

“İpek de artık beni tekmeler, ne yapalım?” Başımı hafifçe kaldırdığımda dudaklarını şakağıma bastırdı. “Deneyerek öğreniriz, tamam mı?”

“Tamam.”

Bir süre sessizce sarıldık. Dışarıdan cama vuran yağmurun sesi geliyordu. “İşe gitmen gerekmiyor mu?”

Uzun, oldukça dertli görünen bir iç çekişten sonra, “Ne yazık ki,” dedi ama yine de yataktan çıkmadan önce benimle ilgilenmek için biraz oyalandı. Sonunda kalktığında ürpereyerek üzerimdeki yorgana sarıldım.

“Tamirciyi arayacağım, ne zaman geleceğini söylerim. O saatte eve geçersin, olur mu?”

“Tamam.”

“Kombi çalışsa da buraya geri gel. Evin ısınması birkaç saati bulur.”

“Tamam,” dedim bir kez daha, gözlerimi kapatarak. Tekrar uyuyabileceğimi düşünüyordum ki bu pek sık olan bir şey değildi.

“Yarın alışverişe gideriz.” Sesince ince bir gülümseme duyuyordum ama zihnim çoktan uykunun sisine gömülmeye başlamıştı.

“Tamam.”

“Sana istediğim her şeyi almama izin verirsin.”

“Hı hı.”

“Şuna bak, zayıf noktayı buldum.”

Yumuşak bir gülüş duyduğumu sandım, sonra yatağın bir tarafı ağırlığıyla sallandı. Beni öptüğünü, ardından kulağıma doğru eğildiğini fark ettim. “Seni seviyorum,” dedi bir fısıltıyla. Ne gözlerimi açtım ne de bir şey söyleyebildim ama dudaklarımda hâlimden memnun, keyifli bir tebessüm vardı. Ömer hafif bir gülüşle artık gideceğini söyleyerek kalktığında o fısıltılı iki kelimenin büyüğü her yanıma sardı. Şaşkın, ürkek, biraz da hafiflemiş hissediyordum. Uzun zamandır ayaklarıma vuran ayakkabılarımı sonunda çıkarmak gibiydi. Hiçbir şeyim olmayan bu hayatta ilk kez her şeye sahip olabirmiş gibi hissediyordum.

Bu duyguların sersemliğiyle biraz daha uyumuş olmalıydım. Tekrar uyandığımda kapım minik bir el tarafından yumruklanıyordu. “Teyze! Teyze! Sabah olduuuuuu.”

Kapının altından bağırıyormuş gibi gelen ince ses var gücüyle çığlık atıyordu. *Kıbaltı hazırır.*

Kapıyı tırmalayıp duran bir kedi gibi davrandığı için yerimden yavaşça doğruldum ama o sırada kapıyı açmayı başardı. Üstünde sarı, örgü bir yelek ve ona uyumlu civciv sarısı dağınık saçlarıyla yatağa koşup üstüne tırmanırken yorganı açıp onu içeri aldım.

“Günaydın, bebeğim,” dedim minik yüzüne gürültülü öpücükler sıralayıp. Kıkırtılarının arasından kendince cevap verdi. *Miyaadinn.*

Kollarımın arasında sırtüstü yatıp merakla odaya bakınırken ben de onu izliyordum. “Burası kimin odası?” dedi yarım yamalak bir cümleyle.

“Burası Nermin Anne’nin odası.” Onun kim olduğunu anlamadığını fark edince gülümsedim. “Nenenin.”

“Nenenin! Biz neneyle uyuduk.”

“Evet, bugün canı başka odada yatmak istemiş. Ben de burada uyudum. Gece beni özledin mi?”

Yüzünü bana doğru çevirip küçük eliyle yanağımı kavradı. Burnunu burnuma yapıştırarak yavaş yavaş özlediğini bağırırken ağzımı tükürüklere boğuyordu. Tek gözümü kapatarak kafamı ondan kaçırırken beni yerimde tutup öpmeye çalıştığında kahkahalara boğuldum. İpek de gülüyor, güldüğüm için yaptığı şeyi sürdürmeye çalışıyordu.

“Dur, dur. Bir sorum var.”

“Bir sorum var,” diye tekrarladı incecik sesiyle. Kollarını sabitlemek için onu sıkıca sardım. Süt beyazı teniyle, okyanus mavisi gözleriyle, o küçücük sarı saçlarıyla dünyanın en güzel çocuğuydu. Gamzelerini çıkararak güldüğünde ona duyduğum sevgiyle dikkatim dağıldı. Komik bir ses çıkarıp

tatlı yanaklarını ve gıdısını öpücüklerle, gıdıklamalarla biraz sevdikten sonra, “Tamam, tamam,” dedim gülerek. “Sorum var! Bu yeleş sana kim giydirdi?”

“Nene.”

“Kimin yeleşiymiş?”

“Kimin yilişiyim?”

“Hayırlı sabahlar.” Nermin Anne’nin sesini duyunca telaşlanıp doğruldum. İpek’in ardına kadar açık bıraktığı kapının önünde durmuş, bize bakarken keyfi yerinde görünüyordu. Aklıma sabahları yataktan çıkmak istemediğimiz günlerde ev annelerinin üzerimizdeki örtüleri çekiştirerek kalkana dek kızıp bağırarak geldi. Bunu kötülüklerinden yapmıyorlardı, en azından hepsi değil. Bir evde en az on çocukla ilgilenmek kolay değildi, büyüdükçe bunu anlaştım. Sabahları kahvaltı saatlerini kaçırıp da sonra yemek isteyen çocuklarla uğraşamayacak kadar çok işleri oluyordu. Bize yemek yapıyor, çamaşırlarımızı yıkıyor, ödevlerimizi yaptığımızdan emin olmaya çalışıyorlardı. Çoğu okula giderken saçlarımızın taryıp toplandığından da emin olurdu. Bunun için minnettar olmamız beklenirdi ama çoğumuz bundan nefret ederdik çünkü temel şeyler bizim için sağlansa da en mühimi olan nazlanma hakkı bize verilmezdi. Saçımız her gün diğer kızlarınki gibi yapılırdı. Çocuk Esirgeme’ye bazen çok güzel hediyeler gelirdi ama bunların hepsi aynı renk, aynı model olurdu. Kavgı etmememiz içindi, muhtemelen doğru bir düşünceydi de ama kıymetini azaltıyordu çünkü bize özel bir hediye olmadığını biliyorduk. Her zaman yetimhane çocukları olarak düşünülürdük. Mercan’ın ne sevdiğini kimse merak etmiyordu, Elif’in en çok istediği şeyin bebeklerine kıyafetler dikmek olduğunu önemseyen biri yoktu. Bütün bunların içinde sahip olabildiğimiz bazı şeyler de hep buruk bir hâl alıyordu. Yine de bazı anneler bu şartların içinde de olsa bizim için elinden geleni yapmıştı. Hayat Abla onlardan biriydi, Efsun Anne onların en iyisiydi.

Belki Nermin Anne de öyle biri olurdu çünkü mutfaktan kahvaltı hazırlığının sesi gelmesine rağmen hâlâ uyuyor oluşumdan şikâyet etmiyordu. Gelip yatağın ucuna oturdu. “İyi uyudunuz mu? Ömer’in çıktığını duydum ama kalkamadım.”

“Evet. Sen uyuyabildin mi? İpek geceleri pek uslu durmuyor.” Hâlâ yatakta yayılan yeğenime baktım. Minik dişlerini göstererek sırtıp beni güldürdü.

“Biraz yorucuydu, ne yalan söyleyeyim. Ama sabah namazından sonra güzel uyumuşum.”

İpek’i kucağıma çekip yataktan aşağı ayaklarımı sarkıttım. Biraz mahcup olmuştum. “Kusura bakma.”

“Olur mu, canım? Çocuklarım büyüyene kadar hep yanımda yattılar. Alışkınım derdim ama unutmuşuz o günleri. Şimdi yeniden hatırlayacağız bal İpek’imle.”

İncelen sesiyle eğilip İpek’e baktı ve fark ettim ki onu gerçekten seviyordu. Ömer gibi, Hale gibi. Kendime bunun gerçek olmadığını söyleyip durduğum onca seferin ardından bu sevgiyi ilk kez kabul edebileceğimi bilmek beni duygulandırdı. Elif hep kızı için büyük bir aile hayal etmişti. Bu yüzden hep çok kardeşi olan bir adamla evleneceğini söylerdi ama sonra Burak’la âşık olmuşlardı. Onunla evlenirken büyük aile hayalinden vazgeçtiğini biliyordu, yine de hiç tereddüt etmemişti. Hayatımda ilk kez neden böyle bir şey yaptığını anlıyordum. Neden bir insan uğruna düşlediği pek çok şeyden vazgeçtiğini.

“Bu yelek Hale’nin mi?”

Sarı yeleşin el örgüsü olduğu belliydi. Yeni model örgülerden olduğunu da söyleyemezdim. Efsun Anne’nin sürekli ördüğü yeleklere benziyordu. “Yok, ileride torunum giyer diye ördüğüm yelek var bir sürü. Dün gece bazanın altından çıkardım. Bu tam İpek’e göre olmuş. Kışa giriyoruz, giydirirsin.”

“Teşekkürler.” Hediyeleri kabul etmekte hâlâ zorlanıyordum fakat bunu geri çeviremezdim. Geri çevirmek için mantıklı bir sebep bulamıyordum bile.

“Hadi kahvaltıya artık. Çok acıktım ben. Gel, kuzum.” İpek dizlerimin üzerinde ayağa kalkıp kendini onun kollarına bir çığlıkla attı, sonra ikisi komik bir sohbeti yürüterek mutfağa gittiler.

İnsan alışılmış duyguların esiri oluyordu sanırım çünkü bir türlü rahatça ana kapılamıyordum. Sanki kolayca kabul eder ve benimsersem elimden alınır mış gibi geliyordu. Bu yüzden kalbimde hep bir burukluk, içimde hep bir mahcubiyet taşıyordum.

Odadan çıktığımda Nermin Anne bana da bir yelek verdi. Bu petrol mavisi, cepli bir yelekti. Biraz büyük olmuştu ama zaten kalın şeylerin üstüne giyileceği için büyük olmasının öneminin olmadığını söylüyordu.

Kahvaltıda kucağımda İpek’le oturmuş, reçele batırdığım ekmek parçalarını yediriyordum. Toka bulamadığım için saçlarım açıktı. Kulaklarımın arkasına sıkıştırıp omuzlarımdan geriye salmıştım. Hale, karşımdan baş ve işaret parmağını açıp yüzüme doğrulttu. “Çok iyi ışık, gülümse bakalım.” Telefonunu kaldırıncı İpek’e gülümsemesini söyleyip kamerasına baktım. Hale ekrana bakıp, “Yuh,” diyene dek fotoğrafı merak etmiyordum ama tepkisi yüzünden başımı kaldırarak görmeye çalıştım.

Telefonu çevirip fotoğrafı annesine gösterdi. “Benim şu yelekle böyle görünmemin imkânı yok. Kızın saçlarına bak, fönlenmiş gibi. Bir de benim kuş yuvası kafama bak.”

“Senin saçların da çok güzel,” dedim samimiyetle. Hale’nin kumral, kıvrırcık saçları vardı. Pek açık bıraktığını görmemiştim ama yüzüne her zaman sık bukleler dökülüyordu.

“Sus kız.” Bana bir zeytin atıp yüzünü bükerek söylediklerimin çirkin bir taklidini yaptı. İpek onun bu hareketine

kahkaha atınca hepimiz güldük. “İpek kuşumun sevimliliğinden bahsetmedim bile farkındaysanız, daimi bir şey çünkü. Bu fotoğrafı abime atayım da aile saadetimizi görüp kahrolsun.”

Salondan çalan bir telefonun sesi gelince Nermin Anne bakmaya gitti. Ben de sakince kahvaltıya devam ediyordum ama Hale’nin gözlerini üzerimde bu kadar bariz bir şekilde hissederken bu pek de mümkün görünmüyordu. Sadece gözlerimi kaldırıp karşıya baktım. Şu hayatta gördüğüm en sinir bozucu sırtımayla bana bakıyordu. Kaşlarımı çattım, kaşlarını oynattı.

“Ne var?”

“Aa, ne kabalık,” dedi sahte bir sesle. “Gecen güzel geçmedi mi?”

“Hale, kriz durumları için beş farklı cinayet planım var. Benimle konuşurken bunu hep hatırla.”

“Kriz durumunda değiliz.”

“Sen konuşurken hep kriz durumundayız.”

“Aa! Abim gibi konuşuyorsun. Bu kadar hızlı birbirinize benzemenizi beklemiyordum. Dün gecedен sonra mı oldu?” Çatalımı karşıya fırlatınca İpek yerinden sıçradı. Hemen ellerimi minicik vücuduna sarıp, “Bir şey yok, çiçeğim,” dedim. “Çatalım düştü sadece.”

“Alenen yalancılık,” dedi Hale çatalımı kibarca geri verirken. “Senin seviyene inmeyeceğim.”

“Aman, lütfen in.”

“Ama bu sabah gerçekten farklı görünüyorsun.” Ona bağıracağımı fark edip gülerek ellerini kaldırdı. “Ciddiyim! Gerçekten öyle. Rahatlamış gibisin. Gözlerin parlıyor, Mercan. Seni hiç böyle görmedim.”

Böyle söyleyince hayatımdaki onca soruna rağmen mutlu olmaya hakkım olup olmadığını düşündüm. Nedense yok gibi geliyordu. Daha Burak’ı bile bulamamıştım. Düzgün bir işim yoktu. İpek’e nasıl bir gelecek vereceğim hakkında tek bir

fikrim yoktu. Mutlu olmaya hakkım var mıydı sahiden?

Tabağımdaki zeytinleri öteleyip dururken omuz silktim. “İşler beklediğim gibi ilerlemedi. Ama bu sefer iyi anlamda.”

“Ben de bunu bekliyordum. Hatta bunun olacağına emin-dim.”

“Nasıl olabilirsin?” Kendi kendine mırıldanan İpek’in ağzına peynir tıktırdım. Fark etmemesini umuyordum ama daha elimi geri çekmeden peyniri tükürdü.

“Geçen yıl abim beni okuldan almaya geldiği bir gün ya-nımda seni görmüştü.”

Merakla Hale’ye baktım. Ömer’in bundan bahsettiğini ha-tırlıyordum ama o zaman üzerinde durmamıştım. Ben Ömer’le ilk kez bu evin mutfağında, anlaşmalı evlilik yapmak için gö-rüştüğümüzde karşılaştığımızı sanıyordum. “Sonra seni sor-maya başladı. O günlerde gizli hayranındım biliyorsun, beni o salak çocuktan kurtarmandan o kadar etkilenmişim ki senden bahsedip duruyordum. Önce seni bu yüzden sorduğunu san-dım. Ama sonra fark ettim ki abim kaç yaşında olduğunu, ne yaptığını, sevgilin olup olmadığını merak ediyor. Burcu’dan sonra ilk kez bir kızdan bahsettiğini duyuyordum. Sizi tanış-tırmak istedim ama sen beni sürekli dışladığın için mümkün olmadı.”

Hale elini yanağına koyup her zamanki alaycı tavrının ak-sine gerçek bir içtenlikle konuştu. “O zaman sizi tanıştıtabil-seydim sence ne olurdu?”

Düşünürken gözlerim İpek’in seyrek saçlarında gezindi. O günlerde şimdiki hâlime hiç benzemiyordum. Bu iyi mi yoksa kötü mü artık o kadar da emin değildim. Başlarda kötü olduğunu düşünüyordum. Dönüştüğüm şeyi bir enkaz olarak görüyor, utanç duyuyordum. Oysa şimdi o enkaz yıkıntıları-nın arasından beklenmedik filizler yeşeriyormuş gibi hissetti-riyordu. “Ben... O zamanlar böyle bir şey söylesen seni cid-diye almazdım bile. Çok kibirliydim sanırım. Kendime çok

güveniyor, kimseye ihtiyacım olmadığına inanıyordum. Sonra birdenbire o kadar dibe battım ki kendime acır oldum. Ama eğer bir şekilde Ömer’le görüşseydik, sevgili bile olsaydık... Onunla evlenmeyi asla kabul etmezdim. Değer verdiğim biriyle öyle bir anlaşma yapmayı kaldıramazdım.”

“Anlaşma olmazdı ki,” dedi Hale hiç tereddüt etmeden. “Abim sana gerçek bir evlilik teklif ederdi.”

“Muhtemelen öyle yapardı. Ben de bunun en kötüsü olduğunu düşünürdüm. Beni önemseydiği için yaptığına inanmazdım. Bana acıdığına öyle emin olurdu ki kimse beni bu düşünceden döndüremezdi.” İç çekerek arkama yaslandım. “Kendimi tanıyorum. Bazen ne inatçı bir cadı olduğumu biliyorum.”

Sanırım Hale bambaşka şeyler düşünmüştü. Hevesli görünüşünün kırılmasından anlayabiliyordum bunu. Yine de gülerek elini salladı. “Gerçekten de öylesin. O zaman iyi ki böyle olmuş çünkü ikiniz de sonunda mutlu görünüyorsunuz. Böyle olduğu için mutluyum. Abim seni gerçekten çok seviyor, Mercan. Bu tatlı kızı da öyle.” Hale uzanıp İpek’in yanğını sıktı. Ben de bu tatlı kızın saçlarına bir öpücük bıraktım. Hale’nin sözlerine inanıyordum. Sanırım, gerçekten de Ömer bizi seviyordu. Ve bu başıma gelen en güzel şeylerden biriydi.

Hale kermes için hazırladığı kutularca kurabiyeyi götürürken beni de davet etmişti ama etkinlik okulda olacaktı. Okula gitmenin beni üzeceğini, tanıdığım insanlarla karşılaşmanın ise kendimi kötü hissettireceğini düşünüyordum. Zaten çalışmam gerekiyordu. Programımın gerisinde olduğum için işi yetiştiremeyeceğimden endişeleniyordum. Bu yüzden onunla gitmedim.

Nermin Anne cuma günleri cami sohbetine gidiyordu.

Bugün için camiden sonra arkadaşına gitmeyi planlamıştı. İpek'i de götürebileceğini söyleyince telaşla itiraz ettim ama sorun olmayacağını söyleyip beni geçiştirdi.

“O zaman tamirciyle görüşüp hemen gelirim,” dedim kendimi mahcup hissederek.

“Orada bir sürü çocuk oluyor, oynarlar beraber. Bana bir zorluğu olmaz. Sen de şu işlerini yaparsın akşama kadar işte.” Yüzümdeki tereddüdü görünce yaklaşp omzumu sıvazladı. “Durmazsa seni ararım ama biz torunumla çok mutluyuz, sen bizi dert etme.”

“Tamam,” dedim ama İpek'ten torunu olarak bahsetmesi aklımdan çıkmıyordu. Daha önce de Ömer'le artık anne baba olduğumuz hakkında konuşmuştu, o zaman bunu görmezden gelmişim fakat şimdi tekrar böyle bir imada bulunması içimde bir kurda dönüşmüştü. Bu düşünce beni kemirip duruyor, paniğe kapılmama sebep oluyordu.

Bir kez daha görmezden gelmeye karar vererek tamirciyle görüşmeye gittim. Adam belli ki Ömer'i ve ailesini uzun yıllardır tanıyan biriydi çünkü ani evliliğimize büyük bir ilgiyle yaklaşp sorular sorup durmuştu. Yarın mahallenin sevilen çocuğu Ömer'in yeni karısının ne gıcık birisi olduğu konuşulmaya başlarsa hiç şaşırmazdım. Zira adamın sorularına ters cevaplar vermekten kendimi alamamıştım. İnsanların bana ailem hakkında sorular sorması beni hep aksi, kaba bir kıza dönüştürüyordu.

Tamirci, bina eski olduğu için tesisatın kirden tıkanıldığını söyledi. Temizlenmesi birkaç saati bulacağı için Ömer'i aradım.

Bana evde tamirciyle beklememe gerek olmadığını, adamı çocukluğundan beri tanıdığını söyledi. Aslında bana kalsa evde bekleyebilirdim ama Ömer soğuk evde beklemeyeceğime söz verdirince bilgisayarımı alıp çıktım. Yakınlarda bir kafeye oturacağımı, bir şeye ihtiyacı olursa arayabileceğini tamirciye söyledim ama hiç aramadı. Birkaç saat boyunca

kafede oturup kahvemi içerken raporlarımı yazdım.

Çalışıyor olmama rağmen sessiz kafenin üst katında otururken moladaymış gibi hissediyordum. Eski hayatımı hatırlatan, bana keyif veren bir andı bu ama hayatım sorumluluk larım yokmuş gibi davranamayacak kadar değişmişti artık. Bu yüzden Nermin Anne'yi aradım, hâlâ komşusunda olduğunu, oradaki kızların İpek'i oynattığını söyledi. Birkaç saat daha gelmeyeceğini söyleyince biraz daha kafede kaldım. Telefonumu sık sık kontrol ediyor, Sıraç'tan haber bekliyordum ama ses yoktu. Endişeleniyor, Burak'ı bulamazsam olacakları düşünmekten kendimi alamıyordum.

Akşama doğru Ömer tamircinin evden çıktığını söylemek için arayınca çantamı toplayıp kafeden çıktım. Niyetim gidip evi kontrol etmektir ama çarşıdaki bebek mağazalarından birinin önünde kocaman bir indirim yazısı görünce planım biraz değişti. Kendimi İpek'e bir mont ve birkaç kalın kıyafet alırken buldum. Bütçemi kesinlikle sarsıyordu, banka hesabımı kaldıramayacağı bir zarara sokuyordu fakat kendimi almamaya ikna edememiştim. Küçüküm büyüyordu ve kıyafetlerinin çoğu artık ona küçük gelirken bunları almaktan pişmanlık duyamazdım.

Banka hesabımı, Burak'ı, hayatımdaki belirsizliklerin ne kadar can sıkıcı olduğunu düşünerek eve yürüyordum. Ellerimi montumun cebine sokmuş, alışveriş poşetini bileğime takmıştım. Evin önünde, neredeyse ona çarpına kadar Ömer'i fark etmedim bile.

Omuzlarımdan yakalayıp dalgınlığıma gülerek beni durdurdu. "Nereye gidiyorsun?"

Onu görünce göğsümdeki tüm sıkıntılar birdenbire hafifledi. Dudaklarım bir gülümseme için kıvrılırken bir soru sorduğunu ancak birkaç saniye sonra fark ettim. "Eve bakmaya gidiyordum."

"Ben de o yüzden geldim. Bu saate kadar dışarıda mıydın?"

“Evet. Annen İpek’i komşuya götürmüştü, ben de bir kafeye girip çalıştım.”

“İyi yapmışsın. O ne?”

“Ah, İpek’e bir şeyler aldım. Mont ve birkaç pantolon.”

Ömer poşete karmaşık bir ifadeyle bakıyordu, yüzü düşmüştü. “Alışverişe beraber gidecektik.”

“Görünce aldım işte. Ne önemi var ki?” Yanından geçip apartmana girdiğimden arkamdan geldi.

Merdivenleri çıkarken, “İpek’e ben mont almak istiyordum,” dedi huysuz, hatta tavırlı bir sesle. Gözlerimi devirdim çünkü bunu çocukça bulmuştum. İkinci kata geldiğimizde cebimden anahtarımı çıkardım.

“İpek’e bir şey alınması gerektiğinde bunu ben hallederim,” dedim kapıyı açarken. İçeri girip evde bir dağınıklık var mı diye kontrol etmeye başladım. Odalara girip çıktıktan sonra Ömer’in hâlâ koridorda, ifadesiz suratıyla durduğunu görünce merakla ona baktım. Ev hâlâ soğuktu, bu yüzden montumu çıkarmamıştım. Ömer’se bunu farkında bile değildi sanki.

“Ne oldu?”

“Her şeyi kendin halletmekteki bu inadın neden?”

“İnat etmiyorum, Ömer. İpek’in sorumluluğu bana ait, gerekeni yapmak da benim işim.”

Sözlerim kulağa kast ettiğimden daha sert geliyordu. Oysa ben yalnızca basit bir gerçeği dile getirmek istemiştım. Karşımda yüzü katılaştı. Gözlerindeki parıltı öfkeden miydi, başka bir şeyden mi anlayamadım.

“Burada ne yaptığımızın farkında mısın, merak ediyorum.”

“Ne?” dedim gülerek. Bir konuda şaka yapmaya hazırlandığını düşünmüştüm fakat yüz ifadesi değişmedi.

“İpek’i birlikte büyüteceğiz, bunu biliyorsun, değil mi?”

“Neden şimdi bundan bahsediyorsun?” Rahatsız olmuş, hatta gerilmiştim. Ömer de benzer duyguları paylaşıyor gibiydi ama sebeplerimizin aynı olduğunu sanmıyordum.

“Çünkü bilmiyormuş gibi davranıyorsun, Mercan. İpek için herhangi bir şey yapmama izin vermeyecekmiş gibisin. Her şeyi tek başına yapmaya o kadar odaklanmışsın ki burada olduğumun farkında bile değilsin.”

“Ben... Bunları aldım diye mi böyle söylüyorsun?” dedim kenardaki poşeti göstererek. Fakat içten içe ne söylediğini biliyordum. Bilsem de bu, konuşmayı hiç istemediğim bir meseleydi.

“Öyle olmadığını biliyorsun. Daha önce bunu neden yaptığını anlıyordum ama ya şimdi? O çocuğun sorumluluğunu istediğimi daha nasıl anlatabilirim? Ne yapmam gerekiyor?”

“Bunları konuşmak için çok erken. Biraz zamana ihtiyacımız var.”

“Zamana ihtiyacı olan sensin. Aylardır sana zaman vermekten başka bir şey yapmıyorum. Sonunda seni kazanabileceğimi düşünürken hâlâ aynı yerde olduğumuzu görmek de yardımcı olmuyor.” Öfkeyle dönüp salona girdi. Kendini koltuğa bırakışını, büyük elleriyle yüzünü sıvazlamasını izledim. Gerçekten gücenmiş görünüyordu. Bense bu konuda ne yapmak istediğimden emin değildim.

“Ben sadece... İpek için bir şeyler yapmak zorunda hissetmeni istemem,” dedim yavaşça. Kapının önünde durmuş, içeriye girmekte tereddüt ederek bekliyordum.

“Biliyor musun, duvara konuşuyormuş gibi hissediyorum.”

Aslında neye bu kadar sinirlendiğinden emin değildim. Benimle her zaman güzel bir dille konuşurdu, bu yüzden aksi sesiyle verdiği kaba cevap karşısında şok oldum.

“Duvarlarla konuşmaya devam et öyleyse!”

“Beni senden daha çabuk anlayacaklarına eminim.”

“Ömer!” Evden çıkmaya hazırlanırken söylediği şey yüzünden öyle ani döndüm ki saçlarım savruldu. “Neden böyle davranıyorsun?” Öfkem mi daha baskındı yoksa bu tavra duyduğum hayret mi, bilmiyordum.

“Çünkü sana kızgıyım!”

“Ne yaptım ki? Ne yapayım istiyorsun?” Bunu bastırılmış bir öfkeyle, bunalmış bir hâlde söylemişim. Ömer karşıma dikildi. Gözüme her nasılsa her zamankinden daha uzun görünmüştü. Hiddeti gözlerinden okunuyor, kızdırması zor olduğunu düşündüğüm bu adamı nasıl olup da bu kadar kolay çileden çıkardığımı merak etmeme sebep oluyordu.

“Hadi biraz dürüst olalım,” dedi gözlerimin içine bakarak. “İpek’e babalık yapmak istiyorum. Tıpkı senin ona annelik yaptığın gibi, ben de bir aile olmak için kalan o payı almak istiyorum. Seninle Müdür’ün evine boşuna gelmediğimi bilmeni istiyorum.”

Kulaklarım o ilk cümlelerden sonrasını duymamıştı. Öfke içimde yükseliyor, kalbimdeki tüm yaraları, incinmişliği, korkuları bir kenara itiyordu. “Ben onun annesi değilim.”

“Ben de babası değilim ama bunu yapacak kimse yoksa seve seve o rolü üstlenirim. Senin yaptığın da bu değil mi? Artık annesini sormuyor, Mercan çünkü yanında sadece sen varsın. Bunu anlayamayacak kadar küçük.”

“Sınırı aşıyorsun, Ömer. Onun annesi Elif. Yaptığım her şeyi kızı annesini tanıyarak büyüsün diye yaptım. Onun annesi olamam. Anne olmaya uygun bile değilim ben!”

“Kendini kandırıyorsun,” dedi hiç çekinmeden. “O çocuk için yaptıklarını insanlar öz çocukları için yapmıyor. Senin ailen senin için yapmadı, benim babam da öyle. Sevme-yi bilmeyen biri olduğunu söyleyip duruyorsun ama İpek’i her zerrenle seviyorsun. Elif’i öyle çok seviyorsun ki yasını tutmayı bırakamıyorsun. Yetimhanedeki çocuklardan ne zaman bahsetsen sesin hasretle buruluyor. Onları seviyorsun,

Mercan. Hayat Ablanı, Müdür Babanı... Sende aslında öyle çok sevgi var ki beni de sevebileceğini umut ederken karşında bir zavallıya dönüşüyorum!”

Sınırı aştığını söylerken içimdeki tüm öfkeyi üzerine akıtmaya kararlıydim ama söyledikleri son sürat giderken bir duvara toslamak gibi hissettiriyordu. O kadar ani, öyle kuvvetli bir darbeydi ki zihnim donup kalmıştı. Fark edebildiğim tek şey dayanılmaz bir acıydı artık.

“Onun annesi Elif,” dedim sessizce, gözlerimden yaşlar boşanarak. “Ben değilim. Ben olamam, Ömer. Ben Elif gibi değilim.”

İçimde duvarlar yıkılıyordu. Hayatım boyunca arasında tek bir boşluk bırakmadan özenle yerleştirdiğim tuğlalar çatlıyor, sarsılıyor, yerle bir oluyordu. Konuşmak için ağzımı açtığımda dudaklarımın uyuştüğünü hissettim. Ellerim titriyor, bedenimin kontrolü elimden kayıp gidiyordu.

Bütün bunlar beni daha fazla dehşete düşürdü. Acımasız sözleri kafamın içinde yankılanırken dizlerimin bağı çözüldü ama yere düşmedim. Bunun yerine Ömer’in kollarındaydım. Zihnimin bir köşesinde kavga ettiğimizi hatırladım. Yine de elimi tutuyor, beni şefkatli bir çabayla kendime getirmeye çalışıyordu. Bu hiç bilmediğim bir ilişki şekliydi. Belki de bilmediğim için onu o kadar kızdırmıştım.

Korku, panik, öfke bir bir yatışıp geriye yalnızca titrek nefesler bırakırken yavaş yavaş kendime geldim. İlk farkındalığım Ömer’in yüzündeki perişanlıktı. Ne her zaman kontrollü olacağını düşündüğüm bu adamı nasıl bu kadar kolay çileden çıkardığımı anlayabiliyordum ne de bana kızgın olduğu hâlde nasıl bu kadar şefkatli bakabildiğini.

“İyi misin?” dedi dudaklarıma doğru bir bardak uzatırken. Onu ne zaman aldığını fark etmemiştim bile. Birkaç yudum içip başımı salladım. “Bu ikinci kez oluyor, doktora gitmeliyiz, Mercan.”

“Ben iyiyim.” Parmaklarımı şakaklarıma götürüp başımdaki ağrıyı hafifletmek için ovaladım.

“İyi falan değilsin.” Yükselen sesi söyleyecek daha çok şeyi olduğunu gösteriyordu ama başımı kaldırmadan gözlerimi ona çevirdiğimde durdu. Sonra biraz mahcup, belki biraz da pişman ifadesiyle sözlerini yuttu. “Öyle üzerine geldiğim için üzgünüm.”

Gözlerime tekrar yaşlar doldu. Ömer’i kolayca sinirlendirebilmem kadar anlaşılmasın olan bir diğer şey de beni bu kadar kolay duygusallığa itmesiydi. “Ağlama,” dedi panikle bana uzanırken. “Özür dilerim, güzelim.” Ona sarıldım çünkü sözleri beni üzse de aslında kötü sözler değildi. Beni yaralamaya çalışmıyordu, biliyordum. Bu kadar yaralı biri olmam onun talihsizliğiydi yalnızca. Ona sarıldım çünkü beni teselli etmesini istediğim tek kişi Ömer’di.

Kollarının arasına öyle rahattım ki sanki başka bir yerde olmam düşünülemezdi. Kendimi hep rüzgârda savrulan biçare bir kuş tüyü gibi hissederdim. Yokluğu hissedilmeyecek kadar önemsiz olduğundan ya da belki de geride bırakılması en kolay yük olduğundan terk edilmiş, köksüz bir tüy gibi. Bu yüzden hep korkardım ama korkmayı gururuma yediremezdim. O kadar uzun süre korkmuyormuş gibi davrandıktan sonra buna sahiden inanır olmuştum. Her zaman başım dik, çenem yukarıda, kimseden korkmuyormuş, kimse beni korkutamamış gibi yürürdüm. Belki de daha önce kimse korktuğumda, üzüldüğümde beni yakalayıp göğsüne saklamadığı için böyleydi. Bir yere ait olmak için bir evim olması gerektiğini sanıyordum ama o anda Ömer’e sarılırken kendimi ilk kez bir yere böylesine ait hissediyordum. Bir yuvanın nasıl hissettirdiğini bilmiyordum ama böyle olması gerekiyormuş gibiydi. Bir keresinde ona İpek’in toprağı olmak istediğimi söylemiştim. Sanki Ömer o günden beri hiç fark ettirmeden, öyle zahmetsiz bir şekilde içime işlemişti ki artık o da benim toprağım olmuştu.

Yerde oturduğumuzu beni kucağına çekene kadar fark etmemiştim. Sırtını kanepeye yaslayıp ayaklarımı bir hareketle kolayca iki yana çekti. Dizlerim bacaklarının iki yanında uzanırken yüzümü göğsünde saklamaya devam ettim. Ömer'in kolları etrafıma sarılarak beni bir kozaya sardı. "Özür dileirim," dedi bir kez daha sessizce. "Sana kızdım çünkü dışlanmış hissettim, Mercan. Her şeyi kendin yapman gerektiğini düşünmen bana kendimi yok sayılmış hissettiriyor. Sen varlığıyla hayatımın her köşesini kaplamışken ben sende bir zerre bile edinmemiş gibi hissediyorum. Seni, İpek'i kaybetmekten korkuyorum."

Kendimle o kadar meşguldüm ki Ömer'in böyle hissedebileceğini hiç düşünmemiştim. Daha fazla yanılıyor olamazdı ama içimde bir yerlerde yardımlarını reddettiğim her seferin kalbini kırdığını anlıyordum. Ben de onun gibi hissederken, artık anlayabiliyordum.

"Her şey sahteyken yapabileceğim tek şey o günü atlatmaktı, Ömer. O zaman sadece İpek'i yanımda tutmam için bir süreliğine bana yardım ediyordun. Şimdiyse bana gerçek bir şey vermek istediğini söylüyorsun. Böyle bir şeye hiç sahip olmadım. Sorunlarım hep sadece bana ait olmuştu. Onlarla hep yalnız mücadele etmişim. Seni dışlamaya çalışmıyorum. Ben sadece onları nasıl paylaşacağımı bilmiyorum."

"O zaman bana sor, sana nasıl yapacağını söylerim." Sesindeki hafif gülümseme bir barış nişanesi gibiydi. Oysa şu hâlimize bakılırsa barışa ihtiyacımız olmadığını söyleyebilirdim.

"İpek'in annesi olmak istemiyorum," dedim bir kez daha. "Ama onun annesiz kalmasını da istemiyorum."

Ömer iç çekti. Sanki benimle ne yapacağını bilemiyormuş gibi dertli, uzun bir iç çekti bu. "Onu doğuran annesini bilerek büyür, onu seven bir annesi daha olduğu için şanslı olduğunu bilerek."

Bu mantıklı görünüyordu, denemeye cesaret edebileceğim bir yoldu ama hâlâ ödümü koparıyordu. hâlâ istemiyordum. Başımı kaldırıp ona baktım. “Baba olmak mı istiyorsun?”

“İstediğimi biliyorsun,” dedi alçak sesiyle. “Ama yalnızca İpek’i gerçekten sevdiğim için.”

Ona inanıyordum. Bana söylediği her şeye inanıyordum ama hâlâ ona güvenmediğimi düşünüyordu. Bunun belki de benim hatam olabileceğini fark ettim. Her şeyi kendime saklamaya öyle alışkındım ki Ömer derinlerimde sakladığım hisleri bulamıyordu.

Başımı göğsünden kaldırdım. Kucağında oturduğum için yüzlerimizin arasında yalnızca birkaç santim vardı. Yavaşça yutkundum. Yanaklarım ısınıyor, gözümün yaşına aldırma-yan kalbim Ömer’e bu kadar yakın olmaktan dolayı heyecanla çarpıyordu. Ona gerçeği söylemeden önce bir kez daha Ömer’in gerçeğini duymak istedim. “Peki beni?” dedim sessizce. Kafasını karıştıran sorum muydu, yoksa yakınlığımız mı, bilmiyordum ama Ömer biraz sersemlemiş görünüyordu. İçimde uyanan şefkatli bir anlayışla ellerimi yanaklarının üzerine koyup kirli sakallı çenesini okşadım.

“Ne?”

“Beni seviyor musun?” derken sesim kulağıma öyle yabancı geldi ki utandım. Böyle sözler söyleyen biri değildim ama hayatımda ilk kez naz yapmaya hakkım olduğunu hissediyordum.

Ömer güldü. Sanki sevmek çok basit bir sözcükmüş gibi, sanki bunu sormam komikmiş gibi güldü. “Seni sevdiğim için delirmek üzere olduğumu anlamıyor musun?” dedi hafif bir gülümsemeyle. “Şu hâlime bak, Mercan.”

“Bu hâlini seviyorum.” Ömer’in yüzündeki gülümseme tekledi. Onu mutlu edecek güzel aşk sözcükleri aradım ama bunları bilmiyordum. Şiirler sıralayacak narin bir yaradılışım olmasa da inatçıydım. Hayatta sevdiğim çok şey olmamıştı

ama sevdiklerimi sahiplenirdim. Eşine zor rastlanan bir azim ve kararlılıkla üstelik. Alnımı, Ömer'in alnına yaslariken parmaklarım yüzünde geziniyordu. "Ben de seni seviyorum, Ömer."

Önce bana afallamış bir yüzle baktı. Sonra, sanki bin yıldır tuttuğu gergin bir soluğu bırakmış gibi vücudu gözle görülür bir rahatlamayla gevşedi. Gözleri kapandı, sanki hareket edecek mecali kalmamış gibi omuzlarını düşürdü.

"Seviyor musun?" dedi bir parça hayretle. Onun ne kadar endişeli olduğunu o ana dek hiç fark etmemiştim. Ben, onu kaybetmekten korktuğum için sevmekten kaçınırken o da beni sevdiği için kaybetmekten korkmuş olmalıydı. Karşımda bir zavallı gibi hissettiğini söylemişti ama aslında birbirimizden hiç farkımız yoktu.

"Kimseyi böyle sevmedim," dedim içtenlikle. Bir şeyler söylemeye yeltendi ama sanki nutku tutulmuştu. Nasıl hissettiğini anlayabiliyordum. Beklenmedik bir anda aşkla sevilmenin insanı lal eden bir sürpriz olduğunu iyi biliyordum.

Bir an sonra beni öptü. Parçalandığını hissettiğim kalbim bu kez umutla çırpınıyordu. Yerle bir olduğunu sandığım şehirler yeniden inşa ediliyordu. Onu öperken içimde iyi bir hayatım olabileceğine dair sarsılmaz bir umut yeşerdi.

"Mercan," dedi öpücüklerinin arasında, sersem bir gülümsemeyle. Ne kırmızı yanaklarımı ne de kalbimin gümbürtüsünü ondan saklayabiliyordum.

"Efendim?"

"Bana âşık mısın?" Cevabımı tenine mühürlemek istemiş gibi beni sımsıkı tutuyordu.

"Evet," dedim utangaç bir fısıltıyla. Bu aşk denen şey güneşe, denize, gökyüzüne benziyordu. En karanlık anlarda bile yaşamak için bir sebep veriyordu.

"Birbirimize âşık olduğumuza göre," dedi parmaklarıyla çenemi hafifçe kaldırıp gözlerime bakarken. "Benimle evlenir misin?"

Dudaklarımdan kısa, şaşkın bir kahkaha fırladı. “Zaten evliyiz ya.”

“Bu kez hiçbir baskı altında kalmadan,” dedi gülerek. Gözleri parlıyor, yüzüme sanki dünyadaki en kıymetli şeymişim gibi bakıyordu. Kimse bana böyle bakmamıştı. Kimse beni böyle istememişti. Ömer’e duyduğum aşk içimde bir yangın gibi büyürken varlığımın en temel noktasına dönüşüyordu.

Başımı salladım, hislerimin yoğunluğuyla gözlerim yaşardı. “Evet, evlenirim.”

Yüzünde parlayan neşeyi sadece bir an görebilmiştim çünkü beni tekrar öpmek için hiç oyalanmadı. Bu öpücük uzun ve nazikti, sanki bütün güzel kelimeleri ve hisleri içinde saklıyordu. Elleri yüzümdé, saçlarımda gezinirken kalbim göğsümden fırlayacak gibi çarpıyordu. Küçük gülümsemeler ve utangaç bakışların arasında aramızdaki ilişki değişti. Bir anlaşmayla evlenen iki yabancıdan, birbirini çok seven iki âşığa dönüşüyorduk. Çevik bir hareketle doğrulup bizi kaldırdığında şaşkın bir çığlıkla boynuna sarıldım. Bu eve geldiğimizden beri ilk kez beraber yatak odasına giderken beni sevdiğini defalarca söyledi. Ve ömrümdé ilk kez, sevildiğimden hiç şüphe etmiyordum.

31. BÖLÜM

ÖMER

Annemin kapısını çalarken üzerimde adlandıramadığım bir hafiflik vardı. Yıllardır olmadığım kadar iyi hissediyor, uzun zamandır ilk kez yaşımin çok üstünde bir adam olduğumu düşünmüyordum. Mercan'ın beni sevdiğini söylemesi sırtımı kamburlaştıran tüm tasalarımı alıp götürmüş gibiydi. Annem kapıyı açıp da yüzüme baktığı an, annelere has o zihin okuyucu özelliğiyle bana meraklı bir yüzle baktı. “Geç oldu, değil mi?” dedim gülümseyerek içeri girerken. “Bu saate kadar İpek’e baktığın için teşekkürler.”

Anneme sarılıp yanaklarını öptüm. Mercan’a sevgiyle ve anlayışla yaklaştığı için ona minnettardım. İpek’i bu kadar sevdiği için, onu torunu olarak görmeye hazır olduğunu bildiğim için. Her zaman babadan yana olan tüm şanssızlığımızı telafi etmeye çalışan bir annem olmuştu.

“Aşk olsun. Bugün ne kadar mutluydum, biliyor musun?”

“Neden?”

“E, bütün arkadaşlarım torunlarıyla gidiyor her yere, kıskanıyordum onları. Artık ben de İpek’le gezeceğim.”

Annemin sözleri beni güldürdü. Daha önce nişanlandığımda çok heyecanlanmıştı. Burcu'nun genç anne olma isteğini onunla paylaşması annemi hayallere sürüklemişti. Her şey yolunda gitseydi muhtemelen evliliği takip eden aylarda her an torun müjdesi bekliyor olurdu.

Hiçbir şeyin yolunda gitmemesi beni derinden yaralayan bir sebep yüzündendi, bu annemi de etkilemişti. Yanımdayken çocuklar hakkında konuşmuyor, ağzından bir şey kaçsa telaşlanarak konuyu değiştirmeye çalışıyordu. Aslında herkesin tavrı böyleydi. İnsanların hakkımdaki düşüncelerinden endişelenmekten çocuk sevemez olmuştum. Kuzenlerimin çok sevdiğim çocuklarına artık pek de yaklaşmıyordum ki bu hiçbir şeyi düzeltmiyordu. Oysa Hale'nin doğum gününde fark etmiştim ki artık bunu hiç dert etmiyordum, ben dert etmediğim için başkalarının düşüncelerini de önemsemez olmuştum. Annemin yanımda tekrar torundan bahsetmesi bu yüzden beni mutlu ediyordu.

Beraber salona girdik. İpek, kucağında bir bebekle halının ortasında oturuyor, onu ayağında sallarken bir şarkı söylüyordu. Beni görünce yüzü parlak bir neşeye aydınlandı. Telaşla ayağa kalkıp son sürat kucağıma koştuğunda onu karşılamak için eğildim. Beni her gördüğünde bunu yapmasına bayılıyordum. Hayatımda kimse beni görmek için bu kadar heyecanlanmamıştı şüphesiz.

Yanaklarına gürültülü öpücükler sıralarken çığlıklarla bezeli kıkırtıları etrafımda döndü. Sonra yanaklarımı tutup heyecanla bir şeyler anlatmaya koyuldu ama yarısından çoğunu anlayamadım.

“Bebegini kim aldı?”

“Nene!”

“Bugün neneyle eğlendin mi?”

“Eğlendim!” Tek kelimelik cevaplarını beden diliyle öyle bir süslüyordu ki uzun uzun konuşabilseydi bu etkiyi bırakamayacağına emindim.

“O zaman evimize gidelim mi?”

“Hayır,” dedi kelimeyi uzatarak. Annem bundan o kadar hoşlandı ki İpek’i kucağımdan kapıp çocuğun her tarafına sulu öpücükler kondurdu.

“Ama teyzen seni bekliyor.”

İpek ellerini iki yana açtı. Dudaklarını öne uzatarak kendine has konuşmasıyla, “Teyze nerede?” diye sordu.

“Sahi, niye gelmedi, Mercan?”

“İpek’i alır dönerim diye düşündüm.”

“Bu gece de burada kalsaydınız, oğlum. Isındı mı ev?”

“Evet, kombi saatlerdir son ayarda yanıyor. Bir şey olmaz. Hem siz ikiniz yaramazlık yapıyorsunuz,” deyip İpek’in burnuna dokundum. “Bu küçük kızın çoktan uyuması gerekiyordu.”

İpek bir şeyler söyledi, herhâlde yaramazlık yapmadığından bahsediyordu. Mercan burada olmayınca annem kalmamız için ısrar edemedi ama mutfaktan verecekleri olduğunu söyleyip biraz beklememi istedi. Onu mutfağa kadar takip ettim. Dolaplardan kendi hazırladığı domates konservelerini çıkarıyordu. “Bak bu çilek reçeli. Sen sevmezsin ama Mercan sabah çok beğendiğini söyledi, yersiniz evde. İpek’im de reçel seviyor, değil mi kuzum benim?”

Sandalyeye geçip İpek’i dizime oturttum. “Hale nerede?”

“Teyzenlerde. Buse’yle bir şeyler yapacaklarmış. Bak bu kuşburnu kurusunu da koyuyorum, çay yapın akşamları bol limon sıkıp için. Şifadır. Siz gelirsiniz diye buzluğumdaki sarmayı pişirmiştım ama ne gelen oldu ne de haber veren...” Saklama kabı çıkarırken imalı bakışlarını bana çevirdi.

“Kusura bakma, biraz işimiz vardı. Aramayı unuttum.” Bunu söylerken bir şey yapma ihtiyacıyla hafifçe öksürdüm. Neyse ki annem ne işimiz olduğunu sormadı.

“Aranız iyi mi? Son zamanlarda daha iyi görünüyorsunuz.”

“İyi, iyiyiz.”

“Belli,” dedi gülerek. Ne demek istediğini sormaya niyetim yoktu. Masadaki kurabiye tabağını ona uzanmaya çalışan İpek’in önüne ittim. “Dur, o kurabiyeleri de koyalım. Tarhana da vereyim mi? Evi kurarken koymuştum dolaplara, bitti mi?”

“Onu nasıl bitirelim anne ya, yeter bu kadar.”

“Ay Ömer, buzluktaki mantıdan da vereyim mi?” Annemin durmayacağını anlayınca kalkıp masanın üzerindeki poşetleri aldım.

“Onu da bir dahakine alırım.”

“Gelmiyorsunuz ki hiç. Daha sık gelseniz, teyzenlerle dayınlara gitsek. Herkes sizi soruyor hep.”

Dış kapıyı açtım, annem arkamdan sitemli sesiyle konuşmaya devam ediyordu. Çıkmadan önce dönüp burnunu sıktım. Böyle yapmamdan hiç hoşlanmazdı, ben de inatla yapmayı severdim. “Geliriz.”

“Söz mü?” dedi hevesle.

“Söz.”

“Tamam, İpek’im, görüşürüz, kuzum. Teyzene söyle, seni hep getirsin.”

“Ben hep gelcem,” dedi İpek koca bir esnemeyle bölünen kelimelerin arasında. Onun bu uykulu hâli annemin gönülsüzce de olsa kapıyı kapatmasını sağladı. Bir elimde poşetler, bir kolumda İpek’le aşağı indim. Buraya gelirken kapanmak üzere olan bir mağaza görüp ani bir kararla araba için bebek koltuğu almıştım.

Evrendeki tüm ilkel içgüdüler yüzünden miydi, bilmiyorum ama bugün İpek’e bir şey almadan duramayacaktım. Mercan’ın artık bana itiraz etmeyeceğini, aramızdaki bu şeyi çözdüğümüze inanarak ona sormadan mağazaya girip bu koltuğu almıştım. Artık tek endişem koltuğu beğenmemesi olabiliirdi ama böyle şeyler hakkında benden daha bilgili olduğunu sanmıyordum açıkçası. İkimiz çocuk bakımıyla ilgili pek çok şeyi yeni öğreniyorduk.

İpek'i koltuğa oturtup kemerini bağlamak için utanç verici derecede uzun dakikalar harcadıktan sonra sonunda başardım. Onu aynadan görebilmek için çaprazıma oturtmuştum. Birkaç dakikalık yolumuzda sık sık esnese de uyumadan önce eve varmayı başardık. Ayakkabılarını giydirmemiştım, bu yüzden onu yine kucaklayarak arabadan indirdim. Zaten öyle hafif, o kadar minikti ki onu sürekli böyle gezdirmekte hiçbir sorun göremiyordum.

Beraber yukarıya çıktık, zile basmak üzere olduğumu gören İpek uykusundan sıyrılıp bir çığlık koyuverdi. Neyse ki derdini anlayıp hemen elimi çektim, geçen günlerde bu bir kez daha olmuştu ve zile basan ben olduğum için o kadar çok ağlamıştı ki Mercan'la birbirimize şok ifadeleriyle bakmaktan başka ne yapacağımızı bilememiştık.

Kapı hemen açıldı. Mercan'ı her zaman giydiği taytlardan birinin üstüne benim kapüşonlumu giymiş hâlde bulunca bir anlığına nefesim kesildi.

Onu her gördüğümde, giyinişinden bağımsız olarak gözlerim kamaşıyordu ama onu kazanmak için verdiğim mücadeledenin ardından, bana ait bir şeyi nihayet çekinmeden kullandığını görünce yalnızca ilk insanlara ait olabilecek ilkel bir sahiplenmeyle doldum. Hale'nin aşk romanlarındaki hırslayan, kükreyen adamlar hakkında konuşup durduğunu hatırladım. Kız kardeşim erkeklerin gerçekten böyle şeyler yapıp yapmadığını bana sorma gafletine düşmüştü. Onunla o kadar çok dalga geçmiştım ki sonrasında bir gün boyunca benimle konuşmamıştı.

Sanırım o kadar üstüne gitmemeliydim çünkü şu anda kükremek bana hiç de komik gelmiyordu.

Mercan, İpek'i kucağımdan aldı. Onlar öpüşüp koklaşıırken içeriye geçip sıramı bekledim. Ben çıkarken uyukluyordu, saati fark edip telaşlandığında İpek'i almaya yalnız gidebileceğimi söylemişim. Bana ilk kez o kadar kolay müsaade

etmişti ve bu içinde kendimi yenilmez hissettiren duyguların çağlamasına sebep oluyordu.

Islak saçlarını bir havluya sarmıştı. Güzel yüzü onu izleyen bakışlarıma dönünce hafifçe kızardı. “Kendi giysilerimin içinde sıcak tutacak rahat bir şey bulamadım.”

“Çok güzelsin, her zaman benim giysilerimi giyersen çok mutlu bir adam olurum.”

İpek bütün coşkusuyla beni tekrar ederek teyzesine çok güzel olduğunu haykırırken Mercan nazlı bir gülümsemeyle bana bakıyordu.

Beraber salona geçtik. Mercan yanıma, kolumun altına oturup kucağındaki İpek’e gününü nasıl geçirdiğine dair sorular sormaya devam etti. Küçük kızın uykusu tamamen kaybolmuştu. Her şey hakkında sabaha kadar konuşabilir gibi duruyordu ve Mercan’ın ilk kez uyku saati hakkında konuşmadığını görüyordum. O da benim kadar rahatlamış görünüyordu. Aslında, mutlu görünüyordu ve asıl yenilmez hissettiren de buydu.

32. BÖLÜM

Hafta sonu Ömer’le birlikte büyüdüğüm çocuk evlerine gittik. Bu, hayatımın en büyük parçasını onunla paylaşmak gibiydi. Hayat Abla oradaki herkese evlendiğimi önceden söylediği için ilk şoku yaşadıklarında orada değildim ama yine de kolay olmadı. En küçükler her zamanki gibi bağışlayıcıydı, beni coşkuyla karşıladılar fakat daha büyükler, genç kızlar bana dargındı. Gönüllerini almak için elimden gelen her şeyi yapsam da henüz tam olarak başaramamıştım. Başarana kadar durmaya niyetim yoktu.

Erkek çocuklar Ömer’e şöyle bir bakıp onu top sahasına götürmeden önce bahçede birlikte geçirdiğimiz zaman en fazla on dakikaydı. Sonrasında ben tüm evleri gezdim, kızlarla aramı düzeltmek için herkesle tek tek konuştum. Okul maceralarını, yaptıkları yaramazlıkları, aldıkları cezaları, aralarındaki oyunları ve küçük tartışmaları dinledim.

Sonra bana evimi sordular. Eşyalarımı, renklerini, sayılarını. Soruları yürek burkuyordu, onların yaşındayken ben de gerçek evlerin kaldığımız evlerden farklı olduğunu düşünür, merak ederdim. Çocuklara ilk fırsatta evime misafir olacaklarının sözü verdim. Bu sözü verirken içimde tarifsiz bir duygu kabardı. Sanki geçmişteki küçük Mercan’a da bir umut fısıldamış gibiydim.

Eve döndüğümüzde İpek'e uzun uzun sarıldım. Onun bir aile sıcaklığıyla büyümesini istiyordum. Hiç üzülmessin, acı çekmesin, sevildiğini hep bilsin istiyordum.

Ziyaretimizden birkaç akşam sonra ben yemek masasında oturmuş, bilgisayarla çalışırken Ömer de İpek'le kanepeye uzanmış, ona bir çocuk kitabı okuyordu.

Kitap, arkadaşıyla ormanı gezen küçük bir tavşanla ilgiliydi. İpek kitabın resimlerine bakmayı çok seviyor, her akşam uyku saatinden bahsettiğimde kitabı bulup getiriyordu. Genelde çalışırken başka bir odada oturdum ama bugün salonda kalmıştım. Şimdi de onların mırıltılarını dinlemekten çalışmıyordum. Zaten pek tadım da yoktu. Kendimi yorgun hissediyordum, burada oflayıp puflamak yerine bilgisayarı kapatıp onlara katılmaya karar verdim.

Yanlarına gidip kendime yer açmak için kanepenin sırtındaki yastıkları aşağı attım. Ömer açılan boşluğa sığabilmem için kolunu kaldırdı. Başımı omzuna yaslayıp bacaklarımı onun kilere dolayarak kendime rahat bir pozisyon bulduktan sonra, "Hazırım!" diye ilan ettim. "Devam edebiliriz."

"İpek, teyze bizi kışkandı."

Tatlı yeğenim güzel, gamzeli gülüşüyle Ömer'in üstünden bana doğru yuvarlanınca hazırlıksız yakalandım. Onu tutamadan üstümden kayıp aşağı düştü. Zaten kanepenin kıyısında olduğumdan telaşa kapılınca ben de kendimi aşağıda buldum. Yerde İpek'le birbirimize şaşkınca baktık, sonra sevimli bir kıkırtı duyuldu. Rahatlayarak bir nefes verdiğimde İpek'in kıkırtısı büyüdü, büyüdü, dünyanın en tatlı kahkahasına dönüştü. O kadar çok güldü ki biz de kahkahalara boğulduk. Onu yakalayıp yüzüne, yumuşacık gıdısına öpücükler yağdırırken gülüyor, çılgınlık atıyor, benden kaçıp Ömer'e ulaşmaya çalışıyordu.

"Bu adam seni düşürdü be!" dedim sahte bir sitemle. İpek gülmekten kıpkırmızı olmuş suratıyla Ömer'in adını haykırırken söylediklerim hiç de umurunda değildi. Bir çırpıda yukarı

tırmanıp Ömer'in göğsüne serildi. Yorgunluktan nefesi hızlanmış, enerjisi tükenmişti.

Aşağıda, uzandığım yerden dudak bükerek Ömer'e baktım. Gözlerindeki neşeli parıltı, bana doğru uzattığı eliyle birlikte yavaşça yumuşadı. "Geri gel," dedi elini uzatarak. Bu anın gü-rültülü neşesine tezat bir sakinlikle bana bakarken dudaklarıma utangaç bir gülümseme yerleşti. Bana böyle baktığında içimde varlığını hiç bilmediğim nazlı bir tavır uyanıyordu. Az önce yaptığım gibi yanına uzandım. Üşüdüğümün onun sıcacık bedenine sokulana kadar farkında bile değildim. O da bunu fark etti, kanepenin üzerindeki pikeyi alıp üstümüze serince İpek'in ağzından sersem bir kıkırtı çıktı.

"Üşüdün mü?"

Başımı sallayıp yanımdaki sıcaklığına sokulmaya çalıştım. Az önce yerlere yuvarlandıktan sonra belimdeki ağrı artmıştı. Karnım da ağrımaya başlıyordu. Reglim bu şekilde başladığı zaman hiç kolay geçmiyordu, o yüzden böyle zamanlarda soluğu hep Elif'in yanında alır, şımarabildiğim tek insan olduğu için onunla kalmak isterdim. Artık o insan Ömer'di.

"Regl olacağım," dedim bu yüzden. "Biraz ağrım var."

"Ağrı kesici getireyim mi?"

"Hayır. İyi gelmiyor."

"Ne yapayım?" Kaşlarını çatmış, sanki bu dünyanın en önemli meselesiymiş gibi tüm ciddiyetiyle cevabımı bekliyordu. "Ne iyi gelir?"

Gözümün önünde çikolatalar uçuşuyordu. Evde hiç kalmadığını bildiğim için söylemenin anlamı yoktu ama yine de kendimi, "Çikolata," derken buldum. "Fındıklı, portakallı bitter çikolata." Çenemi kaldırıp Ömer'e baktım. Başka hiç kimsenin yanında ortaya çıkarmayacağım çocuksu bir ifadeyle dudaklarımı büktüm. "Bulabilir misin?"

Ömer'in kaşları hayretle havalandı, ardından bir kahkaha attı. Kanepenin kol kısmındaki telefonuna uzanıp görebileceğim

şekilde kaldırırken, “En sevdiğin çikolataları saymaya başla,” diyordu. “Kaç tane istiyorsun? Yüz iyi mi?”

“Abartmayalım.”

“İmkânı yok, beş yüz tane alacağım.”

“Çikolatalı pasta da al o zaman,” dedim biraz daha dudak bükerek. “Çilekli, bol çikolata soslu olsun.”

“İpek de! İpek de!”

İpek minik parmağıyla kendisini işaret ediyor, ona bakmadığımız için endişeli bir hâlde ismini söyleyip duruyordu. Ömer, online marketten ve yakınlardaki bir kafeden sipariş verdikten sonra telefonunu bir kenara attı. Kollarını çekiştirip duran küçük kızı yakalayıp gıdıklamaya başlayınca neredeyse bir kez daha kanepeden aşağı yuvarlanacaktık.

Tatlı yeğenim çikolatalar gelene kadar dayanamadı. Yavru bir kedi gibiydi. Tüm gücüyle, enerjisiyle bütün gece devam edebilecekmiş gibi oyun oynarken bir anda uyuyup kalıyordu. Birkaç dakika önce yorulup Ömer’in göğsüne yüzükoyun uzandığından beri sakinleşmişti. Ben de hafifçe sırtını okşuyordum. Onca kahkahanın ardından evde huzurlu bir sessizlik vardı. İpek’in gözleri yavaşça kapandı, bir dakika sonra derin bir uykuya daldı.

Bu minik, tatlı kıza bakarken kalbim sevgiyle çağlıyordu ve böyle hisseden tek kişi olmadığımı biliyordum. Başımı kaldırıp Ömer’e baktığımda gözlerinde aynı yumuşak parıltıyı gördüm. Gerçek bir aileye sahip olmanın nasıl hissettirdiğini hep merak ederdim, böyle bir his olmalıydı. Sıcak, parlak ve kıymetli...

Yukarıya uzanıp yanağına uzun, sevgi dolu bir öpücük kondurdum. Yanağıma kavrayıp bana daha fazlasını vermekte hiç gecikmedi. Bana her zaman daha fazlasını veriyordu. Ömer’e doğru attığım her küçük adımın karşılığında hep daha fazlasını alıyordum.

33. BÖLÜM

Ömer, İpek'e sürekli bir şeyler alarak beni delirtmeye çalışıyordu. İpek'i şımartma hevesi öyle içtendi ki alttan almaya çalışıyordum fakat bu davranışıyla kızı doyumsuz bir çocuğa dönüştürmesinden endişelenir olmuştum artık. Bir yandan da İpek'i şımartmak istediğim ama gücümün yetmediği onca zamandan sonra Ömer'i anlıyordum.

Bizi gerçekten seviyordu. Bunu bana her dokunuşunda benimde uyanan şarkılardan, İpek'e bakarken gözlerinden taşan şefkat pırıltılarından anlayabiliyordum. Son günleri pembe bir balonun içinde geçiriyorduk. Hayatımda hiç olmadığı kadar mutluydum, belki de bu yüzden beklediğim arama sonunda geldiğinde bu beni hiç olmadığı kadar korkuttu.

Telefonumda Sıraç'ın adını görününce kaşlarımı çatarak ekrana bakıp ayağa kalktım. Ömer, ben projemin son raporunu yazarken rahat edeyim diye İpek'le oyun oynuyordu. İçgüdüsel olarak onun yanında konuşmak istemiş, yanına gidiyordum fakat o sırada çalan telefona cevap verince ayaklarım kapı eşiğinde durdu.

"Mercan." Ses hâlsiz, tarazlı, bu yüzden de ürperticiydi ama onu tanıyordum.

"Burak?" derken elim kalbimin üzerine kondu. "Sen misin?"

“İpek iyi mi?” dedi kısık sesiyle.

“Evet... Evet, sen iyi misin? Sıraç’la mısın? Neredesiniz? Hemen geleceğim.”

“Öyleyse neden beni arıyorsun? Onu Müdür Baba’ya götür.”

Bu sözler beni kızdırmalıydı ama öyle endişelenmişim ki onun için korkmaktan başka bir şey yapamıyordum. “Müdür Baba, İpek’in benimle olduğunu biliyor. Bunun böyle kalması için de sana ihtiyacım var. Bana konum at, konuşalım. Lütfen.”

Ömer çoktan yanımdaydı. Omzumu tutuyor, her zamanki gibi bana dayanak oluyordu. İpek yeni oyuncaklarıyla yaptığı bir şeye sevinerek bize seslendiğinde sessiz hattın ucunda titrek bir soluğun sesini duydum.

Cevap vermiyordu. Kendimi çaresiz hissederek Ömer’in yüzüne baktım ama onu ilk kez bu kadar endişeli görüyordum. Omzumdaki eli ağırlaştı. Bu işte yalnız olmadığımı hatırlatan bir ağırlıktı bu. İpek’in artık sadece bana ait olmayacağını, onu kaybetmekten korkan birinin daha varlığının hatırlatıcısıydı.

“Burak, ne olur yardım et bana,” dedim titrek sesimle. Sesinden ne hâlde olduğunu tahmin edebiliyorsam o da benim sesimi anlayabilirdi. Birbirimizi uzun yıllardır tanıyorduk. Her şeye rağmen biz arkadaştık. Elif’in hayatta en sevdiği insanlardık. Hiçbir şeyin olmasa da bunun hatırı vardı.

“Sıraç’ın evindeyim. Sana konum atacak.”

Bunu söyledikten sonra kapattı. Gözlerim oyuncaklarıyla oynayan İpek’in üzerinde dolanırken kendimi çok savunmasız hissediyordum. Bakışlarımı Ömer’e çevirdiğimde hafifçe yutkundum, onun da bir sürü endişesi olduğunu bilmeme rağmen daha dik durup gözlerine kararlı bir ifade kondurduğu anı gördüm. “Gidelim,” dedi yalnızca.

Hayatım boyunca hep korkularıyla tek başıma yüzleşmiştim. Her zaman güçlü durmak zorunda olmuşum çünkü bunu

benim için yapacak kimse yoktu. Oysa şimdi Ömer her şeyi kendi başına göğüslemeye hazır görünüyordu. Artık korktuğumda, üzgün olduğumda ya da güzel anlarımda hiç yalnız olmayacağımı biliyordum. Ayaklarım böyle zamanlarda beni hep onun yanına götürecekti ve orada hep aradığımı bulacaktım. Artık bu hayattaki yegâne kuvvetim Ömer'di.

Hazırlanıp birkaç dakika içinde evden çıktık. İpek'i yanıma alıp almamak konusunda tereddüde düşsem de almam gerektiğini düşünmüştüm. Saat geç olduğundan neredeyse yola çıktığımız anda uyuyakaldı.

Sıraç daha önce gittiğimiz restoranın yakınlarında oturuyordu. Gece olduğu için yol bu kez çok daha kısa sürdü ama yine de bana bir ömür gibi gelmişti. İkimiz de konuşmadık. Burak'ın bundan hoşlanacağını sanmıyordum ama yine de Müdür Baba'ya haber verdim.

Konum bizi gecekonduyla dolu bir mahalleye getirdi. İki katlı, eski bir binanın önünde durduk. Arabadan inmeden önce cesaretimi toplamak için birkaç dakikaya daha ihtiyaç duydum. İpek'in başı araba koltuğunda hafifçe yana düşmüş, minik ağzı yuvarlak bir biçimde açılmıştı.

Orada birkaç dakikadan daha uzun süre oturduk ve ancak karşıdan yaklaşan arabaları gördüğümüzde dışarı çıkabildik. Müdür Baba'yla beraber Hayat Abla ve Bekir Abi de gelmişti. Onları görünce gözlerim yaşardı. Başlarda, güçsüz olduğum için onlardan kaçıp dururken kendimi ne kadar yalnız, hiç olmadığı kadar kimsesiz hissedişimin esas sebebi buydu işte. Hayatımın en önemli anlarında, hep oradaydılar. Anne baba gibi değillerdi ama ona yaklaşabilecek tek kişilerdi.

Hemen arabadan inip yanlarına koştum. "Sesi çok kötüydü."

Hayat Abla sadece sırtımı sıvazladı. Ömer'den başka hepimiz, genç bir insanı olabilecek en kötü hâllerde defalarca görmüş olmalıydık. Korunmaya muhtaç çocukların arasında

büyüme, o çocukların bakımıyla ilgilenmek bunu gerektiriyordu zaten. Yine de sevdiğiniz birinin çaresizliğine sizi hiçbir şey hazırlayamazdı.

“Yukarı çıkalım.”

İhsan Hoca merdivenlere yönelmişti. Hayat Abla, İpek’e göz kulak olmak için arkada kalırken biz Ömer’le yukarı çıktık. Gözlerim İhsan Hoca’nın sırtında sabitlenmişti. Ona başkalarının yanında Müdür Baba demezdim çünkü bunun utanç verici olduğunu düşünürdüm. Sanki bu yurt çocuğu olduğunu ilan etmek gibiydi ama şimdi burada olmasının anlamına bakınca Müdür Baba ismini ne kadar hak ettiğini düşünüyordum. Evet, eğer evlenmiş olmasaydım İpek’in benimle kalmasına izin vermezdi. Bu acımasız bir davranıştı ama bu adamın hayatında çocuklara karşı acımasız olması gereken ne çok an olduğunu tahmin edebiliyordum. Fakat hayat yüzüme sonunda gülmüştü. Ömer’le karşılaşmıştım ve bir mucize gerçekleşmişti. Bunca şeyin bir hiç uğruna olması imkânsızdı. Derin bir nefes alarak kendimi rahatlattım.

İkinci katın sonunda, sessiz apartmanda gümleyen iki güçlü vuruşun ardından ahşap kapı açıldı. Sıraç, Müdür Baba’yı görünce telaşlı bir saygıyla geri çekildi. Bazı müdürler hayatımızdan gelip geçen sosyal hizmet görevlileriydi, Sıraç’ın sonradan gittiği yurdun müdürü gibi. Ama İhsan Koçan karşılaştığınızda saygı duyacağınız bir figürdü. Onunla tanışmış tüm yurt çocukları için böyleydi bu.

İçeriye girerken Sıraç’ın omzumun üstünden Ömer’e baktığını gördüm ama hemen sonra yüzünü başka yere çevirdi. Birkaç adım atıp önümüzdeki odaya girdik. Burak kanepede oturuyordu. Ortalama bir boyu, her zaman muzip bir şekilde parlayan mavi gözleri olan sevimli bir çocuktü. Yeni yetme zamanlarında Elif’i ne zaman görse beyaz yüzü kıpkırmızı kesilirdi. Elif’in onda en çok sevdiği şey, hep hayat dolu olmasıydı sanırım. Fakat şimdi o çocuğa hiç benzemiyordu. Hatta

kendisine hiç benzemediği söylenebilirdi. Onu gördüğümde keskin bir solukla durdum. Öyle zayıflamıştı ki gözlerime inanamıyordum. Bize bakan gözlerinin feri yoktu.

“Oğlum,” dedi Müdür Baba. Sesindeki şoku duymamak imkânsızdı. “Ne oldu sana böyle?”

Burak ona bakmadı bile. Sanki bunu yapmak çok zormuş gibi derin bir nefesle doğruldu, sonra çenesini hafifçe bana doğru oynattı. “Seninle biraz konuşalım.”

Ömer beni burada yalnız bırakmak istemiyor gibiydi ama İhsan Hoca onu çıkardı. Onlar başka bir odaya geçerken Burak’ın yanına oturdum. Bir kez daha, “İpek iyi mi?” diye sordu.

“İyi... Çok iyi.”

“O ilk günler o kadar çok ağladı ki,” derken omuzları biraz daha düştü. “Yurttakiler yardım etmeye çalıştı ama eninde sonunda hepsi işe döndü. İpek’le evde yalnız kaldık. Sürekli Elif’e seslendi, annesi gelmedikçe hırçınlaştı. Bütün gece onunla hüngür hüngür ağladım, Mercan. Kendimi hiç o kadar çaresiz hissetmemiştim.”

Ne yaşadığını tahmin etmem gerekmiyordu, ben de aynı şeyleri yaşamıştım. Gecelerce İpek’le beraber ağlamıştım. Çalıştığım marketteki birkaç gece yaşadığım korku ve çaresizlik hâlâ yüreğimde tazeydi.

“Biliyorum.”

“Hiçbir şey yapamadım.”

“Biliyorum,” dedim bir hıçkırığın ardından.

“Elif benden nefret ediyordur.”

Bunu söylerken onun da gözlerinden yaşlar aktı. O an Burak’ı hiç düşünmediğimi fark ettim. Yasın insana neler yapacağını bilirken, tutunacak hiçbir şeyi olmayan Burak’ın ne hâle geldiğini hiç önemsemediğimi... Elif böyle yapmazdı. Arkamda kalan herkesi korumak için her şeyini verirdi. Hiçbirimiz onun kadar iyi değildik ve böyle birini kaybetmiş olmanın acısı hiçbir zaman azalmazdı.

“O kimseden nefret etmez.”

“Hayatını mahvettim, Mercan. Sözde ona iyi bir hayat vermek istiyordum, her şeyi batırdım. Batırdıkça öfkelen dim. O gün kavga ediyorduk, bana kızıp evden çıkmıştı. Sonra...” Sesindeki acı öyle derindi ki onu suçlayamadım bile.

“Kazaydı.”

“Benim suçum.”

“Kazaydı, Burak.”

Bunca zaman, ben kendime bir hayat kurarken onun bu acının içinde sıkışıp kaldığını görmek kalbimi paramparça ediyordu. Kimsesizliği iyi bilirdim, kimsesizken böyle bir acının insana ne yapabileceğini ise ancak hayal edebilirdim çünkü en kötü günlerimde bile İpek için ayakta durmak zorundaydım. O ise tek dayanağından vazgeçmişti.

“Bunca zaman neredeydin?”

“Orada burada,” dedi yüzünü silerek. “Geri dönmeyecektim. Hiçbir zaman. Her yerde beni aradığınızı duyunca endişelendiğim için geldim.”

“Sen... Neden bu kadar zayıfsın? Bağımlı olmadın, değil mi?” Bu sorunun korkusu yüreğimi ikiye yarıdı. Yurtlardan çıkan bazı çocuklar terk edilmişliğin ağırlığına yenik düşüyordu. Biz hep madde kullanımına karşı uyarılırdık. Bunun insana nasıl bir acı vereceğini, ne kötü sonuçlar doğuracağını dinleyerek büyürdük.

“Ben... Değ ilim. Değ ilim, hayır. Yemin ederim. Bazen istedim ama Elif’in sesi hep kulaklarımda çınladı.”

“İyi. Çünkü olamazsın. Çünkü İpek’i yanımda tutmak için sana ihtiyacım var.” Beni dinlemiyor gibiydi. Gözlerini yere dikmiş, boş bir ifadeyle bakıyordu. “Burak, ben evlendim.”

Başını salladı. Sıraç ona söylemiş olmalıydı.

“İpek’in iyi bir aileye gidebileceğini söylemiş tin. O aile kocamla ben olacağız.”

“Kocan iyi bir adam mı?”

“Evet. İpek’i çok seviyor.”

“Parası var mı?”

“Bir çocuğu rahatça büyütebilir.”

“Zengin birini bulmalıydın,” dedi iç çekerek. Gözyaşlarının arasından hafifçe gülümsedim.

“Şefkatli birini buldum.”

Burak bana baktı. Soluk mavi gözlerinden dalga dalga acı yayılıyordu.

“Artık annesi sen olacaksın.”

“Onun annesi Elif,” derken sesim her zamanki gibi savunmacı, öfkeliydi. Burak hiç etkilenmedi. Öyle yenilmiş görünüyordu ki sanki artık hiçbir şey onu şaşırtamaz, hazırlıksız yakalayamazdı.

“Ama Elif öldü, Mercan.” Bunu daha önce de söylemişti. Bu kabullenilmesi gereken bir gerçekmiş gibi, hatırlatmadan duramıyormuş gibi. “Elif kızının annesiz büyümesini istemezdi. Annesi sen ol isterdi. Eğer ölen sen olsaydın, geride kızını bırakan sen olsaydın hiç tereddüt etmezdi, biliyorsun. O kızın annesi olurdu.” Ben cevap vermeyince yüzünde acı bir gülümseme belirdi. “Keşke o sen olsaydın.”

Ona kızmadım çünkü İpek’e baktıkça biri ölecekse ben olmayı dilediğim çok zaman olmuştu. Hem artık birini aşkla sevmenin nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Ömer için kimleri feda edeceğimi biliyordum. Burak hatalar yapmış olsa da Elif’e olan aşkı gerçektir. Bunu bilmiyor olsaydım bile karşımdaki zavallı adama bir kez bakmam anlamam için yeterliydi.

“Ben anne olabilir miyim, bilmiyorum,” diye fısıldadım. Bunu daha önce yalnızca Ömer’e söylemiştim. Baba olamayan bir adama bu korkuyu itiraf etmek daha kolaydı.

“Onu bunca zaman güvende tuttun. Kendi babasının yapmadığını yaptın. Okula gitmiyorsun, Mercan, bunun olacağını asla düşünmezdim. Senin hep en çok kendini düşünen birisi olduğuna inandım ama bak, kızımı benden bile korumak için

her şeyini feda etmişsin. Geldiğinden beri ağlıyorsun, seni hiç böyle görmemiştim. Evlenmişsin, Mercan,” dedi bütün bunlara inanamıyormuş gibi. “Sen çoktan anne olmuşsun.”

Her sözüyle içimdeki yas daha da büyüdü. Göğsümden taşan o kara duygu hıçkırıklarla bezeniyordu. Burak, teselliye ihtiyacı olanın o olduğu belli olmasına rağmen bana bir teselli vermeye çalıştı. “Sen sadece Elif’in değil, benim de güvenilebileceğim tek insansın. Senin yanında sevilir, senin yanında güvende olur. Keşke bunu ben yapabilseydim ama yapamam. Kendime bile bakamıyorum. Annesi gördüğüm en hayat dolu insandı, ellerimin arasında solup gitti. İpek’in de öyle olmasına dayanamam.”

“Tamam, ben onun annesi olacağım ama sen de kendini toplayacaksın. Kızının karşısına çıkabilecek birisi olacaksın, Burak. Onun kalbinde yara olmayacaksın.” Bunları söylerken korktum. İyileşip geri gelmesinden, kızını geri alacak kadar iyi bir hayatı olmasından korktum. “Ama onu bana verdiğini sakın unutma. Sakın bana ihanet etme,” dedim gözyaşlarımı silerek. “Bir takım ölalım, düşman değil.”

Uzun süre boş gözlerle yeri izledikten sonra hafifçe başını salladı. “Söz ver,” dedim sert bir sesle fakat onun cevabı bir fısıltıdan ibaretti.

“Söz.”

34. BÖLÜM

ÖMER

Oturduğum eski, küçük kanepeye sığamadığımı hissediyordum. Ne kanepeye ne de bu odaya. Sağ dizimi sallayarak saate bakıp dururken Sıraç siniri bozulmuş gibi alaycı bir ses çıkardı.

“Korkma, yemezler karını. Biz onun arkadaşıyız.”

“Kes sesini.”

Cevabım öyle hızlı ve sertti ki İhsan Bey bana şaşkın bir bakış attı. Karıma âşık olduğunu bile bile bu evde oturmak yeterince zordu, bir de onun hakkında konuşmasına müsaade edemezdim. Mercan’ın ona ya da duygularına zerre önem vermeyişi beni rahatlatan tek şeydi.

“Onu evlenmeye nasıl ikna ettin?” diye sordu Sıraç. “Çaresizliğini mi kullandın?”

Yerimden kalkmaya davrandım. Yakasına yapışmaya hazırdım fakat İhsan Bey elini kaldırıp beni durdurdu. Sıraç’a dönüp ona öyle sakin bir şekilde dışarı çıkmasını söyledi ki ben bile yatıştım. Adamın tuhaf bir otoritesi vardı ve onu dinlemekten başka bir şey yapmak elinizden gelmiyordu.

Sıraç çocukça bulduğum asi hareketlerle odadan çıktığında tekrar sessizlik çöktü. Yan odadan hiçbir ses gelmiyordu. Sanki hiç konuşmuyorlarmış gibiydi.

“Sakin ol, oğlum,” dedi İhsan Hoca. “Ters bir şey olmayacak.”

Sallanıp duran dizime mani olmaya çalıştım. Odadaki sessizlik üstüme üstüme geliyordu, bu yüzden aklımda dolanan bir düşüncüyü onunla paylaştım. “Zihnimde Burak’ı kötü adam rolüne koymuştum. Düğün fotoğraflarında yüzünü görmüştüm ama dikkat etmemiş olmalıyım. Bu kadar genç biri olmasını beklemiyordum. Bu kadar... Perişan olmasını.” Aklımdaki kelime acınasıydı ama öyle söylemek istemedim.

“O kötü bir çocuk değil,” dedi İhsan Hoca. “Yurt çocukları, kazanılması gereken çocuklardır. Yalnız hayatlarında birinin onlar için mücadele etmesini isterler, bu olmadığında içlerinde biriken o terk edilme duygusu onlara yanlış kararlar aldırır. Çoğu böyledir. İnsan seilmeyince kendiyle derdi bitmez, oğlum. Eğer ailen seni sevmeseydi bugün olduğun adam olamazdın.” Açık kapıya bakarken gözlerinden bir bulut geçti. Sanki yüzündeki çizgiler derinleşmişti. “Burak’ı sadece Elif sevmişt, onu hizada tutan da bu sevgiydi. Hepsi daha çok genç. Onların yaşındayken iyi bir hayat için bu kadar çabalayan çok az çocuk gördüm. Bu yüzden onlara destek olmak için çok uğraştık ama bir ölüm hepsini yere serdi.” Sesi düşünceli ve hüüzünlüydü. Sonra bana baktı. O kadar uzun baktı ki rahatsız oldum.

“Mercan’ı seviyor musun?” dedi sonra. Evine gittiğimiz ilk gün, yalnız kaldığımız anlarda baba olmak hakkında bana sorular sormuştu ama bunu ilk kez soruyordu.

“Evet.”

“Güzel. Eğer onu üzersen, oğlum, bunu yanına bırakmayacağımı bil.”

Gülümsedim çünkü Mercan bu tehdidi duysa, eminim kalbindeki birkaç yara iyileşirdi. “Biliyorum.”

“Yasal işlemler zor ve uzun bir süreç. Evliliğinizin ilk yılı dolsun, prosedürleri kolaylaştıracak şartları sağlayın, dava işlemlerine sonra gireriz. Bunları Burak’a da açıklayacağım, ulaşabileceğimiz durumda olacak. Beni dinler, endişelenecek bir şey yok.”

“Teşekkürler, İhsan Bey.”

Yüzünde çok hafif bir gülümseme belirdi. “Bana birçok şekilde sesleniliyor. Bey pek de onlardan biri değil. Bana abi ya da amca diyebilirsiniz.”

“Tamam o zaman. İhsan Abi.”

Konuşmamız yan odanın kapı sesiyle bölününce hemen ayağa kalktım. Mercan’ın yüzü gözyaşlarının izleriyle doluydu. Beni görünce kurumuş gözleri tekrar yaşardı. Yaklaşıp kollarımın altına girdiğinde onu sıkıca tuttum.

İhsan Abi omzumu sıkıp yan odaya girerken bize dışarıda beklememizi söyledi. Ayakkabılarımızı giyip merdivenleri inene dek konuşmadık.

“Nasıl gitti?”

“Yaralayıcı. Başka bir yolu yoktu zaten.”

Ne demek istediğinden emin değildim ama rahat görüldüğüne göre ters bir durum olmayacaktı. Bu kadarı benim için yeterliydi. Binanın ağır demir kapısını çekip soğuk havaya çıktık. Hayat Abla koşarak gelip Mercan’ı kucakladı, bir yandan da neler olduğunu telaşla sormaya başladı. Bense arabanın camına yaklaşıp içeride uyuyan küçük kıza baktım. Öyle masum, öyle güzeldi ki Burak’ın nasıl olup da onu bıraktığını aklım almıyordu. Nasıl geri almak istemediğinin. Böyle düşünmeme rağmen eğer bunu isteseydi ne yapardım, bilmiyordum.

Mercan elimi tutup başını omzuma yasladı. Öylece İpek’e bakarken ikimizin artık gerçekten de anne baba olacağımızı düşünüyor mu, merak ettim. Çünkü ben düşünüyordum. Fakat bundan bahsetmek için yalnız kalacağımız anı bekleyecektim.

Bunun yerine birkaç dakika boyunca yukarıda olanları konuştuk. Mercan ondan bahsederken Burak'a üzülmemek elde değildi. Hayat Abla'yla eşi de bu üzüntüyü derinden paylaşıyordu. Sonra İhsan Abi'yle Burak aşağı indiler. Hayat Abla onu görünce elini dudaklarına götürdü. Yüzündeki ifade acıyla harmanlanmış şefkat gibiydi.

Takip edemediğim, kendi endişelerim yüzünden anlayamadığım şeyler konuştular. Sonra Mercan, arabanın kapısını açtı. Burak arabaya yaklaşırken yerimde zor duruyordum. Kalbim korkuyla, kıskançlıkla ve bencil bir kaçma dürtüsüyle sıkışıyordu. Mercan bunu anlamış gibi yanıma gelip elimi tuttu. Bu gece hep ben onun elini güçlü bir tutuşla kavramış, ona güç vermeye çalışmıştım. Şimdi bunu benim için yapması yalnızca içimdeki aşkı büyütüyordu.

Burak, İpek'e öyle büyük bir hicranla baktı ki bunu izlemek zordu. Araba koltuğundan sallanan küçük elin parmaklarına hafifçe dokunurken sırtı kamburlaştı. Minik parmakları okşarken dudakları kıpırdadı. Ne söylediğini duymadım ama bu sahnenin her anı yürek burkuyordu.

"Ona iyi bak," dedi bana boğuk sesiyle. "İyi bir baba ol."

"Olacağım."

Başını salladı, gözlerinden birkaç damla yaş düştü. Sonra İhsan Abi'nin yönlendirmesiyle arabaya bindi.

"Söylediğim gibi olacak," dedi İhsan Abi bize dönerek. "Burak'la ben ilgileneceğim. Siz de kızınızla ilgilenin. Tamam mı?"

Mercan'la birbirimize baktık. Bu insanların, İpek'ten kızımız diye bahsetmesi bir son değil, bir başlangıçtı. Rahat bir soluk alacağımız yeni bir başlangıç.

"Tamam," dedi Mercan. "Teşekkürler, Müdür Baba."

Yaşlı adamın gözlerinden gölgeli bir bakış geçti. Sanırım duygularını gizlemekte iyi olan bir adamın, duygusallığını belli edeceği tek andı bu. Onlar gittiğinde, arabamızdan bir mırıltı, ardından da ince bir ağlama duyuldu.

Açık kalan arka kapıdan içeriye giren rüzgâr İpek'i uyan-dırmış olmalıydı. Mercan sessizce arabaya yöneldi. Koltuğun iplerini çözmeye başladı. "Buradayım, bebeğim," dedi sevgiyle. Sesi yorgun ama şefkatle doluydu. "Ne olduğunu anlayamadın, değil mi? Birazdan eve gideceğiz." Kemerini çözdükten sonra bir an durdu. Çatlak sesiyle, sanki kendisi de söylediklerine inanamıyormuş gibi zorlukla konuştu. "Hadi, annenin kucağına gel bakalım."

Hayat Ablâ'yla birbirimize hayretle baktık. Mercan, İpek'i kucaklayıp doğruldu. Küçük kız kollarıyla bacaklarını ona dolamış, yanağını Mercan'ın omzuna yaslamış, ağlamaklı sesler çıkarmaya devam ediyordu. Mercan onu yatıştırmak için sırtını okşayıp tatlı sözler mırıldanıyordu.

"Anne," dedi İpek, dünyanın en dayanılmaz sesiyle. Ara sıra bu kelimeyi söylediğini duymuştum ama Mercan her zaman İpek'i düzeltirdi. Bu kez düzeltmedi. Gözlerinden usul usul akan yaşlara rağmen bana bakıp gülümsedi.

"Anne burada," dedi titreyen sesiyle. "Baba da bizi eve götürecektir, değil mi?"

Hiç sahip olamayacağımı düşündüğüm bu sıfat göğsüme bir kurşun gibi indi. Bu kadar ağır bir duygunun acı verici olmamasını anlayamayan zihnim bir anlığına telaşlandı ama sonra sahip olduğum yeni sorumluluğa sarılarak bunun üstesinden geldim.

Hayır, bu bir son değildi. Yeni hayatımıza kızımızı eve götürmekle başlıyorduk.

SON SÖZ

Sipariş ettiğim üç elbiseden ikincisiyle salona dönüp izleyicilerimin karşısında ileri geri yürüdüm. Ömer baş parmağını havaya kaldırırken kucığındaki tatlı bela dudaklarını büzerek parmağını aşağı çevirdi.

“Nesini beğenmedin?” diye sordum ona. Babasının kucığında oturuyor, bana eleştirel bakışlar atıyordu.

“Pembe değil ki,” dedi bu bariz bir cevapmış gibi.

“Pembe seven sensin. Ben koyu renkleri seviyorum.”

“Ama anne, kızlara en çok pembe yakışır. Sonra da mor. Prenses moru. Değil mi, babacığım?”

Başını kaldırıp onaylanma bekledi. Ömer her zaman kızının tarafını tutardı ama bugün için bir istisna yapmaya karar verdi.

“Annen her renkle prenses gibi görünebiliyor.”

“Siyahla bile mi?”

“Aynen öyle.”

İpek gerçek bir şokla babasına bakıyor, akıl sağlığından şüphe ediyormuş gibi görünüyordu. Artık beş yaşına gelmek üzereydi ve tam bir kız çocuğuydu. Hayatta her şeyin pembe ve parıltılı olmasını istiyordu. Biz de ona böyle bir hayat sağlamak için elimizden geleni yapıyorduk.

“Son elbiseyi de giyeceğim,” deyip odama döndüm. Bu elbiseleri mezuniyetim için almıştım. Bir yıl ara verdikten sonra

okula dönmek, beni daha azimli bir öğrenciye dönüştürmüştü. Ortalamam için çok çalışmış, bunu yaparken de annelik görevlerimi ihmal etmemek için çok uğraşmışım. Nice uykusuz geceler geçirmiş olsam da tek bir anını hiçbir şeye değişmezdim.

İpek, tıpkı Elif'e benziyordu. Karakteriyle, yüzüyle, bazen tavırlarıyla bile. Bu sayede Elif'i hep yanımda hissediyordum. Her zaman Elif hakkında konuşuyorduk, annesinin onu ne kadar çok sevdiğini bildiğinden emin olmak için her şeyi yapıyordum. Bizim ne çok sevdiğimizden de öyle.

Burak, yılda birkaç kez arıyordu ama İpek'in hayatına dahil olmak için çaba göstermiyordu. İpek bunu anlamak, umursamak için çok küçük olsa da büyüdükçe bu meselenin zihnini meşgul edeceğini düşünüyordum. Burak'a çok kızsam da, onu hiç anlamasam da en azından hayatımızı daha fazla zorlaştırmadığı için memnundum.

Odada çıkardığım dağınıklığı umursamadan denemek için aldığım son elbiseyi giydim. Bu elbise morun koyu bir tonuydu. Sade ve zarif modeliyle güzel bir elbiseydi. İpek'le zevklerimiz hiç uymasa da en azından mor bir elbise giydiğim için bana birkaç puan verebileceğini düşünüyordum.

Odaya geri döndüğümde Ömer abartılı, gururlu bir ifadeyle alkışladı. İpek ise beni baştan ayağa birkaç kez süzdü, dudaklarını büzdü, beğenip beğenmediğine karar veremiyormuş gibi baktıktan sonra hafifçe omuz silkti.

"Bu biraz güzelmiş. Ama bence üzerine simli pullar dikebiliriz. Neneme söylersen yapar. Bebeğime dikmişti."

"Teşekkürler, bebeğim ama ben pulları senin kadar sevmiyorum."

"Anne, ben bebek değilim ya."

Kollarını göğsünde bağlayıp başını çevirdiğinde Ömer güldü. Pembe, kelekli pijamalarıyla oturuyor, hiç kesmememize rağmen omuzlarına dek ancak uzamış ince saçlarını savurmaya çalışarak başını çeviriyordu.

Onu kucağıma alıp bacaklarını belime sardım. Yanaklarına gürültülü öpücükler bırakırken "Sen benim bebeğimsin," diyordum.

Kıkırdayarak kucağımda kıvrandıktan sonra elbisemin yakalarına dokundu. “Bana da bunun pambesini alalım mı?” dedi başını sevimli bir ifadeyle yana eğerek. Sonra babasına döndü. “Alabilir miyiz, babacığım?”

“Belki almışızdır.”

“Nasıl?”

“Odanda ne varmış, bak bakalım.”

İpek kulaklarımı çınlatan bir çığlıkla odasına koşturdu. Ömer, kendime elbise aldığımı görünce kızının hevesleneceğini düşünerek ona da süslü bir elbise almıştı. İpek onu resmen parmağında oynatıyordu ama Ömer’in buna razı olduğunu artık kabullenmiştim. Ne ona durmasını söylüyor ne de baba kız ilişkilerine karışıyordum. Bu meselede hiçbir zaman haklı olamıyordum zaten.

İpek salona şimşek gibi girip babasının üzerine atladı. Bol çığlıklı bir teşekkürün ardından pembe elbiseyi giymek için geldiği hızla geri döndü. Her şeye öyle çok heyecanlanıyordu ki çoğu zaman evde böyle koşturup duruyordu.

“Ee,” dedim elbisemin eteklerini tutarak. “Beğendin mi?”

“Bayıldım.”

“Hepsine öyle söyledin ama.”

“Sana bayılıyorum çünkü,” dedi gülümseyerek. Elini uzatınca tutup yanına oturdum. Birlikte geçirdiğimiz yıllar beni daha yumuşak başlı birine dönüştürmüştü. Artık duygularımı ifade etmekte eskisi gibi zorlanmıyordum. Ömer her zaman öyle şeffaftı ki ben de zamanla ona benzemiştim.

“Annem yarın için bir sürü hazırlık yaptı,” dedi Ömer, saçlarımı okşarken. Dokunuşuna doğru kıvrıldım.

“Duydum, çocuklar böreklerini seviyor diye günlerdir buzlugu dolduruyor.”

Mezuniyetimde çocukların da olmasını istiyor, bunu lise yıllarımdan beri hayal ediyordum. Ev anneleri, kurumdaki öğretmenler ve orada kalan çocuklar o gün benimle olmalıydı. Her zaman onların önünde iyi bir örnek olmayı hayal etmiş, içimizden birinin başarabildiğini görmelerini arzulamıştım.

Yarın bu hayali çocuklarla birlikte gerçekleştirecektik. Sadece onlarla değil, sevdiğim adamlarla. Ailemle. En çılgın düşlerimde bile hayal edemeyeceğim kadar büyük bir lütuftu bu.

İpek yan odada elbisesini giymeye çalışıyor, yanına gitmememiz için bize seslenip duruyordu. Sürprizlerini bozduğumuzda çıkan krizlere alışık olduğumuz için sessizce oturup bekledik.

Bir süre sonra üzerinde simli, pembe bir elbiseyle salona görkemli bir giriş yaptı. Elinde sihirli değneği ve başında prenses tacı vardı. Dudaklarımı birbirine bastırdım. Tüllü elbisesinin altından pijaması görünüyordu. Saçları kabarıp tel tel havaya kalkmış, elbisesinin yakası yamuk duruyordu. Fakat öyle hevesli görünüyordu ki hiçbir şeyi düzeltmeye kıyamadım.

“Harika!” dedim içtenlikle. İpek koca bir gülümsemeyle babasına baktı.

“Prenses kızım, çok güzelsin.” Ben ne söylersem söyleyeyim, her zaman Ömer’e bakıyor, onun onayını bekliyordu. On-
dan duyduğu en ufak güzel söz, İpek için öyle önemliydi ki bu konuda bazen kıskanç hissediyordum.

İpek, annesiyle babasının sarılarak oturduğunu görünce geri geri gidip tüm gücüyle üstümüze doğru koştu. Bunu her zaman yapıyordu. İkimizi sarılırken gördüğünde koşarak üzerimize atlıyor, bu anı bizimle paylaşmak istiyordu. Ona sarılıp yanaklarını öpücüklere boğduk.

Anne olmanın en güzel yanı, koşulsuz sevmeyi ve sevildiğimi bilmenin güvenini daima hissetmektir. Hayatı küçük kızıyla paylaşmak bana eksik yanlarımı unutturuyordu. İpek’le yalnız kaldığımız o kara günleri düşündüğümde nasıl bu kadar şanslı olduğuma inanamıyordum. Kendimi çaresiz ve yapayalnız hissettiğim günler Ömer’in kollarının arasında eriyip giden uzaktaki birer gölgeydi artık. Bir zamanlar paramparça olduğunu düşündüğüm hayatım küçük ailemin varlığıyla kusursuz bir bütüne dönüşmüştü.

TEŞEKKÜR

Kendimi bildim bileli zihnim daima hikâyelerle çevrili, karakterlerle dolu bir yer oldu. Düşlediğim karakterlerin hep iyi ve güvende olmasını istedim. Hayatta öyle çok kötülük vardı ki okuyucularına hayatın karmaşasından ve ağırlığından bunaldıklarında, hikâyelerimin güvenli bir alan, sığınacak bir liman olmasını arzuladım. Bunu bazen eğlenceli ve doludizgin karakterlerle yaptım, bazen de içe dönük ve daha duygusal yolculuklarla.

İtiraf etmeliyim ki Mercan'ın hikâyesini yazmak kolay olmadı. Öyle çok yazıp sildim ki sık sık bu kurguyu tamamlayamayacağımı, vazgeçmem gerektiğini düşündüm. Fakat hikâye beni bir türlü bırakmadı. Anlatmak istediklerim de öyle... Nihayet son noktayı koyabilmiş ve kırıklarla dolu bu deseni birleştirip tamamlayabilmiş olmaktan dolayı büyük bir mutluluk duyuyorum.

Kırık Desenler'in özünde sevgi, kırılğan bir umut ve aile olmanın saf anlamı yatıyor. Dilerim bu sayfaların arasında kalbinize dokunan, size yalnız olmadığınızı fısıldayan duygular bulursunuz.

Bu yolculuğun sonunda, gönülden teşekkür etmek istediğim insanlar var:

Bu kitaba ilham olan Mavi Boncuk Sevgi Evi'nin tüm güzel kızlarına,

Hikâyeme inanan, bırakmayı düşündüğümde devam etmem için beni cesaretlendiren dostlarıma,

Her zaman koşulsuz sevgileriyle yanımda olan sevgili aileme,

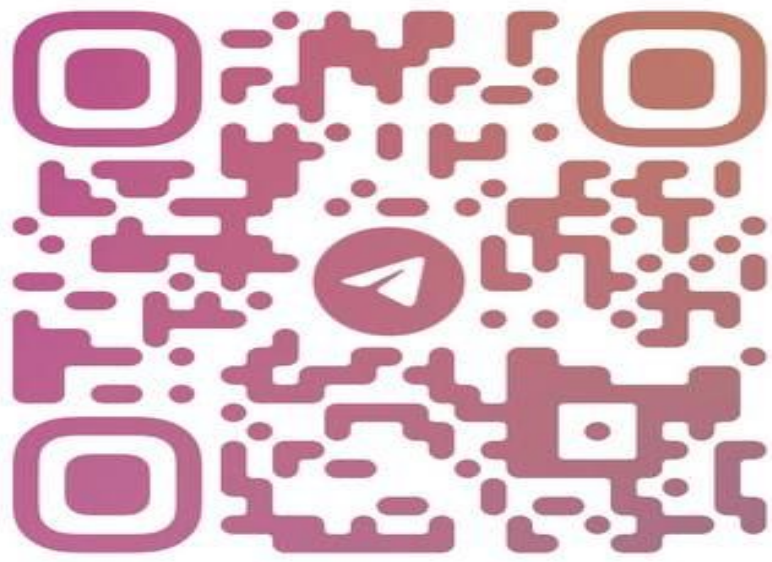
Ve kalemimden çıkan yeni bir kurgu ile buluşmayı sabırla bekleyen, desteklerini hiçbir zaman esirgemeyen sevgili okurlarıma teşekkür ederim.

Sevgiyle,

Betül Güçlü

**“Köksüz ağaç diye bir şey
yoktur, Mercan.
Yanlış şekilde büyümeye
zorlanmış filizler vardır.
Sen de öylesindir belki.
Fırtınaya kapılan, kurumuş
bir dal gibi hissediyorsundur
ama aslında sadece
kendi yerini bulmayı
bekliyorsunuzdur.”**

@AYISIGIKITAP